

Томас Съгрю

ЖИВОТЪТ НА

Едгар Кейси

Има една река

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ТОМАС СЪГРЮ
ЖИВОТЪТ НА ЕДГАР КЕЙСИ
ИМА ЕДНА РЕКА

Превод: Снежана Милева

chitanka.info

Несъмнено името на Едгар Кейси — най-големият медиум, пророк и лечител на XX век — е добре познато. Малцина обаче знаят колко трудно е извоювал това признание, колко суров и изпълнен с изпитания е бил животът му.

Едгар Кейси е помогнал на хиляди хора да решат здравните и житейските си проблеми, но самият той е бил отричан и охулван. Непрекъснато е трябвало да се бори с предразсъдъците на лекарската гилдия относно нестандартните лечебни практики, включващи революционни за времето си методи като ароматерапия, хомеопатия, масажи, диети. Не по-лесно е било общуването му с обикновените хора, повечето ревностни християни, за които било трудно да приемат идеите му за карма и прераждане. Кейси обаче е излекувал множество болни и е направил хиляди тълкувания на хора, които са искали да узнаят призванието си, миналите си животи и кармични връзки.

Благодарение на своята необикновена дарба, на невероятната си човечност и сила на духа, Едгар Кейси не само успява да промени светогледа на цяло едно поколение, но и да предостави огромно количество информация, върху която да размишляват всички следващи поколения.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Животът на Едгар Кейси по право принадлежи към историята на хипнозата, тъй като свидетелства за теориите на Арман Мари-Жак дьо Шастене, маркиз Дьо Пюсегюр. Именно той, а не Месмер открива хипнозата през 1784 година. Виктор, любимият субект на Пюсегюр, изпадал не в пристъп на конвулсии, а в сънно състояние, по време на което демонстрирал забележителна интелигентност и несъмнени ясновидски способности. Последвалите експерименти показали същите резултати. Подобни заложи проявили и други пациенти, след като били приспани. В „Човешкият ум“ Уолтър Бромбърг казва: „Селяни с недоразвит интелект изведнъж добивали острота на ума и били в състояние да предскажат събития и да разберат иначе неясни за тях неща. Сомнамбулите^[1] поставяли медицинска диагноза на доведения пред тях човек и предсказвали бъдещето. Хипнотизаторът от 20-те години на 19-и век просто водел пациента си при някой вещ сомнамбул и изчаквал да чуе диагнозата... Само ако модерната наука разполагаше с такива помощни средства! Ясновидството на сомнамбулите се превърнало в увлекателна игра“.

Тази увлекателна игра обаче не срещнала насърчението нито на Френската академия, нито на традиционната медицина, затова последвала съдбата на други модни „мании“. Поколение по-късно в Америка Андрю Джаксън Дейвис, „ясновидецът от Покипси“, диагностицирал заболявания по същия начин; но така и си останал непризнат, затова днес името му не се среща в учебниците и хрониките на хипнозата. Всъщност хипнозата не иска да има нищо общо с ясновидството — тя отрече собствената си майка.

Едгар Кейси практикува медицинско диагностициране в продължение на 43 години. Стенографираната информация за 9000 от тези диагнози той остави на основаната от него Асоциация за проучвания и просвещение, както и стотици обстойно документирани

случаи, съдържащи писмени показания на пациенти и отзиви на лекари. Хиляди хора в Съединените щати могат по всяко време да свидетелстват за точността на диагнозите и ефикасността на предложените лечения.

Кейси използваше способностите си единствено за да помага на болните и да предлага духовни и професионални напътствия на онези, които изрично искаха това. Той никога не е демонстрирал публично уменията си; никога не е правил демонстрации и не е търсел популярност; не е пророкувал и не е търсел печалба. Често финансовото му състояние беше доста несигурно и в най-добрите времена не надвишаваше умерената стабилност. Например — когато болница „Кейси“ действаше, той получаваше едва 75 долара седмично.

Неоспоримата почтеност на характера му в съчетание с отличното, щателно документиране на работата му и дългият период, през който тя продължи, го правеха идеален за научно изследване. Учените обаче го отбягваха — за което той и приятелите му изразяваха съжаление. Може би тази книга щеше да звучи по-убедително, ако те, а не аз, я бяха написали.

За пръв път срещнах Едгар Кейси през 1927 година. Именно по това време нахвърлих повечето от предварителните бележки и истории, след което продължих да добавям, радвайки се на пълното съдействие на семейство Кейси и на разрешение за пълен достъп до документите им. От юни 1939-а до октомври 1941 година им гостувах на „Арктик Кресънт“, виждах и интервюирах г-н Кейси всеки ден и преглеждах материали. Прекарах много лета във Вирджиния Бийч, най-вече през 1929, 1930 и 1931 година.

Освен семейство Кейси, имах щастието да познавам отблизо повечето от останалите герои в книгата. Един от първите и най-важни сътрудници ми бяха бащата на г-н Кейси, покойният Лезли Б. Кейси, както и Кари Солтър Хаус, съпругът ѝ, покойният д-р Хаус, и синът им Томи, на чиято безценна помощ и вярно приятелство се радвах през годините. Нямах честта да познавам майката на Едгар Кейси, починала през 1926-а, но почерпих от живите описания, които толкова често чувах от децата и внуците ѝ, и смея да се надявам, че предложеният от мен портрет е достоверен.

Познавах майката на г-жа Кейси, г-жа Еванс; Грей Солтър, синовете на Кейси и Томи Хаус са мои дългогодишни приятели. От много години познавам две от сестрите на г-н Кейси, Ани и Сара, а с други членове на семейство Кейси и на семейство Солтър съм се срещал и общувал от време на време. Всички ми оказваха сътрудничество и като сравнявах разказите им за случки и разговори с тези на други участници, в много случаи успях да стигна до онази цялостна гледна точка, към която се стреми добрият биограф. От друга страна, с постепенното опознаване на всички тези хора почувствах към тях привързаността, която романистът изпитва към създадените от него герои. Ето защо на много места тази биография звучи като семейна хроника.

Огромна помощ ми оказаха клоновете на Асоциацията за проучвания и просвещение в Норфолк и Вирджиния Бийч, както и служителите на асоциацията, най-вече г-ца Гладис Дейвис, секретарка на Едгар Кейси в продължение на 22 години. В края на краищата обаче Хю Лин Кейси беше този, който не само „доведе коня до реката, но и го накара да пие“^[2]; а съпругата ми пое ролята на машинописец, коректор, редактор и изкупителна жертва на моите приумици и настроения. Изказвам им дълбоката си благодарност. Ако съм свършил добра работа, това е благодарение на тях и въпреки мен.

За последен път видях Едгар Кейси през август 1944 година, когато той ме посети във Флорида. Беше изтощен, чувстваше се изморен до дъното на душата си. С ентузиазъм говореше за бъдещето на асоциацията и копнееше за момента, когато ще може да се оттегли. Харесваше топлината и светлината на Флорида и австралийските борове, растящи край водата. „Намерете ми едно място — каза той — и ще се преместя да живея тук.“ На другия ден потегли към къщи. Последното му писмо до мен бе написано на лист от хотел „Патрик Хенри“ в Роаноук с дата 11 септември 1944 година. В него пишеше: „Ръцете ми не ме слушат и не мога да използвам машината. Чудя се дали успявате да разчетете, но се надявам все нещо да разберете от написаното. Не съм добре; нещо като удар. Идва на серии. Надявам се да се върна към работата поне за още малко и искам да издържа, докато момчетата си дойдат. Единственото, което още мога, е да се събличам и обличам. Не мога да си вържа обувките, нито вратовръзката. Но се надявам скоро да се пооправя. Толкова много

неща има да се направят и толкова много хора се нуждаят от помощ...“.

Томас Съгрю

11 май 1945 година, Клиъруотър Бийч, Флорида

---

[1] Навсякъде в книгата под сомнамбул се има предвид субект в състояние на хипнотичен сън. — Б.пр. ↑

[2] „Можеш да докараш коня до реката, но не можеш да го накараш да пие“ е буквален превод на поговорка, чийто български еквивалент е „Насила хубост не става“. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Чичо Били Еванс се сви на задната седалка на файтона, докато гледаше как следобедният влак пристига на гара Луисвил и Нашвил в Хопкинсвил, Кентъки. Беше студен януарски ден през 1912 година.

От спалния вагон слезе непознат и чичо Били се надигна от топлото място, за да го посрещне.

Мъжът беше едър и висок, облечен в балтон с вдигната яка, за да пази ушите му. Той последва чичо Били, който взе двата куфара и тръгна към файтона.

— Търся човек на име Едгар Кейси — обади се той, докато възрастният чернокож оправяше багажа. — Можете ли да ме заведете при него? — Говореше бързо и имаше силен немски акцент.

Чичо Били се изправи и леко потрепери.

— Г-н Едгар се прибра у дома — каза той. — А дотам има два километра и половина. Г-ца Гъртруд е много болна тия дни и през повечето време г-н Едгар седи при нея.

Непознатият се настани във файтона и чичо Били зави краката му с одеяло.

— Заради г-ца Гъртруд нямат много посетители — продължи той. — Боже, надявам се бедното дете да е добре!

— Тя дъщеря ли му е? — попита непознатият.

Чичо Били беше готов с одеялото.

— Не, господине. Г-ца Гъртруд е съпругата на г-н Едгар — обясни той. — Значи сега мога да ви закарам в хотела, а утре рано сутринта...

— Ще отидем сега — каза непознатият. — Кажете ми, защо е толкова студено тук, на юг?

— Боже мой, господине! Това не е Юга! Юга е ей там, много по-надолу! — Той махна с ръка. — Това тук е Кентъки и Господ Бог няма ник'ва полза от него! — Чичо Били се поколеба, преди да затвори вратата. — Няма ли да ви бъде много студено чак дотам и обратно?

— Добре съм — отговори непознатият. — Хайде да тръгваме.

Чичо Били затвори вратата и се качи на капрата, мърморейки си нещо. Двата коня, нетърпеливи да се раздвижат, забързаха по „Девета източна“, завиха наляво покрай парка и се отправиха по „Седма източна“. Градът остана зад гърба им и улицата се превърна в шосе — „Ръселвил Роуд“. Къщите отстъпиха място на кафяви хълмове и голи поля. В полумрака се мерзелееше едно-единствено светло петно — сива къща с пристройки, обърната на север, на най-високия хълм, чиито четири бели колони на верандата блестяха, огрявани странично от зимното слънце. Зад нея пътят завиваше надясно. Файтонът спря малко преди да стигне до входа, водещ нагоре към къщата. Леко встрани от пътя, почти скрита от огромен дъб и няколко явора, се намираше къщичка, ярко боядисана в зелено и бяло. Чичо Били слезе от капрата и отвори вратата на файтона.

— Стигнахме, господине — каза той.

Непознатият слезе, протегна се и се огледа.

— Значи той не живее в голямата къща? — попита той сякаш разочарован.

Чичо Били посочи към блестящите колони.

— Онова е Къщата на хълма — отговори той. — Старото имение на Солтър, където живеят роднините на г-ца Гъртруд. А това тук — и той посочи къщичката — е на г-ца Лизи. Г-ца Лизи е майката на г-ца Гъртруд. Тя живее в Къщата на хълма с г-ца Кейт.

Непознатият леко се усмихна.

— Вашите дами тук, на юг, никога ли не се омъжват? — попита той.

— О, те всичките са омъжени — каза чичо Били — обаче нямат съпрузи, с изключение на г-ца Гъртруд. Другите са починали.

Непознатият смени темата.

— Какво произвежда тази земя? — попита той, като посочи към Хопкинсвил.

— Тъмен тютюн — отговори чичо Били.

— Тъмен? — Непознатият сякаш се замисли, а после погледна към чичо Били.

— Тъмен тютюн — повтори чичо Били. — Хопкинсвил е известен като износител на тъмен тютюн за целия свят.

— Известен е и с друго тъмно нещо — каза мъжът. И добави сякаш на себе си: — Странно място за него.

Той се запъти към къщата, а чичо Били се върна да чака във файтона.

Младият мъж, който отвори вратата, беше слаб и висок, почти колкото госта. Без да продума, непознатият влезе в антрето.

— Вие ли сте Едгар Кейси? — попита той.

— Да — отговори младият мъж.

— Аз съм д-р Хуго Мюнстерберг от Харвард и съм дошъл да ви разоблича. Напоследък за вас се писа твърде много във вестниците.

Той огледа бързо антрето и надникна във всекидневната, намираща се отдясно.

— Какъв е вашият *modus operandi*^[1]? — попита той. — Къде ви е кабинетът?

Младият мъж стоеше все така неподвижен. Беше като зашеметен.

— Не разбирам какво искате да кажете — отвърна той.

— Кабинетът, кабинетът — д-р Мюнстерберг нетърпеливо махна с ръка.

Изведнъж младият мъж дойде на себе си и като се усмихна, тръгна към всекидневната.

— Заповядайте, седнете — каза той. — Дайте да ви взема палтото. Камината е запалена. Но нямам кабинет. Не използвам никаква апаратура, ако това имате предвид. Ако поискам, мога да легна на пода и да заспя.

Д-р Мюнстерберг влезе, но остана прав и с палтото си. От вътрешния си джоб той извади тесте изрезки от вестници.

— Прекалено много се тръби за това нещо, за да е истинско — каза той и остави изрезките на масичката.

Младият мъж разсеяно ги разлисти. Очевидно ги бе чел и преди. Едната бе цяла страница от раздела на списание „Съндей“ в нюйоркския „Таймс“ от 9 октомври 1910 година със заглавие „Необразован мъж става лекар под хипноза — странната способност на Едгар Кейси озадачава медиците“ и започваше така:

Медицинската гилдия в тази страна проявява жив интерес към странната способност, която, както се твърди, притежава Едгар Кейси от Хопкинсвил, Кентъки. Той

диагностицира трудни болести, докато се намира в полусъзнание, въпреки че няма никакви медицински познания, когато не е в това състояние.

Имаше снимка на младия мъж, както и на баща му, мустакат господин на име Лезли Б. Кейси, описан като „ръководещ“ хипнотичния сън. Третата снимка бе на д-р Уезли Х. Кечъм, младия лекар, който бе докладвал за този феномен на Американското общество за клинични изследвания в Бостън. Имаше рисунка, на която младият мъж лежеше заспал на маса, докато над него бе надвиснал чудноват демон от Отвъдното.

— Всичко това е направено без моето знание и позволение — обясни младият мъж на д-р Мюнстерберг. — По това време бях в Алабама и нищо не знаех.

Д-р Мюнстерберг застана с гръб към камината, за да се сгрее.

— Твърдите, че нямате кабинет — каза той. — Позволявате ли да ви виждат? Лампите светнати ли са?

— О, винаги е много светло. Провеждам тълкуванията сутрин и следобед, по две всеки ден. Ако не е достатъчно светло, запалваме лампите, за да може стенографката да записва всичко, което казвам.

— А пациентът? Къде е пациентът?

— Повечето си седят у дома, където и да е това. Просто ми прочитат адреса им и аз някак успявам да намеря мястото.

— Не ги преглеждате преди това?

— О, не. Нищо не разбирам от медицина, когато съм буден. Предпочитам да не знам дори името на човека, преди да заспя. И без това то не ми говори нищо, повечето хора са от други щати.

— И те описват симптомите си в писмо до този... д-р Кечъм?

— О, не. Просто искаме да сме сигурни, че наистина имат нужда от помощ. Това е.

Докато младият мъж говореше, д-р Мюнстерберг наблюдаваше лицето му. Честно, открито изражение. Закръглени бузи, прав нос, вдадена навътре брадичка, без да е слаба, сиво-сини дружелюбни очи. Права кестенява коса и мек, провлачен говор. Мъжът изглеждаше 25-годишен.

— На колко години сте? — попита докторът.

— На 34. През март ще стана на 35.

— Изглеждате по-млад. Как се казвате? Ирландец ли сте?

— Не, името идва от Каси. Мисля, че е от нормандски френски произход. Нямаме писмени документи, свързани със страната, от която сме дошли първоначално. Прекият ни предшественик е Шадрак Кейси. Живял е в окръг Поуатан, Вирджиния, и синовете му са се сражавали в Революцията. Получили са земи от правителството в Тенеси и Кентъки и затова сме тук.

Той се приближи към квадратна маса от орехово дърво в ъгъла на стаята. Походката му беше бърза и уверена, стъпката — лека като на човек, свикнал да ловува и живее на открито.

— Тази маса е дошла от Вирджиния преди повече от сто години — каза той.

— Роден сте във ферма? — попита д-р Мюнстерберг.

— Да, господине. Родил съм се тук, в окръг Крисчън Каунти. Кейси са притежавали почти цялата земя между Хопкинсвил и границата с Тенеси. Близо 25 километра. Обаче працядо ми имал четирима синове, а дядо ми — седем, така че при разделянето на земята не останало кой знае какво до моето поколение. Аз съм фотограф.

— Но вече не работите като такъв, разбира се.

— О, напротив. Това е част от договора ми с моите партньори. Те трябва да ми осигурят студио и оборудване. Там си изкарвам хляба. Разбирате ли, на ден мога да правя само по два сеанса, а някои от хората нямат пари.

Д-р Мюнстерберг се позасмя.

— Вие сте или много простодушен, или много умен. Не мога да разбера играта ви.

Младият мъж тъжно поклати глава.

— Аз съм най-глупавият човек в Крисчън Каунти, когато съм буден.

— Но когато заспите, знаете всичко. Така ли?

— Така казват. Аз не знам. Хората твърдят, че им казвам как да се чувстват по-добре, отколкото самите те могат да го определят. После изпълняват лечението, което им предписвам, и се оправят. Стенографката записва всичко и дава копие на пациента. Д-р Кечъм добавя нужния коментар. Това е всичко, което знам.

— Няма ли обяснение? Психичните способности не се ли предават в семейството ви?

— Казват, че дядо ми можел да намира подземни води. Обикалял с раздвоена лескова пръчка и казвал на фермерите къде да копаят за кладенци. Винаги се натъквали на вода, така разправят. Твърдят още, че можел да прави и други неща, като например да накара метлата да танцува, но това вероятно са измислици. При баща ми няма нищо чудновато, освен че змиите го обожават, а той ги мрази.

— Змиите обичат баща ви?

— Когато се прибирал от полето, те го следваха. Ако си оставеше шапката на земята, те се увиваха около периферията ѝ. Това толкова го изнерви, че той заряза фермерската работа. Семейството ни живее в града вече петнайсетина години.

— А вие отдавна ли се занимавате с това?

— С поставянето на диагнози? О, правя го редовно, откакто нещата се разчуха преди около година. Допреди това не му обръщах особено внимание. Правех го само за приятелите и околните, които ме молеха от време на време.

— Какво сте изучавал? Казвате, че нямате познания по медицина?

— Не. Така и не изкарах повече от първи курс в гимназията. Завърших в провинцията, където се учи до девети клас.

— Но оттогава, естествено, сте чел много.

— Ами аз обичам да чета и работех в книжарница, но мисля, че нямам особено изтънчен вкус. Ако искате, разгледайте книгите в антрето.

Д-р Мюнстерберг веднага стана.

— Сега ще видим какво четете. Би трябвало да е интересно — каза той и излезе от стаята.

Докторът започна да сваля книги от етажерките и да ги трупа на пода. Някои от тях прелистваше, обхождайки с бърз поглед страниците им, след което небрежно ги пускаше да паднат отворени.

— Тук като че ли няма нищо, което да си заслужава вниманието — каза той. — „Жътварят“, „Обичайното право“, „Молитвената броеница“, „Момичето от Лимбърлост“, „Пътеката до самотния бор“... Я да видя тези томове... Списание „Джъдж“ и „Ред Бук“.

— Давам ги за подвързване всяка година — обясни младият мъж.
— Обичаме да ги пазим.

— „Витата стълба“, „Събуждането на Хелена Ричи“... кой е този Е. П. Роу? А, имате всичките му произведения!

— Те са на съпругата ми. Подарих ѝ ги преди години. Е. П. Роу е любимият ѝ романист.

— Хмм. Да, сега разбирам. Любовни истории... ама че глупости! „Докторът“. Не, това е роман. „Джунглата“, „Конистън“, „Кланът“, „Ребека от фермата «Сънибрук»“, „Кутията за енфие на кардинала“... някаква поезия е това... хмм... Ела Уилър Уилкокс.

Той се изправи и се върна във всекидневната.

— Тук няма нищо — каза той. — Ще трябва да търся нещо друго.

— Може би ще искате да прочетете някои от тълкуванията ми?
— предложи младият мъж. — Държа копия от тях в кабинета си в града, но тези за съпругата ми са тук. Онзи ден ѝ направих сеанс, за да видя как се развива състоянието ѝ. Всички лекари казват, че ще умре. Има туберкулоза. Но сега, когато следва предписанията, започна да се възстановява.

Той нямаше търпение. Лицето му грееше.

— Отивам да ги донеса!

Той се запъти към отсрещната стая и почти веднага се върна с два листа, изписани на машина. В горния край на всеки от тях имаше негова снимка с надпис „Едгар Кейси — младши, психичен диагностик“.

— Печатарят е допуснал грешка — каза той, като подаде листовите на доктора и посочи надписа. — Объркал ме е с чичо Едгар и ме писал „младши“, а аз не съм.

Д-р Мюнстерберг започна да чете, а младият мъж любезно се отдалечи и седна до масичката.

— Не мога да науча кой знае какво от това, не съм доктор по медицина — каза д-р Мюнстерберг и бързо вдигна поглед, за да види реакцията на думите си.

Младият мъж предложи нещо друго.

— Може би ще пожелаете да се срещнете с някои от хората, подложили се на сеанс — те ще ви кажат дали е имало резултати.

Например г-жа Дитрик и още... г-жа Дабни, г-ца Пери... г-жа Боулз, може би.

— Добре — отвърна докторът. — Ще ми напишете ли имената и адресите им? — Той продължи да чете.

Младият мъж седна на бюрото до стената и отвори бележник. Д-р Мюнстерберг го наблюдаваше, докато пише, а после се върна към документите. Той вдигна поглед, когато младият мъж свърши.

— Ето имената и адресите. Чичо Били може да ви закара — разстоянието е твърде голямо за разходка пеш. Имате ли намерение да останете до утре? Сутринта ще правим тълкуване и можете да присъствате.

— Да, все още няма да тръгвам — каза докторът, като остави листовите на масичката. — Ще си взема стая в хотела. Довечера ще посетя тези хора и ще ги разпитам.

— Собственикът на хотела, г-н Ноу, е един от партньорите ми. По-късно вероятно ще намерите там и д-р Кечъм, и баща ми.

— Добре. Ще се опитам да се срещна с тях.

Той прибра листа с имената във вътрешния си джоб.

— Значи до утре?

— До утре, господине.

— О, и още нещо — на каква сила вие и помощниците ви отдавате това явление?

— Не знаем, господине, като изключим онова, което се предава по време на сеансите.

— Имате предвид онова, което казвате, докато спите.

— Да, господине. Пише го в статията в „Таймс“.

Той взе изрезката и зачете.

— Ето какво съм казал, когато са ме помолили да обясня случващото се:

Умът на Едгар Кейси е податлив на внушение, каквито са подсъзнателните умове на всички хора. В неговия случай обаче той притежава още способността да тълкува разбираемо за рационалния ум информацията, която е получил от подсъзнанието на други индивиди. Подсъзнателният ум не забравя нищо. Съзнателният ум

приема външното впечатление и предава мислите към подсъзнанието, където те остават, дори и съзнателният ум да бъде унищожен.

Той сгъна изрезката и я върна заедно с останалите на д-р Мюнстерберг. Докторът го погледна право в очите.

— Въпросът за подсъзнанието може да се обобщи с две думи: „Няма такова!“... Е, продължавам с разследванията си.

Той си излезе, без да се ръкува или да каже довиждане. Младият мъж остана до прозореца, докато файтонът се отдалечи, а после взе листовите с документирания сеанс и отиде в отсрещната стая.

В противоположния край на стаята на масивно легло от дъбово дърво лежеше слабо тъмнокосо момиче, едва видимо под многото завивки. В полумрака се очертаваше само силуетът ѝ и тя приличаше по-скоро на сянка в леглото. Младият мъж запали една от лампите на скрина и я постави върху масичката до леглото. Лицето на жената грейна насреща му. Очите ѝ бяха тъмни, но от тях струеше пламенна светлина. Бузите бяха поруменели. Овалното лице приличаше на оживяла миниатюра. Погледът бе тревожен и буден, но гласът ѝ — нежен.

— Кой беше този мъж, Едгар? Какво искаше? Нали няма да ходиш някъде с него?

Младият мъж се наведе и целуна челото ѝ.

— Просто професор от Харвард — отговори той. — Дошъл е чак дотук, за да ме изобличи.

Тя изглеждаше облекчена.

— Нищо чудно, че звучеше като натрапник. И какво каза?

— Нищо особено. Изсипа книгите на земята и ме нарече глупак.

Момичето въздъхна.

— Наистина не мога да разбера откъде хората се научават на такива лоши обноски. Колко е часът? Мама би трябвало всеки момент да доведе Хю Лин.

— Вече са тук. Чувам Хю Лин пак да удря по портата. Часът е пет.

Той се запъти към входа и отвори вратата. Бузесто момченце го прегърна през краката.

— Тате, мечките пак ме гонят! — извика то.

Мъжът се усмихна на жената, която придружаваше момченцето, и махна с ръка срещу студения въздух.

— Марш оттук, мечки! — каза той.

Момченцето пусна краката му и влезе.

— Почти ме бяха настигнали този път — каза то.

— Ами баба ти? — попита мъжът. — Не се ли боиш, че мечките ще я хванат?

— Не — отвърна момченцето. — Те не ядат жени. Само малки момчета.

То се измъкна от палтото си и хукна към спалнята с вик: — Мамо, мечките пак не ме хванаха!

Жената, която го бе довела, свали черното си палто и черната шапка. Облечена бе в черна рокля с висока поло яка, а черната ѝ коса беше вчесана назад.

— Как е Гъртруд? — обърна се тя към младия мъж.

— Почти без промяна — отговори той.

Двамата влязоха в спалнята. Момичето обърна глава и се усмихна на майка си.

— Хю Лин ми каза, че леля Кейт му е направила курабийки.

— Кейт е глупачка — отвърна майка ѝ. — Хю Лин е като топка, а тя го тъпче със сладкиши. Как се чувстваш?

— Добре, струва ми се.

— Ще те изправя на крака за вечеря. Едгар, кой беше този, който току-що си тръгна? Познавам ли го?

— Не. Някакъв професор от Харвард, дошъл да ме проучва и да докаже, че съм измамник — каквото се опитват да направят всички.

— Пръснал всичките ни книги на земята и нарекъл Едгар глупак — обади се момичето. Гласът ѝ бе изпълнен с възмущение.

— Забелязах бъркотията, когато влязох. Е, какво може да се очаква от един янки. Бедният, толкова разбира.

— Мисля, че трябва да разбира кое е правилно също толкова, колкото всеки друг — каза момичето. — Янките просто се мислят за по-добри от нас, това е.

— Не се вълнувай, дете — отвърна майка ѝ. — Този бял боклук не го заслужава. Едгар, защо не се погрижиш да те изследва някой

порядъчен университет като „Вашингтон и Лий“ например? „Харвард“ е развъдник на републиканци, знаеш това.

— Този мъж е чужденец — отговори той. — Съдейки по акцента му, бих казал, че е немец.

— Е, това вече обяснява нещата. Я изведи Хю Лин от стаята, докато аз се позанимая с Гъртруд.

Младият мъж и момченцето отидоха във всекидневната.

— Този човек лош ли беше, тате? — попита то.

Мъжът го вдигна високо във въздуха и го настани пред камината.

— Не, не беше лош. Никой не е наистина лош. Хората просто правят грешки. Защото не разбират Бога.

— А ти разбираш ли Бога, тате?

— Никой не може наистина да Го разбере. Но аз се опитвам да не забравям, че Бог е Единственият, който наистина знае всичко, и че ми е казал чрез Библията какво иска от мен да правя. Затова се опитвам да го правя.

Момченцето кимна.

— Хайде да играем на мечки — каза то. — Ти ще бъдеш голямата мечка, която ме преследва.

* * *

Чичо Били се сгуши във фойтона си, спрян пред голямата къща на улица „Саут Уолнът“. Във всекидневната неговият пътник седеше, съблякъл връхната си дреха, и слушаше разказа на благата жена, чието лице се озари от спомена.

— Когато беше на две годинки — започна г-жа Дитрик — дъщеря ни Ейми се зарази от грип. След като на пръв поглед оздравя, се появиха гърчовете. Най-неочаквано падаше и тялото ѝ започваше да се вдървява. Умът ѝ престана да се развива.

Консултирахме се с какви ли не лекари. Никой не можа да ѝ помогне и след две години на безплодни експерименти я заведохме в Евансвил, Индиана, при д-р Линтикъм и д-р Уокър. Според тях ставаше дума за някакво нервно заболяване, което лекуваха няколко месеца. Но тя не се подобряваше.

Доведохме си я у дома. Продължихме да я лекуваме, но състоянието ѝ се влошаваше — понякога получаваше по двайсет припадъка на ден. Умът ѝ беше празен.

Заведохме я при д-р Хоп в Синсинати. Той каза, че става дума за рядко мозъчно поражение, което е смъртоносно.

Върнахме я у дома, като очаквахме да умре. Тогава наш приятел, г-н Уилгъс, ни каза за Едгар Кейси.

Д-р Мюнстерберг я прекъсна.

— Този г-н Уилгъс... беше ли свързан по някакъв начин с Кейси?

— О, не, просто винаги беше проявявал интерес към него. Г-н Уилгъс е сред най-влиятелните граждани тук. Едно време ловувал много в земите на семейство Кейси и когато Едгар бил още момче, г-н Уилгъс го наемал за водач. Веднъж, когато уцелил една птица, парче от сачмата рикоширала от тялото ѝ и улучила момчето по бузата. Оттогава г-н Уилгъс бил толкова изпълнен с угризения, че постоянно наглеждал Едгар и се опитвал да му помага.

Както и да е. Та г-н Уилгъс се бил подлагал на сеанси и при един от тях бил посъветван да отиде в Синсинати за лека операция, след която според него здравето му изключително много се подобрило.

Той ни увещаваше да опитаме при младия г-н Кейси — вие, разбира се, сте наясно, че по онова време той не се занимаваше официално с това. Говоря за лятото на 1902-ра, преди почти десет години. Тогава Едгар работеше в Боулинг Грийн, в една книжарница.

Д-р Мюнстерберг кимна.

— Разбирам. Да продължим.

— Съпругът ми го помоли да дойде и той се съгласи. Пожела единствено да му купим билет за влака. Каза, че така ще може да види любимата си. Дватамата се ожениха на следващата година, струва ми се. Той дойде заедно с г-н Ал С. Лейн, един местен човек, който по това време водеше сеансите и провеждаше някои от терапиите.

Д-р Мюнстерберг я прекъсна отново:

— Този г-н Лейн е бил лекар?

— Изучаваше остеопатия по онова време. По-късно се дипломира като лекар. Съпругата му имаше шапкарски магазин в Хопкинсвил, където работеше сестрата на г-н Кейси.

— Значи г-н Лейн накарал Кейси да изпадне в транс — каза д-р Мюнстерберг. — Някой от тях прегледа ли детето?

— Не. Видяха я, но помня, че Едгар каза, че не може да ѝ помогне, като я прегледа. Приличаше на малко момче и помня, че си помислих: „Как това дете ще ни е от помощ, когато най-добрите лекари в страната не успяха?“. Нали разбирате, ние познавахме Едгар и семейството му. Той беше учил малко.

— Значи сте била скептично настроена? — попита д-р Мюнстерберг.

— Надявах се на чудо, като всяка майка.

Докторът кимна.

— Той си съблече връхната дреха, разхлаби си вратовръзката и си развърза обувките. После легна на онзи диван — тя го посочи и докторът се обърна да го види — и като че ли заспа. След няколко минути г-н Лейн му каза да види тялото на детето ни, което беше в къщата, да я прегледа и да открие какво не е наред. Не повярвах на ушите си, когато спящият мъж заговори: „Да, имаме тялото“. Гласът му звучеше различно — някак... ами, авторитетно.

Д-р Мюнстерберг кимна.

— Точно така — каза той.

— Каза ни, че ден преди да прихване грипа, си е ударила гръбнака и грипните вируси са се установили там, причинявайки пристъпите. После ни каза точно къде е поражението и даде инструкции как по остеопатичен път да оправим нещата. Нямахме как да е знаел за травмата на гръбнака — за нея знаех само аз и не я бях сметнала за нещо сериозно — нито дори за травма.

— Но сте сигурна, че се е случила?

— В деня, преди да се разболея от грип, Ейми слизаше от файтона заедно с мен. Подхлъзна се и си удари гръбнака о стъпенката. После скочи на крака, сякаш нищо ѝ нямаше, и аз повече не се сетих за инцидента.

— И сте открили нараняването точно там, където той е посочил?

— Да. Г-н Лейн я лекува същата вечер. На другия ден направихме още един сеанс. Той каза, че корекцията не е както трябва.

— Много интересно — каза д-р Мюнстерберг. — Казал е на г-н Лейн, на човека, извършващ лечението, че не е изпълнил инструкциите?

— Да. После каза кое от направеното не е както трябва и обясни как е правилно да се извърши. Лейн опита отново същата сутрин. При

следобедния сеанс корекцията все още не беше както трябва и Лейн опита пак. На другата сутрин, при четвъртия сеанс, най-после беше одобрена.

Едгар се върна в Боулинг Грийн, а г-н Лейн, който живееше в Хопкинсвил, продължи с манипулациите. Идваше всеки ден през следващите три седмици.

В края на първата седмица умът на Ейми започна да се прояснява. Изведнъж извика по име куклата, с която си играеше, преди да започнат пристъпите. Няколко дни по-късно повика по име и мен, а после и баща си. Умът ѝ продължи да се развива точно оттам, където беше спрял три години по-рано, когато беше само на две.

— Значи е напреднала бързо?

— Доста бързо. Скоро мислеше като нормално петгодишно дете. След трите седмици на лечение проведохме нов сеанс и тогава Едгар каза, че поражението е отстранено. Повече проблеми не е имало. Днес Ейми е нормално 15-годишно момиче. След малко ще е свършила с уроците и ще я доведе.

— О, да. Бих искал да я видя.

— Не знам каква е тази странна способност — продължи г-жа Дитрик. — Можем да съдим само от това, което преживяхме самите ние, както и някои наши приятели. Но доколкото знаем, резултатите винаги са успешни. Едгар Кейси със сигурност не е шарлатанин. Той е един от стълбовете на християнската църква и никой не знае някога да се е възползвал от когото и да е. Даже напротив — хората се възползват от добротата и щедростта му.

— Разбира се, разбира се — отвърна докторът автоматично, сякаш не бе чул какво му казваше жената, но осъзнаваше, че е спряла да говори.

Той гледаше замислено зад гърба ѝ, към кушетката, на която десет години по-рано бе заспал младият мъж, когото този следобед той бе посетил.

* * *

Мъжът с мустаците остана неподвижен, за да измери разстоянието до плювалника, след което го улучи с абсолютна точност.

Онези, които го слушаха, събрани във фоайето на хотел „Латъм“, почтително го изчакаха.

Лезли Кейси продължи да разказва.

— Е, сам виждате, че беше нормално момче — като изключим училището. Там нищо не схващаше. По този въпрос съмнение няма. Прекалено много мечтаеше; всички учители все това ми казваха. На 12 години беше още на учебника за трети клас.

Това беше през пролетта на 1889-а. Брат ми Лушън беше учител там и когато ме срещна един следобед, ми каза, че накарал Едгар да произнесе думата „колиба“ буква по буква, но той не могъл. „Надявам се, че постъпих правилно, Лезли — каза ми Лушън — като го накарах да остане след училище и да напише думата 500 пъти на дъската.“ „Ти си учителят, Лушън — отвърнах му аз — щом така си решил, добре.“

Обаче се почувствах зле, ама много зле. Може би вината беше моя, помислих си. Може би не прекарвам достатъчно време с момчето. Може би просто има нужда някой да се занимае с него както трябва, нали разбирате.

И така, вечерта седнах до него и се захванахме с правописа. Обаче като че ли нямаше начин да му вкарам урока в главата. Тъкмо си мислех, че е схванал, но когато затворих учебника и го попитах за думата, той не можа да ми каже как се пише.

Когато погледнах, беше станало единайсет. Знаех, че момчето е уморено, затова му казах, че е по-добре да си ляга. „Нека да си почина само пет минути — ми каза той — и ще знам урока.“ „Добре“ — отвърнах аз; на майтап, нали разбирате.

Отидох до кухнята за чаша вода. Помотах се малко и се върнах във всекидневната. Той спеше на стола, облегал глава върху учебника. Засмях се и го разтърсих. „Събуди се, Старче — казах му — време е за лягане.“

Той отвори очи в същия миг и каза: „Попитай ме за урока. Сега го знам“. Сигурен бях, че не го знае, но на шега го попитах за няколко думи.

Е, проклет да съм, ако той не успя да ги каже правилно! Попитах го за още няколко и той знаеше и тях. „Попитай ме за каквото и да е“, каза ми той. Изведнъж беше пълен с ентузиазъм. Запрелиствах учебника и каквото и да го попитах, той го знаеше.

После започна да ми казва какви други думи има на страницата и какви картинки има на еди-коя си страница. Знаеше учебника така, сякаш го държеше в ръце и го разглеждаше.

— Какво обяснение ви даде? — попита д-р Мюнстерберг, като се наведе напред. — Каква според него беше причината?

— Всичко, което успях да разбера, беше, че изведнъж почувствал, че ако за малко заспи над учебника, ще знае урока. И така си беше. Оттогава спеше над всички учебници и знаеше идеално всички уроци. Започна да прескача класовете сякаш скачаше на въже.

— Продължаваше ли да ги помни? — попита д-р Мюнстерберг.

— Никога не забрави дори един урок. И до днес ги помни.

— Много интересно. И не си спомняте особени обстоятелства или инциденти при раждането му или в детството му, така ли?

— Нищо, освен млякото по гърдите.

— Млякото по гърдите?!

— След като се роди, в продължение на месец не спря да плаче. Никой не знаеше какво му има. Тогава старата Патси Кейси — чернокожа прислужница в къщата на баща ми, преди това робиня, дойде при съпругата ми и ѝ поиска игла. „Първо я изварете“ — каза тя. После я взе и леко прободете зърната на детето — и проклет да съм, ако оттам не излезе мляко. След това бебето не се обади повече.

— Чувал съм за това — каза д-р Мюнстерберг — при медицинските си изследвания.

— Да не би да сте не само доктор по философия, но и по медицина? — обади се д-р Кечъм, усмихнат пъргав мъж със светли очи и на възраст малко над тридесетте.

— О, да — отговори д-р Мюнстерберг. — Имам диплома по медицина. Учил съм в Лайпциг и Хайделберг.

— Тогава да ви разкажа някои от моите случаи? — предложи д-р Кечъм.

— Най-много ме интересува коя медицинска школа подкрепя — каза д-р Мюнстерберг. — За детето на Дитрик е предписал остеопатия.

— Едгар използва всички школи — отговори д-р Кечъм — често за един и същ случай. Понякога предписва остеопатия заедно с електрически манипулации, масаж, диета и лекарства за вътрешно приемане. Друг път билки, които трудно се намират, или лекарство, за

което не сме и чували. То или току-що се е появило на пазара, или от доста време е липсвало.

— И изглежда така, сякаш винаги знае всичко — каза д-р Мюнстерберг. — Бихте ли казали, че той сякаш... цитира вселенски разум?

Д-р Кечъм кимна важно.

— Често съм си го мислил — каза той. — При един от най-първите сеанси беше предписан препарат, наречен „Масло от дим“. Нито аз, нито местните аптекари бяхме чували за него. Нямахме го и във фармацевтичните каталози. Направихме нов сеанс и попитахме къде може да бъде намерен. Беше ни дадено името на дрогерия в Луисвил. Изпратих телеграма със запитване за препарата. Управителят ми отговори, че го няма и никога не го е чувал.

— И това е било предписано за какво? — попита д-р Мюнстерберг.

— За момче с много упорита язва на крака — отговори д-р Кечъм и продължи. — Проведохме трети сеанс. Този път беше посочена лавица в задната част на дрогерията в Луисвил. Там, зад друг препарат — който беше назован, щяло да бъде намерено шише с „Масло от дим“. Телеграфирах на аптекаря и той ми отговори: „Намерих го“. Шишето пристигна след няколко дни. Беше старо и етикетът беше избелял. Компанията производител вече не съществуваше. Но беше точно каквото Едгар беше казал — „Масло от дим“.

— Много интересно — каза д-р Мюнстерберг. — Много интересно.

Лезли Кейси прочисти гърло и отново се изплю.

— Помня един случай — започна той — когато момчето беше в Боулинг Грийн...

* * *

Младият мъж седеше на кухненската маса в дома на семейство Кейси на Уест Севънт стрийт и нещастно се взираше в чашата с кафе пред себе си. Майка му, жена с посивяла коса и уморено красиво лице, седеше отсреща и гледеше сведената му глава и прегърбена фигура.

— Не мога да разбера къде отиват всичките чифтове гумени ботуши, които получаваш — каза тя. — Ще имаш късмет, ако не настинеш след трите километра дотук и още толкова обратно в тази виелица и само с тези тънки обувки.

— Когато тръгнах, не валеше — каза той.

— Така или иначе, трябва да носиш ботуши. Земята е студена и мокра дори когато няма сняг.

Тя се усмихна.

— Както и да е. Добре че дойде. Радвам се да те видя. Знам, че си претрупан с работа и по цял ден си в студиото, а нощем бдиш над Гъртруд. Изобщо не трябва да си правиш труда да говориш с разни хора, дошли да правят някакви си „разследвания“. Мен ако питаш, повечето от тях са по-големи измамници от бедната душа, която се опитват да изкарат дявол. Малко познания само да натрупат — и веднага бързат да се правят на по-добри от останалите.

— Той не ме разтревожи, майко, просто ме накара пак да започна сам да се измъчвам. Наистина го разбиха, докато стоеше насреща ми и ме разпитваше, сравнявайки отговорите с онова, което беше за него научна истина. През цялото време съзнавах, че единственият отговор, който би бил задоволителен за мен, него само ще го накара да ме помисли за луд.

Майка му кимна.

— Всички — дори най-добрите християни, проповедниците и мисионерите — приемат за даденост, че нещата, които са се случили в библейско време и в дните на светиите, не могат да се случат днес — каза тя.

Той тъжно поклати глава в съгласие.

— Да речем, че му бях казал: „Г-н Мюнстерберг, когато бях съвсем малък, почувствах силно влечение към Библията. Взех решение да я чета по един път всяка година. На 12 години завърших дванайсетия прочит... повечето пъти — спирайки се на частите, които най-много харесвах.“

Бях си построил къщичка за игра в гората до рекичка, която минаваше през земите на семейство Кейси, при върбите, където тя правеше завой. Всеки следобед ходех там с любимата си книга. Един пролетен ден, докато четях историята за Маное за тринайсети път, вдигнах глава и видях жена, застанала пред мен.

Помислих я за майка ми, дошла да ме извика да ѝ помагам вкъщи. После видях, че не е майка ми и че има крила на гърба си. Тя ми каза: «Молитвите ти бяха чути, момченце. Каж ми какво искаш повече от всичко и ще ти го дам». Много се изплаших, но успях да кажа: «От всичко най-много искам да помагам на хората, най-вече на децата». После тя изчезна“.

Да речем, че му разкажа това и как на другия ден в училище не знаех правописа на една дума, накараха ме да остана след часовете, а вечерта заспах над учебника и когато се събудих, знаех всичко. Как щеше да реагира той?

Майка му го погледна тъжно.

— Предполагам, че щяха да те пратят в лудницата — отговори тя. — Аз обаче не съм чувала по-прекрасна история. Помня, когато ми я разказа за първи път... в деня, в който това ти се случи, преди още да си разбрал значението. Така и не казахме на никого... Ти беше толкова сериозен и загрижен. Приличаше на ангел. Тогава се помолих винаги да си останеш такъв.

Младият мъж се смути и шумно изпи кафето си.

— В това е проблемът — отвърна той. — Всичко щеше да е наред, ако се беше случило на ангел. Но аз не съм ангел. Толкова много хора са по-добри от мен. Защо се случи на мен, ако не е работа на дявола?

Майка му стана и взе Библията от кухненската лавица.

— Добрите хора — каза тя — винаги се тревожат за това. Ще го намериш тук — и тя потупа Библията — на много места. Знаеш това. Хората, които служат като инструменти на дявола, никога не се тревожат дали грешат, или са прави. Те са сигурни, че са прави.

— Но ние сме сигурни в правотата на тълкуванията...

— Докато ти следваш правия път, сине, и те ще са верни. Дяволът не може да говори чрез устата на праведния. Вчера на улицата видях момичето на семейство Дитрик. Прекрасно момиче, и умно. На всяка улица в този град има доказателства, че тълкуванията са правилни.

Тя отвори Библията и потърси Евангелието от Йоан.

— Четохме го заедно в деня, в който получи видението. Аз ти го прочетох, помниш ли? От глава 16-а. „Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. Досега нищо не

сте искали в Мое име; искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.“

— Да, спомням си — каза той. — Свети Йоан: „Да не се смущава сърцето ви... В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място... Тъй щото, гдето съм Аз, да бъдете и вие... Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди...“ Прочети ми от глава 15-а, майко.

Тя зачете:

— „Аз съм истинската лоза и Отец ми е земеделецът...“

На тръгване го целуна и го потупа по рамото.

— Докато имам вяра в теб, вярвам и в тълкуванията — каза тя. — А аз все така имам вяра в теб. Сега обуи бащините ботуши и не се безпокой.

Той излезе в тихата безветрена вечер. Снегът валеше право надолу, безшумно. Големи мъхести снежинки падаха по бузите, носа, устните и клепачите му. Пое на изток по дългия път към дома.

Зад гърба му, по хълмовете и плитките долини на Крисчън Каунти снегът се трупаше по пръснатите ферми на семейство Кейси и падаше в рекичката, която правеше завой при върбите.

* * *

През нощта спря да вали и на сутринта, когато д-р Мюнстерберг напусна хотела и тръгна по Норт Мейн стрийт, снегът едва покриваше земята. Той зави надясно и спря по средата на улицата, пред тухлена сграда в съседство с книжарницата. Табелка упътваше нагоре по стълбите към „Студио Кейси“. Докторът бавно се заизкачва и спря в коридора. Едната врата водеше към студиото, а на другата пишеше „Едгар Кейси, психичен диагностик“.

Докторът отвори нея и влезе в малка приемна, отвъд която имаше голям кабинет. Лезли Кейси, седнал зад масивно бюро, го подкани с помахване.

— Пациентът ни скоро трябва да дойде. С влака в десет от Синсинати — каза той. — Сядайте.

Стаята бе изобилно мебелирана — два люлеещи се стола, два меки фотьойла, маса в центъра, бюро и пишеща машина за

стенографката, бюрото на Лезли; всички те бяха разположени върху огромен, дебел килим.

Д-р Мюнстерберг седна, но остана с палтото си, оплаквайки се от студа.

— Едгар е в студиото, проявява плаки — обясни Лезли. — Скоро ще дойде. Сеансът е за десет и половина. Сега е десет и двамайсет.

— Къде ще се извърши? — попита докторът.

От голямата стая се влизаше в една малка, където имаше висока, гола кушетка, като в лекарските кабинети. Близо до нея бяха разположени масичка и стол, а покрай стената бяха наредени столове с прави облегалки.

— Там — посочи Лезли към стаичката. — Едгар ляга на кушетката. Аз заставам до него, за да го напътствам и да чета въпросите. Стенографката седи до масичката и записва.

— И когато легне, той ще изпадне в това състояние на самохипноза, от което ще се събуди едва когато вие му внушите?

— Да.

— Това ще бъде много интересно. Ето какво искам да видя — каза докторът.

Вратата се отвори и д-р Кечъм влезе. Придружаващият го мъж с нездрав вид се представи като очаквания пациент и бе заведен до голямото бюро, където седна при Лезли Кейси, за да отговори на въпросите му и да попълни няколко данни. Д-р Кечъм разговаряше с д-р Мюнстерберг. След малко се появи млада жена, която взе бележник и няколко молива от бюрото с пишещата машина и отиде в малката стая, настанявайки се до масата.

— А ето го и самия младеж — каза д-р Мюнстерберг, когато вратата отново се отвори.

Мъжът се усмихна и се ръкува. После си свали връхната дреха и разхлаби вратовръзката.

— Значи ще легнете на онази кушетка и ще заспите? — попита д-р Мюнстерберг, като посочи малката стая.

— Да — отговори младият човек. — Ще внеса стол, за да можете да седнете до мен.

— Няма да е нужно. Тук ми е много удобно. Виждам кушетката и ще чувам какво казвате. Ще остана тук.

Младият мъж влезе в стаичката и седна на кушетката. След като откопча ръкавелите и си развърза обувките, той се завъртя, легна по гръб, затвори очи и скръсти ръце на корема си.

Лезли Кейси придружи пациента в стаичката и го подкани да седне на един от столовете с прави облегалки. Д-р Кечъм остана в голямата стая от учтивост към госта. Лезли Кейси застана до кушетката отдясно на сина си и се приготви да чете от малка черна тетрадка.

Д-р Мюнстерберг наблюдаваше съсредоточено лежащия, чието дишане ставаше все по-дълбоко, докато не се чу едно продължително и дълбоко вдишване и издишване. След това той като че ли заспа. Лезли Кейси започна да чете.

— „Сега тялото възприема нормалните си сили и ще даде информацията, която се изисква от него. Пред себе си извикваш тялото на — и той каза името на пациента — който присъства в тази стая. Внимателно ще прегледаш тялото, ще ни кажеш състоянията, които откриваш, и какво може да се направи, за да се поправи всичко, което не е както трябва. Ще говориш ясно, с нормална скорост и ще отговаряш на въпросите, които ще ти задам.“

За няколко минути настана тишина. После спящият започна да мънка с глас, сякаш идващ отдалече, все едно говореше насън. Отново и отново той повтаряше името на пациента и фразата „присъства в тази стая“.

Изведнъж прочисти гърлото си и заговори ясно и енергично, със сила на гласа, каквато не притежаваше, когато беше буден.

— Да, тялото е тук — каза той. — Има доста проблеми в системата. По дължината на гръбнака, в нервната система, в циркулацията (която е нарушена), в храносмилателните органи, има проблеми... също възпаление на тазовите органи, проблеми с бъбреците и леко възпаление на пикочния мехур. Изглежда, че започва от храносмилателните смущения в стомаха. Храносмилателните органи не могат да изпълняват функциите си както трябва... нарушено отделяне по храносмилателния тракт... Панкреасът и черният дроб също са засегнати...

Гласът продължаваше с диагнозата. Д-р Мюнстерберг се наведе напред, заслушан съсредоточено, а очите му се насочваха ту към спящия, ту към пациента.

— Какво чувства пациентът?

— Сухота по кожата, нарушена лимфна циркулация, болезки в ръцете и краката, особено под коляното, отстрани на крака... чувства желание да се протегне, когато става... болки в ръцете, болки и умора между раменете и в тила...

— Как да се излекува това?

— Трябва да се направят много неща. Първо: стомахът да се приведе в по-добра форма... има известно възпаление в него. Прочистване на стомаха. Когато направим това, ще стимулираме черния дроб и бъбреците... Поемане на големи количества вода, чиста вода... досега не сме имали достатъчно течности в системата, които да помогнат за естественото изхвърляне на бъбречните секрети...

Когато стомахът бъде пречистен, не преди това, да се дадат малки дози сладки разтвори от селитра и масло от хвойна... използвайте вибрации по гръбнака... не манипулации, а вибрации... по цялата му дължина от раменете до края на гръбнака, но не прекалено близо до мозъка...

Препоръчани бяха още упражнения, ободряващи средства, диета. После гласът каза: „Готов съм за въпроси“. Лезли Кейси прочете няколко, които бе записал в тетрадката. След като им бе незабавно отговорено, гласът каза: „Засега свършихме“.

Лезли Кейси прочете внушението: „Сега тялото ще възстанови циркулацията си за будно състояние и като се почувстваш бодър и без неблагоприятни влияния, ще се събудиш“.

След около минута дълбоката въздишка, предшестваща съня, се повтори. Младият мъж отвори очи. После протегна ръце над главата си, прозя се, потърка очи и се изправи на кушетката.

Стенографката стана и отиде в голямата стая, където седна пред пишещата машина, за да препише бележките си. Лезли Кейси стоеше до сина си, чакайки го да стане. Пациентът се надигна, вторачен в него, и се усмихна притеснено. Изведнъж д-р Мюнстерберг скочи от стола си и влезе в малката стая.

— Какво мислите за този човек? — попита той пациента.

— Ами той описа състоянието ми и начина, по който се чувствам, по-добре, отколкото аз бих могъл да направя това.

— В такъв случай, ако бях на ваше място — д-р Мюнстерберг премерваше внимателно думите си — ако бях на ваше място, щях да

направя точно каквото казва. От това, което чух тук, и от хората, с които разговарях и които твърдят, че сеансите са им помогнали, смея да твърдя, че някои необикновено полезни неща могат да се почерпят от тези преживявания. Откъде научихте за този човек?

— Прочетох за него в един от вестниците в Синсинати. Писах му и помолих за среща. После реших да дойда тук за сеанса.

— Описахте ли състоянието си в писмото?

— Не, нито дума. Просто казах, че искам да ми бъде направено тълкуване.

— Забележително, забележително.

Д-р Мюнстерберг потъна в размисли и погледът му стана празен. Пациентът се обърна към младия мъж на кушетката и му подаде ръка.

— Много ви благодаря — каза той. — Не знам как да изразя признателността си, но ще изпълня всичките ви препоръки.

Младият мъж разтърси ръката му и се засмя.

— Това е най-добрият начин да ме зарадвате — отвърна той. — Ако нещата потръгнат, информирайте ни. Ако не, пак ни информирайте, даже задължително, защото, ако това е измама, искаме да спрем да го правим.

— Д-р Кечъм ще ви обясни как да направите всичко — каза Лезли Кейси и отведе пациента в голямата стая.

Д-р Мюнстерберг наблюдаваше как младият мъж си връзва обувките, а после каза:

— Млади човече, искам да науча повече за това. Никога не съм срещал нещо подобно. Ще се въздържа да изкажа мнение, без да съм провел дълго и щателно проучване. Но ако е номер, убеден съм, че самият вие не го осъзнавате.

— Ако е номер, докторе, бих искал да знам, преди да стигна твърде далеч и да навредя на някого — каза младият мъж.

— Не мисля, че ще навредите. Но — добави той и погледна към голямата стая — според мен се занимавате с неподходящите хора. Това нещо не бива да има материален аспект.

Той бързо протегна ръка и като хвана ръката на младия мъж, я разтърси.

— Е, трябва да вървя — каза той. — Останете здраво стъпил на земята. Един ден може би ще откриете себе си. Но дори да не

постигнете нищо повече от това, което сте направил с детето на Дитрик, няма да сте живял напразно. Сега ще вървя.

Младият мъж го изпрати до стълбището. На сбогуване докторът каза:

— Много съжалявам, че не успяхме да узнаем повече за така наречените способности на дядо ви. Щеше да е особено интересно да разберем дали наследствеността има участие в това нещо.

Младият мъж го гледаше, докато докторът излезе, а после влезе във фотографското студио. В голямата гола стая със струпани в ъгъла реквизитни столове и екрани го чакаше г-жа Дулитъл с малкия си син.

— Днес прави четири — обясни тя. — Реших, че ще е хубаво да се снимаме заедно.

— Разбира се — каза мъжът. — Джим ще се зарадва. А това е Дани, предполагам.

— Казвам се Даниъл Дулитъл — каза важно момчето.

Майка му се засмя.

— Не иска да му викаме на галено — каза тя.

Мъжът ги нареди за снимката — Даниъл, застанал прав до майка си, която седеше на една страна, загледана малко над облегалката на светъл нисък салонен стол.

— Предполагам, че си много голям, за да седиш в скута на майка си? — каза той на момчето.

— Мъжът трябва винаги да е прав — отвърна Даниъл студено.

Последните думи на доктора все още отекваха в ума на младия мъж, докато той нагласяше апарата и пъхаше плаката.

„Така наречените способности на дядо ви.“

Наистина ли дядо му бе притежавал психични сили? Беше ли наследил уменията си младият човек от стария Томас Джеферсън Кейси, високия, благ брадат мъж? Баба му винаги казваше, че в странните сили няма нищо лошо, стига да бъдат използвани в служба на Бога. Ако дядо му бе имал подобни способности, тя със сигурност е знаела. По този въпрос тя каза само веднъж: „Дядо ти можеше да прави разни неща, но винаги казваше, че идват от Господа и той не може да се хвали, нито да злоупотребява с тях“. Но какви бяха те? Със сигурност не е можел да провежда сеанси, иначе е щял да го прави. Винаги бе искал да помага на хората.

Трудно му бе да си го спомни. Помнеше как ходеше в голямата къща и спеше при дядо си и баба си, а нощем се будеше и опипваше лицата им, за да разбере кой кой е. Ако имаше брада, значи беше дядо.

Помнеше още как яздеше заедно с него, чуваше го как се провиква към мъжете из тютюневите полета или казва молитвата преди неделния обяд.

И онзи слънчев, горещ ден през юни 1881 година... осми юни.

Младият мъж погледна през обектива и видя горделивото, сериозно лице на Даниъл с чип нос и лунички.

И той беше само на четири в онзи юнски ден.

— Запазете тишина. Гледайте ръката ми. Не мърдайте — каза той.

Беше колкото Даниъл и с дядо си яздеха през голямото поле към хамбарите...

Той натисна светкавицата. Затворът щракна.

---

[1] Метод на действие. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Двамата яздеха през голямото поле към хамбарите. Мъжете бяха в постройката за машините, за да поправят сноповръзвачката и дядо искаше да види как върви работата. Когато стигнаха до езерце, разположено между пътя и хамбарите, конят спря.

— По-добре слез, Старче — каза дядо — ще пусна този приятел да пийне.

Момчето се плъзна от коня и изтича във високата трева до езерото, радостно, че ще може да се охлади. Беше горещо зад гърба на дядо, докато ветрецьт минаваше от двете му страни, а слънцето печеше голата му глава. Гащите му бяха мокри от коженото седло, ръцете — потни от стискането на дядовия колан. Той клекна на брега и се вторачи във водата, търсейки риба.

Дядо вкара коня в езерото и го зачака да се напие, седнал отгоре му с ръце на кръста. Изведнъж конят отхвърли глава нагоре, изправи се на задните си крака и скочи към дълбокото. Дядо се задържа и сграбчи поводите, дърпайки ги с всичка сила.

Конят доплува до другата страна и препусна към бялата ограда около хамбарите, опита се да я прескочи, не успя и отново се втурна към езерцето. Дядо някак остана на седлото.

Когато за втори път влезе във водата, конят се спъна и падна на колене. Дядо се прехвърли през главата му, приземявайки се по гръб. Конят се надигна, отново се изправи на задните си крака и стовари предните на гърдите на дядо. После се обърна и избяга в полето.

Главата на дядо бе под водата. Момчето го чакаше да стане. Повика го. Не получи отговор. Дядо лежеше неподвижен. Детето хукна за помощ колкото сили имаше.

Дядо бе мъртъв. Закараха го в къщата и д-р Кенър дойде, но момчето чуваше плача на баба си и разбра истината по странните погледи на чичовците си, когато излязоха от стаята. Той седна в кухнята и заговори с Патси Кейси.

— Дядо е мъртъв — каза той. — Конят го уби. Сега дали ще го поставят в земята и ще го заровят?

— Той ще отиде при ангелите, Старче — каза Патси. — Гос'ин Ти Джей беше много добър и ще отиде при ангелите.

— Ще го видя ли пак? — попита детето.

Патси се наведе напред и се взря в него.

— Ще го видиш, ами — каза тя. — Ти имаш онова второто виждане, нали така?

Той не знаеше какво имаше тя предвид. Изведнъж поиска да е при майка си.

— Искам да си отида у дома — каза.

— Аз ще те заведа — каза Патси.

Тя го хвана за ръка и тръгна с него надолу по пътя; стигнаха малката ферма, в която живееха, откакто баща му се отказа да държи магазина на кръстопътя. Разказа на майка си какво се бе случило и тя дълго време седя, а после му каза, че когато умираме, просто се връщаме при ангелите, които сме оставили за малко, докато сме живи тук, долу.

— Но дядо ми беше приятел — каза той. — Ангелите трябва да знаят това. С него яздех; и щеше да ме научи да ходя на лов и за риба.

— Може би ще те научи дори да е ангел — каза майка му.

На другия ден тя го заведе обратно в голямата къща и той ги видя да идват за погребението във файтоните си. Видя всичките си чичовци — Едгар, Клинтън, Матю, Робърт И. Лий, Лушън и Делбърт Кейси. Братята на дядо му също бяха там — Джордж Уошингтън, Джеймс Мадисън и Франклин Пиърс Кейси. Леля му Ела Кейси Джоунс беше там, и другите му чичовци от рода Мейджър. Имаше още лели от другите ферми на Мейджър и на Кейси. Не можеше да запомни всички имена, пък и всички изглеждаха еднакво, когато бяха облечени официално.

Когато отнесоха дядо и тръгнаха за погребението, той остана в къщата с Патси и — застанал на прозореца, гледаше как файтоните изчезват надолу по пътя. Долавяше аромата на цъфналите ябълкови дървета и чуваше пчелите, които бързаха към кошерите си.

Беше самотен ден. Той се прибра сам и отиде да играе под яворите пред къщата, където идваха и приятелите му, когато бе твърде горещо за игра в задния двор.

Те бяха приятни момчета и момичета и той отдавна се чудеше защо другите не ги виждат. Един ден обаче откри, че те не обичаха другите да ги виждат. Когато баща му дойде да го пита с кого говори, той се обърна, за да посочи към приятелите си, но те бяха изчезнали. Върнаха се, след като баща му си тръгна.

Майка му обаче понякога ги виждаше и това го радваше. Един ден тя погледна през прозореца и каза: „Приятелите ти те чакат“. И когато той излезе, те наистина бяха там и се пързалиха по копата сено.

* * *

Беше прекрасно да се живее по тези места. Той обичаше хълмистите червено-черни поля, които позеленяваха от реколтата през лятото, и горите тук-там, населявани от боязливи животни и приятни звуци. Харесваше големите къщи и струпаните на групички хамбари — докъдето ти видят очите. В които от тях да избереш да отиде, щеше да намери там някои от чичовците или братовчедите си да работят и можеше да говори с тях за лов на животни и риба, за тютюна и за времето.

В хамбарите винаги нещо се правеше, особено през есента, когато се сушеше тютюнът. Запалваха се големи цепеници, които горяха бавно, а димът се издигаше към стрехите, където бяха окачени листата. Той обичаше да седи и да усеща как мирисът го изпълва. Харесваше и помещението за опушване на месо, където огънят от хикория и лаврови тресчици кадеше бекона, надениците и шунката.

През зимата имаше какво ли не за вършене между дългите редици отделения в оборите, в помещението за впрягане, сред машините и в помещението, където се държеше зърното и се приготвяше за пролетта.

През март слънцето вече се позадържаше и земята се разтопяваше и размекваше. Потоците ставаха гръмогласни и водовъртежите им носеха зелена пяна. Когато се разхождаше по бреговете, откриваше минзухари, надигнали главите си, а кичести нарциси пробиваха дългите редици на градините.

Скоро идваше време за засаждане, а през май и юни бе ред на тютюна. По това време горите вече бяха като в приказките — пълни с

кучешки дрян, див рожков, хикория, червен и бял дъб, лешникови храсти, теменужки и змийска хурка, скунксово зеле, азимина и майски ябълки — малкото растение, което е мандрагората в Библията и цъфти през май, а плодовете му са готови за ядене през късния юни и ранния юли.

Имаше пѣдпѣдъци и зайци, които, като порасна, се научи да ловува със стара пушка, пълнеца се през дулото. Снаряжението му се състоеше от барутен рог, флакон с капси и вестник за подплатяване. Когато не бе здраво пѣхнат, вестникът изхвърчаше заедно с изстрела и се подпалваше. Гледката бе прекрасна.

Имаше и много риба — както в рекичките, така и в езерата, и през лятото риболовът бе най-голямата му радост. Дните бяха дълги и горещи. Мъжете работеха на полето, а жените си седяха вкъщи и консервираха плодове и зеленчуци. Той нямаше с кого да си играе, освен със сестрите си — струваше му се, че всяка година се раждаше по една, докато не станаха четири: Ани, Мери, Ола и Сара. Той с радост бягаше от тях и куклите им и прекарваше дълги часове замечтан край реката, докато чакаше рибата да дойде и да хапне червея, който ѝ предлагаше. Там го посещаваха неговите малки приятели.

Те винаги бяха колкото него; докато той растеше — и те растяха. Каквото той искаше да прави, и те искаха да правят. Понякога бяха само няколко, а друг път — много. Един ден бяха само момчета, а друг — само момичета. Отиваха си, когато се появеше друг човек; освен ако не беше малката Ана Шей, дъщерята на съседите, която бе на неговата възраст. Другарчетата му явно я харесваха и тя можеше да ги вижда и дори да говори с тях.

Ана бе любопитна. Един ден, когато валеше дъжд и всички изтичаха до къщичката, която си бяха построили на тавана на един от хамбарите, тя попита другарчетата му защо не са се намокрили.

Едно от тях отговори:

— О, ние не се мокрим. Ние живеем в цветята и музиката.

— Коя музика? — попита тя.

— Музиката на всичко — каза малкото същество.

Веднѣж, когато с Ана нагазиха в рекичката и стигнаха до остров зад фермата на баща ѝ, откриха до брега други малки същества. Те обаче не искаха да имат нищо общо с тях и казаха, че никога не са

били момичета или момчета и че предпочитат да си играят с водните кончета.

Той се питаше дали другарчетата му ще се върнат след студената зима, в която Ана и баща ѝ умряха от пневмония. Помисли си, че те или щяха да си отидат заедно с нея, или тя щеше да дойде с тях. Когато дойде пролетта и той отиде в гората, те бяха там, но Ана я нямаше. Докато си играеха, той осъзна, че те бяха спрели да растат, вече не вървяха в крак с него. Тогава разбра, че ще ги загуби.

Почти не си спомняше времето, когато не ги бе познавал. Някога си бе направил къщичка под жълтия боб в градината и веднъж едно момченце дойде да си играят. Той каза на майка си за него, но тя не го бе видяла. На следващия ден момченцето се върна и доведе и други. Един ден майка му ги видя.

Той ужасно се боеше от деня, в който те няма да дойдат, но когато този ден настъпи, той откри, че въпреки всичко се чувства добре. Започна да се вслушва по-внимателно в зова на птиците и другите звуци на гората, докато живото присъствие наоколо зае мястото на невидимите му приятели. Самотата, от която се бе страхувал, изобщо не се появи.

След известно време баща му отново пое крайпътния магазин. Там, сред бурета и кутии, момчето седеше мълчаливо и слушаше мъжете да обсъждат политиката и тютюна, а жените — модата и цените. Обичаше да слуша разговорите на възрастните, докато купуваха платове, брашно, ориз, билки, чай, лекарства — всичко, което не отглеждаха или не произвеждаха във фермите си. При похарчването на всеки долар им се полагаше питие — уиски от бурето, което стоеше в ъгъла с висящ отгоре му черпак. Мъжете плащаха сметките и получаваха наградите си.

След майка му негов най-добър приятел беше баба му. Баща му бе свестен човек, но нямаше време да се занимава с малкото момче. Зает бе да пуши пура, да подръпва мустаците си и да разговаря за политика. Бе станал мирови съдия и всички му викаха „съдията“. Баба винаги бе сама или се суетеше из кухнята с Патси Кейси. Тя имаше много време да разговарят и обичаше той да ѝ разказва за това, как е видял дядо. Той го виждаше понякога в хамбарите, обикновено когато опушваха тютюна. Никога не каза за това на друг, само на баба; това бе тяхната тайна. Разбира се, дядо не бе там наистина, а по-скоро като

малките му другарчета, ако човек се взреше, можеше да види през него.

Той откри, че хората искаха да говорят за определени неща. Баба искаше да говори за дядо, за фермата и за това, какъв ще стане, когато порасне. Патси Кейси искаше да говори за хубави неща за ядене и за това, колко е напълнял, въпреки че не беше така — той бе почти кльощав. Баща му искаше да говорят за това, как ще порасне, ще стане голям и ще ходи на училище, както и да знае дали си е свършил задълженията за деня. Да разговаря със сестрите си означаваше да слуша историите им за куклите, за това, какво са правили през този ден и какво ще правят утре. Единствено майка му нямаше предвид нищо определено и двамата просто разговаряха за всичко — за каквото и да е, ето защо той я обичаше най-много от всички. Тя никога не му се смееше и не се шегуваше с него, затова той никога не се страхуваше да сподели с нея мислите си. Никога не се налагаше тя да го мъмри — той знаеше, че тя не обича това, и винаги изпълняваше заръките ѝ, дори повече. Беше му хубаво да е при нея и да ѝ помага. Тя му бе добър приятел.

Когато тръгна на училище, вече бе навършил седем. През онази година леля му Ела Кейси Джоунс имаше наемателка на име г-жа Елисън. Тя бе дошла от Запада, където бе живяла в общност на мормони, и както сама каза, бе една от съпругите на Бригъм Янг. Освен това бе работила като учителка, затова родителите в околността я помолиха да преподава на по-малките. Г-жа Джоунс предостави една от стаите си, а съдията Кейси доведе своя син и няколко от дъщерите си.

Г-жа Елисън бе хубава брюнетка с мек глас. Към децата бе внимателна и те я обичаха. Синът на съдията се учеше бързо, защото искаше да ѝ се хареса.

— Знам си урока — казваше той, а тя се навеждаше, за да му зададе въпроси. Тогава той вдъхваше аромата, който тя носеше, а понякога косата ѝ минаваше покрай бузата му, когато се надвесваше над рамото му, за да чуе отговорите му.

Г-жа Елисън обаче си замина в началото на пролетта и през есента го записаха в училището близо до църквата „Либърти“. Беше изплашен първия ден. Чинът бе твърде малък за дългите му крака, той не знаеше нито един от уроците, за които говореха, а когато учителят

се обръщаше към него, всички деца го гледаха. Той си заплете краката под чина и не можа да стане.

Училището не му харесваше. Всеки път, когато учителят го повикваше, той мислеше за нещо друго и не знаеше отговора на въпроса.

— Никога ли не спиращ да мечтаеш? — казваше Джоузи Търнър, първата му учителка.

Той се опитваше да внимава в урока, но безуспешно. Докато някое от децата говореше, момчето гледаше през прозореца към гората или къщата на баба си и се отнасяше в мисли.

Баба строеше нова къща. Предната година имаше голям пожар и къщата изгоря до основи. Новата бе почти готова и докато вървяха работите по нея, съдията Кейси реши да си направи своя.

Мястото, което избра, се намиреше току до гората, между хамбарите на голямата къща и пътя. Когато той и братята му построиха къщата, всички започнаха да ѝ казват „Малката къща в гората“.

— Старче, ще прочетеш ли следващото изречение? — казваше Джоузи Търнър.

Той обаче зяпаше през прозореца, замечтан в мисли за новия си дом и рекичката, която течеше през гората, и не знаеше докъде са стигнали.

Когато д-р Дулин се ожени за Джоузи Търнър и тя напусна училището, се наложи да се старее повече, защото баща му се зае с преподаването. Той бе строг и сприхав и първо удряше, а после задаваше въпросите. Въпреки това Едгар продължаваше да се унася в блянове и не си знаеше уроците, докато кокалчетата на ръцете му останаха без кожа от честото налагане с пръчката.

Съвсем друго бе, когато го заведоха на църква. За пръв път присъства на служба в „Олд Либърти“ на 10-годишна възраст. Историята, която свещеникът прочете, му хареса и той искаше да знае всичко за нея. Когато се прибраха, майка му му даде своята Библия и той чете цял следобед, докато не му я взе.

— Ще си развалиш очите — каза тя.

— Ще ти купя Библия, когато отида в града — каза баща му. Най-после се гордееше със сина си.

— Радвам се, че ти харесва. Библията е най-великата книга на света.

По време на следващата неделна служба свещеникът каза, че църквата се нуждае от клисар.

— Какво е клисар? — попита той майка си.

— Този, който се грижи за сградата и я почиства — отговори тя.

— Аз ще го правя — каза той. — Аз ще бъда клисар.

Сградата бе малка и работата не го затрудняваше. Той метеше, бършеше пейките и оправяше амвона за свещеника. Баща му му донесе Библия от града. Г-н Хопър, собственикът на книжарницата, бе отказал да вземе пари за нея, когато бе научил, че е за десетгодишно момче, което само я бе поискало.

— Всяко момче трябва да има Библия — бе казал той на съдията — а когато едно момче само я поиска, е привилегия да му бъде дадена.

Той написа датата върху форзаца — 14 януари 1887 година, и започна да чете. В края на юни бе изчел всичко.

Същото лято преподобният Джон Т. Хокинс проведе поредица от срещи в „Олд Либърти“ и отседна в голямата къща на Кейси. Седнал до баба си, новият клисар присъства на първите си теологични дискусии. Сам той зададе въпроси, а след като г-н Хокинс си замина, започна да разпитва всеки проповедник, когото срещнеше. Винаги, когато служещите в „Олд Либърти“ се съберяха, той бе там и обикновено именно той подбуждаше обсъжданията на Библията. Задаваше въпроси на всички — на дядовите братя Джордж Уошингтън и Франклин Пиърс Кейси, на братовчед си Айзък Х. Кейси; на Даниъл Оузли, на Ед Джоунс — чичо по брачна линия, изобщо разпитваше всеки, който проявяваше желание да го изслуша и да му отговори. Веднъж щом ги накараше да започнат, той млъкваше и слушаше аргументите и мненията им.

Понякога мъжете говореха за неща, от които той нищо не разбираше. Паството на „Олд Либърти“ бе част от Християнската църква, подразделение на Презвитерианската църква. Неин клон бил открит в Северна Каролина от Бартън У. Стоун, а друг — в Пенсилвания от Алегзандър Кембъл. Тези двама души се срещнали за първи път именно в „Олд Либърти“.

Християнската църква извършваше отворено причастие и богослужение всяка неделя. Винаги когато те говореха за това, за пеенето на химни и за мненията на Стоун и Кембъл, той се озадачаваше. Тогава тихо се оттегляше, отваряше своята Библия на

любим пасаж и изживяваше силата на Самсон и Давид или помагаше на Исус да лекува болните и сакатите.

Един ден си постави голяма цел. Често някой от мъжете казваше: „Чел съм цялата Библия над десет пъти и ми се струва...“ или друг казваше: „Колкото и пъти да съм чел Библията, никога не съм мислел, че...“. Той също искаше да може да прочете Библията много пъти. Щеше да е хубаво да може да каже, че я е чел, да речем, по веднъж за всяка година от живота си. Чул бе един от тях да казва: „Прочитам Библията всяка година“, и това му даде идеята. Щеше да чете възможно най-бързо, докато се изравни с годините си, след което трябваше да я прочита само веднъж годишно.

Още щом му хрумна това, той отвори на Битието и се захвана с изпълнението на задачата. От този момент не отиваше никъде без Библията си, въпреки че обикновено успяваше да я скрие, за да не знаят хората, че я носи. Четеше винаги когато имаше възможност, като за възложените му задачи отделяше време само когато бе абсолютно наложително, и не обръщаше почти никакво внимание на училището, тъй като баща му вече не бе негов учител.

С идването на пролетта той отиде в гората зад новия си дом и си построи място за усамотение — навес от фиданки, клони от ела, мъх, дървесна кора и тръстика от крайбрежието на реката, до върбите, където потокът правеше завой. Водата винаги изглеждаше толкова приканваща, че си изкопа кладенец, който да действа като филтър. Там, през дългите пролетни и летни следобеди, той се изтягаше, огрян от слънцето, и четеше като обсебен. С отминаването на есента, когато трябваше да остане на закрито, се свиваше до кухненската печка, необезпокояван от майка си, която от време на време само се надвесваше да види коя глава чете и да му прошепне нещо, свързано с текста, което му помагаше да разбере думите.

Той прочиташе книгите и главите отново и отново, докато страниците му бяха толкова познати, колкото картините по стените на всекидневната. Ден след ден чакаше с нарастващо вълнение кулминационната точка — последната глава на Малахия, края на Стария завет, когато се предсказва идването на Господа:

Защото ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всичките горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче.

А за вас, които се боите от името Ми, ще изгрее слънцето на правдата с изцеление в крилата си; и ще излезете, и ще се разигравате като телци из обора.

Само още четири стиха и можеше да обърне страницата, където пишеше: „Новият Завет на Господа Бога нашия спасител Исус Христос“. И първа глава от Матей: „Родословието на Исуса Христа, син на Давида, син на Авраама...“.

Тогава той се чувстваше щастлив, защото Исус тържествуваше над злото, лекуваше болните и слепите и съживяваше мъртвите. Дори когато Го разпнаха, Той възкръсна и отиде да живее при Отца си на небето. И в Евангелието на Йоан Той казваше на учениците си, че и те могат да отидат на небето и всички хора ще отидат там, ако се подчиняват на закона да любят Бога и ближния си.

Когато стигаше края на пламенното Откровение, се втурваше пак отначало, за да бъде отново със своите герои от пустинята, Вавилон, Египет и Обетованата земя. Каин уби Авел, Ной построи Ковчега, Хана роди Исмаил, жената на Лот се превърна в стълб от сол... един след друг пред него крачеха героите и злодеите, могъщите и грешните.

Четеше толкова бързо, че по собствените му изчисления до пролетта на тринайсетата си година бе преминал от Адам до Йоан дванайсет пъти. Още щом се позатопли, той се върна към своето място за усамотение в гората. Там в един майски следобед, докато седеше на входа на навеса и четеше историята за Маное, усети нечие присъствие и вдигна глава.

Пред него стоеше жена. Отначало помисли, че е майка му, дошла да го повика за къщните задачи — слънцето грееше ярко и след вторачването в книгата очите му не виждаха добре. Когато жената заговори обаче, той разбра, че не я познава. Гласът ѝ бе мек и много ясен. Приличаше му на музика.

— Молитвите ти бяха чути — изрече тя. — Кажи ми какво искаш повече от всичко, за да ти го дам.

Тогава той видя, че на гърба ѝ има нещо — нещо, което хвърляше сянка зад нея във формата на крила.

Изплаши се. Тя се усмихна и продължи да чака. Той се страхуваше, че ако отвори уста, оттам няма да излезе глас, като в сънищата му. Тогава се чу да казва:

— От всичко най-много искам да помагам на хората и най-вече на децата, когато са болни.

Мислеше си за Иисус и учениците му. Искаше да бъде като Негов ученик.

Изведнъж тя изчезна. Той погледна мястото, където я бе видял да стои, опитвайки се да я различи в слънчевите лъчи, но я нямаше.

Той взе Библията си и се затича към къщи, нетърпелив да разкаже на майка си. Намери я в кухнята, сама. Тя седна на масата и го изслуша.

Когато свърши разказа си, той изведнъж се почувства засрамен.

— Мислиш ли, че прекалено много чета Библията? — попита той. — Някои хора полудяват от това, не е ли така?

Тя се протегна и взе книгата от ръцете му. Отгърна на Евангелието от Йоан и зачете:

— „... Истина, истина ви казвам, ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. Досега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна.“

Погледна го и се усмихна.

— Ти си добро момче и искаш да помагаш на хората — защо да не бъдат чути молитвите ти? Не мисля, че трябва да спреш да четеш Библията. Аз ще знам, ако нещо с теб не е наред. Но по-добре ще бъде да не казваме на никого за това.

— Не, аз исках само да ти кажа, за да знам какво да мисля. Но какво означава това? — попита той.

Тя стана, отиде до него и го прегърна.

— Може да означава, че ще бъдеш лекар, известен къде ли не, и много ще помогнеш на децата. Или че ще бъдеш проповедник, или мисионер. Понякога мъжете учат медицина, а после стават мисионери, така че едновременно носят словото Божие и помагат на болните в езическите земи.

— Това бих искал да бъда, мисионер — каза той.
— Е, да започнем, като изчистим кофите от млякото — каза тя.
— Чистотата е на една стъпка от светостта.

През нощта почти не спа, а на другия ден бе разсеян повече от обичайното. Учителят, неговият чичо Лушън, го накара да каже как се пише „колиба“. Той не знаеше. Чичо Лушън бе недоволен.

— Ще останеш след часа и ще напишеш думата на дъската 500 пъти — каза той.

Отне му много време. Прибра се късно. Нямаше време да отиде в гората и трябваше да бърза да си свърши следобедните задължения, преди да се появяха задачи, свързани с вечерята.

Когато влезе в къщата, съдия Кейси беше бесен. Семейството бе посрамено, каза той. Чичо Лушън му бе казал какъв глупав син има. По време на вечеря баща му не спря да говори за това, а когато свършиха, взе учебника по правопис и заведе момчето в гостната.

— Ще започнеш да си учиш уроците или ще разбера каква е причината — каза той. — Сядай и се залавяй за работа.

Беше дълга вечер. Отново и отново съдията взимаше учебника и го питаше за урока. Отговорите бяха грешни. Той подаваше учебника на момчето и казваше мрачно:

— Е, добре, ще те питам пак след половин час.

Момчетата и майката отидоха да спят. В десет часа отговорите бяха все така неправилни. Изгубил търпение, съдията зашлеви момчето, събаряйки го на земята, а после го издърпа обратно да седне.

— Още един шанс — каза той.

В десет и петнайсет отговорите отново не бяха верни. Момчето пак се намери на земята. Бавно се изправи. Бе уморено и му се спеше.

Когато седна на стола, му се стори, че чува нещо. Ушите му пицяха от удара, който го бе съборил, но вътре в себе си чу думи. Бе гласът на жената, дошла при него предния ден. „Ако поспиш малко, ще ти помогнем“, му казваше тя.

Той помоли баща си за почивка, само няколко минути. След това щеше да знае отговора, сигурен беше.

— Отивам до кухнята — каза съдията. — Когато се върна, ще те изпитам по урока още веднъж. Това е последната ти възможност,

затова гледай да го знаеш.

Той излезе от стаята. Момчето затвори учебника, сложи го на тила си, сгуши се на стола и почти веднага заспа.

Когато се върна, съдията го разтърси.

— Попитай ме за урока. Вече го знам — каза то.

Съдията започна. Отговорите изникваха бързо, с убеденост. Бяха верни.

— Попитай ме за следващия урок. Бас държа, че и него знам — каза момчето.

Съдията го попита за следващия урок. Всички отговори бяха верни.

— Попитай за каквото и да е от учебника — каза момчето.

Съдията запрелиства страниците, избирайки най-трудните думи, които срещаше. Отговорите бяха верни. Момчето започна да казва къде точно се намират думите и какви илюстрации има на страниците.

— На тази страница има рисунка на силос. Под нея е думата „синтез“. С-и-н-т-е-з.

Съдията затвори учебника и го тръшна на масата. Търпението му се бе свършило.

— Що за глупости са това? — изрева той. — През цялото време си знаел урока. Знаел си целия учебник. Да не би да искаш да си останеш на това ниво в училище, за да не се налага да учиш повече? Толкова ли си мързелив? Да не би да искаш да стоиш на учебника за трети клас цял живот?

— Не го знаех, докато не поспях, честна дума — каза момчето.

Съдията отново силно го зашлеви.

— Върви да спиш — каза той — преди съвсем да съм се ядосал!

Момчето взе учебника и изтича горе. Под завивките то отправи благодарност към жената и прегърна учебника.

На сутринта, след като баща му излезе, момчето даде учебника на майка си и я помоли да го изслуша как си знае урока. Все още го помнеше. Каза й какво се бе случило. Тя го целуна и отвърна, че е сигурна, че жената си изпълнява обещанието.

В училище се представи изключително по правопис, но по другите предмети, както винаги, бе за окайване. Взе учебниците вкъщи и ги сложи под възглавницата, преди да заспи. После си спомни за жената и й се помоли. На другия ден, когато чичо Лушън му зададе

въпрос по география, в ума му се появи изображението от страницата в учебника и той прочете отговора оттам.

Същото се отнасяше за другите предмети. Всеки ден той носеше учебниците у дома и през нощта спеше върху тях. Хрумваше му, че един път е достатъчно, но не искаше да рискува. Пък и така всички щяха да си мислят, че наистина учи усилено.

Започна да напредва. Чичо Лушън го прехвърли в горния клас и отиде да говори със съдията.

— Сякаш знае целия учебник, Лезли. Каквото и да го попитам, отговаря вярно. Все едно го чете. Но не мами, в това съм сигурен. Учебниците му са под чина и когато отговаря, става и ме гледа право в очите.

Съдията привика сина си настрани, когато се прибра, и му зададе няколко въпроса.

— Какво става? Как го правиш? Свързано ли е със спането, за което ми каза?

— Само това правя, просто спя върху тях. Когато се събудя, знам всичко в учебника. Не знам как, но действа.

Съдията поглади мустаците си.

— Надявам се, че не си луд — каза той.

ТРЕТА ГЛАВА

Президентската кампания през 1892-ра бе вълнуваща за Крисчън Каунти. Кливлънд се опитваше да си върне поста, отнет му от Харисън през 1888 година, и за кандидат за вицепрезидент бе избрал роденият в Крисчън Каунти Адлей Ю. Стивънсън. Всички местни подкрепяха своя съгражданин в успеха му, а съдия Кейси, който обичаше политиката във всичките ѝ форми, изнасяше речи, спореше оживено в магазина и обещаваще да заведе 15-годишния си син в Хопкинсвил, седалището на окръга, за празненствата.

Кливлънд спечели. Започнаха приготовления за парад и грандиозна забава. Предишния ден г-н Б. Ф. Томб, новият учител, извика при себе си сина на съдията в междучасието.

— Старче — каза той — говорих с баща ти. Споменах му, че си най-добрият ми ученик и винаги си знаеш уроците. Той ми каза, че за да ги научиш, заспиваш. Същото чух и от други. За какво става дума? Как го правиш?

— Не знам, наистина не знам... Просто изведнъж знаех, че ако си сложа главата върху учебника и заспя, ще знам урока. После направих същото с други учебници и пак стана. Не знам какво е.

Той бе смутен и се изчерви.

— Няма нищо чудновато в това — каза г-н Томб. — Не се чувствай различен от другите. В живота има много неща, за които не знаем нищо. Как виждаш уроците си, като картини ли?

— Да, виждам самите страници.

— Е, повече няма да те разпитвам за това. Но според мен е нещо, което трябва да се изследва. Има толкова много неща, за които нищо не знаем. Не позволявай това да те тревожи и не спирай да го правиш. Няма нищо лошо. А сега бягай да играеш с останалите.

Той изтича навън и се присъедини към играта. Тичаше по-бързо от обикновено и хвърляше топката по-силно, опитвайки се да забрави чувството, което го обзе, когато си помисли, че е различен. В последно

време хората непрестанно го зяпаха и момчетата му викаха: „Ей, Старче, поспи и над нашите учебници!“.

Причината бе, че баща му разказваше на всички. Горд от сина си, той искаше да им покаже колко е умен и колко бързо научава всичко, като спи върху учебника.

Само като се сетеше, момчето пламваше от срам.

— Тичай, Старче, тичай! — викаха момчетата.

Той се затича и успя, но топката го удари в края на гръбнака точно когато стигна базата.

Звънецът удари и всички побягнаха към класната стая. През целия следобед Едгар се държеше особено, смееше се, правеше физиономии и плюеше хартиени топчета. Г-н Томб се поизмъчи, но не го задържа след училище, тъй като предполагаше, че въпросите му бяха разстроили момчето.

По пътя към къщи той се въргаляше по земята, скачаше в канавките и заставаше на средата на пътя, спирайки файтоните и впряговете с вдигнати ръце. У дома майка му бе сложила зелени зърна кафе в тиган на печката и ги печеше. Той взе тигана с голи ръце, без да забелязва, че е горещ, и отиде в двора. Там зася кафето, сякаш бяха семена.

По време на вечеря хвърляше разни неща по сестрите си, смееше се бурно и правеше физиономии към баща си. Съдията го сложи да си легне.

Когато се озова под завивките, стана сериозен и даде наставления как да му бъде направена лапа, която да сложат на тила му, близо до основата на мозъка. Каза, че в момента е в шок, но ще се оправи на сутринта, ако му наложат лапата.

— Какво да правя? — попита съдията жена си.

— Пригответи я — каза тя. — В нея няма нищо, което да му навреди — царевица, лук и билки. Ела и ми помогни. Аз ще я забъркам.

След като я пригответиха, те я сложиха на тила му и когато я наместиха правилно, момчето се отпусна и заспа. Няколко пъти през нощта извика: „Ура за Кливлънд!“, удряйки стената с юмрук, но не се събуди. За да го предпази от нараняване, съдията издърпа леглото далеч от стената.

Когато на сутринта отвори очи, видя съседи и роднини да бдят около леглото му.

— Какво е станало? — каза той. — Да не съм бил прегазен?

Не помнеше нищо, откакто в междучасието бе излязъл да играе. Съдията му разказа какво се е случило.

— Ти ни каза, че си в шок и че трябва да ти сложим лапа на тила. Как се чувстваш сега?

— Отлично! — той скочи от леглото. — Нали ще мога да отида на празненството в града довечера?

Съдията погледна със светнал поглед към роднините и приятелите.

— Излекувал се е — каза той. — Виждали ли сте нещо подобно? Казвам ви, че е най-великият на света, когато е заспал... Разбира се, че ще ходим да празнуваме, Старче! Имаме два повода — избора на Адлей Стивънсън за вицепрезидент и твоето оздравяване!

Роднините и приятелите не казаха нищо; докато момчето се обличаше, те го гледаха замислено, а после се изнизаха от стаята и слязоха долу. Едва когато бяха извън къщата, заговориха помежду си.

Тази вечер Хопкинсвил се весели, както не бе правил от поколения. Факли осветяваха улиците, знамена и флагчета превърнаха деловата част на града в панаир, уискито се лееше като сладкодумна реч. Тълпите задръстиха тротоарите, преляха по пътищата, наводниха баровете. Съдията и синът му обиколиха насам-натам. Съдията разговаряше, поръча си няколко питиета, слушаше приятелите си и се смееше на шегите им. Момчето не продума. То се наслаждаваше с очите и ушите си и дори се забавлява с юмручните размени, които възникваха от време на време. Но когато един мъж извади пистолет и стреля по друг, който бе едва на три метра от мястото, където стояха той и баща му, усещане за гадене го заля от глава до пети и той поиска да се приберат у дома. Докато наоколо се суетяха мъже и полицаи, седна на бордюра.

Когато вълнението утихна, баща му го намери и нежно го потупа по главата.

— Какъв ден, а, Старче — каза той. — Хайде да се връщаме. Тези хора са вече прекалено пияни и някой със сигурност ще пострада.

* * *

Това щеше да е последната му година в училище. През март навърши 16 и бе достатъчно голям, за да поеме мъжка работа. Чичо Лий го взе да му помага. Чичото се грижеше за старото място, където живееше баба.

До края на детството му оставаха само заключителните упражнения в училище. Трябваше да издекламира нещо и той се залови да преглежда книгите си, за да открие това, което най-много му харесва. Баща му разреши въпроса вместо него.

При едно от пътуванията си до града съдията срещна конгресмена Джим Макензи, спечелил си слава във Вашингтон с борбата за премахването на данъка върху хинина. След пламенната му реч в Камарата на представителите бе кръстен „Хининовия Джим“. Президентът го изпращаше като министър в Перу и той се бе прибрал за малко, преди да отплава към новия си пост. Двамата със съдията пийнаха по едно в чест на Крисчън Каунти.

В желанието си да отвърне с нещо подобаващо на успеха на приятеля си, съдията се похвали със своя син. Момчето можеше да запомни всичко, каза той, трябваше само да поспи върху книгата. Конгресменът прие думите му скептично. Съдията настоя. Конгресменът поиска доказателство. Съдията предложи да му даде такава — след няколко дни синът му трябваше да издекламира нещо по време на училищните упражнения. Съдията каза, че ще остави Макензи да избере речта. Момчето щеше да поспи върху нея и конгресменът щеше да види резултата. На конгресмена му хрумна идея. Речта ще трябва да е достатъчно дълга и трудна, за да не може момчето да я научи по обичайния начин за краткото време, което оставаше. Например речта за хинина? Щеше ли да свърши работа?

Съдията не спря дотам. Не само че щеше да свърши работа — той дори обеща да не показва на момчето речта. Нямахше да му позволи да спи върху нея.

Как тогава, искаше да знае конгресменът, щеше да я научи то?

— Аз ще му я прочета, докато спи — заяви съдията.

Речено — сторено. На следващата вечер момчето заспа на един фотьойл, като преди това помисли за жената и наум я помоли за

помощ. После, докато спеше, съдията прочете речта. Отне му повече от час. Когато свърши и момчето се събуди, направиха опит. Момчето започна да рецитира. Съвършено.

За да е сигурен, съдията повтори прочита на текста следващите две вечери. На другия ден бе изпитът и конгресменът също присъстваше. Беше трепетна вечер. Имаше и други речи, други рецитации. Раздадох се награди и дипломи. Тогава момчето стана и издекламира своята реч. Отне му час и половина. Конгресменът и съдията бяха очаровани. Всички останали се споглеждаха смутено.

Дойде лятото и с него зрелостта. Момчето не се чувстваше пораснало, но по цял ден работеше с мъжете на полето и те се отнасяха с него като с равен. През повечето време се хранеше в голямата къща и често разговаряше с баба. Тя беше болна; бе на легло от деня, в който засадиха тютюна, през май. Майка му я гледаше, а когато вечер се прибереше, за да се погрижи за момичетата, той сядаше до леглото на баба и ѝ описваше работата, която бяха свършили. После тя му разказваше за какво си бе мислила в този ден.

Това бяха стари неща, чудновати неща, свързани с обработването на земята и времето, със семейството и неговите членове, необичайни неща, които ѝ се бяха случили като млада. Сега тя ги изваждаше нежно от ума си, за да му ги покаже, галейки ги с ръцете на спомена.

Разказа му всичко за рода Кейси. Самата тя бе от него — майка ѝ бе внучка на стария Шадрак Кейси, напуснал Поуатан Каунти, за да заживее във Франклин, Тенеси.

— Един от братята на Шадрак, Арчибалд, отишъл в Южна Каролина. Основал град Кейси в този щат. Днес градът не е нищо особено, но има една известна къща на Кейси, в която се намира писалище от палатката на генерал Корнуолис. Точно оттам един ден млада жена на име Емили Гайгър се отправила на пътуване, много по-вълнуващо от това на Пол Ривиър.

И в здрача на деня, докато вечерният вятър изпълваше стаята с уханието на глициниите, тя му разказа как през 1781 година красивата 18-годишна Емили Гайгър изминала над 150 км на гърба на коня със съобщение от генерал Грийн до генерал Съмтър, че войските на лорд Родън са разделени и вероятно могат да бъдат победени, ако и двете американски армии се придвижат бързо и атакуват заедно.

Генерал Грийн не можел да намери по кого да прати съобщението, защото пътят минавал през най-лошата вражеска територия на Юга. Когато чула това, Емили Гайгър доброволно пожелала и настояла да ѝ позволят да го направи. Пътят ѝ бил познат, казала тя, и имало много по-малка вероятност британците, които пазели, да спрат една жена, отколкото мъж.

— Тя яхнала хубав, силен кон и всичко вървяло добре до следобедна на втория ден. Тогава я спрели британците, разпитали я и я задържали, за да я обискират. Докато чакали две жени да дойдат и да извършат претърсването, Емили, останала сама в стаята, накъсала съобщението и го изяла. Не преди да го запомни, разбира се.

След като я претърсили и не намерили нищо, били принудени да я пуснат. Лорд Родън — именно негови хора я били спрели, наредил да я придружат до дома на нейни роднини на няколко километра разстояние. Страхувайки се от преследване обаче, тя отказала да преспи там и след като се стъмнило, се качила на отпочинал кон, яздила цяла нощ и цяла сутрин; в следобедна на третия ден пристигнала в земите, командвани от генерал Съмтър. Предала съобщението, американците се обединили и спечелили битката и ако това не е по-добро от подвига на Пол Ривиър, ти ми кажи.

— Прекрасна история. Кейси са участвали в исторически събития, нали?

— Друг такъв е Плезънт Кейси, чичо на дядо ми и син на Шадрак — продължи тя. — Той отишъл във Фултън Каунти, Кентъки, и там основал град Кейси. Уилям, разбира се, дошъл тук, но брат му Джордж заминал за Илинойс.

Тя се позасмя и големият пухен дюшек леко се разлюля върху пружините.

— Единствената вест, която прадыдо ти получил от него, било писмо, в което Джордж се оплакал, че са му откънали някакви греди за ограда и щял да се разправя с някой си Ейбрахам Линкълн. Стариат Уилям много се смееше на това. Той имаше голямо чувство за хумор. Мисля, че на майтап кръсти всичките си синове на президенти — Джордж Вашингтон, Джеймс Мадисън, Франклин Пиърс и дядо ти — Томас Джеферсън Кейси. Всички казваха, че причината е неговият патриотизъм, но аз винаги съм подозирала, че той искаше да е сигурен,

че никое от момчетата му няма да бъде президент — затова ги кръсти на хора, които вече са били избирани.

Тя въздъхна и остави усмивката да потъне обратно в линиите на умореното ѝ лице.

— Предполагам, че не бива да говоря така, като се има предвид, че скоро ще се срещна със Създателя си. Но някак не мога да се отнеса сериозно към това. Със сигурност самите те хубавичко се смеят там горе. Иначе как ще издържат? За мен или за дядо ти няма да е никакъв рай, ако не можем да се посмеем от време на време.

— Ще си на крака за жътвата — каза той. — Майка казва, че с всеки ден ставаш по-добре.

— Нищо подобно не е казала, няма защо да ме заблуждаваш. Изобщо не се боя да си замина. Защо да се боя? Живях дълго. Та аз бях вече стара, когато ти се роди. Помня този ден — 18 март 1877-а. Чудна неделя. Всички момчета бяха на масата, освен Едгар и Лезли. Само те двамата бяха женени тогава. Ела беше там. Каза ни, че д-р Дулин е отишъл в къщата. Боже мой, баща ти беше само на 23, а майка ти едва на 21, когато се роди! Осъзнаваш ли това? Всички тръгнахме натам след обяда. Момчетата останаха на верандата с баща ти, чувах ги да обсъждат реколтата и политиката. Беше толкова топло и слънчево, че отворихме някои от прозорците. Чух те, когато изплака за първи път. Беше точно три часът. И те изкъпах за първи път.

Тя въздъхна отново. После усмивката ѝ се върна.

— Удивително е какво израства от тези малки същества — бебетата. Толкова са малки, грозни и безпомощни! А сега едно от тях работи земята ми — голям човек!

Тя се протегна и го потупа по ръката.

— Нали не ти е прекалено трудно?

— Не, харесва ми.

— Утре е годишнината от смъртта на дядо ти, 8 юни, изминаха дванайсет години. Нали знаеш прасковата в овощната градина? Последното дърво, което той засади там? Показвала съм ти я.

— Да, знам я.

— Донеси ми една праскова от нея утре. Тя ще е последната, която ще изям от това дърво, знам го. Ще ми донесеш ли?

— Разбира се, но ще ядеш още много.

— Донеси ми една утре. Ще видим.

На следващата вечер той ѝ донесе праскова. Баба я изяде бавно, а той седеше и гледаше. Когато свърши, тя му подаде костилката и му каза да я засади.

— Заради мен и заради дядо ти.

После отново се отдаде на спомените.

— Дядо ти беше забележителен човек. Каквото посадеше, израстваше. Беше нещо повече от градинар; все едно вършеше магии. Всички кладенци наоколо бяха изкопани там, където той им казваше, и винаги намираха вода.

Не един съсед е идвал да го помоли да открие място за кладенец. Той тръгваше и по пътя отрязваше лескова клонка с хубав чатал. После обикаляше земята, на която фермерът искаше да бъде кладенецът, докато пръчката не му кажеше къде да спре. Малките разклонения на чатала помръдваха. „Точно тук“ — казваше той; и те започваха да копаят, и намираха вода.

— Опитвал съм. Опитвал съм го в гората зад малката къща и когато започнах да копая, намерих вода.

— Да, не се съмнявам, че го можеш. Ти много приличаш на дядо си. Може би имаш същите способности. Може би имаш други. Дядо ти не можеше да спи върху книга и да знае какво има в нея, когато се събуди. Заспивал е върху много, но когато се събудеше, не знаеше повече отпреди. Но можеше да вижда неща, както когато ти ми каза, че понякога го виждаш в хамбарите. „О, всички могат да ги видят — казваше ми той. — Нужно е само набито око.“ Нужно е обаче нещо повече. Ясновидство трябва да има човек, каквото и да е това.

Дядо ти правеше разни неща. Можеше да накара масите и столовете да се мърдат, метлите да танцуват, без да ги докосва. Но никога не го показваше пред хората. Не мисля, че друг, освен мен го е виждал да прави това. Казваше ми: „Всичко идва от Бога. Някои хора са по-умни от други и печелят повече пари. Едни пеят божествено, други пишат поезия. Аз умея да накарам нещата да растат. Господ е казал, че пред всеки от нас са поставени доброто и злото, за да изберем сами. Така че да се занимавам с това, да карам метлите да танцуват и да правя номера за забавление на хората, би означавало да избира злото“.

— Мисля, че дядо е бил прав — каза момчето. — Аз не искам да правя номера за пред хората, като онази реч, която трябваше да кажа.

Искам да помагам на хората и да бъда свещеник.

— Сигурно ще станеш. Но първото ти задължение е към майка ти. Ти си единственият ѝ син, а тя е прекрасна жена. За майката синът е повече от всичко друго — повече от дъщерите и съпруга. Баща ти е добър човек, но има голямо семейство и работата му е тежка. Синът може да прави дребни неща за майка си, които съпругът и без това не знае как да направи. Трябва винаги да си добър към майка си.

— Лесно мога да ти го обещаая. Най-много това обичам да правя!

— Надявам се винаги да е така. Може би скоро ще отидете да живеете в града. Баща ти иска и сигурно така ще е по-добре. Той може да прави всичко с хората — той ги харесва и те него. Със земята и животните нищо не може. Странна работа, все пак е потомък на поколения фермери. Но може би трябва да отиде. Може би ще успее в бизнеса или политиката. Така или иначе, ти се грижи за майка си. И не се страхувай от силата, която имаш, каквато и да е тя. Просто не злоупотребявай с нея. Ако чуваш гласове, сравнявай думите им с това, което Иисус казва в Библията. Ако виждаш неща, сравнявай ги с онова, което познаваш като красиво и добро. Сравнявай всичко с това, което майка ти прави и казва. Никога не прави нещо, което ще нарани друг. Не се страхувай. Не се гордей.

Тя говореше тихо, леко положила длан върху ръката му.

— Ще срещаш момичета и ще ги искаш. Ще мислиш, че те са прекрасни създания — и някои от тях са такива. Но помни, че и те ще искат теб. Мъжът иска да се влюби... жената иска да се омъжи. Не бива да се оставяш да бъдеш притежаван прекалено много. Ти си от онези, които трябва да запазят част от себе си свободна... може би защото тази част принадлежи на Бог и не бива да бъде завладяна от жена. Жената е само плът и кръв... но мъжът никога не мисли така... и иска да ѝ даде всичко, което има... дори най-дребните си мисли...

Баба умря през август, в деня, в който започнаха да събират тютюна. Той държеше ръката ѝ, когато тя спря да трепери и изстина. Погребах я до дядо, в гробището при останалите Кейси.

През същото лято той се влюби. Бе различен от останалите момчета, знаеше това. Не играеше бейзбол, нито се бореше; никога не се бе надбягвал, не бе въртял пумпал, не се бе сбивал. Никога не бе обръщал внимание на момичетата. Сега обаче боготвореше едно от тях и ходеше при нея винаги когато можеше. Понякога я разхождаше с

най-добрия файтон на баба, друг път ходеха на пикник или се возеха върху копа сено. Опитваше се да се държи като зрял човек. Пушеше — но не й каза, че го прави по необходимост; от мириса на тютюна в полята и хамбарите му се гадеше и като защитна мярка бе започнал да пуши лула, което по някакъв начин излекува проблема. Говореше за посевите. Разказа й за часа в неделното училище, в който преподава. Но на забавите и пикниците, когато другите момчета се събираха и обсъждаха игри, надбягвания, местна политика, хазарт и борби с петли, той мълчеше. Не беше част от този свят.

Една неделя имаше пикник в гората, зад малката къща, в която живееше. Заведе я при завоя на реката, под върбите, където си бе построил навеса и бе чел Библията. Не бе ходил там от години. Навесът бе пропаднал, кладенецът бе пълен догоре.

Двамата седнаха на брега и разговаряха. Той й разказа за желанието си да стане свещеник, за любовта си към нея и дори за видението си. След майка му тя бе първият човек, с когото го споделяше. Направи й предложение.

— Знам, че сме още малки — каза той — но ще работя усилено и ще постигна нещо. Може би ще бъда най-добрият проповедник в окръга. Ще имаме църква като „Олд Либърти“ и ферма с тютюн и всякакви посеви. Ще си имаме цветна градина и коне за езда.

Тя хвърли камък във водата. После внезапно се изсмя.

— Аз те харесвам — каза тя, като стисна ръката му — но си толкова странен. Само цветнокожите разправят, че виждат неща, които не съществуват. Освен това — тя отвърна поглед от него — аз не искам да бъда съпруга на проповедник. В това няма нищо забавно. Искам да ходя по приеми, танци и такива неща. Какъв е смисълът да бъдеш скучен? Искам мъж — истински светски мъж, който ще върши мъжки работи, вместо да седи и да мечтае по цял ден.

Тя се приближи до водата.

— После ще се връща, ще ме прегръща, ще ме целува и ще ме принуждава да се любим. Ти не би направил това. По-скоро ще предпочетеш да четеш Библията!

Той бе шокиран. Опита се да възрази. Каза й, че иска да я обича така, както тя иска да бъде обичана.

— Не го вярвам — каза момичето. — Пък и татко твърди, че главата ти не е наред.

Когато чу това, Едгар млъкна. Баща ѝ бе един от местните лекари. Разговаряше с всички фермери. Сигурно и те мислеха така.

Двамата се върнаха при останалите. После той я заведе вкъщи и се сбогува. Майка ѝ не го покани да остане за неделната вечеря и той осъзна, че тя никога не бе проявявала към него сърдечност, не го бе канила на обяд, нито дори в кухнята за чаша мляко.

Същата вечер той лежеше буден, питайки се дали е луд. Спомни си видението на жената, заспиването над учебниците и онова, което му бяха казали, че е направил, след като топката го удари в училищния двор. Помисли за любовта си към Библията. Нито едно друго момче в околността не се интересуваше от нея.

Когато най-после заспа, сънува. На сутринта помнеше всичко и го разказа на майка си.

Вървеше през горичка от малки конусообразни дървета. Земята бе постлана с килим от звездни цветя. До него вървеше момиче, стиснало ръката му. Лицето ѝ бе забулено. Бяха щастливи, доволни, влюбени.

Пътеката тръгваше надолу към бистър поток, който течеше над бял пясък, осеян с камъчета. Във водата плуваха малки риби. Двамата я прекосиха и на отсрещния бряг срещнаха мъж с бронзова кожа, който носеше само една препаска. Имаше крила на стъпалата и раменете. Държеше плат от злато. Двамата спряха пред него.

— Стиснете десните си ръце — каза той.

После положи златния плат върху съединените им ръце.

— В съюз можете да постигнете всичко — каза той. — Отделно ще направите много малко.

Мъжът изчезна.

Те продължиха и стигнаха път. Беше кален и докато го гледаха, чудейки се как да пресекат, без да си изцапат дрехите, фигурата се появи отново.

— Използвайте плата — каза той. После пак изчезна.

Те размахаха плата и бяха от другата страна на пътя.

Продължиха да вървят, докато стигнаха до канара. Беше гладка и нямаше за какво да се хванат. Той намери нож, достатъчно остър да изсече вдлъбнатини в меката скала. Направи стъпала и по тях се заизкачва, като помагаше на спътницата си. Катереха се нагоре и нагоре, но върхът оставаше далече.

Тогава сънят свърши.

— Какво според теб означава? — попита той майка си.

Тя се засмя и го потупа по рамото.

— Този е лесен — каза тя — дори за мен. Отнася се за бъдещата ти съпруга. Разбираш ли, забулена е, защото още не си я срещнал. Но тя те чака някъде и душите ви вече са влюбени и щастливи заедно. В мига, в който се срещнете, и двамата ще го разберете. Ние го наричаме влюбване, но всъщност е разпознаването на две души, на които им е писано да бъдат заедно.

Прекосявате потока с лекота. Това е предложението, годежът. Всичко е толкова лесно и изглежда ясно. После се жените. Брачното обвързване е платът от злато и винаги, когато срещнете препятствие, любовта ви един към друг и верността към това обвързване ще ви помогнат. Когато двама души са истински влюбени и са добри, благочестиви християни, нищо не може да ги спре.

А канарата, разбира се, е твоето задължение да осигуряваш прехраната на съпругата и семейството си. Ето защо е трябвало да издълбаеш стъпалата. Е, не мислиш ли, че обяснението е добро?

— Да, звучи смислено. Явно това е значението.

— Ами изпий си кафето тогава и спри да мечтаеш. Лий ще се чуди какво е станало с теб.

Той се почувства много по-добре.

* * *

Годината обърна лицето си на запад и умря. Сега, когато майка му си отиде, съдията изгуби всякакъв интерес към земеделието. Той реши да се премести в града и жена му се съгласи с него. В Хопкинсвил момичетата можеха да посещават училище редовно, без сроковете да бъдат прекъсвани по време на засаждането и събирането на реколтата. Нещо повече, градът им предлагаше повече възможности за работа, когато завършеха, и по-добра среда да срещнат перспективни съпрузи.

Съдията реши да продава застраховки, също така си намери работа в Асоциацията за строителство и заеми.

— Е, Старче — обърна се той към сина си — какво ще правиш? Ще дойдеш ли в големия град да си търсиш късмета?

Щеше да му хареса да отиде в града, ако това означаваше, че ще учи, но не бе така. Щеше да е принуден да работи — вероятно в някой склад за тютюн.

— Мисля, че ще остана във фермата — отговори той. — Чичо Клинт иска да му помагам. Ще ми се да изуча земеделието, преди да опитам каквото и да е друго. Винаги ще мога да се връщам към него.

— Отлична идея — каза съдията. — Е, ще ни липсваш.

Те тръгнаха в един студен януарски ден. Всичките им вещи бяха натрупани в една каруца и момичетата ги крепяха. Зад тях, и оставайки все по-назад с всяка следваща миля, той водеше кравата. Стигнаха града по здрач и той остана да преспи в къщата, която бяха наели на Уест Севънт стрийт. Имаше обор за кравата, а задният двор се простираше неограден към хубаво пасище.

На сутринта той обиколи града, търсейки кой да го върне в провинцията. Бе прекалено оживено и не му харесваше. Един от братовчедите му го закара обратно до фермата на чичо Клинт.

Работата му допаднаше, особено когато дойде пролетта и все повече излизаше на полето. Тогаваше сам през повечето време и ореше и засаждаше. Разполагаше с много време, в което да мисли за мисията си на проповедник, за видението и за съня със забулената дама и златния плат. Мислеше най-вече за проповедничеството.

Знаеше, че му трябва още обучение, но реши, че ще го уреди. Първо щеше да си спести пари. После, ако започнеше, така че никой да не се съмнява в добрите му намерения, някой приятел, да речем г-н Уилгъс, можеше да му вземе малко пари. Щеше да работи, докато ходи на училище, и ако жената продължаваше да му помага, щеше да спи върху уроците си и да изкара класовете преди установеното време.

Г-н Уилгъс все още идваше да ловува с него и винаги поглеждаше към малкия белег на лицето му, където сачмата го бе улучила. Не беше нищо особено; един ден бе застанал твърде наблизко и когато г-н Уилгъс стреля по една птица, част от оловото рикошира и го удари. Г-н Уилгъс обаче продължаваше да изпитва угризения.

— Мразя да те взимам с мен, когато отивам на лов — му казваше той — но да отида сам, няма смисъл, защото никога не намирам нищо.

Да, г-н Уилгъс сигурно щеше да му помогне, и някои от свещениците щяха да направят каквото могат, защото го харесваха. Междувременно той би могъл да продължава да чете Библията и да преподава в неделното училище. Някой ден неговият шанс щеше да дойде. Може би баща му щеше да спечели много пари в Хопкинсвил.

Един ден в края на август чичо Клинт го прати да оре царевична нива и му даде муле, което бе на един от мъжете, наети за беритбата на тютюна. Цял ден той вървя зад мулето, направлявайки плуга. Веднъж спря да го поправи и докато бе коленичил, усети присъствие. Знаеше кой е, въпреки че не виждаше нищо.

— Остави фермата — каза жената. — Върви при майка си. Тя има нужда от теб. Ти си най-добрият й приятел. Липсваш й. Всичко ще бъде наред.

Той знаеше, че след тези думи жената си е отишла, но се колебаеше да вдигне поглед. Когато стана, сграбчи ръкохватките на плуга и продължи да гледа в земята.

Вечерта се качи на мулето и го подкара към фермата. Когато се приближи, мъжете го загледаха странно, а собственикът на мулето затича към него.

— Слизай! — извика той. — Това муле ще те убие!

Той слезе смутен.

— Никога не е било яздено — каза мъжът. — Не дава никой да го язди. Какво стана?

— Нищо. Просто се качих и го подкарах насам.

Един от мъжете каза:

— Явно е твърде уморено, за да недоволства. Моментът е подходящ да го укротим. Я опитай.

Собственикът се качи на мулето. То го хвърли от гърба си. Мъжете погледнаха към момчето. С тежест на сърцето то се обърна и се отдалечи. След вечеря си събра нещата и тръгна към града.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Животът в града бе самотен. Нямаше приятели, нищо не го задържаше до късно вечер и сутрин никой не ставаше преди седем. По навик, придобит отдавна, той се събуждаше призори, въпреки че новата му работа в книжарницата изискваше от него да е там едва в осем часа. За да запълва времето, помагаше на майка си. Обичаше да прибира кравата и да я дои — тя му бе стар приятел и като че ли споделяше недоверието му към града. И на нея не ѝ харесваше. Нощно време кравата често бродеше към далечния край на земята зад двора им, където не се виждаха къщи, и се виеше рекичка, подобна на тази у дома.

Една пролетна сутрин той се отправи натам да я търси и видя мъж, седнал на брега, да чете книга. Бе добре облечен, очевидно не беше от Хопкинсвил. Изглеждаше така, сякаш идваше от голям град като Луисвил или Синсинати. Той вдигна поглед и се усмихна.

— Крава ли търсиш? — попита той.

— Да, господине — книгата, която мъжът четеше, изглеждаше позната.

— От другата страна на рекичката, ей там, зад онези храсталаци.

— Благодаря — книгата много приличаше на Библията.

Когато кравата бе преведена през реката, мъжът отново вдигна поглед.

— Хубаво животно имаш — каза той.

— Да, господине. Много добра крава — Библията беше. — Извинете, господине, но не е ли това, което четете, Библията?

— Ами да. Познаваш ли я?

— Чел съм я — той се опита да звучи небрежно — 18 пъти, по веднъж за всяка година от живота ми.

— Ами! — Мъжът сякаш искаше да каже: „За какво?“, но отново се усмихна и затвори книгата.

— Би ли седнал, за да ми разкажеш за себе си? Ще ми бъде интересно. Казвам се Муди. Дуайт Л. Муди. Дошъл съм в града, за да

изнеса няколко проповеди.

— В молитвения дом „Сам Джоунс“? Почакайте да завържа кравата.

— Да, точно там.

Кравата предпочиташе да остане близо до него. Беше й самотно и искаше да бъде издоена.

— Решил съм да отида там довечера. Обичам да слушам проповеди!

— Това е добре. Кажеш сега, как успя да изчетеш Библията толкова много пъти?

— Ами хрумна ми идея, затова един ден...

Кравата чакаше и от време на време се приближаваше и побутваше с муцуна господаря си, за да го накара да тръгне.

— Така че сега е лесно. Просто чета по три глави всеки ден и пет в неделя — и за една година я свършвам.

— Мислил ли си да бъдеш проповедник, може би мисионер?

— О, да, това искам да бъда повече от всичко. Но имам един въпрос към вас. Говорил ли ви е Бог някога? Имал ли сте видения?

Г-н Муди се усмихна.

— Можеш ли да дойдеш утре сутринта? — попита той.

— О, да. С голямо удоволствие.

— Ела рано и ще гледаме изгрева. Където и да съм, винаги намирам някое тихо място като това и всяка сутрин идвам, за да наблюдавам началото на деня. Ела утре и ще отговоря на въпроса ти.

Те се разделиха. Кравата тръгна напред, нетърпелива да стигне до обора.

Майка му чакаше с кофите за доене.

— Разговарях с г-н Муди, човека, който ще изнася проповед. Беше при реката и четеше Библията.

— Г-н Муди? Но той е известен евангелист. Каква работа е имал да говори с теб?

— Говорихме за Библията. Попитах го дали Бог му е говорил и той ще ми разкаже за това утре сутринта. Ще ходим довечера, нали?

— Да, баща ти купи билети. Хайде да издоим кравата сега.

Тя се засмя.

— Само да не се забъркаш в някоя неразбория с твоята Библия! Каза ли му, че ти липсват първите двайсет глави от Битието, защото

една овца ги изяде?

Вечерта молитвеният дом, огромен салон, побиращ пет хиляди места, който бе построен от великия евангелист Сам Джоунс и именуван на него, бе пълен. Муди излезе на подиума и в продължение на два часа държа публиката си като хипнотизирана. На другата сутрин, когато стигна до рекичката, момчето, което бе срещнал предишния ден, го чакаше.

— Добро утро, господине — каза то. — Изнесохте много хубава проповед снощи. Всички говореха за нея.

— Радвам се да го чуя, Едгар. На теб хареса ли ти?

Едгар... беше му странно да го наричат така. За всички, които го познаваха, той винаги бе „Старче“. От устата на г-н Муди Едгар звучеше приятно, дори изпълнено с достойнство, а не глезено, каквото все му се беше струвало, че е. Щеше да е подходящо име за свещеник — сега преподобният Едгар Кейси ще изнесе прочутата си проповед „Библията и нейното значение за мен“.

— О, и още как, господине. Това беше най-прекрасната проповед, която съм слушал.

— В такъв случай и за мен е много успешна. Ако с всяка своя проповед оказвам дълбоко въздействие дори върху един човек, значи се справям добре, много добре... Мислех за това, което ме попита вчера. Какво те накара да ми зададеш този въпрос? Ти чувал ли си Бог да говори?

— Не знам. Чух нещо. Не знам какво е. Разбирате ли, както си четях Библията един ден...

Двамата седнаха на един дънер с лица, обърнати на изток. Докато червеният ръб на слънцето се показваше, историята все повече се разгръщаше — видението, гласът, сънят, уроците, овладени със спането върху тях, поправянето на плуга, язденето на мулето.

Г-н Муди слушаше, загледан във вихрените движения на водата. Когато историята приключи, той каза:

— Не си нито луд, нито странен. Много хора са ми разказвали за видения, гласове и послания от Отвъдното. Някои от тях се заблуждават. Сигурен съм, че ти не правиш това. Библията говори за духове и за видения. Изглежда, че между тези неща има разлика. Когато става дума за обладаване от зли духове, тя казва: „Мъж или жена, които запитват зли духове или врачуват, непременно да се

умъртвят; с камъни да ги убият; кръвта им да бъде върху тях“. А после говори за видения, които изглежда са гласове или послания на добри духове. Бог казва на Аарон и Мириам: „Слушайте сега думите Ми. Ако има пророк между вас, Аз, Господ, ще му стана познат чрез видение, на сън ще му говоря“.

Ето защо трябва много внимателно да различаваме едното от другото.

Но нека ти разкажа какво аз съм преживял. Това ще отговори на въпроса ти дали Бог ми говори и може би ще ти помогне да разбереш нещата, които са ти се случили.

Преди няколко години бях в Кливлънд. Никога преди това не бях проповядвал в този град, но на срещите идваха много хора и, както изглеждаше, печелех последователи.

Тогава една нощ ми се присъни нещо. Чух глас, който каза: „Прекрати срещите и отиди в Лондон, Англия“. Никога не бях ходил в Лондон; не бях излизал от страната. Моите мениджъри не можеха да повярват на ушите си, когато им казах, че спирам и заминавам. Според тях в Кливлънд имах свобода на действие и възможност да затвърдя позицията си сред хората. Вбесиха се, когато продължих да настоявам най-вече защото отказвах да им кажа причината.

Отидох в Лондон, чудейки се какво ме чака. Не знаех къде да отида и просто обикалях улиците. Избрах бедните райони — там се чувствах повече като у дома.

Къщите наоколо бяха запуснати, но един ден видях на прозорец сандъче с мушката. Цветето имаше такива прекрасни цветове, че спрях да им се насладя. Тогава чух глас — детски глас, който пееше „Сладък е молитвеният час“.

Почувствах подтик да вляза в къщата. Качих се по стълбите. Вратата на един от апартаментите беше отворена. Детският глас идваше отвътре.

Влязох и на прозореца до сандъчето с мушката видях да седи самото момиченце, което пееше.

„Може ли да се присъединя?“, попитах аз. И тогава преживях най-голямата изненада в живота си.

„О, г-н Муди, това сте вие! Знаем, че сте вие! — каза момичето. — Четох за вас в един от нашите вестници и оттогава се моля да дойдете в Лондон. Вие сте г-н Муди, нали?“

Срещите ми в Лондон започнаха в онази стая. Коленичих и се помолих за момиченцето.

Това е моят отговор на въпроса ти — ако смяташ, че му отговаря. Със сигурност някаква добра сила ме заведе в Лондон.

Затова не смятам, че сънищата и виденията ти са глупави. Те имат смисъл. Може би ти е писано да бъдеш евангелист. Тази част от страната е родила някои прекрасни проповедници.

— Не знам, господине. Винаги съм искал да стана проповедник и понякога съм си мислел, че предпочитам да бъда мисионер пред това, да стоя вкъщи. Веднъж в църквата ни беше настанен свещеник, който преди това е бил мисионер. Той ми разказа за преживяванията си в Африка и ме научи да казвам „Отче наш“ на йоруба.

Но нямам достатъчно образование и не знам как ще го получа. Трябва да остана при майка ми и да ѝ помагам, особено докато сестрите ми са малки. Така или иначе, нямам пари да замина да уча, а и да имах, трябва да завърша гимназия преди университета. Така и не продължих след девети клас. И все пак знам, че веднъж започна ли, ще уча бързо, и планирам да започна веднага щом имам възможност.

Муди се усмихна и кимна с разбиране.

— Трябва да останеш при майка си — каза той. — Това е първото задължение на сина. Но не спирай да се надяваш. Може би ще се наложи да започнеш по-късно, но това не означава, че няма да успееш. Твоята любов към Библията и виденията ти означават нещо. Първото и единствено истинско условие да служиш на Бог е желанието да служиш.

Можеш да правиш това дори ако повече не се върнеш в училище. Можеш да бъдеш пример за другите. Можеш да живееш като истински християнин. И да вършиш благотворителни дела, и да преподаваш в неделното училище.

— Как мога да преподавам в неделното училище в този град? Правех го в провинцията, но всички момчета и момичета в моята църква са завършили или гимназия, или колеж.

— Те може да са чели много книги — каза г-н Муди — но не познават тази. — Той потупа Библията. — А ти я познаваш. Можеш да я преподаваш. Едгар, не забравяй, че Христос не е избрал апостолите си сред университетските професори. Всъщност те не са искали да

имат нищо общо с него, защото Той не е бил съгласен с теориите им. Избрал е прости рибари.

Едгар — някак си това най-после изглеждаше неговото име — не се почувства по-добре. Времето на Иисус и Библията отдавна бе отминало. Нещата бяха различни в църквата на Девета улица, която посещаваше, и добре облечените, образовани момчета и момичета в паството бяха къде-къде над него. Как би посмял да им преподава?

— Така или иначе, продължавай да вярваш — каза г-н Муди. — Ако Бог иска от теб да Му служиш, ще го направи възможно. Неведома е Неговата мъдрост. Трябва да имаме вяра. Ще помисля по проблема ти. Ако ми хрумне решение, ще те потърся.

Те се ръкуваха и се разделиха. Едгар последва кравата към обора и я издои. След закуска излезе и тръгна към центъра на града.

Улиците в жилищните части на Хопкинсвил стояха в сенките на високи дървета. Зад тях като в рамка изпъкваха белите фасади на къщите с дълги предни морави, осеяни с храсти. Където Уест Севънт стрийт срещаше Мейн стрийт, дърветата изчезваха и през лятото слънцето обливаше в светлината си Окръжния съвет и ниските тухлени сгради на деловата част.

Градът все още нямаше сто години — основан бе през 1799-а — но изглеждаше така, сякаш винаги го бе имало. Всичко излъчваше сигурност, а заострените върхове на църквите бяха като истински символи на вечността. Когато зави към Мейн стрийт, Едгар имаше чувството, че магазините и сградите, покрай които минаваше, бяха непреходни и непроменливи като хълмовете и полята в земята на баба му. Бяха дори по-непроменливи, защото хълмовете и полята бяха различни всеки сезон и при всяка нова реколта, освен това — новите дървета, полските пожари или прясно боядисана ограда постоянно променяха щрихите на пейзажа. Докато на Мейн стрийт Окръжният съвет бе винаги на западния ъгъл, банката „Хопкинсвил“ — на източния. Следваха магазинът за дрехи „Уол“, шивашкият магазин „Хузиър“ и книжарницата „Хопър Брадърс“, където работеше той. След нея бе железарският магазин „Томпсън“, а отсреща — дрогерията „Хардуик“. Веднага до нея се намираха магазинът за платове „Лейтъм“ и магазинът за обувки „Бърнет“.

Той отключи книжарницата и вдигна летните щори от прозорците. После пушна сенника. Слънцето вече напичаше и книгите

и картините трябваше да се пазят, иначе щяха да избелеят.

В предната част на магазина имаше вътрешни витрини със снимки в рамки и шкафове с последните литературни издания. Зад тях по стените бяха рафтовете, пълни с учебници за местната гимназия, училищата в окръга, колежа „Саут Кентъки“, колежа за момичета „Баптист Гърлс“ и училището за момчета „Ферел“, главните образователни средища в града. В задната част се намираха канцеларските принадлежности и предмети за училище, рамки, мостри на фигурирали рамки и голяма лавица за снимки без рамки. Покрай задната стена се намираха бюрото на г-н Уил Хопър и един сейф. Стълба в ъгъла водеше към балкона на магазина, където се правеха рамките и се складираха неизрязаните рамки. Преграда отделяше мястото, наредено като спалня за г-н Уил.

Г-н Уил се събуди, когато вратата на книжарницата се отвори — това бе сигналът, че е време да става. Той слезе, поздрави Едгар, който бършеше праха, и изкара колелото на улицата. После го подкара към семейната къща на фамилия Хопър, намираща се малко извън града. Щеше да се върне след закуска с брат си Хари, който му бе съдружник.

Техният баща им бе завещал книжарницата и именно на него Едгар дължеше работата си. Г-н Хопър бе човекът, пратил му навремето Библията по баща му, отказвайки да вземе пари за нея. Едгар каза това на г-н Уил, когато го помоли да работи при тях. Г-н Уил доби тревожен вид. Той бе висок, слаб тъмнокос мъж с приятен глас, тих и стеснителен.

— Но ние нямаме нужда от помощник — каза той на Едгар. — Изобщо нямаме нужда от никого.

— Обиколих всички магазини в града — отвърна Едгар — но този ми харесва най-много, затова искам да работя тук.

Похвалата като че ли притесни г-н Уил. Той каза на момчето да се върне на следващия ден. Тогава Едгар се запозна с г-н Хари, който бе по-нисък от г-н Уил, с руса коса и дълги, извити нагоре мустаци. И той му каза, че магазинът няма нужда от служител.

— Но аз искам да работя тук — каза Едгар. — Това е най-хубавият магазин в града.

Г-н Уил бе изпълнен със съчувствие и обичаше баща си. Г-н Хари пък бе податлив на ласкателства. Двамата му казаха, че може да идва да работи, но не могат да му плащат.

— Няма проблем — каза Едгар. — Ще ви бъда толкова полезен, че сами ще поискате да ми плащате.

Той започна да работи и в края на месеца братята, чувствайки се малко неловко, му казаха, че искат да му се отплатят, като му купят комплект дрехи. Би ли приел? Едгар бе очарован. Те също. Всъщност на външността му държаха повече те, отколкото самият той. В края на втория месец му дадоха 15 долара и казаха, че ще му плащат по толкова всеки месец.

Това одобрение бе заслужил с много усилия и дори се катереше до най-горните рафтове, където държаха статуите, за да бърше праха. Отново там го намериха една сутрин, когато се върнаха от закуска. Минавайки покрай него, г-н Хари каза:

— Внимавай. Да не счупиш нещо!

Г-н Уил каза:

— Тези неща отдавна имаха нужда от почистване. Внимавай. Да не паднеш и да се нараниш.

Такава бе разликата между братята, въпреки че и двамата бяха добри с него и доволни от работата му.

В един от особено горещите дни в края на лятото той стоеше зад тезгяха заедно с г-н Уил, когато пред вратата спря карета. Момичето, което я караше, погледна към тях и с жест ги повика.

— Познаваш ли я? — попита г-н Хари. — Имам предвид лично.

— Да, господине. Това е г-ца Етел Дюк. Учителка е в провинцията. Предполагам, че ѝ трябва за нещо.

Той излезе да говори с нея, примижавайки на силното слънце. Със своето покривало и кожена седалка каретата изглеждаше хладна. Етел Дюк се наведе, за да се ръкува с него.

— Здравей, Старче — каза тя. — Как си? Не съм те виждала, откакто изрецитира речта на Джим Макензи и направо ни уби. Как е семейството ти?

— Добре — каза той, поклащайки глава.

Тя се изправи на седалката и сега той видя лицето на момичето, което седеше до нея.

— Искам да те запозная с братовчедка си Гъртруд Еванс — каза Етел.

Тя бе младо момиче, не повече от 15-годишно; красиво, с кафяви очи и бледо, овално лице — като камей.

— Гъртруд, това е... Старче, как ти е името?

— Едгар — той го изрече гордо, спомняйки си как г-н Муди се бе обърнал към него.

— Едгар Кейси. Той е от провинцията долу, където всички са Кейси. Сега работи в книжарницата.

— Приятно ми е — каза Едгар.

Гъртруд го погледна. Очите ѝ преминаха по него като дъжд, едновременно охлаждащ и проливен. Гъртруд не се усмихна.

— Приятно ми е — каза тя.

— Старче, как намираш градския живот? — попита Етел. — Харесват ли ти забавите?

— О, не съм ходил на нито една. Тук съм само от няколко месеца. — Той понечи да ѝ каже, че дори не познава млади хора, но усети, че Гъртруд го гледа, и спря.

— Е, сега ще имаш възможност — каза Етел. — В петък вечер организираме голяма забава на открито в къщата на Гъртруд. Ще дойдеш ли? Много ще се радваме, нали, Гъртруд?

Момичето обърна поглед към улицата.

— Ами да, разбира се — каза тя.

— Това е домът на Солтър — обясни Етел. — Източно от града, на около два километра и половина, точно при завоя преди болницата „Уестърн Стейт“. Няма как да го пропуснеш. Намира се отдясно на хълма. Бъди там в осем и ще видиш изгрева на луната. Ще бъде пълна.

Тя подкара каретата, махвайки му за довиждане. В книжарницата г-н Хари разговаряше с Мери Грийн, неговата приятелка, която бе дошла, докато Едгар бе навън. Мери работеше като учителка в колежа „Саут Кентъки“.

— Хубаво момиче, Едгар — каза г-н Хари. — Коя е тя?

— Казва се Гъртруд Еванс — отговори Едгар и се обърна да види каретата, която зави зад ъгъла.

— Това Гъртруд Еванс ли беше? — каза Мери Грийн. — Виждала съм я в училище. Тя е дъщеря на Сам Еванс, Хари.

Хари кимна.

— Майка ѝ е Елизабет Солтър — добави той. — Не знаех, че е толкова пораснала. Мисля, че има двама братя.

— Знаете ли къде е къщата на семейство Солтър? — попита Едгар.

Хари се облегна на тезгяха и започна да му обяснява.

— На около два километра и половина извън града, на завоя точно преди болницата. Сам Солтър дошъл, за да постави стълбището в нея — витото. Бил е архитект, от Синсинати, ако не се лъжа. Това е било по време на войната, там някъде. Доколкото знам, са обстрелвали мястото, докато се е строяло. Гюле пробилlo стената на главното крило. Солтър останал, за да построи и колежа, след това просто решил да се установи тук. Хубаво им е мястото. Около десет акра. Чудесна овощна градина. Бащата на момичето — това, с което ти току-що се запозна, е починал. Тя живее там с възрастните Солтър и с двамата си братя.

— Хю и Лин се казват момчетата — добави Мери Грийн.

— Май имаш право — каза г-н Хари. — И Кейт. Тя е другата дъщеря на Солтъррови, след Елизабет. Значи е леля на момичето. Омъжи се за Портър Смит и замина за Алабама, но той умря и тя се върна с децата. Синовете ѝ се казват Портър и Реймънд, а освен тях има и доведена дъщеря, от първия брак на съпруга ѝ. Казва се Естела... Стела май ѝ викат. Следват момчетата. Те са чичовци на момичето. Уил и Хиръм се казват. Уил работи в болницата, а Хиръм е в железниците.

— Но най-хубавата от цялото семейство е Кари — каза Мери Грийн. — Тя е най-малката дъщеря на Солтър. Леля е на Гъртруд, но мисля, че е по-голяма от нея само с няколко години. Учи се да става шапкарка, въпреки че не виждам защо.

— Защо не? — учуди се г-н Хари.

— Би трябвало да се омъжи — каза Мери, поглеждайки го право в очите.

— Е — обърна се г-н Хари към Едгар — сега, когато знаеш всичко за семейството, каква е работата? Имаш среща с Гъртруд?

— Поканен съм на забава у тях в петък вечер — каза Едгар. — Забава на моравата.

— Приятни хора са — каза г-н Хари. — Ще ти харесат.

Мери Грийн погледна Едгар с нов интерес.

— Ще има куп хубави момичета за теб — каза тя. — Или вече си избрал?

— Не — каза Едгар. — О, не!

Чувствайки се неловко, той се отдалечи, за да почисти едни книги. Семейство Солтър май бяха важни хора. Може би бяха като

изисканите семейства в романите, които жените постоянно купуваха. Но Етел Дюк не бе такава и щеше да бъде там. Може би просто бяха приятни заможни хора, като семействата в книгите на Хорейшо Алджър, които винаги помагаха на героя. Може би той щеше да бъде като едно от момчетата на Алджър. Щеше да срещне своето момиче, да преживее приключения, накрая да успее и тогава неговият благодетел, който може би щеше да е старият Солтър, щеше да му позволи да се ожени за внучката му и да му даде парите, с които да се върне на училище и да стане свещеник. Той щеше да му се отплати, разбира се, и накрая щеше да има прекрасна църква и къща за семейството си, и да притежава чифт коне. Щеше да е един от най-уважаваните мъже в града.

Но пък можеше да се случи и обратното и те да не пожелаят да имат нещо общо с него, защото е бедно момче без образование.

Така или иначе, имаше нов костюм и щеше да изглежда не по-зле от всяко от богатите момчета, които може би щяха да са там.

В петък той тръгна от къщи веднага след вечеря. Тъмнината го настигна по пътя, но докато приближаваше Къщата на хълма, луната изгря на небето и той видя силуета ѝ над дърветата, които водеха към имението нагоре по склона. Зад къщата се полюшваха и потрепваха японските фенери, а вятърът в полумрака донесе до ушите му звуците на смях и разговор.

Приличаше му на омагьосан замък, до който никога нямаше да стигне, въпреки че все си повтаряше — за да си вдъхне смелост, че къщата е много по-малка от тази на баба му и се намира на много по-малко земя. И все пак знаеше, че има разлика. На баба къщата беше ферма. Това тук беше богатата къща. Да живееш в такава къща и да не се занимаваш със земеделие; да притежаваш земята и просто да живееш на нея — така правеха джентълмените.

На пътя имаше телена ограда. Към къщата водеха две алеи, едната за каретите, другата — пешеходна. Той отвори портата към пешеходната алея и тръгна по нея под големите дъбове, надвисналите явори и бели акации, които стигаха височина почти 30 метра и мърдаха върховете си на вятъра като великани, движещи се в друг свят.

Той заобиколи къщата и се насочи към мястото, където светеха фенерите. Моравата се простираше от гърба на къщата до овощната градина. Бяха разпънати маси, на които имаше купи от шлифован

кристал, пълни с лимонада, и плата с курабийки, сладкиши, сандвичи и плодове. Имаше пейки и столове, но повечето от младите просто седяха на земята върху своите кърпички, сака или шалове, за да не озеленят полите и панталоните си.

Етел Дюк го видя и го хвана подръка. Представи го на възрастните — симпатични хора с посивели коси, а после и на останалите от семейството: г-жа Еванс, майката на Гъртруд — тъмнокоса, пъргава и усмихната жена; г-жа Смит, или леля Кейт — бузеста, дружелюбна дама с малки ръце и хубава малка уста; Кари Солтър, също леля на Гъртруд — красиво момиче с големи, блестящи кафяви очи, които го заслепиха. След нея не помнеше как изглеждаха другите. Тя го отскубна от ръцете на Етел и го запозна с племенниците си Портър и Реймънд и братята си Уил и Хирам. Донесе му лимонада, засипа го с курабийки, седна с него на една от пейките и го накара да разкаже за себе си, преди той изобщо да се усети.

По-късно го представи на Стела Смит, нейна племенница по мъж, а после някак го заведе при Гъртруд и след като ги подтикна към разговор, изчезна.

Гъртруд бе по-прекрасна, отколкото бе дръзнал да я запомни. Облечена бе в бяло наметало, което се спускаше до глезените ѝ и се носеше над полата ѝ като купчина сняг. В косите си имаше червена роза — точен детайл, който придаваше завършеност на картината. Едгар се хвана, че мисли за мостри на фигурирани рамки.

Докато водеше вътрешен спор коя рамка най-много ѝ подхожда, тя го хвана подръка и каза:

— Да отидем долу, при портата, откъдето луната се вижда по-добре. Обожавам да я гледам оттам, когато минава над хълма!

Тя го поведе към предната част на къщата и надолу по алеята.

— Чуй дърветата! — каза.

Те шепнеха; най-горе белите акации, а по-наблизо — дъбовете.

— Знаеш ли какво казват? — попита тя.

Той отговори, че не знае. А тя знаеше ли?

— Не — отвърна тя — но се предполага, че това са душите на влюбени, които са били безмилостно разделени на земята и сега се срещат нощем в дърветата, когато луната е пълна, и си казват, че се обичат.

— О — каза той.

Когато стигнаха до оградата, тя го накара да я повдигне до подпората, където да седне удобно.

— И сама мога да се кача — каза тя — но не и с тази рокля.

Той извади лулата си и я попита дали има нещо против пушенето.

— Не — отвърна тя. — Според мен мъжът трябва да пуши и аз харесвам повече лулата, отколкото пурата.

Лулата бе запалена и те обърнаха погледи нагоре. Луната бавно се отдалечаваше от къщата.

— Разкажи ми за себе си — каза Гъртруд. — Какъв ще станеш? Обзалагам се, че един ден ще бъдеш собственик на книжарницата. Тогава ще имаш всички книги, които искаш да прочетеш. О, няма ли това да е най-прекрасното нещо! Обичам книгите повече от всичко на света!

Когато тя каза: „Разкажи ми за себе си“, той тъкмо се канеше да отвори уста и ако бе спряла дотук, думите му щяха да са: „Един ден искам да бъда свещеник“. Когато обаче тя спомена книжарницата и притежаването ѝ, той бързо затвори уста и стисна със зъби лулата.

Останала без отговор, Гъртруд се засмя и каза:

— Сигурно си мислиш, че е глупаво да говоря такива неща. Но аз винаги се питам какво искат да правят хората. Намирам за особено вълнуващо да виждам много момичета и момчета като млади и после, когато пораснат и започнат да търсят мястото си в света. Никога не можеш да знаеш какъв ще стане най-добрият ти приятел. А сега всички момчета и момичета, които познавам, започват да мислят за работа и какви искат да бъдат.

— Предполагам, че въпросът е просто да си намери човек работа като за начало — каза той. Вече се чувстваше достатъчно спокоен, за да ѝ отговори, въпреки че нещо в него го бе обезпокоило и заляло с чувство, което сякаш му обещаващо, че малко по-късно ще му се догади. — Само че аз исках да работя в книжарницата — продължи той — и преследвах г-н Уил и г-н Хари, докато ме взеха.

Засмя се и почука с лулата по оградата. Боеше се да продължи да пуши, като имаше предвид как се чувства.

— Те ми казаха, че нямат нужда от помощник, но аз им обещах, че ще видят колко съм полезен, ако ми позволят да опитам. И сега не могат без мен, защото свикнаха да съм им подръка.

Тя също се засмя. Хубаво беше да можеш да се посмееш. Това правеше сближаването с хората по-лесно. Като се посмееш с тях за няколко неща — и вече сте приятели.

— Знаех си, че си такъв — каза Гъртруд. — Обзалагам се, че ако си купя книга от теб, ти ще ме придумаш да го правя редовно и ще ми вземеш всичките пари.

Този път и двамата се засмяха и той й каза за всички нови книги в магазина. При споменаването на всяка от тях момичето възкликваше и се правеше, че точно тази книга желае. Продължиха да говорят така, докато тя протегна ръце за помощ да слезе.

— Трябва да се връщаме. Събирането скоро ще свърши.

Тя се забърза по пътеката, обръщайки се към него:

— Трябва да се сбогувам с всички, затова сега ще се сбогувам с теб. Надявам се, че ще дойдеш пак. Заповядай, когато пожелаеш.

— Благодаря — кимна той. Боеше се да хване ръката й. Тогава осъзна, че тя вече държи неговата.

— Радвам се, че се запознахме — каза момичето.

Гъртруд го остави, когато се върнаха при другите, и след като благодари на семейството й, Едгар се измъкна и бързо се отправи по алеята за карети, по която щеше да стигне на пътя малко по-бързо.

Искаше да се прибере сам. Чувството на гадене го завладяваше и той знаеше какво означаваше то. Отдавна трябваше да го разбере, но едва сега Гъртруд го бе накарала да се изправи срещу него. Тя бе казала онова, което останалите също мислеха. А той бе продължавал да се преструва, че това, което искаше да се случи, наистина би могло да се случи, въпреки че дълбоко в себе си знаеше, че с всеки изминал ден то става все по-далечно и невероятно. Ето че дойде краят. Нямаше начин да стане свещеник. Знаеше го.

Вероятно винаги е било невъзможно; единствено той бе вярвал, че може да стане. Майка му се бе преструвала, че вярва — когато й говореше за това, тя го целуваше, прегръщаше го и казваше: „Надявам се, че всичките ти мечти ще се сбъднат“. Но сега той виждаше, че тя се молеше за чудо, а не за нещо, което може да се случи по естествен начин — дори ако всички заинтересовани положеха усилия.

Ако баба му или дядо му бяха живи, щеше да стане. Те щяха да ипотекират фермата, за да платят обучението му. Чичовците му не проявяваха такъв интерес нито към него, нито към проповядването.

Имаха си семейства и ако Едгар се бе обърнал към тях сериозно, амбициите му щяха да им се сторят пълни глупости. Баща му много харесваше идеята, защото изпитваше възхищение към свещениците и учените хора почти толкова, колкото към бизнесмените и политиците. Тази негова симпатия обаче не доведе до финансова подкрепа. Семейството имаше четири дъщери и въпреки че бизнесът му понякога вървеше добре, друг път пък беше зле.

Едгар беше на осемнайсет и половина. Ами ако чудото станеше и той можеше да започне училище наесен? Щеше да завърши гимназия след три години. Можеше да спи върху някои от учебниците; други бяха свързани с материя, която трябваше да овладее в съзнателно състояние — като математиката и граматиката например. Те бяха свързани с разрешаване на проблеми, а не с даване на готови отговори. Щеше да влезе в колеж на двацет и една и половина. Щеше да е почти на двацет и шест, преди да влезе в семинарията. Прекалено късно. Дотогава ще трябва да се е оженил и да има семейство. Спомни си как г-н Муди бе казал: „Може би ще се наложи да започнеш късно“, а после бе добавил: „Продължавай да вярваш“, и му напомни, че апостолите са били скромни рибари. Г-н Муди бе разбрал, че е невъзможно. Разбрали го бяха всички, освен той самият.

В ума си бе спрял да расте, когато взе решение да бъде свещеник. От този момент времето бе престанало да му оказва въздействие и той си остана момче, което искаше да завърши гимназия и да учи за проповедник. Междувременно краката му се бяха удължили, гласът му се бе изменил, тялото му бе възмъжало. И изведнъж зрелостта бе го завладяла изцяло. Той се почувства окаяно стар и обезсърчен.

Животът го бе подминал, без да разбере. Сега бе обречен да бъде бизнесмен, който работи в магазин, опакова разни неща за други хора, ходи на църква само в неделя и когато има организирани проповеди.

Един ден вероятно щеше да стане собственик на магазина и да преподава в неделното училище. Когато момичетата пораснеха и се омъжеха, той щеше да построи къща за майка си и баща си и да живее с тях, защото дотогава и той щеше да е стар и, естествено, никога нямаше да се ожени. Щеше просто да прави добро за хората и да бъде мил с всички. Когато Гъртруд влезеше в книжарницата с децата си, той щеше да я попита как са и щеше да разговаря с тях, а после тя щеше да

си тръгне със сълзи в очите при мисълта за голямата любов, която бе изгубила, като не го бе изчакала.

Изведнъж, точно когато буцата в гърлото щеше или да го задуши, или да се пръсне, той чу в главата си глас — мъжки глас, като неговия, който каза много саркастично: „Е, какъв по-добър начин за един човек да служи на Бог и на ближните си?“.

Той спря като закован. Усещаше, че се изчервява. Наистина, нима би могъл един християнин да има по-добър живот от този, който той току-що бе описал? А си го беше представил само защото се самосъжаляваше — за това, че губи живота на свещеник с голямо паство, хубава къща и прекрасни жена и деца. Истинският проповедник би бил мисионер и нямаше нужда да притежава друго, освен Библията.

Той тръгна бързо, продължавайки да се изчервява. Когато покрай него мина карета с някои от гостите на забавата, той с радост прие да се качи.

Докато седеше облегнат и люлееше крака в нощта, загледан в небето, той пушеше лулата си без всякакво чувство на самосъжаление. Щеше да се откаже от идеята да бъде свещеник. Трябваше. Но нямаше да се откаже от Гъртруд. Щеше да се ожени за нея.

ПЕТА ГЛАВА

Лесно му бе на времето да вплита години в тъканта на Хопкинсвил. Моделът винаги бе един и същ. Едни и същи улици трябваше да бъдат затрупани със сняг през зимата, помитани от вятъра през март, почистени от дъжда през април и май и обгаряни от слънцето в дългите ярки дни на лятото. Зимите бяха студени, пролетите — мокри, летата — горещи, а есените — величествени в благия въздух и новите жълти, червеникавокафяви и златисти цветове на листата.

За Едгар, влюбен и щастлив, календарът и земята бяха единственото, което се въртеше. Сърцето му бе притихнало от страх да не би с ударите си да прогони в спомените чудото на нейните чувства към него.

Това, че той я обичаше, не му носеше щастие — това бе глад, който трябваше постоянно да бъде утоляван и който можеше да се превърне от екстаз в мъчение, ако снабдяването с храната бъдеше прекъснато. Удивляваше го нейната любов към него — това, че не се отегчаваше от него, че обичаше да е с него, че по своя воля избра компанията му пред всички останали. Понякога му бе почти невъзможно да го възприеме. Цял живот бе копнял за неща отвъд възможностите си. Бе привикнал към мечти, които никога не се сбъдваха. Сега се чувстваше като момче, което си бе пожелало крила просто ей така — и изведнъж бе открило, че лети.

Едгар мислеше за Гъртруд, докато работеше в магазина — например опаковаше книга или слагаше нови на рафтовете — и изведнъж го поразяваше мисълта, че сигурно и тя прави същото в този момент. Виждаше я как се движи из всекидневната и вдига книгата, която той ѝ бе дал да чете. Виждаше как ръката ѝ разлиства страниците. Проследяваше кръвта от пулса ѝ нагоре по изящната ръка до ясното, малко лице и тъмните очи, винаги толкова загрижени. Поглеждаше дългата коса, струпана на главата ѝ като кошница, а после надникваше в главата ѝ, опитвайки се да види какви бяха мислите ѝ за

него, които се движеха вътре. Ръцете му се разтреперваха, лицето му пламваше и той бързаше да свърши нещо, което да изиска цялата му сила и да му помогне да успокои дивото туптене, което тръгваше от сърцето му и заливаше цялото му същество.

Тогава, за по-сигурно, той оттегляше мислите си от нея и ги насочваше към къщата, в която живееше тя, като ги спираше върху всеки детайл и усилено се опитваше да си спомни как изглежда и какво е чувал за него. Това го успокояваше и ангажираше ума му, докато сърцето на заден план забавеше биенето си до нормалния ритъм.

До гостната се намираще големият коридор, водещ към предната веранда, по-голям от нормална стая. В него имаше две големи писалищни бюра, опрени до страничните стени. Представляваха масивни изработки от дъбово дърво, които стигаха до тавана. Горната им част имаше лавици със стъклени врати; средната беше бюро, а долната служеше за шкаф със солидни врати. Всяко бюро имаше лампа, както и огромна лампа с бял сенник за четене. Лавиците бяха пълни с книги, а наоколо бяха разположени фотьойли за ползващите библиотеката.

Не бе виждал спалните — имаше по една от двете страни на коридора и още две между него и задната страна на къщата, но бе чувал за средната, която леля Кейт делеше с майката на Гъртруд. В нея имаше две легла от дъб с пухени дюшеци. Леля Кейт бе наскубала перата за своя дюшек, а Лизи — както леля Кейт наричаше по-голямата си сестра, бе наскубала перата за своя. Всяка от тях сама го бе напълнила, зашила и оформила. Всеки ден те оправяха леглата си, без да търсят помощ една от друга. Всяка си имаше специфична техника и никой нямаше право да пипа леглото с каквато и да е цел, освен неговата собственичка. Всяка сестра си имаше люлеещ се стол. Направени бяха от дъб, със стабилно тръстиково дъно. Докато се движеха из къщата през деня, те разнасяха столовете си, а през лятото ги слагаха в задния двор. Столовете бяха свещени като леглата, но понякога светостта им биваше осквернена. Сестрите постоянно се обвиняваха една друга, че са седнали на погрешния стол.

В задната част на къщата се намираще трапезарията. Огромната дъбова маса в нея караше всички останали мебели — бюфетът, столовете, шкафът, да изглеждат миниатюрни. В един от ъглите бе

закачен голям шкаф, пълен с всякакви готови и домашно приготвени лекарства. Леля Кейт редовно пророкуваше, че всички в къщата ще получат отравяне, тъй като лекарствата за кравите, кокошките, кучетата и хората се държаха на едно място, без дори да бъдат разделени на различни лавици.

— Някоя тъмна нощ ще вляза и по погрешка ще взема друго лекарство — казваше тя. — И тогава край с мен.

Следваше задната стая с нейната прочута тумбеста печка. Старата г-жа Солтър бе стриктна християнка и постоянно предупреждаваше синовете си да внимават с пороци като карти, зарове и алкохол и им обещаваеше ужасно наказание, ако някога откриеше доказателства, че са се отдали на някой от тях. Един зимен ден тя намери тесте карти в джоба на Уил. Свика семейството и след като се произнесе пред всички, отвори вратата на печката и хвърли картите в огъня.

Картите бяха целулоидни. Печката експлодира, вратата ѝ се отвори, а капакът хвъркна във въздуха, последван от пламъци, които плъзнаха из стаята. Никой не пострада, главните бяха събрани и загасени. Г-жа Солтър не каза нищо, но изглеждаше доволна. По някакъв начин експлозията бе доказала, че е права.

Жителите на Къщата на хълма живееха в мир със света и в симпатични войни помежду си. Сам Солтър бе установил пълна демокрация в своя дом. Ако на масата бъдеше повдигнат спорен въпрос, той настояваше всеки присъстващ, дори най-малкото дете, да изрази мнението си и презираше онзи, който се съгласяваше с друг. Според него всеки човек бе индивидуалност и трябваше да се различава от всеки друг индивид, колкото и малко да е, във всичко. Като архитект той вярваше, че тухлите трябва да са еднакви; като човек вярваше, че хората трябва да бъдат различни.

Ето как Кейт и сестра ѝ Лизи съжителстваха в хармония, без да са на едно мнение, за каквото и да е. Кейт се грижеше за животните — крави, пилета, коне и кучета; Лизи се грижеше за растенията — цветята и овощната градина. Лизи четеше едва ли не всичко, най-вече биографии и политически трактати; Кейт четеше местния ежедневник, специализирайки се в социалните материали и съобщенията за това, кой се е родил, починал или се е оженил. Лизи се интересуваше от политика и познаваше, лично или чрез кореспонденция, всички

държавни чиновници в околността и щата; Кейт се интересуваше от обществените движения на хората и знаеше генеалогията на всяка фамилия в окръга. Лизи водеше динамична и изпълнена с дискусии кореспонденция; Кейт смяташе общуването за словесно изкуство.

Заедно те поеха управлението на Къщата на хълма, когато възрастните починаха — това се случи в годините след като Едгар се запозна с Гъртруд. Винаги бяха почитали родителите си и сега бяха решени да изпълнят желанията, които Сам Солтър бе повтарял отново и отново.

— Къщата е свободна от дългове — казваше той. — Искам така да остане, за да може винаги да бъде убежище за който и да е член на семейството и на неговото семейство. Запазете я такава, за да може всеки от вас, когато закъса, когато се разболее или се нуждае от помощ, да се върне тук. Ти се върна, Кейт, и ти, Лизи, също. Може би и някое от децата ви ще направи това един ден. Пазете къщата за тях. Не искам никой от рода да остане без дом или да бъде принуден да приема подаяния от непознати.

Другите деца рядко бяха там. Хирам работеше за железниците „Луисвил и Нашвил“ и накрая се установи в Нашвил. Уил бе дърводелец в болницата „Уестърн Стейт“ и си построи дом от другата страна на пътя. Кари, по-малката сестра, работеше в близкия град Хендерсън като закупчик за един от универсалните магазини. Идваше си по-често от братята и тъй като на възраст бе близо до Гъртруд, Лин, Хю, Портър, Реймънд и Стела, често действаше като посредник и миротворец между децата и майките им.

Цялото семейство прие Едгар като един от тях и — също като любовта на Гъртруд към него, това го изпълваше с удивление и трепет всеки път, щом го осъзнаеше. Когато ги слушаше да спорят за времето, менюто за неделния обяд, моделите за рокли, проповедта на свещеника в тяхната методистка църква, той не проумяваше как можеха да са единодушни по такъв спорен въпрос като кандидата за ръката на Гъртруд. Каквито и недостатъци да виждаха у него, те ги приемаха така, както взаимно приемаха своите. Приканваха го да изкаже мнението си за нещата, които обсъждаха, и искрено изразяваха несъгласието си. Той бе очарован. Мечтаеше за такъв семеен живот, но в своя дом не го получаваше.

Между него и майка му съществуваше разбиране, което той не споделяше с друго човешко същество; състояние на мир и любов, което, надяваше се, един ден щеше да изживее и с Гъртруд. Баща му обаче гледаше на света по толкова различен начин, че бе невъзможно дори да не се съгласи с него; за нещата, които той изразяваше по време на вечеря, Едгар не можеше дори да намери противоположното даже в мислите си. Затова в повечето случаи не казваше нищо. Сестрите си понякога чувстваше много близки, а друг път сякаш океани ги деляха. Постепенно осъзна, че най-трудните и деликатни взаимоотношения са тези между брат и сестра. Когато отиваше да види Гъртруд, той усещаше, че към Кари и Стела — които в Къщата на хълма се доближаваха до позицията на негови сестри, има умствена нагласа, различна от тази, с която се прибираше у дома, когато сестрите му чакаха да го поздравят. Наясно бе каква е причината за тази разлика; смущаваше го само това, че подобни неща се случват. Искаше да се чувства спокоен във взаимоотношенията си с всички, но най-много искаше да се отпусне в сигурността, че нищо не остава скрито. Когато това ставаше, той се чувстваше самотен.

Самотата бе големият му проблем, въпреки че вече се познаваше с всички в града; въпреки че сега преподаваше в неделното училище благодарение на блестящите си отговори в часа по вероучение. Тези неща бяха просто възвишения, които го водеха надолу, по другия склон, към по-широки и дълбоки долини. Беше толкова лесно да се запознаеш с много хора и толкова трудно да познаваш добре дори един от тях.

Едгар не се бе замислял за това, докато не се влюби. Дотогава винаги бе толкова погълнат в собствените си мисли, че не му бе хрумвало да се интересува какво мислят другите. Когато на втората им среща седеше до Гъртруд и я гледаше вперила очи в далечината, той откри, че се пита какви ли мисли минаваха през главата ѝ. Ревнуваше я от тях; чувстваше се изолиран, сякаш не бе допуснат, сякаш не съществуваше. Изведнъж осъзна бездната, която стоеше между него и всички други човешки същества. Колкото и да се приближеше до това момиче, тя винаги можеше да обърне глава на другата страна и в мислите си да бъде безкрайно далече от него. Това важеше за всички хора на света.

Хората разговаряха един с друг за нещата, които ги свързваха, за други хора и за онова, което се знае за тях. Когато обаче свършеха да говорят, те отместваха очи — нагоре към небето, надолу към земята или някъде напред — и в тях се появяваше премрежен, замечтан поглед, сякаш бяха омагьосани. Тогава се връщаха в собствения си свят, далече от всички. Едгар започна болезнено да долавя тези светове. Както се смееше, усмихваше се или кимаше при казаното от някой приятел, мислейки какво да отговори, изведнъж виждаше този поглед в очите му, виждаше как главата му се обръща настрани — и Едгар оставаше сам.

Всеки имаше два свята — един за себе си и един за околните. Дори майка му, докато вършеше самотните си задължения в кухнята, променяше изражението си, когато мислите я отнасяха нанякъде или се надбягваха в ума ѝ. Но щом забележеше неговото присъствие, очите ѝ светваха, тя се усмихваше и светът, който двамата споделяха, я обгръщаше. Другият свят, в който тя живееше сама, изчезваше.

Самият той не правеше изключение; общуването му с всички, които познаваше, имаше отделно съществуване. Книжарницата имаше редовни клиенти и с тях той споделяше различни шеги, теми за разговор и обсъждания, свързани с покупките. Когато някой от тях влезеше, умът на Едгар „превключваше“ и съществуването, което двамата бяха установили, се възобновяваше оттам, където бе спряло при последното им виждане.

Колкото по-добре познаваш един човек, толкова повече са нещата, за които да говорите, а ако имаш наистина добър приятел, не криеш нищо от него — такава бе неговото усещане; но сега му се струваше, че другите хора, колкото и да споделяха, винаги нещо оставаше скрито. Сигурно и той правеше така. Своите истински, дълбоки тайни не разкриваше другиму, освен на Бог. Явно така бе с всички хора. Личната територия на мислите бе достойнството на човека — ето защо Бог го бе създал така, че всичко в него да е видимо, освен онова, което минаваше през ума му.

Това бе и тайната на любовта. Когато обичаш някого, ти се иска да се втурнеш право в мислите му и да споделиш всички негови радости и скърби, помагайки му с каквото можеш. Но ако този човек не те иска, тогава си просто натрапник. Не е достатъчно ти да го

обичаш — трябва и той да те обича. Не те ли обича, не получаваш достъп до мислите му — и тогава страдаш.

Той страдаше с Гъртруд. Когато бяха заедно и тя спираше да говори с някой друг, да погали куче или да откъсне цвете, той завиждаше на човека, на кучето, на цветето. Те я отделяха от него и когато тя се върнеше, в ума си бе прибрала нещо, което не бе от неговия свят — нещо дребно дори, но то се прибавяше към дългата нишка от неща, започнала от деня на раждането ѝ.

Тя бе пораснала без него — това постоянно го измъчваше. Когато семейството ѝ се събереше, той чуваше за радостни и тъжни моменти от миналото, в които не бе участвал. Гъртруд, братята и братовчедите ѝ си говореха за лудориите от детството, а той седеше безмълвно и страдаше, докато тя се пренасяше от света, който споделяше с него, в света, който делеше с тях.

Да се ожени за нея и да изолира от живота им всичко, освен съществуването, което бяха започнали да градят заедно, бе единствената му надежда. Тогава бавно, постепенно щяха да израстват заедно в мислите си, така че — когато тя отидеше сред хората, той нямаше да се чувства самотен, нямаше да им завижда — защото тя щеше да го носи със себе си, в ума си; щеше да мисли за тях не само със своя, но и с неговия ум, да ги вижда не само със своите, но и с неговите очи, да разговаря с тях не само от позицията на своето, но и на неговото виждане. И той щеше да прави същото. Щяха да бъдат не двама души, а един човек.

Тогава, когато сънуваше, че върви през гората и среща човека със златния плат, булото върху лицето на момичето до него щеше да се вдигне и той щеше да види, че това е Гъртруд.

Сънят се бе връщал много пъти и след като бе срещнал Гъртруд и се бе влюбил в нея, той питаше защо булото не се вдига. Сега бе сигурен, че е така, защото сънят бе духовно послание и за да бъдат истински, духовно съчетани, той и Гъртруд трябваше да станат едно в умовете и сърцата си, а също и в душите си.

Сега любовта им бе забулена, скрита от мислите им заради нещата, които не можеха да изкажат; скрита от сърцата им заради чувствата, които не можеха да изразят. Само знаеха за нея по копнежа да са заедно и желанието, което споделяха — да седят само двамата безмълвно, винаги когато имаха тази възможност.

Гъртруд бе по-бледа и прекрасна от всякога. Смъртта на дядо ѝ, а после и на баба ѝ разклатиха крехкото ѝ здраве. Тя спря да посещава колежа „Саут Кентъки“ и си остана вкъщи да си почива, доколкото ѝ позволяваше неспокойният ѝ дух, като взимаше лекарствата, приготвени за нея от леля Кейт, и четеше книгите, които Едгар ѝ носеше. Всеки месец той ѝ даваше един от новите романи, а за Коледа ѝ подари целия комплект от произведенията на любимия ѝ автор Е. П. Роу.

Искаше да ѝ направи предложение, но не бе сигурен дали е уместно. Може би трябваше да изчака, докато здравето ѝ се оправеше. Може би трябваше да изчака, докато е финансово способен да определи ден за сватбата. Но копнежът да я има само за себе си и да чуе от устните ѝ думите, които ще означават, че за нея той е повече от всички останали, бе прекалено силно изкушение. Една ясна, студена вечер през март 1897 година — на седми, той я попита дали ще се омъжи за него.

Тя го погледна право в очите, погледна в самия него. Кафявите ѝ очи сякаш преценяваха душата му, четяха пороците и греховете му. Мислите му се почувстваха голи. Той затърси лулата и тютюна си.

Гъртруд отмести поглед и замечтано се вторачи в ръчно рисувания абажур на лампата.

Накрая каза:

— Да си женен е толкова различно от това да си влюбен. Когато си влюбен и не си женен, няма отговорности; всичко е прекрасно. Но когато едно момиче се омъжи, трябва да мисли за толкова много неща. Трябва да мисли за семейството си, защото с тях споделя задължения и отговорности. Трябва да мисли и за себе си, за това, дали е способна да поеме бремето на съпружеския живот. Трябва да бъде домакиня, готвачка и майка. Ще си помисля, Едгар. Още не съм пълнолетна, ти също.

Той припряно започна да тъпче тютюна в лулата и я запали. Почувства се глупаво и осъзна, че е безотговорен. Той също бе объркан. Мислил бе за съня и за начина, по който майка му го бе разтълкувала. Тя бе казала, че годежът е лесната част и през този период всичко е щастие. Но Гъртруд свързваше годежа с брака и нейната представа за щастие бе ухажването преди годежа.

— Права си — каза той. — По-добре да не мислим за това сега. Твърде млади сме. Съжалявам, че го споменах. Просто забрави!

— Разбира се, че няма да забравя! — Гъртруд го погледна изненадано. — Все някога трябва да се изправим пред тези отговорности. Аз съм голяма жена и съм способна да заема мястото си в живота. Просто ми трябва малко време да обмисля всичко, преди да взема решение.

Тя седна с изправен гръб и гордо наклони глава. Той издуха облак дим, за да скрие усмивката си; тя изглеждаше толкова дребна, бледа и сигурна в себе си.

— Ще ти отговоря другата неделя — каза тя.

— Значи на 14-и. Ще дойда рано — отвърна той.

Тя стана.

— Тогава да не го обсъждаме повече. Хайде да намерим Кари и Стела и да поиграем вист.

Беше нервна; не искаше да остава сама с него. Той се почувства по-добре; дори уверен — поне в нея. По време на играта бе особено мил с Кари и Стела. Гъртруд щеше да се посъветва с тях, както и с останалите от семейството. Едгар се надяваше да се произнесат в негова полза.

Дъждът не спря през цялата неделя. Когато Едгар отиде в конюшната за коне под наем в пет часа, всички закрити карети бяха наети. Той предпочете един оседлан кон пред открит файтон. Когато стигна в Къщата на хълма, горните му дрехи и долната част на панталоните бяха мокри. Докато се сушеше пред огъня във всекидневната, той не каза нищо, докато тя не сложи ръка върху неговата.

— Отговорът ми е „да“, Едгар — каза Гъртруд.

Не го бе погледнала. Той също не погледна към нея. Седяха, втренчили погледи в пламъците и слушаха дъжда.

Сякаш мина дълго време, преди някой от двамата да заговори. Гъртруд каза:

— За какво мислиш?

Той бавно се обърна към нея, преглътна сухо и каза:

— Мислех си, че ще ми е трудно да поддържам лулата запалена по пътя към къщи, ако продължава да вали така.

Те се засмяха заедно и той я целуна.

— През цялото време отговорът ми беше „да“, но исках да се уверя, че всички от семейството са съгласни с мен — каза тя. После отново се засмя. — Помислих, че някои от тях може да възразят, но преди да съм попитала всички, започнах да изпитвам ревност. Те сякаш те обичат не по-малко от мен.

Той отново я целуна. После кихна. Гъртруд скочи.

— По-добре да ти накисна краката в синапена вода — каза тя. — Май се каниш да настинеш!

* * *

Дните на тази пролет бяха дълги и сладки. От момента, в който ставаше сутрин, до момента, в който заспиваше вечер, Едгар следваше един и същ план. Когато беше абсолютно наложително, мислеше за други неща. Когато не беше, мислеше за Гъртруд.

Няколко дни след положителния ѝ отговор той купи диамант и в пристъп на разкош го изпрати в Румъния, за да бъде шлифован. Гъртруд проследи пътя на картата.

— Представяш ли си — един диамант да прекоси целия океан и почти цяла Европа само за да бъде шлифован за пръстена ми! — каза тя. — Само като си помисля, ме засърбява пръстът!

Когато камъкът се върна и бе поставен в пръстена, а пръстенът поставен на пръста ѝ, тя държеше лявата си ръка сякаш беше бокал.

От този момент навсякъде ходеха заедно — на забави, пикници, танци, игри на бейзбол — Лин, братът на Гъртруд, бе сред най-добрите играчи в града, разхождаха се и посещаваха операта. Едгар си купи бомбе. Гъртруд носеше най-модерните дрехи, с които я снабдяваше Кари — сега тя работеше за универсален магазин в Спрингфийлд, Тенеси.

Едгар отдавна бе преодолял своята стеснителност и страх от хората. Както постепенно бе открил, всички в Хопкинсвил бяха роднини; имаше цял куп негови братовчеди. Зад тезгяха на книжарницата той придоби непринудеността, нужна за повърхностните познанства, които повечето хора, изглежда, приемаха за приятелство. Срещаше и опозна младежи и момичета на своята възраст, които, противно на някогашните му очаквания, не се оказаха

образец на добро възпитание и образование, а обикновени младежи, които се опитваха да учат малко и да се забавляват много. Продаваше им училищни пособия, слушаше оплакванията им от трудните уроци и ходеше с Гъртруд на забавите и танците им.

Някои от тях посещаваха неговия час в неделното училище. Едгар не бе забравил г-н Муди, нито мисиите, и малко по малко групата му се бе превърнала в специален клас за изучаване на мисионерството. Присъединяваха се момчета и момичета от други църкви и срещите се провеждаха в една или друга от тях. Едгар се ползваше с безспорен интелектуален статут на превъзходство над учениците си, въпреки че голяма част от тях бяха учили много повече. Както бе казал г-н Муди, те познаваха много книги, Едгар — само една, но всички бяха единомдушни, че тази, която той знаеше, е по-важна от другите.

Най-много го радваше, когато идваха да се записват членове на други църкви.

— Някой ден — каза той на Гъртруд — всички църкви ще се съберат и отново ще бъдат една, какъвто е бил замисълът на Иисус. По Негово време юдейската вяра е имала различни секти и Той не е одобрявал това. Днес християнските секти са повече, отколкото са били вярващите в Господа, когато Той е бил разпнат. Не мисля, че това ще Му хареса.

— Според мен няма да Му хареса всичко, което изобщо се е случило с християнството — каза Гъртруд. — Никой не го практикува.

— Някои хора се опитват — отвърна той. — Правят всичко по силите си.

— Повечето от тях имат странна представа за това, което е по силите им — каза тя.

За момент Гъртруд сякаш се заинати. Тя мразеше повече от всичко лицемерието. После стисна ръката му.

— След няколко седмици листата ще започнат да променят цвета си — каза тя. — Усещаш ли мириса на есента?

Сезоните се сменяха. Цяла зима — както и предишната, и тази преди нея, баща му мърмореше, че ще хване пневмония и ще умре млад — единственото, до което според него можеха да доведат постоянните посещения на Къщата на хълма — в дъжд, лапавица, студ и сняг.

— Не се тревожи — казваше майка му. — Той вече е хванал фатална болест, която ще държи всички други на разстояние.

Тя го наблюдаваше, без той да знае, вдъхваше му надежда, когато бавното натрупване в банковата му сметка го отчайваше, с мисли за сватбата, успокояваше го с празни приказки или разкази за чудеса, когато той се тревожеше за здравето на Гъртруд, изслушваше урока по вероучение всяка събота вечер, за да може той да се почувства уверен от одобрението ѝ, когато на другия ден отидеше да го преподава.

Той също я наблюдаваше, без тя да знае, и виждаше как линиите по лицето ѝ вече не бяха така изопнати сега, когато момичетата бяха големи и от бreme се превръщаха в помощ; гледаше как очите ѝ светеха по-ярко, когато бизнесът на съдията стана по-солиден, по-надежден като източник на прехраната им. Майка му остаряваше, но ставаше по-доволна.

Ани, най-голямата от дъщерите, наричана „сестро“ от семейството, работеше в шапкарския магазин на г-жа Ейда Лейн. Ани бе хубаво момиче, по-ниска от сестрите си и по-набита, с тъмносиви очи и светлокестенява коса. Тя обожаваше големия си брат. Ола беше следващата; тя бе ученият в семейството — високо, слабо, тъмнокосо момиче, което бе първенецът на класа, и специализираше в счетоводство и търговско обучение. Мери бе третата дъщеря, готова за гимназията, а Сара, четвъртата, бе още дете с плитки.

Една съботна вечер през юни всички те бяха горе с Ола и ѝ помагаха да се облече за среща. Едгар лъскаше неделните си обувки в кухнята, но беше неспокоен. Той хвърли четката в кутията и се обърна към майка си.

— Изгубих работата си — каза той.

Майка му, която вършеше нещо, спря и зачака, без да поглежда към него.

Той продължи.

— Г-н Д. У. Кичън е закупил половината дял от книжарницата. Г-н Хари се жени, отива да живее в Тенеси и не иска да остава съдружник. Така че трябва да си ходя. Г-н Кичън сам ще работи на моето място.

Майка му продължи с работата си.

— Какви са плановете ти? — попита тя. — Мислил ли си за нещо?

— Мислил съм за всичко, но не става въпрос просто да си намеря друга работа. Книжарницата беше място, където исках да работя. Бих могъл да си намеря работа в съседния железарски магазин. Г-н Томпсън ще ме вземе. Но няма да е книжарницата, а просто работа. Знам, че няма да бъда щастлив там.

— Защо не напуснеш Хопкинсвил? — попита го тя. — Защо не отидеш в някой голям град като Луисвил и си намериш работа в книжарница? Ще получаваш повече и ще можеш да се ожениш. За момче с амбиции няма кой знае какъв избор в Хопкинсвил.

— Искаш да замина? — той бе изненадан.

— Достатъчно дълго те държах тук... прекалено дълго — каза тя. — Но имах нужда от теб. Сега нещата са по-добри. Момичетата ми помагат и работата на баща ти върви. Ти си от онези момчета, които могат да успеят далеч от къщи, защото тук времето ти минава в мисли и помощ за другите. Трябва да помислиш за себе си и за своето бъдеще. Имаш отговорност към Гъртруд и децата, които един ден ще имаш.

И двамата замълчаха. Тя се наведе над кошницата с плетивото си. Той взе четката от кутията и започна да чисти върховете на обувките. След малко вдигна глава. Тя се опитваше да наниже конец, но безуспешно. Той отиде да ѝ помогне. Майка му му подаде иглата и конца и взе кърпичката си.

— Все пак си на двайсет и една — каза тя. — Все някога майката трябва да пусне момчето си. Не може да очаква да остане при нея завинаги.

Той напразно се опита да наниже конца.

* * *

— Едгар, защо не се махнеш от този град? — каза Кари. — Само си губиш времето тук и ти го знаеш. Железарският магазин е лоша работа, но галантерия е още по-зле. И то в обувния отдел! Знам ги тези магазини, Едгар. Работила съм в тях. И сега работя в един такъв. Ще ти вземат всичко, а накрая нищо няма да получиш. Върни се към това, което познаваш, където си харесваш работата и можеш да си намериш мястото. Хвани се на работа в книжарница.

— Къде? — попита той.

— Където и да е — каза тя — само не в Хопкинсвил. В Луисвил или Боулинг Грийн, или в Синсинати. Господи, като ви гледам как двамата с Гъртруд седите и се тревожите един за друг, се побърквам. Това дете в момента няма и четирийсет килограма и единственият ѝ проблем е, че е толкова влюбена в теб, че не знае какво да прави със себе си, и се поболява от мисли за работата ти и кога ще можете да се ожените. Замини за известно време и си намери работа, която ти подхожда — повярвай ми, тогава и двамата ще бъдете по-добре. Гъртруд ще оздравее, ако знае, че си доволен. И когато и двамата отново можете да мислите за бъдещето си, всичко ще е наред.

Беше юлски ден в Хопкинсвил. Те стояха в дъното на галантерийния магазин, в обувния отдел, където работеше Едгар.

Той уви обувките, които тя си бе купила, и ѝ подаде пакета.

— Помисли си, Едгар, и направи нещо — каза Кари.

Когато тя си тръгна, той отиде в служебната стая и взе назаем листове и писалка. От няколко седмици в ума му назряваше план. Той реши да действа.

В Луисвил имаше голяма книжарница — „Джей Пи Мортън и компания“. Той им писа с молба да му пратят един брой от каталога им.

Каталогът пристигна седмица по-късно. Същата нощ той спа върху него. Междувременно си бе набавил препоръчителни писма от всички политически служители, съдии, лекари, адвокати и бизнесмени, които познаваше в Хопкинсвил и Крисчън Каунти.

Когато се увери, че знае каталога от първата до последната буква, той писа на компанията, за да кандидатства за работа. Получи учтив отговор, в който се казваше, че в момента няма свободни места, но че молбата му остава валидна. Тогава той започна да праща препоръчителните писма. По една партида с всяка поща.

Три дни по-късно от Луисвил пристигна телеграма, подписана от управителя на книжарницата. В нея се казваше:

„Спрете да пращате препоръчителни писма. Явете се на работа на 1 август“.

Беше 29 юли. Едгар изтегли парите от банката, купи си ленен костюм, събра си багажа, прекара вечерта с Гъртруд и рано на другата сутрин хвана влака. Луисвил го озадачи — докато не откри, че самият

той бе хвърлил в озадаченост „Джей Пи Мортън и компания“. Служителите се приближиха да го видят и като се здрависаха с него, му казаха, че „наистина е успял да баламоса шефа“.

— Никой не е идвал при нас с такива препоръки — призна управителят. — В Хопкинсвил явно те смятат за най-великия човек на света. Но тук наистина няма работа. Ще трябва да си я създадеш.

Едгар даде всичко от себе си, както бе направил при братята Хопър. Използваше познаването на каталога винаги когато имаше възможност. Когато клиент купуваше книга на определена тема, той казваше: „Имаме и...“, и изреждаше съответния списък от сходни книги. Една жена бе толкова впечатлена от неговата информираност, че попита за книгите по всички теми, които я интересуваха. Едгар изреди заглавията им. Накрая тя го обвини, че е научил каталога наизуст. Той си призна. Тя сподели с работодателя му, поздравявайки го, че има такъв интелигентен служител.

Когато жената си тръгна, управителят прегърна Едгар.

— Ти направи удар с най-богатата жена в града! — възкликна той. — От години се опитвам да я направя редовен клиент и ти успя! Отсега седмичното ти заплащане се повишава от седем и петдесет на десет долара!

ШЕСТА ГЛАВА

Гъртруд изтича в двора, размахвайки писмото.

— Прибира се за Коледа! — извика тя и се стовари на тревата пред майка си, леля Кейт и Стела.

Майка ѝ си отбеляза докъде е стигнала в книгата и я погледна усмихната.

— Това е чудесно — каза тя. — Майка му ще се радва да го види.

Леля Кейт изтегли конца на бродерията и каза със смях:

— За Бога, Гъртруд, Коледа е след четири месеца. Защо е това вълнение?

Гъртруд скочи на крака и хвана Стела за ръката.

— Хайде да отидем на разходка.

Те заобиколиха къщата и тръгнаха надолу по алеята под хладната сянка на дъбовете и яворите.

— Само година измина, откакто Едгар отиде там — каза Гъртруд — а вече си мислех, че никога няма да има възможност да се прибере. Сега ми се струва, че сякаш изобщо не е заминавал!

Те увиснаха на портата, загледани в пътя към Хопкинсвил. Когато се протегнеше с всички сили напред, Гъртруд успяваше да види предната част на малката къща, в която бе прекарала детството си. Намираще се сред дърветата веднага след портата за карети. Там си бе играла заедно с Хю и Лин, преди къщата да бъде наета и всички да се преместят в Къщата на хълма.

Детството ѝ се струваше много далечно, сякаш се бе случило в друг живот, когато е била някой друг. Нещата, които я занимаваха сега, бяха започнали именно при портата, на която сега се бе качила.

— Помня първата вечер, когато той дойде тук — каза тя на Стела. — Беше толкова стеснителен и плах, че го хванах за ръката и го доведох тук, на спокойствие, далеч от многото хора. Опитвах се да го накарам да се почувства като у дома си, но сега, когато си спомням това, се чудя как не ме е взел за прекалено дръзка.

Стела се засмя.

— Никой, освен ти самата, не би те обвинил, че флиртуваш — каза тя. — Не си от този тип.

Гъртруд я погледна сериозно.

— Мислиш ли, че съм от брачния тип? Според теб ще бъда ли добра съпруга?

— О, да — отговори Стела. — Ще разглезиш съпруга си, ще глезиш и децата и ще се съсипеш от работа. Това е определението за добра съпруга — според мъжете.

— Мисля, че когато се оженят, двама души трябва да се научат постепенно да забравят какво иска всеки от тях и да открият какво искат заедно — каза Гъртруд. — И най-добрият начин за това е да имат деца и да се учат да не бъдат егоисти, като споделят детето и всички неща, които родителите искат да направят за детето.

Стела доби подозрителен вид.

— Това в някоя книга ли го прочете? — попита тя.

Гъртруд поклати глава отрицателно.

— Сама ги мисля всички тези неща. — Тя се засмя. — От година нямам много какво друго да правя.

— Отразява ти се добре — каза Стела. — Не знаех, че мисленето е толкова полезно за здравето. Кажете ми, Гъртруд, какво очакваш от брака?

Така продължаваха да разговарят, докато денят се отърси от жегата и зачака вечерта.

За Гъртруд оставаше само да се завъртят сезоните — и той щеше да си дойде, да ѝ разкаже за Луисвил и да се възхити на новия цвят на бузите ѝ и на здравето, което излъчваше. Тя сияеше.

Намери го по-висок, понаедриал, но с неизменното си обожание към нея. По въпроса, който занимаваше умовете и на двамата, той ѝ заговори едва няколко дни преди отново да замине. Тогава обясни мълчанието си.

— Получих повишенията, за които ти писах — каза той — но се оказа, че животът в Луисвил просто ти изяде доходите — каквито и да са. Когато получих първото си повишение, вече се бях уморил от начина, по който бях принуден да живея, затова увеличих малко разходите си. При следващото повишение отново ги увеличих малко. И все още не ми плащат достатъчно, за да могат двама души да живеят комфортно. Затова реших да напусна.

Гъртруд изглеждаше изплашена.

— Сега работя друго, с баща ми. Открила му се е много добра възможност да продава застраховки от името на братска организация, като ходи от град на град и подготвя полиците, които се предлагат на всички нови членове. Те винаги приемат застраховката, защото е много изгодна. Трябва само да обикаляш, да се срещаш с новите членове и да ги записваш.

Но баща ми си има собствен бизнес тук, в града, и не може да го остави. Затова ми предложи да му стана партньор и да поема контактите с хората. Ще посещавам градовете наоколо и ще си бъда вкъщи всеки уикенд. Работата е сигурна и ще печеля повече, отколкото в Луисвил. Мога да живея у дома, да бъда при майка си, да се виждам с теб и да спестя достатъчно пари за кратко време, за да се оженим.

Гъртруд го прегърна облекчена.

— Толкова се радвам! — възкликна тя. — Знаех си, че не мога да те пусна отново да заминеш далеч от мен. Знаех го.

В Луисвил управителят на „Джей Пи Мортън и компания“ прие молбата му за напускане, но му предложи да му плаща, ако при пътуванията си разнася някои специализирани издания — счетоводни книги, чекови книжки и други, и ги предлага в градовете, които посещава. Той прие с благодарност. На 1 февруари 1900 година Едгар Кейси, търговски пътник и застрахователен агент, пое на първата си обиколка из градовете на Западен Кентъки.

В началото на март пристигна в Елктън, градче на около 65 км от Хопкинсвил. От няколко седмици страдаше от пристъпи на остро главоболие. Една сутрин в Елктън болката бе особено неприятна и той отиде за успокоително. Лекарят му даде прахче и му каза да го разтвори в чаша вода. Едгар се върна в хотела и погълна дозата.

Следващото нещо, което осъзна, бе, че лежи в леглото у дома в Хопкинсвил. В стаята имаше двама доктори — семейният лекар Джей Би Джаксън и д-р А. С. Хил, които го гледаха тревожно. Той ги чу да разговарят със съдията, който им разказа, че семеен приятел, Рос Роджърс, се натъкнал на Едгар на жп гарата в Елктън. Едгар обикалял като унесен. Не познал Рос, нито пък знаел къде е. Облечен бил с палтото си, но стоял разгърден и без шапка. „Рос го доведе вкъщи. Каза, че и без това бил тръгнал насам.“

Едгар се опита да продума, да попита нещо, но от гласа му бе останал слаб, болезнен шепот. Дадоха му да си направи гаргара, но това не помогна. Той все пак успя да им разкаже какво се е случило с помощта на жестове и едва доловими думи. Лекарите го прегледаха и казаха, че освен пресипналото гърло всичко е наред. Успокоителното явно се бе оказало твърде силно, предизвиквайки шок в нервната система, а гърлото му бе настинало, докато бе скитал по улиците с незакопчано палто и гологлав.

Посъветваха го да си почива.

На другия ден беше на крака, готов да се върне на работа. Пресипналият глас обаче не се бе оправил. Положението не се подобри и на следващия, и на по-следващия ден. Повикаха д-р Манинг Браун, местния специалист по гърлени болести. Той спомена афония и помоли за разрешение да повика други специалисти. Те се изсипаха в къщата и всеки предложи своя теория. Имаше дори специалист от Европа, гост в съседния град, който дойде в Хопкинсвил да види „интересния случай“. Седмиците се превръщаха в месеци. Дойде пролетта, после лятото. Гласът му не се възвръщаше.

Един ден Едгар осъзна, че състоянието му е нелечимо. Докторите не идваха с идеята да му помогнат, а защото случаят им бе любопитен. Това, което един от тях каза, когато една сутрин влезе в кабинета на д-р Браун, и нещо в начина, по който д-р Браун представи новодошлия, го накара да прогледне за истината. Едгар се видя такъв, какъвто другите го виждаха — бе изгубил гласа си и завинаги щеше да шепне.

Известно време отказваше да приеме това. Свикнал бе да очаква подобрене и му бе трудно да не мисли по този начин. Откри, че вярата, която имаше в докторите, заместваше с вяра в чудесата. Успя да приеме фактите едва когато постепенно започна да си изгражда този навик.

Трябваше да работи нещо. Това бе основният подтик, който можеше да го пригоди към новите условия. Без гласа си не можеше да бъде търговски посредник, нито продавач; както изглеждаше, не можеше да работи на нито една от досегашните позиции. Можеше да се върне към земеделието, но тази мисъл му бе отблъскваща. Имаше нужда от града. Чувстваше се самотен, потиснат, изплашен. Искаше да бъде сред много хора, дори и да не можеше да разговаря с тях или да

участва в онова, което правеха. Нуждаеше се от тях. Ако останеше сам, щеше да е принуден да се изправи пред проблеми, за които още не бе готов.

Въпросът с работата бе разрешен от местния фотограф У. Р. Боулз, който предложи на Едгар да му стане помощник. Той прие — това май бе точно работата, която искаше. Щеше да се среща с много хора, но нямаше да е необходимо да разговаря с тях — г-н Боулз щеше да прави това. Щеше да изучи занаят, с който да печели хляба си, независимо дали гласът му щеше да се върне.

С това решение изчезна още една от тревогите, занимаващи ума му. Когато чу какво ще работи, Гъртруд бе очарована. Тя винаги бе проявявала интерес към фотографията и рисуването; сама правеше снимки и ги оцветяваше.

— Можем да си имаме собствено студио! — каза тя ентузиазно. — Аз ще приемам хората, ще разговарям с тях и ще им показвам моделите и цените, а ти ще ги снимаш и ще проявяваш фотографиите. Мога и да ги оцветявам!

Той кимна изненадан. Знаеше, че загубата на гласа му не бе повлияла на чувствата ѝ към него, но не бе успял да се отърси от убеждението, че тя има пълното основание да прекрати годеча им и би трябвало да го направи. Някак бе имал усещането, че е в реда на нещата да бъде отхвърлен. Това, че тя не само не мислеше така, но и се чувстваше съпричастна с нещастieto му, превръщайки го в благословия и за двамата, бе мистериозно проявление на милосърдие и благодат, които го смайваха. Никога не му бе хрумвало, че тя трябва да направи нещо за него. Единствено негова грижа бе той да прави всичко за нея.

Но макар с това тя да бе скрепила близостта им, усещането му за прокуденост остана. Имаше и трети проблем.

В тишината на тъмната фотографска стая, в самотата на разходките му до Къщата на хълма и обратно, в молитвите, преди да заспи, той бе преследван от Бога.

Нима гласът му бе отнет, защото трябваше да бъде глас на проповедник? Нима бе наказан заради това, че не откликваше на зова да служи на Бога? Жената ангел, която му се бе явила някога със заръката да напусне фермата и да дойде в Хопкинсвил — дали го бе пратила на мисия, която той не бе успял да изпълни?

Тя му бе казала: „Молитвите ти бяха чути. Каж ми какво искаш повече от всичко и аз ще ти го дам“. Той бе отговорил: „От всичко най-много искам да помагам на хората, най-вече на децата, когато са болни“. После тя бе изчезнала и на другия ден му бе помогнала с уроците.

Защо му бе помогнала с уроците, ако не бе искала от него да учи и да бъде проповедник — или, както майка му бе предположила, лекар? Но тези неща тогава бяха невъзможни. Той бе направил всичко по силите си — преподавал бе в неделното училище, сформирал бе група за изучаване на мисионерството и се бе стремил да живее като истински християнин. Нима имаше нещо друго, което е трябвало да стори?

Винаги бе имал вътрешното усещане, че да помага на хората е нещо, което трябва да върши през цялото време. Но да правиш това и в същото време да работиш за прехраната бе невъзможно, освен ако не си проповедник или доктор. Учениците на Исус Го бяха последвали, изоставяйки работата си. Но ако той направеше това, кого щеше да последва?

Майка му се опита да му вдъхне увереност.

— Никога не съм смятала, че предназначението на гласа ти е да проповядваш — каза тя. — Проповедниците са добри хора, но са от онези, които очакват добродетели от другите. А ти си от хората, които очакват добродетелност от себе си. Това е разликата. Не че да си свещеник не е нещо хубаво. Повечето от тях са свестни хора. Но теб не мога да си те представя да проповядваш. Ти си по-скоро добър християнин. Добрият християнин е твърде зает сам да бъде добродетелен, за да се тревожи за това, дали съседът му следва закона.

Тя продължи да говори. Всъщност му говори доста време за нещата и хората, за дълга и службата, докато изведнъж той осъзна, че тя не отговаряше на въпроса му. Просто говореше и беше обезпокоена — обезпокоена, объркана и изплашена, също като него.

* * *

Всички в Хопкинсвил отидоха в театъра, когато Харт, Краля на смеха, дойде в града. Харт бе хипнотизатор и прозвището му идваше

от това, че караше хората под хипноза да вършат нелепи неща — като да играят на дама, да имитират риба, да катерят несъществуваща стълба, да плетат въображаеми кърпички и т.н. Хората обичаха да гледат своите близки, приятели и врагове, а когато липсваха доброволци, Харт седнаше на сцената и хипнотизираше цялата публика, като се люлееше напред-назад на стола си и монотонно повтаряше „Заспи, заспи, заспи“. После тръгваше по редовете и търсеше хора, които са се поддали на хипнозата. Започваше да им говори бързо, да прави движения с ръцете пред лицето им и те се събуждаха.

Обикновено Харт искаше на сцената да се качат група хора — „клас“, както го наричаше той. Онези, които не реагираха на хипнозата му, биваха освобождавани, а останалите забавляваха публиката. Веднъж Едгар се качи с приятелите си, но бе освободен.

Харт пътуваше с професионална трупа. Сред хората му имаше мъж, когото той хипнотизираше с указанието да стои неподвижен. После слагаха огромен камък на гърдите му и друг започваше да удря с голям ковашки чук, докато счупеше камъка. Имаше и още много, също толкова зрелищни изпълнения, както и специална демонстрация, която при Харт бе това, което в цирка бе парадното шествие. На местен доброволец даваха предмет, който той трябваше да скрие където и да е в града. После Харт се качваше в карета, теглена от два коня. Носеше превръзка на очите и от двете му страни седяха двама души, които го държаха за ръцете. Така той минаваше по пътя на човека, скрил предмета, като казваше на кочияша накъде да завие, накрая стигаше до предмета. В тези дирения той никога не се проваляше, нито пък успяваше да убеди скептиците, че не е шарлатанин.

Обикновено Харт оставаше от 10 дни до две седмици, тръгвайки си, когато публиката започнеше да намалява. Бе среден на ръст, със светлокестенява вълниста коса и лешниково зелени очи, които изглеждаха необикновено бляскави и подвижни. Не носеше мантия, не използваше светлини или други джунджурии и отдаваше способностите си на „новата наука“ — хипнозата, и ясновидството.

По това време хипнозата бе на мода из цялата страна. Френските академици бяха отхвърлили с презрение Месмер и неговите теории и въпреки че много уважавани учени бяха работили с хипнозата след това, използвайки термини като сомнамбулизъм и магнетична терапия, учените и медиците отказваха да я признаят. В Съединените щати

хипнозата имаше и своите привърженици, и своите експлоататори. Един нюйоркски лекар, д-р Джон П. Куакънбос, каза, че хипнозата е медицината на бъдещето и ще лекува всички болести, давайки указание на несъзнателния ум на пациента да премахне причината и да излекува раната. В Невада, Мисури, С. А. Уелтмър основа школа по „сугестивна терапия“, провеждайки курсове чрез кореспонденция за онези, които не можеха да присъстват лично. Всички театри в страната приемаха от време на време посещенията на някой „професор“, искащ да постави под въздействие на силата си всеки желаещ от публиката.

Харт не бе терапевт по професия, но бе истински шоумен. Когато някои от хората в града му казаха за проблема на Едгар, той го прие като предизвикателство. За 200 долара ще излекувам пресипналостта му, каза той. Ако не успея, няма да взема нищо за усилията си. Приятелите на Едгар го увещаваха да приеме. Д-р Манинг Браун се усмихна и каза: „Защо не?“. Съдията намери идеята за добра. Той никога не забравяше как Едгар се бе излекувал веднъж, предписвайки си лапа.

— Нека те приспи и да видим какво ще стане — каза той. — Няма да навреди.

Експериментът бе проведен в кабинета на д-р Браун. Едгар седна на фотьойл и направи всичко, за да съдейства. Харт започна да говори, помахаше с ръце, после избра лъскав предмет от подноса с инструменти на д-р Браун.

— Погледни го — каза той. — Наблюдавай го съсредоточено. Ще заспиш сега, заспиваш... заспиваш... заспиваш...

Когато Едгар дойде в съзнание, всички му се усмихваха — д-р Браун, съдията и Харт.

— Кажеш нещо — обади се Харт.

Едгар отвори уста.

— Успях ли да изпадна в хипноза? — попита той.

Гласът му бе пресипнал шепот. Нямахше промяна.

Усмивките секнаха.

— Докато беше под хипноза, говореше съвсем нормално — каза д-р Браун.

— Както винаги съм те чувал да говориш — каза съдията.

— Беше се оправил — каза Харт — но не си приел постъпването. Като си починеш, ще опитаме отново. Уверен съм, че

може да се направи. Ти говореше — това е важното.

И той отново се усмихна. Другите кимнаха и също се усмихнаха. Вероятно следващия път поствнушението щеше да има ефект.

Но нямаше. Опитаха следобед, но когато Едгар се събуди, гласът му си беше пресипнал, въпреки че под хипноза бе звучал нормално. Попитаха го как си чувства гърлото. Д-р Браун го прегледа. Нямаше промяна в състоянието му.

— Стига до втория етап на хипнозата — каза Харт — и тогава нещо се случва. Отказва да премине към третия етап, където би приел поствнушението. Сигурен съм обаче, че рано или късно ще го направи. Ще продължаваме да се опитваме.

Харт се бе амбицирал. Всички в града знаеха за експериментите, а местният вестник ги документираще. Професор Уилям Джироа, който преподаваше психология в колежа „Саут Кентъки“, помоли за разрешение да ги посещава. Той бе дребен италианец с големи хлътнали очи и мустаци. Докато траеше хипнозата, той седеше тихо и си записваше, като само от време на време задаваше въпроси на Харт.

Накрая Харт бе принуден да се откаже. Заради представленията се налагаше да си тръгне от Хопкинсвил и въпреки че винаги, когато бе наблизо, се връщаше, за да опита още веднъж, призна, че се е провалил.

— Не приема поствнушението — каза той на Джироа. — Не отива отвъд втория етап.

Джироа описа експериментите и заедно с няколко изрезки от местния вестник „Нова ера“ изпрати разказа си на д-р Куакънбос в Ню Йорк. Д-р Куакънбос изрази интерес към случая, започна да си кореспондира с Джироа и един есенен ден се появи в Хопкинсвил, готов да изпробва уменията си върху Едгар.

Той бе чевръст мъж с остри черти и благо, внимателно отношение към пациента си. Зададе много въпроси, изслуша разказа на съдията за преживяното от Едгар като дете, водеше си подробни бележки, след което започна с експериментите. Успехът му не бе по-голям от този на Харт. Едгар стигаше само до втория етап и не приемаше поствнушението. При един последен опит д-р Куакънбос реши да предизвика „дълбок сън... много дълбок сън... много, много дълбок сън“.

Едгар спа 24 часа, глух за усилията им да го събудят. Всички се изплашиха, най-вече лекарите в града, които се събраха на консултация. Пациентът се събуди по естествен начин, като след нощен сън. Каза, че се чувства добре, въпреки че гласът му не се бе променил. През следващите дни изобщо не можеше да спи и само подремваше за кратко. После се оправи и д-р Куакънбос си тръгна, облекчен, но все така озадачен.

От Ню Йорк той писа на Джирао, че след като е размишлявал над преживяното в Хопкинсвил, е убеден, че има разрешение. В момента, в който отказва да приеме по-нататъшно внушение, Едгар, изглежда, взема нещата в свои ръце, каза Куакънбос. Ако в този момент хипнотизаторът накара пациента да говори за собствения си случай, може би ще се случи нещо интересно. Преди много години бе съобщено за такива случаи във Франция — пациенти под хипноза проявявали ясновидски способности. Дали имаше някаква истина в това, бе несигурно, но си заслужаваше да опитат.

Единственият хипнотизатор в Хопкинсвил бе Ал С. Лейн, слаб, деликатен мъж, чиято съпруга притежаваше шапкарския магазин, в който работеше Ани, сестрата на Едгар. Лейн беше с разклатено здраве. Той водеше счетоводството на жена си и запълваше времето си, изучавайки сугестивна терапия и остеопатия чрез кореспонденция. С най-голям интерес бе следил документирането на експериментите в кабинета на д-р Браун и когато научи от Ани, че брат ѝ и Джирао търсят хипнотизатор, той ги помоли да му дадат шанс да опита.

Едгар се съгласи, но родителите му възразиха. Откакто бяха започнали експериментите, той отслабваше все повече и повече; бе станал нервен и раздразнителен. Съдията, който отначало вярваше във възможността за излекуване, се бе убедил, че хипнозата не е ползотворна от медицината.

— Първо пуснахме докторите да идват и един по един да го ръчкат, сякаш е болна крава — каза той на жена си. — Сега тези хипнотизатори правят същото. Ще побъркат момчето.

— Едгар не е добре — каза майка му. — Не яде и не спи.

Едгар ги помоли да направят компромис и да позволят на Лейн да опита предложеното от д-р Куакънбос. Ако не помогнеше, той нямаше да се подлага повече на хипноза.

Макар и неохотно, родителите му се съгласиха. Ани доведе Лейн в къщата и ги запозна. Той бе дребен човек, не повече от 55 килограма, с посивяваща коса и малки мустаци. На възраст бе между 35 и 40 години, въпреки че заради болнавия му вид възрастта му трудно можеше да се определи. Лейн бе нетърпелив да опита и уговорката бе направена за идната неделя следобед, 31 март 1901-ва.

Джирао не можеше да присъства, лекарят пристигна към два и половина. Момичетата бяха свършили с миенето на чиниите от обяда и бяха излезли. Едгар и родителите му бяха в гостната. Едгар предложи да заспи сам, без друг да го хипнотизира — както бе направил, когато спеше върху учебниците си, и тогава Лейн да опита да говори с него. Както му обясни, бе открил, че каквото и да прави хипнотизаторът, той заспиваше под въздействието на собствената си мисъл. Лейн отвърна, че колкото повече Едгар направи със собствени усилия, толкова повече е възможно да постигнат. Бе съгласен с идеята за самохипноза — или, както той я нарече, „автохипноза“.

Едгар легна на канапето, тапицирано с плат от конски косъм, което бе част от сватбения комплект на баба му Кейси. После заспа.

Лейн, който го наблюдаваше, видя, че дишането му става по-дълбоко. Последва бавна въздишка и тялото изглеждаше заспало. Съдията седна наблизко, докато съпругата му продължи неспокойно да стои права. Лейн заговори с нисък, успокояващ глас, казвайки на Едгар да види тялото си и да опише проблема в гърлото. Каза му да говори с нормален тон.

След няколко минути Едгар започна да мънка. После прочисти гърлото си и заговори ясно.

— Да — каза той — виждаме тялото.

— Записвайте! — обърна се Лейн към съдията.

Съдията го погледна безпомощно. Най-близкият молив се намираще в кухнята, завързан за списъка с покупки.

— В нормално състояние — продължи Едгар — това тяло не може да говори поради частична парализа на долните мускули на гласните струни, предизвикана от нервно напрежение. Това е психологическо състояние, което поражда физически ефект. Може да бъде отстранено, като се усили циркулацията към засегнатите части посредством внушение, докато трае настоящото безсъзнателно състояние.

— Циркулацията към засегнатите части сега ще се усили — каза Лейн — и състоянието ще бъде отстранено.

Едгар млъкна. Останалите наблюдаваха гърлото му. Съдията се наведе и откопча ризата на сина си. Постепенно горната част на гърдите, а после и гърлото добиха светлорозов цвят, след това тъмнорозов и накрая яркочервен. Изминаха десет, петнайсет, дваайсет минути.

Едгар отново прочисти гърлото си.

— Сега всичко е наред — каза той. — Състоянието е отстранено. Наредете на циркулацията да се върне към нормален ритъм и след това тялото да се събуди.

— Циркулацията ще се върне към нормален ритъм — каза Лейн. — После тялото ще се събуди.

Те гледаха как червеното избледнява до тъмнорозово и светлорозово. Кожата възвърна нормалния си цвят. Едгар се събуди, изправи се и се пресегна за кърпичката си. Изкашля се и изплю кръв.

— Здравейте — каза той колебливо.

После се усмихна широко.

— Хей — каза той — мога да говоря! Оправих се!

Майка му заплака. Баща му му стисна ръката и силно я разтърси.

— Добро момче! Добро момче! Добро момче! — каза той.

СЕДМА ГЛАВА

Отидоха в кухнята, за да запишат казаното. Съдията даде своята версия, Лейн предложи своята. Едгар продължи да изпробва гласа си. Майка му се залови да прави кафе и усмихната бършеше очите си, докато се суетеше между кухненската мивка и печката.

— Това е най-забележителното нещо, което някога ти се е случвало, Едгар — каза Лейн — но може би е най-забележителното нещо, случвало се и на нас, останалите. Щом можеш да го правиш за себе си, защо да не можеш за другите? Не би трябвало да е много трудно да видиш някой друг, докато спиш.

— Може би просто четях мислите си — каза Едгар. — Не се ли твърди, че в ума е записано всичко, което става в тялото?

— Той го е правил и преди — обади се съдията. — Видя се, когато го удари една топка, и си предписа лапа.

Лейн кимна. Чувал бе историята.

— Но е виждал и учебниците, поставени под главата му — каза той — виждал е страниците в ума си. Защо да не може да вижда телата на хората, ако са пред него, и да казва какво им има?

— Готов съм да опитам — каза Едгар.

Изпитваше благодарност към Лейн и бе толкова щастлив, че не можеше да му откаже нищо, което бе по силите му.

— Утре — каза Лейн. — Ще опитаме утре върху мен. От години ме мъчат стомашни болки. Преглеждали са ме какви ли не доктори. Знам диагнозата им. Ще съм в състояние да кажа дали описваш верните симптоми и доколко се приближаваш до подходящото лечение.

— Звучи ми безумно — каза Едгар — но ще опитам.

Той се засмя. Бе толкова щастлив и облекчен, че бе готов да опита всичко, да повярва на всичко, да направи всичко.

Когато Лейн си тръгна, майка му каза:

— Може пак да си изгубиш гласа, ако опиташ това, което предлага г-н Лейн.

Едгар поклати отрицателно глава.

— Не мисля — каза той. — Щом имам силата да помогна на себе си, няма нищо лошо да опитам да я използвам, за да помогна и на друг.

Майка му бе доволна. Едгар бе отговорил на езика на нравствеността, въпреки че тя не бе повдигнала такъв въпрос.

— Просто исках да те чуя да го казваш — отвърна тя. — И моето усещане е същото. Не забравяй, че често съм мислила за теб като за лекар и двамата винаги сме вярвали, че преживяванията ти имат своята причина. Може би това е отговорът.

Съдията запали пура и подреди съчките в камината.

— Той ще излекува всички — заяви той. — Обзалагам се за това! Едгар погледна към майка си.

— Не забравяй да благодариш на Бог за това чудо — каза тя. — Той е този, който го извърши.

На другия ден следобед Лейн дойде. Написал бе няколко въпроса, засягащи състоянието му, които Едгар отказа да прочете.

— Така или иначе, нищо няма да ми говорят — каза той.

Както и предишния ден, той легна и заспа, а Лейн седна до него с бележник и молив. Когато Едгар се събуди, Лейн размаха ликуващо бележника.

— Ти направи преглед на цялото ми тяло! — каза той. — Направи ми съвършена диагноза, каза ми как се чувствам и какво да направя — лекарства, диета и упражнения. Ако дадат резултат, ще забогатеем!

Едгар погледна написаното от Лейн. Споменати бяха части от тялото, наименования на лекарства и храни и указания за упражнения.

— Как съм успял да кажа тези неща?!

Той млъкна, осъзнавайки изведнъж, че гласът му още звучеше нормално.

— Повечето от тези наименования никога не съм чувал — продължи той. — Не съм учил физиология, нито биология, химия или пък анатомия. Никога не съм работил в дрогерия. Това лекарства без рецепта ли са?

— Някои от тях — да — отговори Лейн. — Някои са просто микстури, за които не се иска рецепта. Ще ги купя всичките и ще започна програмата. Ще видим как ще подейства. Ако се оправя, ще опитаме и върху други хора.

След седмица Лейн се чувстваше толкова по-добре, че искаше да започнат експерименти и с други хора. Едгар се тревожеше.

— Как го постигам? — попита той.

— С ясновидство — отвърна Лейн.

Думата не говореше нищо на Едгар. Той отиде при майка си и я попита същото.

— Понякога в сънищата можем да правим неща, които най-вече не можем — каза тя. — На мен често ми се случва. Може би имаме такива способности. Може би всичко е в нас, както казват някои хора — чувала съм свещениците да говорят за това, и за да го проявим, са нужни работа и изучаване. Ти нямаше възможност да учиш, но работеше усилено и искаше да помагаш на другите; и може би точно това е имала предвид жената от твоето видение, когато ти е казала: „Молитвите ти бяха чути“.

Едгар не бе склонен да се съгласи; боеше се да го направи. Да спиш върху учебници и да рецитираш уроците в тях беше едно, а съвсем друго — да казваш на някого какво му има и да му предписваш лекарства. Можеше да убие човек.

— Това е невъзможно — отвърна Лейн. — Имам достатъчно познания по медицина, за да кажа дали нещо е опасно. Освен това лекарствата, които могат да бъдат отровни или съдържат наркотични вещества, изискват рецепта и не бихме могли да ги изпълним дори и да ги предпишеш. Затова ще трябва да ми даваш прости лекове. Аз ще ти го внушавам. Ако назовеш лекарство, което не мога да набавя, ще те попитам за името на негов заместител, който може да се намери.

Три седмици след като започна да се лекува, Лейн се чувстваше толкова добре, че нае две помещения над шапкарския магазин на жена си и ги превърна в кабинет. Обяви, че има намерение да практикува сугестивна терапия и остеопатия. Едгар знаеше, че от него се очаква да помогне.

Междувременно гласът му изчезваше. Ставаше по-слаб с всеки изминал ден.

— Ще опитаме отново — каза Лейн. — Ела в кабинета и ще пробваш новата кушетка. Току-що пристигна.

Едгар отиде, изпълнен със съмнения и безпокойство.

Когато се събуди от самоналожения си сън, гласът му отново бе нормален. Вече нямаше измъкване — трябваше да помага на Лейн.

— Готов съм да опитаме да лекуваме, щом искаш. Единственото условие е да не ми казваш кой е той нито преди, нито след сеанса. Не искам да знам.

Опитът бе направен няколко дни по-късно. Когато Едгар се събуди, Лейн го потупа по рамото.

— Перфектна диагноза — каза той.

— Откъде знаеш? — попита Едгар.

— Лекарят е казал същото предната седмица, само че не е знаел как да го излекува. А ти ми каза как.

— Безопасно ли е?

— Напълно. И просто. Всичко това е забележително. Успехът ни е сигурен.

Минаха месеци. Лейн официално откри кабинета си, а Едгар, неговият мълчалив партньор, поставяше диагнозите и отказваше да взима пари.

— Положението и без това е достатъчно лошо — каза той печално. — Ако вземам пари, това ще е краят.

Баща му често присъстваше на експериментите, което радваше Едгар — успокояващо бе да знае, че някой наблюдава случващото се, докато той спи, и може да потвърди верността на онова, което после Лейн му казваше, че е станало. Не че нямаше доверие на Лейн — нямаше доверие на себе си, докато спеше.

Лейн откри, че трябва да казва на Едгар къде се намира човекът в момента на сеанса. Някои биваха преглеждани, без да знаят, докато седяха във външния кабинет; други идваха за преглед и им бе казано да се върнат след няколко дни за диагноза и указания за лечението. Междувременно Едгар ги преглеждаше. Лейн наричаше експериментите „тълкувания“ и описваше спящото състояние на Едгар като „самоналожен хипнотичен транс, предизвикващ ясновидство“.

Според Лейн пациентите се подобряваха под въздействие на лечението и мнозина бяха излекувани. Самият той бе изключително по-добре — поне в това нямаше съмнение. Едгар обаче продължаваше да се чувства неспокоен. Един мъртъв пациент бе достатъчен да го превърне в убиец.

Искаше да се откаже, но не можеше. Веднъж месечно гласът му изчезваше и той имаше нужда от внушението на Лейн, за да си го върне. След известно време периодите, в които гласът му запазваше

силата си, започнаха да стават по-дълги. Не знаеше дали причината бе в това, че преодоляваше състоянието, или в това, че позволяваше да бъде използван в помощ на други хора. Понякога се надяваше да е първото, друг път — второто.

Малко бяха тези, които знаеха с какво се занимава. Той, разбира се, каза на Гъртруд и тя го прие с тревога. По онова време бе разпространено убеждението, че човек, който се подлага на хипноза, рано или късно загубва разсъдъка си или, най-малкото, здравето си поради постоянното изпадане в транс.

— Радвам се, че си върна гласа и не вярвам Лейн да е някой злодей хипнотизатор — каза Гъртруд — но не мога да се отърва от чувството, че това не е добре за здравето ти. Искане ми се да спреш.

— Искане ми се да можеш — отговори той.

Кари Солтър смяташе страховете на Гъртруд и съмненията на Едгар за глупави. Тя отиде в кабинета на Лейн, за да присъства на експериментите, разпита за промяната в състоянието на пациентите и категорично заяви, че Бог е дал на Едгар дарба, за да помага на хората.

— Не ме интересува какво мислите — каза тя — но, повярвайте ми, ако някога се разболея, ще си направя сеанс при Едгар и ще изпълня точно каквото ми каже. И без това съм сигурна, че лекарите много често не знаят какво говорят.

Подобна вяра изплаши Едгар. Той се молеше или тя да бъде оправдана, или странната сила да му бъде отнета.

* * *

Вече бе напълно квалифициран фотограф и след като гласът му се върна, г-н Боулз започна да го праща из околните градове. На всяко от местата той отваряше временно фотографско студио, снимаше учениците, младоженци и бебета и правеше снимки за пощенски картички на градския съвет и други обществени сгради.

Една майска вечер на 1902 година пристигна в Лафайет. Служителят в хотела имаше съобщение за него.

— Трябва да позвъните на оператора в Боулинг Грийн — каза той. — Търсят ви от друг град.

Гласът на другия край звучеше познат. Беше Франк Басет, един от по-младите лекари в Хопкинсвил.

— Намерихте работа тук, в Боулинг Грийн, ако я искаш — каза той. — Мой приятел, Л. Д. Потър, има книжарница. Човекът, който му беше дясна ръка, напуска, за да започне свой бизнес, и приятелят ми има нужда от опитен служител. Казах му, че си ти идеалният. Мястото е хубаво, а също и заплатата.

Едгар взе решение още докато слушаше. Искаше да се махне от Хопкинсвил, от Лейн, от сеансите. Може би нямаше нищо лошо в тях, но той не бе сигурен. Искаше да помисли известно време. Това, което най-много го притесняваше, бе, че Лейн няма медицинско образование. С одобрението и под наблюдението на доктор нямаше да се бои да опита всякакви експерименти, но да работи с лецител, който изкарва курсове по пощата...

— Приемам — каза той на Басет. — Утре се връщам в Хопкинсвил и вечерта тръгвам за Боулинг Грийн.

Когато два дни по-късно влезе в книжарница „Потър“, Едгар се почувства сякаш се връща у дома. Виждаше книгите, които толкова добре познаваше; картините, рамките, канцеларските принадлежности, тетрадките и миришещите на ново кутии с моливи. Дори клиентите му се сториха същите — разбрал бе, че любителите на книгите и книжарниците са определен тип хора. Работата му прилегна като чифт стари обувки.

Едгар откри, че Боулинг Грийн е красиво градче с десетхилядно население, разположено на река Барън, в мемфиския участък на железницата „Луисвил и Нашвил“. Гъмжеше от студенти от три колежа — търговски университет, библейско училище и „Огдън“, институция, основана от богат местен гражданин, с цел да дава свободно висше образование на студентите от Уорън Каунти, чието седалище бе градът.

Деловият живот на града бе съсредоточен около Фаунтън Скуеър, красив остров от морави и големи дървета в средата на море от червени тухлени сгради и бляскави витрини на магазини. Стейт стрийт и Колидж стрийт бяха източната и западната му граница; Мейн стрийт и Фроузън Роуд го ограждаха от север и юг. На Стейт стрийт, няколко врати след края на площада, се намиреше книжарница „Потър“.

В края на първия ден г-н Потър го поведе по Стейт стрийт покрай площада, докато стигнаха голяма дървена къща, боядисана в кремаво и с бели кепенци, която се намираше горе-долу толкова на север от площада, колкото книжарницата бе на юг от него.

— Това е пансионът на г-жа Холинс — каза г-н Потър. — Тук отсядат много от младежите, които следват. Храната е добра и съвсем не е далече от магазина. Мисля, че ще ти хареса.

Двамата влязоха в голяма приемна. Отляво бе трапезарията. Стълбите отпред водеха към втория етаж. Г-жа Холинс, ниска, набита, усмихната жена, дойде да ги поздрави и заведе Едгар на горния етаж да му покаже стаята.

— Младежите заемат горния етаж — обясни тя. — Дамите са на долния. Аз съм вдовица и имам две дъщери. Те живеят при мен. Тук има някои много симпатични младежи, които със сигурност ще ти допаднат. Би ли предпочел да живееш със съквартирант? Имам голяма стая за двама и в нея има едно момче. Да видим дали е там сега. Той е доктор — специалист по очи, уши, нос и гърло. Ето тук...

Тя почука на една врата. Отвори я нисък, жилав младеж, който ги гледаше усмихнат.

— Това е д-р Хю Бийзли — каза г-жа Холинс. — Хю, това е новият служител в книжарница „Потър“ — името му е Едгар Кейси. Мисли да поостане при нас — какво ще кажеш, да го пуснем ли?

Едгар се ръкува с младия мъж.

— Ти си от Хопкинсвил, нали? — попита той. — Чувал съм за теб, но не сме се срещали.

— Ти си от семейство Кейси — каза д-р Бийзли. — Никога не съм срещал всички от рода. Има ли изобщо някой, който да ги е срещал?

Г-жа Холинс кимаше усмихната.

— Ще сляза да кажа на г-н Потър, че оставаш — каза тя на Едгар. — Ако двамата искате да живеете в една стая, добре. Ако ли не, ще ти намеря друга.

— Ще се радвам да се нанесеш при мен — каза д-р Бийзли. — Компанията ще ми дойде добре.

— На мен също — отвърна Едгар. — Боях се, че ще ми е самотно.

За вечеря двамата слязоха заедно и Едгар се запозна с другите обитатели. Двама от тях бяха братя — д-р Джон Блекбърн, практикуващ лекар, който прикриваше младостта си с къса заострена брадичка „ала Ван Дайк“, и д-р Джеймс Блекбърн, зъболекар. Другите бяха Джо Дартър, секретар на Християнската младежка асоциация, и Боб Холанд, който работеше в универсален магазин. Всички бяха горе-долу на възрастта на Едгар и веднага му допаднаха. Бяха дружелюбни, отзивчиви и пълни с живот. Освен това вършеха неща, които имаха смисъл — неща, които Едгар винаги бе мечтал да върши. Същата вечер той писа на Гъртруд:

„Това е нашето място. Пълно е с млади хора и всички имат занимание. Градът е прекрасен. Нощем е тихо и свежестта, която се носи от дърветата на площада, влиза право през прозореца ми. Улиците са толкова чисти, а къщите изглеждат така, сякаш току-що са били боядисани. Много ще ти хареса, сигурен съм...“

Едгар се присъедини към Християнската църква и организацията „Крисчън Индевър Груп“. Джо Дартър го водеше на лекции и забави на Християнската младежка асоциация. Едгар си откри банкова сметка. Животът започваше наново.

Сънят продължи две седмици. После гласът му започна да отслабва. След работа в събота той позвъни на Лейн и шепнешком му съобщи за състоянието си. Лейн му каза да дойде в Хопкинсвил. Той се качи на нощния влак и на сутринта влезе в кабинета на Лейн, където заспа. Когато се събуди, гласът му бе нормален.

— Това може да се случи по всяко време, Едгар — каза Лейн. — Какво ще кажеш да идвам от време на време в неделя в Боулинг Грийн? Така ще поддържахме гласа ти във форма, а аз ще те питам за пациентите си.

Едгар се оказа притиснат.

— Добре — съгласи се той.

Отначало Лейн идваше два пъти месечно. Не след дълго посещенията станаха ежеседмични. Неприятното бе, че всеки неделен следобед трябваше някак да прилъжат Бийзли да излезе от стаята, за да направят тълкуването. Едгар не смееше да каже с какво се занимава на никого от приятелите си лекари — всъщност на никого в града. Страхуваше се. Когато беше с Бийзли, братята Блекбърн и другите си нови другари, или когато бе с Гъртруд, той знаеше точно какво иска.

Искаше да води нормален, прост, обикновен живот на християнин, да е женен за момичето, което обича, да живее в града, който харесва, в компанията на приятелите, които е избрал. Не искаше да бъде „странен“, „различен“. Не искаше да бъде медиум, сомнамбул или „мистичен лечител“.

Когато обаче Лейн заговори за все по-успешните лечения на пациентите си, той се разтревожи. Ами ако притежаваше истинска сила и използването ѝ в помощ на болните бе неговата мисия? Изглеждаше толкова просто — видението, способността да спи върху книгите и да знае съдържанието им, загубата на гласа и възстановяването му благодарение на новооткритата му сила...

Само ако можеше да е сигурен; ако можеха да му повярват докторите, а не само Лейн с неговите познания, получени по пощата, и хипнотичните му манипулации.

В един жарък августовски ден той получи обаждане от Хопкинсвил от г-н С. Х. Дитрик, бивш завеждащ държавните училища в града.

— Г-н Лейн ми каза за нещата, които сте направил за някои от пациентите му — каза той. — Имам малко момиченце, което е болно от дълго време и никой не успява да ѝ помогне. На жп гарата ще ви чака билет, ако решите да дойдете в неделя и да се опитате да направите нещо за детето ми. Съпругата ми също иска да дойдете. Ще ви посрещна на гарата.

Едгар каза, че ще отиде. Г-н Дитрик бе сред най-видните и уважавани хора в Хопкинсвил и със сигурност знаеше какво прави. От друга страна, може би бе твърде отчаян и готов да опита всичко. В такъв случай, ако лекарите бяха отписали детето, едно тълкуване нямаше да навреди.

На гарата Едгар любопитно въртеше билета между пръстите си. Това бе първото материално нещо, което получаваше в отплата за използването на способността си. Дали пък в нея наистина нямаше нещо?

Г-н Дитрик, дребен, тих и сдържан мъж, го посрещна на гарата с карета и докато пътуваха към къщата, му обясни състоянието на дъщеря си. Ейми беше болна от три години. Сега бе на пет и от двегодишна, откакто се бе разболяла от грип, умът ѝ бе престанал да се развива. Бяха я водили при много специалисти и никой не бе успял да

я излекува или поне да спре припадъците, които все по-често се появяваха. Умът ѝ беше празен.

— В момента си е вкъщи — каза г-н Дитрик. — Провеждахме лечения тук, но тя само се влошава — понякога има по двайсет припадъка на ден.

Когато пристигнаха, г-н Дитрик заведе Едгар при момиченцето. То си играеше в стаята, седнало на пода, с кубчетата. Изглеждаше като всяко нормално, здраво момиченце на нейната възраст. Наблизо седеше бавачка, която я наблюдаваше.

— Искате ли да я прегледате? — попита г-н Дитрик.

— Не — отвърна Едгар. Изглеждаше му по-здрава, отколкото самият той се чувстваше.

Във всекидневната г-жа Дитрик разговаряше с Лейн. Едгар, нетърпелив да свърши с това, легна на дивана и заспа. Когато се събуди, г-жа Дитрик плачеше.

— Г-н Кейси — каза тя — вие сте първият, който ни вдъхна надежда, че детето ни ще се оправи. Ще трябва само да останете, за да видите дали г-н Лейн е извършил корекциите правилно.

Едгар я зяпна.

— Какво съм казал? — попита той.

— Казахте ни, че дъщеря ни се е подхлъзнала и си е ударила края на гръбнака, докато е слизала от каретата няколко дни преди да хване грип. Бацилите на болестта са се установили в гръбнака и причиняват припадъците. Г-н Лейн трябва да извърши остеопатични корекции и тогава тя ще се оправи.

Едгар погледна към Лейн и си представи затвор. „Остеопат, квалифициран по пощата, и неговият съдружник сомнамбул в затвора за шарлатанство“ — това щяха да пишат вестниците.

— Ще се обадя на работодателя ви, за да го помоля да ви разреши да отсъствате — каза г-н Дитрик.

Едгар погледна към г-жа Дитрик. Тя го гледаше в очакване на отговора му.

— Ще остана — каза той едва чуто.

Прибра се вкъщи за вечеря, след което отиде при Гъртруд. На другата сутрин се върна при семейство Дитрик и направи ново тълкуване. Когато се събуди, г-жа Дитрик му се усмихна.

— Ще трябва да останете още малко — каза тя. — Корекциите не са направени точно.

Когато успя да се види с Лейн насаме, Едгар го попита дали знае какво прави.

— Разбира се — каза той — но да се извърши правилно от първия път е трудно, а и трябва да съм особено внимателен, за да не нараня гръбнака.

Лейн опита пак и следобед направиха нов сеанс. Бяха по-близо до желаното, но все още не бе както трябва. Лейн опита трети път и на следващата сутрин проведе още една проверка, както я нарече Лейн. Този път корекциите бяха извършени правилно.

Следобед Едгар отпътува за Боулинг Грийн. Лейн щеше да продължи лечението всеки ден в продължение на три седмици.

— Но другата седмица ще дойда да те видя — каза той на Едгар, докато го изпращаше на гарата.

Когато пристигна следващата неделя, Лейн носеше добри новини. Детето на Дитрик реагираше на лечението. Бе нарекла по име куклата, с която бе обичала да си играе, преди да започнат пристъпите. На другия ден бе повикала по име майка си, а после и баща си.

— Продължава развитието си оттам, където е било спряло — каза Лейн. — Според майка й умът й се намира на етапа, на който е бил точно преди да блокира.

В края на триседмичното лечение Лейн проведе нова проверка. Детето, както каза Едгар, се развиваше нормално и щеше да продължава да го прави. Причината за болестта бе отстранена. Не бяха необходими повече манипулации.

Три месеца по-късно г-жа Дитрик каза на Лейн, че дъщеря й е нормална във всяко отношение и бързо усвоява знанията, които я деляха от другите деца на нейната възраст. Пристъпите бяха престанали.

Едгар бе доволен и облекчен, но предупреди Лейн да не разгласява случая и продължи да държи в тайна срещите им в Боулинг Грийн. Той все още имаше една-единствена цел — да се ожени за Гъртруд и после да заживее спокойно и нормално в Боулинг Грийн.

За да осъществи това си желание, му бяха нужни пари. Спестяваше част от заплатата си, но мечтаеше да спечели голяма сума,

за да купи къща и да я обзаведе за своята годеница. През зимата му се удаде случай да го постигне.

Беше назначен в комитета по тържествата към Младежката християнска асоциация и заедно с Ф. О. Пътнам, учител по рисуване в държавните училища, организираше забави и танци за членуващите. За един такъв повод Пътнам предложи да измислят нова игра на карти. Едгар, който всяка вечер, докато се хранеха, слушаше дискусии за зърнения пазар в Чикаго, състави игра, която нарече „Борса“, или „Търговска палата“. Картите представляваха количеството зърно, а идеята бе да се изкупи пазарът.

На забавата, за която бе подготвена играта, тя предизвика такъв интерес, че за членовете на асоциацията бяха отпечатани специални тестета с карти. Едгар прати един екземпляр на компания за производство на игри. Получи любезно писмо, в което му благодаряха за идеята. Не след дълго „Борса“ заля страната и Едгар получи десетина тестета от компанията заедно с поздравленията ѝ.

Той повдигна възражение. Отиде при адвокат. Компанията каза, че авторското право е нейно, и му напомни, че може да бъде даден под съд, ако се опита да отпечата и да продава картите.

— Трябваше да направиш тълкуване за това — му каза Лейн. — То щеше да те предупреди да си осигуриш авторското право над играта, преди да я пратиш на компанията.

— И адвокат щеше да свърши същата работа, ако бях имал здравия разум да го попитам — отвърна Едгар.

— Слушай — каза Лейн — искам да ти кажа какво направи току-що.

Беше неделя следобед. Едгар се бе събудил от сеанса. Лейн посочи към написаното в бележника.

— Един от тези пациенти беше в Ню Йорк. Казва се П. А. Андрюс. Според информацията за него той работи като управителен директор на железници „Меканисбърг Рейл роуд“. Чул е за теб от д-р Куакънбос. Нали разбираш, аз пращах на доктора съобщения.

Той направи пауза, очаквайки Едгар да покаже интерес.

— Какво съм казал за него? — попита той.

— Направи отлична диагноза, въпреки че не знам дали отговаря на случая му. Предписа и лечение. Това, което искам да кажа, е, че този човек иска да ти плаща. Той очаква, че ще искаш пари за услугите си.

Това е естествено. Би трябвало да го правиш. За нула време можеш да спечелиш повече пари, отколкото някога щеше да получиш от играта.

Едгар поклати отрицателно глава.

— Това е изключено — каза той. — Ще трябва да реша проблема по друг начин!

— Какво ще правиш? — попита Лейн.

Едгар се загледа през прозореца. Беше пролет. Птичките чуруликаха по дърветата на Фаунтън Скуеър. По клоните се появяваха листа. Мирисът на съживената земя се носеше към него.

— Независимо от всичко — ще се ожения — каза той.

Лейн разсеяно впери поглед в бележника си.

— Някога чувал ли си за разтвор с меча стъпка? — попита той.

— Не.

— Предписа го на г-н Андрюс. Сигурно е някакво тонизиращо. Кога ще се жениш?

— През юни.

Двамата отново замълчаха. На отсрещната страна на улицата присмехулник строеше гнездо на дърво в двора на г-жа Маклъски.

ОСМА ГЛАВА

Ожениха се в сряда, 17 юни 1903 година, в Къщата на хълма. Д-р Бийзли и Боб Холанд дойдоха от Боулинг Грийн за морална подкрепа на Едгар. Заедно с братята на Гъртруд — Хю и Лин, те бяха шафери. Съдията, съпругата му и четирите дъщери пристигнаха с Хари Смит, свещеник в Християнската църква в Хопкинсвил, който щеше да извърши церемонията. Кари Солтър, Стела, леля Кейт и г-жа Еванс се скупчиха в стаята на булката, за да ѝ помогнат да се облече. Уил и Хирам, подпомогнати от Портър и Реймънд, бяха домакини на мъжете. Бе чуден пролетен следобед. Всички се събраха във всекидневната.

— Боях се, че никога нямаше да успеем да го направим — прошепна Едгар на Гъртруд.

— Винаги съм знаела, че все някой ден ще го направим — отвърна тя.

Бяха изминали шест години, три месеца и три дни, откакто се бяха сгодили.

След церемонията групата на шаферите качи младоженците в една двуколка и ги ескортира с втора карета до Гътри, едно от селата близо до Хопкинсвил. Там вечеряха, а после Гъртруд и Едгар се качиха на влака за Боулинг Грийн.

Той бе наел стая в къщата на г-жа Маклъски, точно срещу тази на г-жа Холинс. Щяха да се хранят при г-жа Холинс. Къщата на г-жа Маклъски бе голяма дървена постройка. Гъртруд се приближи, вперила очи във витото стълбище, което се виждаше през отворената входна врата. Почувства, че това е добър знак. Дядо ѝ бе дошъл в Хопкинсвил за построяването на вито стълбище. После бе останал и бе създал семейство.

Стаята им гледаше към площада. Гъртруд се наведе през прозореца, вдишвайки свежия аромат, носещ се от дърветата и градините, събудили се за нов живот около фонтана.

— Имаш право, Едгар — каза тя. — Това е нашето място.

На другия ден тя се разходи по околните улици, нахрани птиците на площада и писа на майка си: „Не вярвах, че в Кентъки има толкова прекрасно място“.

В неделя, когато с Едгар пресичаха улицата, за да отидат у г-жа Холинс за вечеря, тя видя позната фигура в приемната.

— Едгар, какво прави Лейн тук? — попита тя.

Едгар ѝ обясни, но осъзна, че доводите му звучат неубедително. Гъртруд се ядоса.

— Можеше поне днес да не идва — каза тя. — Това е първата неделя от брака ни.

На масата тя бе съдържана към Лейн. Съдия Руп, който отседнаше в пансиона от време на време и работеше в околността като магистрат, а също така бе собственик на вестник, го забеляза. Стана му любопитно, тъй като го бе виждал много недели на масата.

— Г-н Лейн — каза той нехайно — казват ми, че сте доктор.

Джон Блекбърн вдигна глава; Джеймс Блекбърн вдигна глава; Бийзли вдигна глава. Едгар се съсредоточи в картофеното си пюре.

— Така е — отвърна Лейн.

— Кажете ми — продължи Руп — на какво Боулинг Грийн дължи посещенията ви почти всяка неделя?

— Идвам да видя Едгар — отговори Лейн.

— Болен ли е? — попита Руп. — Тук имаме няколко чудесни лекари — и той кимна към братята Блекбърн и Бийзли — те не могат ли да помогнат?

Едгар гледеше в чинията си. Гъртруд погледна Лейн право в очите.

— Ами — започна Лейн — Едгар не обича да говори за това, но аз идвам тук да го питам за пациентите си.

Сега всички погледнаха към Едгар.

— Да го питате за пациентите си? — каза Руп. — Едгар доктор ли е? Какво не ни е казал за себе си?

— Той е надарен с много необикновена сила — отговори Лейн. — Способен е да се хипнотизира и докато е в това състояние, проявява ясновидство. Вижда други хора и диагностицира заболяванията им. Излекува себе си от афония, след като повече от година само шепнеше. Излекува мен от болест, която ме мъчеше от години. Помогнал е на много други. Ако желаете, можете да видите демонстрация днес

следобед. Сигурен съм, че след това ще кажете, че по-необикновено нещо не сте виждали.

Никой не продума. Всички побързаха да се нахранят. Накрая Руп каза само:

— Да, бих желал да го видя.

При тези думи Гъртруд побягна през улицата и се прибра разплакана в стаята си.

Мъжете се качиха в стаята на Бийзли и докато Едгар чакаше храната да се поуталожи — въпреки че бе сигурен, че точно тази нямаше да успее да смели, Лейн разказа историята за експериментите си, включително случая на Дитрик. Момчетата зададоха много въпроси, особено Джон Блекбърн, практикуващият лекар.

Накрая Едгар заспа. Когато се събуди, приятелите му го гледаха замислено и с удивление. Джон Блекбърн се обърна към Лейн.

— Д-р Лейн — каза той — на първия човек, за когото питахте, му бяха предписани определени лекарства. Ще му ги дадете ли?

— Да — отговори Лейн.

— На втория пациент бяха препоръчани електрически вибрации. Ще му ги направите ли?

— Да — каза Лейн.

— На третия човек — продължи Блекбърн — бе казано, че има нужда от остеопатични корекции. Ще му ги приложите ли?

— Да — пак каза Лейн.

Блекбърн се усмихна любезно.

— Д-р Лейн, какво медицинско училище сте посещавал — попита той.

Лейн се изчерви.

— Не съм завършил никакво училище — все още. Учил съм много, сам, но като цяло това, което знам, е дошло от Едгар през изминалите две години, откакто се подлага на хипноза.

— Вие лекувате пациенти?

— Да.

— Имате кабинет?

— Да, в Хопкинсвил.

— И пациентите ви винаги се подобряват или оздравяват след тези лечения?

— Винаги, ако изпълняват препоръките.

— Кажете ми следното — защо Едгар толкова много смесва леченията? Има много медицински школи — алопатична, хомеопатична, натуропатична, остеопатична. Той, както изглежда, ги използва всичките. Няма логика.

— Мисля, че има. Някои хора имат нужда от една форма на лечение, други — от друга. Нито една школа не разполага с всички лекове.

Те продължиха да разговарят, докато не стана време Лейн да хване влака. После заразпитваха Едгар. Когато се върна в къщата на г-жа Маклъски, той бе уморен и объркан. Гъртруд бе преодолела чувствата си и сега го прегърна.

— Радвам се, че се разбра и че вече знаят — каза тя. — Не можеш да криеш такова нещо. Само ми обещавай, че няма да му позволиш да те държи далеч от мен или от нещата, които искаш да правиш.

— Обещавам — каза той. — Искам един ден да разбера какво точно е и какво трябва да правя с него. Чувствах се толкова глупаво пред момчетата — Джим, Джон и Хю, все доктори с дипломи и кабинети. А пък аз да казвам на хората да се подлагат на остеопатични манипулации и да предписвам лечения, докато спя! Невероятно!

Гъртруд го целуна.

— Не се тревожи — каза тя. — Само не го използвай за лоши цели и съм сигурна, че няма да ти навреди.

Но тя не беше сигурна. Нито пък той.

— Майка ми твърди — каза той, опитвайки се да убеди и двамата — че това е дар от Бога и ще носи само добро. Ако е от дявола, няма да бъде успешно.

— Дяволът има много маски — каза Гъртруд. — Надявам се да го познаем, когато дойде.

На следващия ден в „Таймс Джърнъл“, вестника на Боулинг Грийн, имаше статия от съдията Руп, в която той описваше експеримента. Вестниците в Нашвил препечатаха историята. Едгар се приготви за любопитни погледи, въпроси и сочещи пръсти, както бе станало в Хопкинсвил, докато Харт работеше върху него.

— Предполагам, че няма измъкване — каза той на Гъртруд.

Тя се засмя.

— Трябва да видиш мен как ме гледат жените! — отвърна тя.

Лейн ги посети още два пъти в Боулинг Грийн. После по искане на медицинските власти на щата той затвори кабинета и прекрати практиката си.

— Не можем да позволим на такъв човек да лекува хората — обясни на Едгар Джон Блекбърн. — Той няма нито познания, нито обучение. Дори да има нещо в това, което правиш, то трябва да се ръководи от квалифициран лекар. Или — добави той — от цяла група лекари. Ти като че ли нямаш никакви предразсъдъци.

Лейн писа на Едгар, че незабавно заминава за Франклин, Кентъки, за да учи в училището по остеопатия и да се подготви да му сътрудничи в сеансите. Седмица по-късно Едгар отново започна да губи гласа си.

Той се обърна за помощ към Джон Блекбърн. Беше му задължен за това, че бе разрешил ситуацията с Лейн по тактичен начин, без да предизвика неблагоприятна публичност и съдебно преследване. Да не страда от страха от арест или позор, който го преследваше почти постоянно, откакто Лейн практикуваше, бе истинско облекчение. Но трябваше да си върне гласа.

Блекбърн не се противеше толкова, колкото Едгар бе очаквал. Бе любопитен към експеримента, но се тревожеше, да не би да не успее да извади Едгар от съня.

— Просто ми кажи да се събудя — каза му Едгар — и след минута това ще стане.

Той написа внушението, което да му бъде казано, за да възстанови гласа си. После заспа. Бяха сами в кабинета на Блекбърн.

Когато се събуди, Блекбърн, пребледнял и разтреперан, стоеше до вратата.

— Да излезем навън — каза той.

Едгар го последва по стълбите и двамата излязоха на улицата. Тръгнаха бързо към площада.

— Ти го направи — каза Блекбърн. — Гледах как кръвта се качваше към гърдите и гърлото ти, а после се върна надолу. Когато заспа, започна да говориш нормално. И сега гласът ти е добре. Освен това се събуди, когато ти казах да го направиш. Мислех, че цялата тази работа с Лейн може да са врели-некипели, но това не е измама. Видях го да се случва. Какво точно става?

— Иска ми се да знаех — отговори Едгар нещастно. — Именно това ме тревожи. Не знам какво става.

Няколко дни по-късно пристигна писмо от г-н Андрюс, човека от Ню Йорк, на когото бе предписан разтворът от меча стъпка. Той не бе успял да го намери, въпреки че бе посетил всички основни дрогерии. Бе дал обява в медицинските списания, но предлагаше междуременно Едгар да заспи и да му каже къде може да го намери или какви са съставките му. Едгар показа писмото на Блекбърн.

— Явно не знам какво говоря насън — каза той. — Точно от това се страхувах през цялото време. Лейн винаги казваше, че може да открие всичко, което предпиша, но ето го доказателството за обратното.

— Да опитаме и да видим какво ще стане — каза Блекбърн.

Той бе преодолял страха си и бе по-любопитен от всякога. Каквото и да му имаше на Едгар, можеше да бъде открито и обяснено, смяташе той. Вероятно ставаше дума за някаква деформация на нерв и щеше да представлява интересен случай. Той и Бийзли го бяха обсъждали с някои колеги — д-р Д. Е. Стоун, д-р Фред Риърдън, д-р Фред Картрайт и д-р Джордж Мередит. Смятаха да сформират комисия за разследване на феномена, стига Едгар да се съгласеше да съдейства.

Някои от докторите присъстваха на сеанса, който Блекбърн проведе за г-н Андрюс. Когато Едгар се събуди, Блекбърн бе записал формулата на разтвора от меча стъпка.

— Звучи като мощно тонизиращо средство — каза той.

Основата е вода от градински чай. Това е мечата лапа — градински чай. Другото е амбра, разтворена в етилов алкохол. После малко джин и канела.

Едгар поклати глава.

— Господи, каква смес! — възкликна той.

— Няма да му навреди — каза Блекбърн.

Другите доктори кимнаха. Бяха заинтригувани.

— Прати го на г-н Андрюс и нека той ти съобщи какъв е ефектът — каза Блекбърн. — И аз ще забъркам малко от него. Ако действително е добро тонизиращо средство, ако с едно заспиване можеш да предписваш подобни неща, ние искаме да разберем всичко възможно. Ще го проучим щателно и ще ти кажем дали мястото ти е в цирка, или в научния институт, нали, момчета?

Те се засмяха, Едгар също. Каквото и да станеше, за него се грижеха подходящите хора, които нямаше да му позволят да навреди на някого с тълкуванията си, нито щяха да позволят на това нещо, каквото и да беше, да навреди на него. Щяха да открият какво е то и какво трябва да се направи.

* * *

Едгар посети Лейн няколко пъти в училището по остеопатия. Харесваше го и сега, когато страхът да не сбърка бе отминал, му бе приятно да разговаря с него. Лейн прояви интерес, когато чу, че лекарите ще проучват случая му, и предложи свой експеримент.

— Тук ни дават клинични случаи, които трябва да диагностицираме — каза той. — Професорите знаят какъв е проблемът на пациентите и проверяват нашите познания, като ни питат какво е мнението ни. Не можем ли да направим сеанси на някои от тях и да проверим доколко твоята диагноза съвпада с тази на професорите?

Едгар се съгласи. Разбраха се да идва в училището през уикендите, когато Гъртруд ходеше на гости в Хопкинсвил. Лейн се погрижи за подготвителните работи и дори сподели с някои от колегите си, канейки ги да присъстват.

Идеята даде обратен резултат. Поради познанията си по анатомия, медицина и остеопатия на Лейн му бе призната една година обучение, въпреки че нямаше официални документи за завършени предмети. Други студенти бяха недоволни от тази отстъпка и когато разбраха за Едгар, решиха да „подлеят вода“ на Лейн и да го изобличат пред директора д-р Боулинг.

За тази цел те потърсиха помощта на един от наставниците си, доктор по медицина на име Пърси Уудол. Една група посетиха съботния сеанс, увериха се, че за неделния експеримент ще бъде използвана същата класна стая, и тогава с помощта на д-р Уудол привлякоха директора, д-р Боулинг, в съседната.

Д-р Боулинг бе сляп — резултат от злополука по време на следването му, но умело извършваше дисекции, изнасяше лекции по анатомия и правеше остеопатични диагнози, като прокараваше върховете на пръстите си по гръбнака. В неделя обикновено бе в

колежа, като помагаше на студентите в лабораторните им занимания и отговаряше на въпроси. Групата заговорници, водена от д-р Уудол, го пресрещна в коридора и го попита за нещо по определен случай. Д-р Уудол го помоли да влязат в лекционната зала, за да им обясни по-подробно. Тогава един от студентите отвори вратата, водеща към стаята, в която Едгар правеше сеанс. Той тъкмо бе започнал и говореше ясно и силно. Лейн седеше до него и не забеляза, че вратата зад гърба му се отваря.

Раздразнен от гласа, който говореше едновременно с него, д-р Боулинг спря и се заслуша.

— Кой изнася лекция по анатомия в съседната стая? — попита той.

Студентите казаха, че не знаят.

— Искам да го чуя — каза д-р Боулинг. — Заведете ме там, д-р Уудол.

Те го заведоха, спирайки зад гърба на Лейн. Когато видя директора, той пребледня, но знаеше, че не може да прекъсне Едгар. Сеансът по диагностициране на един от училищните клинични случаи продължи.

Д-р Боулинг изчака, докато Едгар каза:

— Готови за въпроси — и тогава зададе въпрос. Отговор не последва.

— Защо не ми отговаря? — попита докторът. — Кой е този човек?

Лейн повтори въпроса. Едгар му отговори.

— Кой е другият? — попита д-р Боулинг. — Защо той не ми отговори вместо него?

Колкото и да не му се искаше, Лейн внуши на Едгар да се събуди. После се опита да обясни какво става. Д-р Боулинг слушаше. Когато Едгар се събуди, той го попита за образованието и медицинското му обучение.

— Г-н Лейн казва истината — отвърна Едгар. — Никога не съм учил медицина. Изкарал съм само прогимназия.

— Това е нелепо! — извика д-р Боулинг. — Диагнозата беше отлична. Познавам пациента. Освен това познанията ви по анатомия са безупречни. Разкажете ми за какво става дума.

Студентите, организирали капана, изчезнаха. Д-р Уудол и д-р Боулинг изслушаха цялата история. Когато стана, д-р Боулинг посегна да хване ръката на Едгар и я разтърси.

— Елате ни отново на посещение — каза той. — Това е много интересно. Ах, умът ви би бил чудесен за дисекция!

Едгар реши да не посещава повече Лейн.

* * *

Занимаваше го нова идея. Открил бе, че работата в книжарницата му е по-малко интересна от снимането. Освен това — не му харесваше по цял ден да е далеч от Гъртруд, особено когато тя нямаше свой дом, за който да се грижи, и свободното време ѝ тежеше. Ако той отвореше свое фотографско студио, тя щеше да е с него през целия ден и да му помага много. Вече имаше вероятен партньор — Франк Джей Потър, далечен братовчед на Лушън Потър, който държеше книжарницата. Франк — висок, русокос и красив младеж, работеше като помощник окръжен секретар и нямаше търпение да се научи на фотография, за да се махне от брачните свидетелства и актовете за раждане.

— Вие двамата заедно познавате всички в града — каза Джон Блекбърн. — Защо не купите студиото на Хари Кук на Колидж стрийт? Дори ще ви позволя да ме снимате.

— Такава брада трябва да бъде нарисувана, не снимана — каза със смях Франк.

Те стояха пред книжарницата, огрени от септемврийското слънце. Пощальонът се приближи и подаде на Едгар писмо.

Беше от г-н Андрюс от Ню Йорк. Получил бе писмо от човек в Париж, Франция, който бе прочел обявата на г-н Андрюс за разтвор от меча стъпка и му пишеше, че той не може да бъде намерен, тъй като неговият баща го бе произвеждал. От много години разтворът не се правеше и продаваше. Синът обаче имал формулата и с радост щял да я даде на г-н Андрюс, за да си направи тоника. Следваше списъкът на съдържанието.

Съставките бяха идентични с онези, които Едгар бе изредил по време на сеанса. Г-н Андрюс вече приемаше микстурата и се

чувстваше по-добре.

Едгар прочете писмото пред Блекбърн. Докторът поглади брадата си.

— Май ще е добре да започнем експериментите — каза той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Е, Блекбърн, днес ти ще трябва да бъдеш Исус за Кейси. Мъртъв е!

Джон Блекбърн стоеше на прага на гримьорната в студиото и се оглеждаше. На едно канапе в позата, в която обикновено провеждаше сеансите, лежеше Едгар. Изглеждаше безжизнен. На устните му имаше съсирена кръв.

Пет-шестима доктори се бяха струпали около него. Двама от тях, Стоун и Риърдън, бяха членове на проучвателната група. Думите бяха дошли от един от другите.

Блекбърн се приближи и погледна тялото.

— Какво стана? — попита той.

Отговори му доктор на име Макрейкън.

— Беше така, когато дойдох. Том Барнс и Франк Портър ме повикаха. Казаха, че се е свлякъл и е изгубил съзнание, докато е седял до печката.

Барнс и Портър, момчетата, които работеха в студиото, заразказваха.

— Цял ден той работи в завода за мебели — каза Барнс. — Правеше снимки за каталога им.

— Там е било студено — каза Портър. — Няма отопление. Когато дойде тук към шест часа, беше почти замръзнал.

— Отиде за малко в тъмната стаичка — продължи Барнс — но и там беше студено, затова се върна тук и седна до печката. Малко след това просто се плъзна от стола и падна на земята.

— Пренесохме го на канапето и отидохме за лекар — каза Портър. — След като д-р Макрейкън не успя да го събуди, повикахме вас.

— Ти какво направи? — обърна се Блекбърн към Макрейкън.

— Опитах се да наляя уиски в гърлото му, но челюстите му бяха здраво стиснати. Отворих ги със сила. Оттам е кръвта. Два от долните

му зъби се счупиха. Сложих влажна кърпа в устата му и му бих инжекция с морфин. Не открих пулс.

— Аз му бих инжекция със стрихнин — обади се друг от докторите.

— Аз му дадох още малко морфин — каза трети.

Бяха сложили горещи тухли, увити в хавлиени кърпи, до тялото му, а горещите капаци на печката — до стъпалата му. Въпреки това не се бяха появили признаци на живот.

Стоун и Риърдън казаха, че всичко това е направено, преди да дойдат. Бяха на мнение, че Едгар неволно е изпаднал в състоянието на сън, в което изпада, когато прави сеанс; и че не е трябвало да се прави нищо преди идването на Блекбърн, в случай че той успее да внуши на Едгар да се събуди.

— Веществата, които са в организма му, биха го убили дори и да беше в нормално състояние — каза един от докторите. — Какво ще правиш, Блекбърн?

Блекбърн приседна до Едгар и му заговори. Каза му да усили пулса си, да върне нормалното си кръвообращение, да се събуди. Отново и отново повтаряше внушенията. Нищо не се случваше.

Един по един докторите си тръгнаха.

— Свършил е — каза един от тях. — Ако някога съм виждал мъртъв човек, това е той!

— Преуморил се е от работа — каза друг. — Откакто с Франк Потър купиха това студио, стоеше тук денонощно. Представяш ли си, на Нова година да прави снимки цял ден в студената празна фабрика!

— Ами другите неща? — каза колегата му. — Блекбърн и момчетата правиха с него какви ли не експерименти повече от година. Не ми казвай, че това не е вредно.

Другият кимна.

— Приятен човек — каза той — и много добър фотограф. Така казват хората. Чудя се какво е подействало тъй на ума му? Твърдят, че когато заспивал, знаел най-различни неща.

— Не знам, но каквото и да е било, го е убило, предполагам, че не е бил шарлатанин.

В студиото Блекбърн продължаваше да говори. Половин час по-късно, когато при него бяха останали само Стоун и Риърдън, един

мускул трепна. Пулсът на Едгар започна да се долавя, а също и дишането. После с дълбок стон той се събуди.

Болки разкъсваха тялото му. Устата му бе пълна с кръв; някои от зъбите му липсваха. По стъпалата му имаше пришки. Ръцете му бяха толкова разранени от подкожните инжекции, че едва можеше да ги мърда. Блекбърн му каза какво се е случило и го попита какво да прави.

— Не знам — отговори той. — Нека пак заспя и се опитай да ме накараш да ти кажа.

Той заспа и Блекбърн му заговори. Внуши му да върне нормалното състояние във всички части на тялото, да ускори възстановяването на разранените места и да премахне болката, както и да изхвърли всички отрови, които вече бяха в организма му. Бе забелязал, че там, където бяха направени инжекциите, плътта бе обезцветена и подута; дозите все още не бяха абсорбирани. Опита се да вкара игла и да издърпа буталото. Повечето от веществата излязоха.

Мина още час. Пулсът отново затихна; нямаше признак на живот. Стоун и Риърдън си тръгнаха.

— Край с него — казаха те на Блекбърн.

Мина още един час. Потрепна мускул. Пулсът отново стана доловим, появи се дишане. Едгар отново се събуди.

— Чувствам се по-добре — каза той. — Мисля, че съм добре.

Като цяло болката я нямаше, но се чувстваше изтръпнал от главата до петите. Стъпалата му бяха подути и не можеше да си завърже връзките на обувките. Блекбърн го навлече и го закара вкъщи с каретата си.

— Ама че начин да се започне 1906 година — каза той. — Какво стана?

Едгар каза, че не знае.

— Бях уморен и измръзнал и не бях ял почти нищо. Седях до печката, за да се сгрея — това е всичко, което помня.

— Чудя се — каза Блекбърн — дали този твой побъркан ум не те е приспал, защото си имал нужда от почивка? Когато го накараме, той се грижи за здравето на други хора — защо да не се грижи и за твоето?

— Ако ще прави подобни номера, иска ми се да ми каже, за да си легна, а не всички доктори в града да се опитват да ме събудят — отвърна Едгар.

— Гъртруд върнала ли се е от Хопкинсвил? — попита Блекбърн.

— Не. Реши да остане за Нова година и се радвам, че го направи. Щеше да остарее с десет години, ако беше видяла това. Какво ще каже, когато види, че ми липсват зъби?

— Ще ѝ кажем, че са ти ги избили по време на сбиване в бара — успокои го Блекбърн. — По-добре да остана при теб тази вечер. Не искам да ти се случи още нещо след всичко, което преживя.

Те влязоха и си легнаха. На сутринта Едгар бе събуден от звънеца. Куриер му подаде голям букет. Картичката, поръбена в черно, започваше с думите: „С най-дълбоки съболезнования...“.

* * *

Братята Блекбърн, Бийзли и Риърдън бяха членове на местна организация, позната като Литературен клуб „Е. К. Б.“. Без официално организиране за определена научна цел те започнаха да наблюдават сеансите на Едгар с намерението да ги документират в архива на клуба. Даваха си ясна сметка за отношението на медицината към подобен род щуротии, но бяха запознати и с книги като „Законът за психичните явления“ на Томсън Джей Хъдсън, както и с изследванията на ясновидството и сомнамбулизма, които се извършваха в Европа от повече от век.

През 18-и век, преди откритията на Месмер и маркиз Дьо Пюсегюр, пионер на име Максвел бе казал: „Няма болест, която духът на живота да не може да излекува без помощта на лекаря... Универсалният лек е просто духът на живота, усилен в подходящия субект“. Месмер открил средство за стимулиране на тази естествена лечебна сила и нарекъл процеса „магнетизъм“. През 1784 година Дьо Пюсегюр опитал да приложи магнетизма върху овчарчето Виктор и открил хипнозата — когато изпаднал в дълбок транс, Виктор диагностицирал болестта на седящия до него човек. През следващото поколение хора с подобна чувствителност били открити във Франция, Германия и Англия. Подложени били на подробно изследване от страна на най-добрите учени, които написали трудове за тях. Сомнамбулизмът се превърнал в мода. Хората предпочитали да отидат при спящ ясновидец, вместо при лекар и очевидно резултатите били

колкото удивителни, толкова и ефикасни. Сомнамбулите не грешали в диагнозите си, а лековете, които предлагали, били прости и, както се свидетелства, полезни.

Разбира се, не е чудно, че хората по онова време предпочитали ясновидеца пред лекаря. Медицината тънела в мрака на невежеството. Френският есеист Монтен, когато бил заплашен от докторско посещение, се примолил да му бъде позволено да си възвърне силата, за да може по-добре да се съпротивлява. Сомнамбулите, от друга страна, рядко предписвали нещо насилствено и често заявявали, че проблемът е психологически и може да бъде коригиран чрез внушение.

Материалът върху сомнамбулизма, събран и публикуван през първата половина на 19-и век, изглежда повече от убедително доказателство за истинността на явлението. Карл дю Прел, който разглежда въпроса в своята „Философия на мистицизма“, цитирал множество автори и предсказал, че един от тях, д-р Юстин Кернер, ще е „сред най-четените през идния век“. Д-р Кернер писал за фрау Хофе, „ясновидката от Преворст“, която била толкова чувствителен сомнамбул, че „когато приближавала пациента, преди дори да установи контакт с него, но още по-силно след това, започвала да изпитва същото като него и за голямо удивление на последния описвала точно всичките му страдания, без той да ѝ е давал каквато и да е словесна информация“.

Много сомнамбули изпитвали пренасянето на симптомите на пациента върху себе си. Били наричани с термина „сензитиви“. Други, особено онези, които изпадали в дълбок транс, при събуждането си нито знаели какво са казали, нито чувствали какъвто и да е неприятен ефект. Те били наричани „интуитиви“. Сензитивите изпитвали постоянни страдания, прихващайки болката на околните, и били застрашени от временна слепота, меланхолия и едва ли не всичко, което преглежданият изтърпявал. На интуитивния сомнамбул, от друга страна, му било лесно. Той заспивал, събуждал се и с това си свършвал работата. Били проведени много експерименти, за да се докаже, че в това състояние на транс целият механизъм на нормалния физически живот се оттеглял на недостъпно разстояние. Например давали на сомнамбул да яде ябълка. После го карали да изпадне в транс, по време на който му давали нещо друго — да речем, сладкиш. Той го изяждал с охота и описвал вкуса му; но при събуждането си имал в устата си

вкуса единствено на ябълката. Веднъж жена сомнамбул била държана в транс в продължение на половин година и през това време я преместили на друго място. Тя заживяла в новата къща, привикнала към нея, като готвела, чистела и посрещала гости. Но когато накрая била събудена, мястото ѝ било непознато и тя не можела да се ориентира из стаите.

С масовото публикуване на трудове върху сомнамбулизма ортодоксалната медицина се обединила в опозиция. Месмер бил заклеймен като шарлатанин, а заедно с него и явленията, открити от други изследователи. Надеждата за нова система за диагностициране на физическите заболявания — магически сигурна система, която човекът има по рождение, започнала да отслабва. Ето какво пише Дю Прел за едно от „разследванията“:

„Когато през 1831 година специалната комисия, която от създаването си няколко години преди това се занимаваше с възложеното ѝ разследване, предаде доклада си, потвърждаващ всички съществени явления, приписвани на сомнамбулизма, за да бъде прочетен в Парижката медицинска академия, дълбоката тишина на присъстващите издаде смущението, което владееше умовете им. А когато, както обикновено, бе предложено докладът да бъде отпечатан, един академик, Касел, се надигна и изрази възражение срещу това, *защото, ако съобщените факти са истина, половината от нашата физиологична наука ще бъде унищожена.*“

75 години по-късно сомнамбулизмът бе почти забравен. Ортодоксалната медицина бе на прага на велика ера. Ето защо, когато братята Блекбърн и колегите им се захванаха да изследват интуитивния сомнамбул Едгар Кейси, те подходиха със скептицизма, характерен за професията им век по-рано. Подложиха го на същите тестове и получиха същите резултати.

Дадоха му за задача да направи тълкуване на майката на местен зъболекар, която живееше в съседен град. Името и адресът ѝ му бяха прочетени, след като бе заспал. Той диагностицира заболяването ѝ и ѝ предписа лечение. После го накараха да опише стаята, в която лежеше жената. Той им каза в какъв цвят са боядисани стените, какви картини висят на тях, къде са разположени прозорците и къде се намира леглото. Определи произхода на стоманата на пружините му, каза къде е бил отгледан памукът в дюшека и изреди градовете, в които бяха

произведени отделните части на леглото. Докторите провериха верността на информацията, доколкото можаха. Всичко бе точно — до последния детайл. Не успяха обаче да намерят данни за стоманата, памука и дървената част на леглото.

Жена от Тенеси, която не можеше да намери облекчение за болестта си, се предложи за пациент. Едгар каза, че има нарушение на целостта на стомашната лигавица, и я посъветва да не обръща внимание на докторите, а всяка сутрин да взима лимон и след като го потъркаля малко, да го разреже и да изяде едната половина. После да излезе и да се разходи докъдето може; след което да си почине, да се прибере, да посоли другата половина на лимона, да я изяде и веднага след това да изпие поне две чаши вода. Докторите обявиха, че това е шегата. Жената реши да последва указанията. След няколко седмици съобща, че се чувства добре, в състояние е да измине няколко километра и храната ѝ понася добре.

Бяха проведени още сеанси и всички те имаха дразнещия факт да се оказват неизменно верни. Един жител на Боулинг Грийн писа за способностите на Едгар на свой познат в Ню Йорк. Той отвърна, че всичко е измама. Проведоха експеримент — Едгар трябваше да го намери в Ню Йорк и да проследи пътя му, докато той отива към офиса си. Едгар го видя да влиза в магазин за пури, после в кабинета му, почете от кореспонденцията му и преразказа част от телефонен разговор. Текстът на сеанса бе незабавно пратен на мъжа в Ню Йорк. Той отговори: „Всичко е точно така. Идвам в Боулинг Грийн“. Той дойде и се опита да придума Едгар да се върне с него в Ню Йорк. Щели да направят милиони, каза той. Едгар отказа.

През есента на 1906 година Литературен клуб „Е. К. Б.“ избра хипнозата за тема на едно от месечните си събрания. Едгар бе поканен да направи демонстрация със сеанс. На вечерята щяха да присъстват повечето местни доктори и много други от околността. За да е готов, Едгар яде рано у дома. Блекбърн дойде да го вземе. Гъртруд, нервна и изплашена, се обърна към Блекбърн с искане.

— Обещайте ми, че няма да пробвате никакви номера с него, докато е заспал — каза тя. — Не искам да го бодете с игли или други подобни глупости. Върнете го в състоянието, в което отива сега с вас.

— Аз ще се грижа за него — обеща Блекбърн.

На събранието Едгар заспа на канапе, което бяха внесли и поставили пред подиума. Съобщиха му името и адреса на студент, който лежеше болен в общежитието в покрайнините на града. Момчето бе пациент на един от присъстващите доктори.

— Да, имаме тялото — каза той. — Възстановява се от коремен тиф. Пулсът е 96, температурата — 38,5.

Лекуващият доктор потвърди верността на диагнозата. Трина бяха пратени да проверят температурата и пулса. Междувременно възникна спор за това, в какво състояние — на съзнание или безсъзнание, е Едгар.

Някои смятаха, че е хипноза, други казаха транс, трети — състояние на сън. Докторите, които за пръв път присъстваха на сеанс, искаха да разберат. Въпреки бурните възражения на Блекбърн, един от тях заби игла в ръцете, дланите и стъпалата на Едгар. Никаква реакция. Друг излезе, върна се с игла за шапка и преди Блекбърн да успее да го спре, я заби докрай през бузите на Едгар. Отново никаква реакция.

— Безчувствен е към всичко това — каза един от докторите.

Той отвори нож за писма и прокара острието под един от пръстите на Едгар. Нокътят бавно се отдели от плътта. Нямахше признаци за болка; не потече кръв.

Изведнъж Едгар се събуди и веднага почувства болката. Докторите започнаха да му се извиняват. Само няколко научни теста, казаха те. Не искали да му навредят. Едгар изгуби търпение и се нахвърли върху Блекбърн и останалите.

— Аз съм дотук. Оставих ви да правите каквото пожелаете с мен. Дадох ви времето си и дори не поисках от вас да проявите учтивостта да ме сметнете за искрен. Мислех, че искате да откриете истината. Но вие не искате това. Нищо няма да ви убеди. Нищо няма да убеди когото и да е от вас.

Каквито и чудеса да видите, никога няма да повярвате на нещо, което застрашава самодоволството ви. Приели сте за даденост, че всички на този свят, освен вас са ненормални. И няма да приемете което и да е доказателство за честността им. Никога повече няма да се опитам да докажа каквото и да е на някого от вас. Никога повече няма да правя тълкуване, освен ако не е за човек, който се нуждае от помощта ми и вярва, че мога да му я окажа!

Той си излезе.

* * *

Нокътят му така и не порасна нормално. През цялата зима пръстът му забираше и го болеше, напомняйки му за ножа, който се бе опитал да открие истината, прониквайки в плътта му. Нямаше да има повече подобни неща. Проучвателната комисия към Литературен клуб „Е. К. Б.“ бе престанала да функционира. Но инквизиторите на съвестта му останаха и въпросите им му причиняваха повече болка, отколкото всичко, което му бяха сторили по време на демонстрацията.

Добродетел или порок бе тази странна дарба? По същество тя имаше само един плашещ аспект — не можеше да бъде обяснена; не можеше да бъде разбрана. Трябваше ли да бъде използвана, или не трябваше? Щеше ли да поразии и децата му, или щеше да свърши както бе започнала — с него, странна и блуждаеща нишка на съдбата, която се канеше да задуши покоя и щастието му?

Едгар бе избягал от учените, но не можеше да избяга от себе си. Никак не го успокояваше мисълта, че някаква сила, отвъд човешките познания, препуска през него в очакване той да се потопи в нея като подземен поток, бучащ под тихото поле. Отвъд това обаче имаше нещо още по-обезпокояващо, облак, който често завихряше буря от страх, закриващ всички други мисли. Сега обаче го срещаше на всеки ъгъл. Ами ако предаде на сина или дъщеря си тази необуздана способност на ума?

Гъртруд се боеше от същото, но любовта ѝ към осезаемия Едгар, добросърдечния, буден млад мъж, спечелил сърцето ѝ, бе толкова силна, че каквото и да бе това вътре в него, тя не му позволяваше да наруши светостта на любовта им. Погледът ѝ придоби гордост и величие, които сякаш не допускаха никой, освен приятелите на небесното, да върви редом с нея към дългоочакваната пролет.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През ноември 1906 година студио „Кейси“ на Колидж стрийт организира художествена изложба. Колекция от картини, снимки и акварели, оценена на 40 000 долара, бе взета на консигнация от мъж на име Франц фон Ханфщангъл, търговец на изкуство от Ню Йорк. Събитието бе добре посетено и бяха продадени много снимки и акварели; останалите бяха запазени за Коледа, когато изложбата приключваше и картините — върнати в Ню Йорк. Бизнесът вървеше толкова успешно, че Едгар бе сигурен, че до пролетта ще може да започне построяването на къщата, която планираха с Гъртруд.

На 23 декември пожар унищожил студиото на Колидж стрийт. Не оцеля нито една картина. Когато провери застрахователните си полици, Едгар осъзна, че нито една от тях не покрива стоки на консигнация. Списъците на Фон Ханфщангъл показваха, че произведенията, които не му бяха върнати, са на стойност 8000 долара. Едгар фалира; студиото имаше дългове.

Бизнесът продължи в студиото на Стейт стрийт и бе по-добър от всякога. Едгар работеше всеки ден и почти всяка нощ, като отсъстваше само в неделните утрини, за да преподава в неделното училище. Единствената му почивка бе в следобедна на 16 март 1907-а. Остана си у дома след обяда, като крачеше напред-назад из всекидневната на малката къща на Парк авеню, в която живееха с Гъртруд, и пушеше цигара след цигара. Г-жа Еванс, която им бе дошла на гости, излизаше от време на време от спалнята, за да му каже нещо. Веднъж се появи и сестрата, Дейзи Дийн, която го погледна студено. Накрая усмихнат се показа и Блекбърн.

— Чу ли го? — каза той. — Доста силно изграчи.

Едгар преглътна.

— Момче ли е? — попита той. Чувстваше се глупаво.

— Техническият термин е „син“ — отговори Блекбърн. — Здрав е като бик. Гъртруд е добре.

Г-жа Еванс отвори вратата на спалнята и го извика.

— Четири килограма — каза тя.

Едгар приседна.

— Не съм искал да причиня болка — каза той немощно. — Не знаех, че ще е така — толкова страдание за Гъртруд. Защо на мен ми се размина толкова леко?

Блекбърн сдържа усмивката си.

— И ти си страдал — каза той. — А отсега нататък можеш спокойно да се тревожиш. Имаш да храниш още едно гърло.

— Бих искал още дузина, но не по този начин — каза Едгар.

— Хайде да направим сеанс и да открием друг начин — предложи Блекбърн.

Той се върна в спалнята. Г-жа Еванс излезе с бебето.

— Не е ли прекрасен? — каза тя.

— Да — отвърна Едгар, но не мислеше така. Когато остана насаме с Блекбърн, го попита дали всички бебета приличат на одрани зайци.

Блекбърн кимна печално.

— Дори Клеопатра е изглеждала така, когато се е родила — каза той. — Това ще се промени.

Кръстиха го Хю Лин, на двамата братя на Гъртруд. Г-жа Еванс, която остана да се грижи за него, докато Гъртруд се възстанови, го обяви за ангел.

Цяла пролет и цяло лято ангелът не спря да плаче. Продължи и през септември, когато втори пожар разруши студиото на Стейт стрийт. Този път обаче в него нямаше никакви стоки на консигнация и застрахователните съветници бяха склонни да проявят великодушие.

— Нямате много късмет, Кейси — каза единият. — Просто ни кажете сумата и няма да си правим труда да я проверяваме. Ще получите парите.

Едгар незабавно нае дърводелци и след две седмици бе готов да продължи работа. Тогава партньорът му се изплаши, довеждайки фирмата им до фалит. Франк Потър, първоначалният му партньор, бе продал своя дял на Едгар и бе заместен от Лин, брата на Гъртруд, и Джо Адкок. Именно Адкок инициира банкрута, въпреки че никой от кредиторите не бе обезпокоен. Студиото затвори за седем минути, докато се организират формалностите. После отново отвори. Клиентите бяха повече от всякога.

Тъй като бе определена за основен кредитор на Едгар в процедурата по несъстоятелност, Кари Солтър бе повикана в Боулинг Грийн. Тя дойде заедно със съпруга си д-р Томас Бър Хаус от Спрингфийлд, Тенеси.

— Едгар, можеш ли да си представиш, че съм омъжена не за един, а за двама доктори? — каза тя. — Той е не само доктор по медицина, но и остеопат.

Д-р Хаус бе мил човек с дълги, извити нагоре мустаци и кафяви очи, които проблясваха и го издаваха, когато се опитваше да се пошегува с някого. Харесваше Боулинг Грийн и идеята да прекара зимата там, преди да отвори кабинет в Хопкинсвил напролет.

— Ти би трябвало да управляваш студиото — каза той на Кари. — Не можем да си тръгнем.

— Ще остана при Гъртруд, за да може Лизи да се прибере — отвърна Кари. — Ти управлявай студиото. Аз нищо не разбирам, а и Едгар знае какво прави.

— Аз ще му помагам — каза д-р Хаус.

От този момент той прекарваше дните си в студиото, като пушеше пури, наблюдаваше как Едгар прави снимки и разговаряше с докторите, които по стар навик идваха да се видят с Едгар и един с друг. Не проявяваше никакъв интерес към бизнеса, нито към приказките за тълкуванията. „Много интересно“, само това бе казал веднъж. Решил бе да се отдаде на почивката и не позволяваше нищо да я прекъсне.

Едгар забрави за всичко друго, освен за работата. Искаше да си изплати дълговете и отново да бъде свободен човек. Освен това искаше да напусне Боулинг Грийн. След двата пожара и горчивото преживяване с докторите не изпитваше предишната любов към града. Искаше да се махне и да започне на чисто. Гъртруд бе на същото мнение.

С настъпването на пролетта нещата вървяха доста добре. Д-р Хаус и Кари се върнаха в Хопкинсвил, а Гъртруд и Хю Лин заминаха заедно с тях на гости в Къщата на хълма. Едгар се премести да живее в студиото.

Това стана в края на март. Една вечер през май д-р Хаус позвъни на Едгар от Хопкинсвил.

— Кари е болна — каза той — и иска да дойдеш и да ѝ направиш тълкуване. Повиках д-р Хагард от Нашвил и той иска да я оперира, но тя не дава да се направи нищо без съгласието ти. Ще е добре да дойдеш. Тя е доста зле.

Едгар хвана нощния влак и по целия път към Хопкинсвил се моли. Вярата на Кари в него винаги го бе карала да се чувства добре, топлеше го. Тя бе изразила убеденост във верността на диагнозите и в това, че способността му е дар от Бога. Бе му се доверявала и за други неща. Давала му бе пари, когато бе имал нужда, а сега, когато парите бяха изложени на риск заради пожарите, тя му поверяваше живота си. Беше ли оправдана вярата ѝ?

Как можеше той да знае какво ѝ има? Как щеше да се почувства д-р Хаус, докато наблюдава как човек без медицинско образование заспива и поставя диагноза на съпругата му, докато самият той, дипломиран лекар, стои отстрани безпомощен?

На сутринта, когато се изправи пред двамата във всекидневната в Къщата на хълма, той се почувства дори по-зле. Кари очевидно бе много болна и страдеше. Вярата ѝ обаче бе непоклатима.

— Тълкуването ще ни каже какво ми има и как да го излекуваме — убедена бе тя. — Започни възможно най-скоро, Едгар. Д-р Хаус ще записва всичко, което кажеш. В присъствието на други хора тя винаги наричаше съпруга си д-р Хаус.

Едгар се оттегли в една от спалните и заспа, като преди това инструктира д-р Хаус за внушенията, най-вече за това, как да го събуди. Открил бе, че това е единственият важен момент по време на сеанса. Всеки можеше да го ръководи, стига да направеше правилното внушение за събуждане и да не се отдалечава от спящото тяло.

Когато Едгар се събуди, д-р Хаус се мръщеше.

— Според Хагард става дума за тумор на стомаха — каза той. — Повиках всички местни доктори и те са съгласни с диагнозата. Ти обаче казваш, че няма тумор. Казваш, че е бременна и проблемът е притиснато черво. Това, което предлагаш за притиснатото черво, звучи разумно — топли маслени клизми и някои други неща.

Той поклати глава.

— Но не разбирам как може да е бременна. Тя не би трябвало да може да има деца.

Едгар се чувстваше нещастен. Бе се надявал да потвърди диагнозата на докторите — това щеше да направи нещата много по-лесни. У. Х. Хагард бе един от водещите специалисти в Нашвил.

— Ще опитаме с тези предписания и ще видим какво ще стане — каза д-р Хаус.

Едгар остана да преспи в Къщата на хълма. На сутринта д-р Хаус излезе от спалнята на Кари и се здрависа с него.

— Беше прав за притиснатото черво — каза той. — Кари е по-добре. Но не виждам как може да е бременна.

Едгар се върна в Боулинг Грийн. През ноември, в седмия месец, се роди Томас Бър Хаус — младши. Бе толкова малък и крехък, че го разнасяха на възглавница. Единствено Кари вярваше, че ще преживее зимата. През повечето време беше болен и предразположен към конвулсии. Един мартенски ден те бяха толкова много, че Кари помоли д-р Хаус да повика Едгар.

Този път, когато Едгар пристигна от Боулинг Грийн, д-р Хаус бе в присъствието на двама местни лекари. Единият посочи към Едгар и каза:

— Ако ще се занимаваш с този шарлатанин, аз се махам — и си тръгна.

Другият, д-р Джей Би Джаксън, който отдавна бе семеен лекар на Кейси, остана. Кари седеше на нисък люлеещ се стол до прозореца във всекидневната. Бебето, което лежеше в скута ѝ, изпаднаше в конвулсии на всеки двамадесет минути. Едгар излезе и отиде в отсрещната спалня. Д-р Хаус и д-р Джаксън го последваха. Едгар легна на леглото и заспа. Когато се събуди, д-р Хаус седеше до него, а д-р Джаксън бе отишъл във всекидневната. Вратата бе отворена и Едгар го чуваше да говори с Кари.

— Г-жо Хаус, не можете да направите това, което предлага този човек — бяха думите му. — Той ви казва да дадете на детето си отрова.

Едгар влезе и застана до камината. Кари продължаваше да се люлее, загледана в бебето. Д-р Хаус също влезе и седна до нея.

Кари се обърна към Джаксън.

— Вие сте един от лекарите, които ми казаха да се оперирам, нали? — каза тя. — Аз не се оперирах. Сега бебето ми умира и вие не можете да му помогнете. Но не искате да направя това, което казва Едгар. Е, ще го направя.

Д-р Хаус се опита да я придума.

— Това, което той предписва, е свръхдоза беладона. Сама знаеш колко отровна е тя. Разбира се, той дава и противоотрова — но как да знаем, че ще подейства?

— Единственото, което знаем, е, че бебето ще умре, ако не направим нещо — отвърна Кари. — Това е единственият ни шанс. Премежете дозата, д-р Хаус. Сама ще му я дам.

Д-р Хаус отиде в стаята си и се върна с беладоната. Кари я даде на бебето и след няколко минути то се отпусна, протегна се и заспа.

— Пригответе противоотравата — каза Кари.

Джаксън се обърна към Едгар.

— Ти предписа нещо друго — каза той. — Лапа от праскова. Не знам как се прави или с какво ще помогне, но ти я предписа. Знаеш ли какво представлява?

— Аз ще я приготвя — каза Едгар.

Той с радост излезе от къщата. Изпитваше нужда да прави нещо. Да стои и да гледа как бебето лежи в ръцете на Кари в очакване да види дали ще живее, или ще умре, бе повече, отколкото можеше да понесе.

Каква ли можеше да е тази лапа от праскова? Не би могла да се прави от листата, тъй като всички клони в градината бяха голи. Той се покачи на едно от дърветата и откъсна най-младите, най-нежните клони. От тях щеше да стане хубава отвара, ако това трябваше да се направи. Занесе ги в кухнята, постройка, отделена от къщата, и ги сложи в тенджерата, заливайки ги с гореща вода от чайника.

Г-жа Еванс дойде да му помогне. Когато отварата бе достатъчно силна, накиснаха в нея хавлиени кърпи, изстискаха ги и ги занесоха в къщата. Занизаха се часове, които се сториха безкрайни на Едгар. Когато влезе във всекидневната с поредната партида кърпи, Кари вдигна поглед към него и каза:

— Оправя се. Знаех, че ако някой може да го спаси, това си ти, Едгар.

Той излезе в студената нощ, дишайки дълбоко. Д-р Хаус се приближи.

— Няма смисъл да се инатя като магаре — каза той. — Ти спаси Кари, а сега спаси и детето с това твоє изпадане в транс. Все така ми

звучи безумно, но това безумие се оказва доста точно. Боя се, че и аз ще трябва да повярвам в него.

— Надявам се, че си прав — каза Едгар. — След тази вечер и аз самият започвам да вярвам в него.

Докато стоеше под зимното небе, загледан в звездите и знаещ, че е направил нещо добро, той почувства, че за първи път разбира себе си. Бе спасил от страдание, а може би дори от смърт човешко същество, дете, като бе използвал силата, дадена му от Бога. Най-голямата му мечта се бе сбъднала. Нима не бе това начинът, по който да живее?

Когато се върна в Боулинг Грийн обаче, пристъпът на вяра отмина. Всеки ден виждаше приятелите си доктори и когато се изправяше пред тяхната мълчалива самонадеяност, свободата, с която боравеха с медицински и научни термини, и напомнанията им да забрави миналото и да продължи с „интересните експерименти“, той се изпълваше с меланхолия. Още по-тежко му стана, когато осъзна, че целта, която си бе поставил, е най-низшата в живота му — просто искаше да си погаси дълговете.

През август 1909 година и последната сметка бе изплатена. След седем години на тежък труд беше без пукната пара.

Отиде в Хопкинсвил и отседна в Къщата на хълма при Гъртруд, Хю Лин, д-р и г-жа Хаус, малкия Томи и останалите от семейството. За да е зает с нещо и да прикрие унижението, което изпитваше заради това, че няма нито работа, нито пари, той предложи да премести кухнята и да я съедини с основната сграда на къщата. Това бе огромно начинание, свързано с множество импровизации от инженерно естество. По време на една от тях, докато местеха кухнята върху ролките, леля Кейт, която му помагаше, каза тихо:

— По-добре спри това проклето нещо, ако можеш. Пръстът ми попадна под него.

Нямаше как да спрат движението, нито дори да го забавят. Кухнята продължи да се търкаля и пръстът стана на каша.

Работата бе приключена без други произшествия. После Едгар си събра багажа и тръгна да си търси работа.

* * *

Върна се за Коледа, въпреки че за да го направи, се наложи да напусне работата, която си бе намерил в Гадсдън, Алабама.

— Не можех повече да стоя далеч от вас — каза той на Гъртруд. — Ще си намеря друга работа. Фотографите са рядкост в Алабама. Вече ми предложиха работа в Анистън, при „Ръсел Брадърс“. Ще поработя из щата, докато намеря подходящия град, и ще си отворя собствено студио.

— Ще започнем наново — каза Гъртруд. — Не може все да имаме такъв лош късмет.

По време на празниците съдията го заведе да го запознае с д-р Уезли Х. Кечъм, хомеопат, който бе отворил кабинет в Хопкинсвил. По това време хомеопатите бяха много и се радваха на популярност. Наричаха ги доктори „по лъжичка на час“ заради навика им да предписват лекарства в малки и чести дози, обикновено по лъжичка. Някои хора наричаха лекарствата им „стомашна вода“, но хомеопатите, които сами забъркваха предписанията си, имаха много последователи.

Кечъм, млад мъж, малко над 30-те, с остри черти и пенсне, топло поздрави Едгар. Чувал бе за тълкуванията от някои от старите пациенти на Лейн и искаше да присъства на един сеанс. Едгар отговори, че вече не прави демонстрации.

— Тогава как мога да присъствам? — попита Кечъм.

— Ако дойдете с писмена молба от човек, който наистина се нуждае от помощ — отговори Едгар — ще го направя. Това е единственото условие.

— Чакайте тук — каза Кечъм.

Бяха в кабинета му. Той излезе и отиде в отсрещния хотел „Латъм“. Върна се след минути, размахвайки лист хартия.

— Ето, този човек има голяма нужда от помощ.

— Наистина ли? — попита Едгар.

— Заклевам се — каза Кечъм.

— Тогава ще го направя.

— Кога? — попита Кечъм.

— Сега, тук — отговори Едгар. Той си свали вратовръзката, разхлаби яката и ръкавелите и си развърза обувките, след което легна на масата за преглед. Съдията каза, че той ще му казва внушенията. Кечъм му подаде листчето. Едгар заспа.

Когато се събуди, Кечъм стоеше в средата на стаята, окачил палци на джобовете на жилетката си, и се клатушкеше напред-назад на пети, усмихвайки се на себе си.

— Това наистина надминава всичко, което съм виждал — каза той. — Всеки друг, освен човек като мен, би се хванал на въдицата.

Той продължи да се поклаща.

— О, да, ако се съгласите да действваме заедно, ще направим купища пари — той се засмя. — Вие говорехте за мен. Казвате, че си мисля, че имам апендицит. Боже, аз знам, че имам! Шест от най-добрите лекари в щата ме прегледаха. Ще ме оперират следващата сряда. Казвате, че съм се препънал в кутия и съм се наранил; и че ако отида на остеопат, той ще ме оправи. Момчето ми, вие сте шарлатанин, но ако станем комбина, ще обиколим цялата страна и ще измамим всички. Да, сър, много сте ловък. Бихте измамили всеки, освен мен.

Едгар кипеше от гняв. Опита се да се контролира, когато заговори.

— Ако това е измама — каза той — тя не е моя. Аз нищо не знам за това. Но може би вие ще ми кажете как така избрах апендицита; ако съм шарлатанин, защо не казах, че имате стомашни проблеми, болки в краката или болно сърце? Ако съм шарлатанин, предизвиквам ви да го докажете. И ако успеете, няма да направя друг сеанс, докато съм жив!

Той излезе от кабинета. Съдията го последва.

Когато остана сам, Кечъм повика секретарката си. Тя бе седяла зад полуотворената врата на вътрешната стая, стенографирайки думите на Едгар.

— Напечатай бележките веднага щом можеш — каза Кечъм. — Мисля, че го хванах.

Когато преписът бе готов, той го пхна в джоба си и се запъти към кабинета на д-р Джеймс Е. Олдъм, местния остеопат.

— Олдъм — каза той — аз съм Кечъм, новият хомеопат. Традиционните доктори не ме харесват също толкова, колкото и вас. Реших, че трябва да се обединим. Да станем приятели.

Олдъм оцени встъпителните думи и се ръкува с него.

— Какво ще кажете да ме прегледате? — каза Кечъм. — Не се чувствам много добре.

— С удоволствие — каза Олдъм. — Съблечете се до кръста и легнете на масата.

Докато се събличаше, Кечъм продължи да говори.

— Познавате ли този Кейси, който прави тълкувания? — попита той.

— О, да — отвърна Олдъм.

— Какво мислите за него?

— Умен е — каза Олдъм. — Схваща бързо. Обикновено показва доста добри общи познания по медицина.

— Предполагам, че хората му казват разни неща — каза Кечъм.

— Да — отвърна Олдъм. — Аз го лекувах, когато не можеше да говори. От мен е научил всичко, което знае.

— По време на сеансите си е препоръчвал на пациенти да идват при вас, нали така — каза Кечъм — когато е работел с Лейн?

— Да, но аз сам диагностицирах случаите.

— Предполагам, че ви е отнел пациент? Направил го е, нали така?

— Да — отговори Олдъм.

— Пациентът почина ли?

— Доколкото знам, не.

Кечъм легна на масата. В едната си ръка държеше сгънатия лист с диагнозата.

— Е, и аз мисля, че е измамник — каза той. — Да ви кажа честно, той ми направи тълкуване днес следобед. Мисля, че го хванах в капана. Прегледайте ме и кажете какво откривате.

Той легна по корем и Олдъм започна да изследва гръбнака му, като натискаше различни прешлени.

— Напоследък да ви е боляла дясната страна? — попита той.

— Да — отговори Кечъм.

— Обзалагам се, че сте решил, че имате апендицит — каза Олдъм.

— Боже мой! И Кейси това каза! — Кечъм разгъна листа и се вторачи в него, докато главата му висеше от ръба на масата.

— Тук има лезия — каза Олдъм, като натисна два прешлена. — Вероятно причинена от падане или навяхване.

— Какво бихте направили? — попита Кечъм.

— Не е трудно да се оправи — отговори Олдъм. — Ще повикам жена ми, за да ви държи за стъпалата, докато аз усуквам гърба.

— И Кейси това казва — възкликна Кечъм от другия край на масата. — Дори спомена, че жена ви трябва да ме хване за краката.

Същата вечер Едгар и съдията се върнаха в кабинета на Кечъм по негова молба. Когато влязоха, той се държеше за дясната си страна, а с лявата ръка им помаха да седнат.

— Вие не сте измамник — каза той на Едгар. — А аз се държах като проклет глупак.

Той разказа за посещението си при Олдъм.

— Шегувах се, когато днес следобед ви предложих да работим в екип — каза той — но сега съм сериозен. Можем да направим много добро за много хора и да забогатеем. Можем да намерим нов лек за различни болести. Можем да революционизираме медицината. Какво ще кажете?

— Няма да стане — каза Едгар. Все още бе ядосан. — Радвам се, че открихте грешката си. Разбрахте, че не съм шарлатанин като всички други доктори, които ме изследваха. А сега, ако всички вие успеете да ме убедите, че не сте шарлатани, може би ще се присъединя към вас!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бе тиха неделна вечер в Монтгомъри, Алабама, в края на октомври 1910 година. Фотограф от персонала на „Х. П. Треслър“, който се връщаше от седмично пътуване из страната, влезе в сградата на студиото и заизкачва стълбите, влачейки оборудването си. Бе слаб млад мъж с уморен вид, с дълги крака и ръце и кръгло, момчешко лице, което го правеше да изглежда по-млад от неговите 33 години.

В приемната на студиото светеше лампа. На един от фотьойлите се бе свил мъж, който дремеше. Когато фотографът влезе, той скочи на крака.

— Вие ли сте Едгар Кейси? — попита той.

— Да — кимна фотографът.

— Търсихме ви къде ли не. Вие сте известен.

Мъжът извади от джоба си множество изрезки.

— Нюйоркският „Таймс“, „Пост Диспач“ в Сейнт Луис, денвърският „Поуст“, „Стар“ в Канзас Сити...

Той подаде изрезките на Едгар. Първата бе страница от „Таймс“ от неделя, 9 октомври, и от нея го гледаха две снимки, които му бяха познати — висяха във всекидневната на семейство Кейси в Хопкинсвил. Едната бе на Едгар, другата — на съдията. Между тях бе снимката на Кечъм. Едрите букви на заглавието съобщаваха: „Необразован мъж става доктор, когато е под хипноза — странната сила, проявявана от Едгар Кейси, озадачава лекарите“.

Едгар се отпусна на един фотьойл и зачете:

Медицинската гилдия в страната проявява жив интерес към необикновената способност на Едгар Кейси от Хопкинсвил, Кентъки. Твърди се, че той умее да диагностицира трудни болести, докато е в състояние на полусъзнание, въпреки че няма познания по медицина, когато не е в това състояние.

Миналото лято, по време на среща в Калифорния на Националното общество на лекарите хомеопати д-р У. Х. Кечъм има възможността да спомене за този случай и бе поканен да го дискутира на банкет в присъствието на близо 35 доктори от въпросното общество в Пасадена.

Д-р Кечъм изнесе внушително дълга реч... Той предизвика такъв интерес... че един от водещите бостънски лекари, който чу речта, предложи на д-р Кечъм да подготви дисертация като част от програмата за септемврийската среща на Американското общество по клинични изследвания. Д-р Кечъм изпрати дисертацията, но не отиде в Бостън.

Мъжът се изкашля, за да привлече вниманието на Едгар.

— Аз съм репортер — каза той — и исках да ви питам за това. За какво става дума? Вярно ли е?

— Не знам — отговори Едгар и се засмя безпомощно. — Аз съм човекът, за когото става дума, но не знам нищо за тази дисертация. Познавам Кечъм; правил съм за него няколко тълкувания, когато съм се прибирал в Хопкинсвил. Но нямах представа, че ще пише за това. От седмица обикалям из страната и през това време не съм се чувал със съпругата си.

— Точно това ми трябва — каза репортерът. — Лична информация. Защо сте тук, в Монтгомъри, и работите за Треслър? Той не беше сигурен, че става дума за същия човек, когато се разчуха историите, но знаеше, че сте от Хопкинсвил, и когато видя снимката ви, се увери, че сте вие. Каза обаче, че сте дошъл при него от „Ръсел Брадърс“ и че сте работил за тях в Анистън и Джаксънвил.

Едгар обясни.

— Имах студио в Боулинг Грийн, Кентъки. То изгоря. Затова оставих семейството си в Хопкинсвил, а аз дойдох тук на работа, докато спестя достатъчно, за да си отворя друго студио. Напуснах „Ръсел Брадърс“ миналия юли, на четвърти, и дойдох тук.

— Е, проблемите ви свършиха — каза репортерът. — Както изглежда, можете спокойно да забравите фотографията. Кажете ми, какво е чувството да сте известен?

Едгар погледна изрезките.

— Бихте ли нарекли това добра слава — попита той — или лоша?

— Бих казал, че зависи от вас — отвърна репортерът. — Зависи какво ще направите с нея. Много хора, които се сдобиват с популярност, са като чудо за три дни. Някои се задържат на върха, но други бързо биват забравени.

Едгар кимна.

— Зависи какво ще направя с нея и какво другите ще направят с нея. В това е проблемът. Никога не знам какво се случва, докато съм заспал. Трябва да съм сигурен, че хората, с които работя, са честни и споделят идеите ми.

— Така или иначе, за какво става дума? — попита репортерът. — Какво е усещането?

— Не мога да го опиша — каза Едгар — нито да го обясня. Това е просто нещо, което е в ума ми, също като знанието как да направя снимка, да напиша писмо или дори да стана от стола. Когато помислите да станете от стола, вие го правите и всички неща, които се случват, за да се извърши това, са тайнствени — но те са такива, защото го правите толкова лесно, че не мислите за тях. Може би механизмът не е съвсем същият, но когато легна и поискам да заспя, аз го правя. А когато легна и поискам да изпадна в другия вид сън — този, който всички останали познаваме, аз го правя. Това е, което знам.

— Сигурно е така, както казвате — отвърна репортерът. — Аз ще вървя, защото искам да включа материала във вестника. Поздравления за славата — независимо дали е добра, или лоша.

Когато остана сам, Едгар се върна към изрезките, препрочитайки ги отново и отново, за да разбере какво се е случило.

„Като цяло младият Кейси е направил над хиляда тълкувания...“

Вероятно бе така, но не бяха направени за Кечъм. Някои от случаите, за които се споменаваше, бяха на Лейн — имаше описание на случая със семейство Дитрик например. За Кечъм той бе провеждал тълкувания само два пъти. Бе отстъпил пред предложението му да го закара до Хопкинсвил и обратно в замяна на услугите му. По време на посещенията си бе ходил в кабинета му всеки ден, за да прави сеанси, без да задава въпроси и с единственото условие това да са хора, които наистина се нуждаят от помощ.

Както изглеждаше, по време на посещение в Калифорния Кечъм бе разказал някои невероятни неща и когато бе помолен да ги доразвие в научен доклад, бе събрал всички налични доказателства в Хопкинсвил. Бе се получила добра история.

Това, което най-много заинтригува Едгар, бе обяснението на феномена, което, както се твърдеше, самият той бе дал по време на сеанс:

Веднъж, докато бе под автохипноза, нашият субект обясни следното: когато му бе казано да посочи източника на познанията си, той, в този момент в подсъзнателно състояние, каза: „Умът на Едгар Кейси е податлив на внушение, каквото е подсъзнанието на всеки друг човек; но в добавка той има способността да тълкува разбираемо за обективния ум на другите онова, което получава от подсъзнателния ум на индивиди от същия вид. Подсъзнателният ум не забравя нищо. Съзнателният ум получава впечатлението отвън и пренася мислите към подсъзнанието, където те остават дори ако съзнанието бъде унищожено“. Той говореше за себе си в трето лице, казвайки още, че подсъзнателният му ум е в директна връзка с всички други подсъзнателни умове и е способен да тълкува чрез обективния си ум и да предава получените впечатления на други обективни умове, събирайки по този начин цялото познание, притежавано от милиони други подсъзнателни умове.

Значи това беше. Е, не означаваше кой знае какво, тъй като не казваше защо той може да прави нещо, което другите не могат. Явно умът му не се различаваше от техните, като изключим това, че можеше да работи отзад — напред. Ако всички бяха като него, щяха да са в състояние да изпаднат в хипноза и да изпратят обратно към съзнанието онова, което знаеше подсъзнанието им.

Очевидно обаче Бог нямаше такъв замисъл. Той караше човека да върви през света в тъмнина, осветяван единствено от онова, което научаваше от опит и от вярата си.

Тогава защо той бе различен? Видението на жената бе отговорът — ако можеше да го приеме. Понякога можеше; прие го в онази мартенска вечер, когато стоеше навън в студения, притихнал въздух и знаеше, че бебето на Кари е спасено. Друг път не можеше да го приеме — когато си миеше ръцете и виждаше, че бяха грубият инструмент на работник; когато се бръснеше сутрин и виждаше лице на прост, необразован мъж, склонен към замечаност, инатливост, сантименталност и дори безразсъдство; когато вечер четеше Библията и знаеше, че е провинциално момче, в чието съществуване има много по-малко магия, отколкото в стъблото на майско цвете.

Джеймс Хислър, президент на Американското психично общество, е изказал предположения, засягащи развитието на способностите на субекта. Други психолози в Европа и Америка търсят информация и намерението на д-р Кечъм е да покани комисия от учени от най-висок ранг да дойдат в Хопкинсвил и да проведат безкомпромисни разследвания, за да докладват за истинността на онова, което се твърди, но не среща разбиране.

Едгар седна на бюрото и започна да преглежда пощата си. Какво ставаше? Нима учените се готвеха да му се натрапят? Писмото на Гъртруд не го осветли по въпроса — тя знаеше само това, което бе прочела във вестниците. Искеше да знае какво ще прави той. Писмото от майка му донякъде разкри историята.

„Д-р Кечъм не е споменал името ти в първоначалния си доклад — пишеше тя — но журналистите заприиждаха в града и разкриха всичко. Откраднаха снимките от всекидневната, а аз разбрах едва когато ги видях във вестниците. Изключително смущаваща история. В къщата постоянно имаше хора. Надявам се, че ще е за добро. Баща ти много се гордее.“

Имаше писмо и от Кечъм. Той не предлагаше обяснение на постъпката си, а насърчаваше Едгар да се върне в Хопкинсвил и да печели пари от тълкуванията. Щяха да основат компания — Кечъм, съдията и г-н Албърт Д. Ноу, собственик на местния хотел „Латъм“, вече се бяха разбрали да бъдат партньори. Ако Едгар им съдействаше,

щяха да го направят пълноправен съдружник. Всичко, което искаха да знаят, бе какви условия ще приеме за услугите си. Те щяха да се съгласят на всяко разумно предложение, а поне — що се отнасяше до Кечъм, думата „неразумно“ не съществуваше. „Можеш да имаш, каквото поискаш“, пишеше той.

Едгар загаси лампата и прекара остатъка от нощта в тъмното студио, загледан през прозореца към звездите. Дошъл бе неговият час — трябваше да вземе решение какво да прави със себе си и странната си способност.

Знаеше, че решението трябва да е лесно. Искаше да вярва, че това бе дар от Бога, за да помага на хората. Но бе като Мойсей — не можеше да повярва, че му се е случило.

Едно нещо бе сигурно — това бе талант, а не трик; не бе резултат от социална неприспособеност, нито заболяване. Той бе здрав човек; от години се радваше на добро физическо състояние, като се изключеха проблемите с гласа.

Не ставаше дума за нещо, което изискваше неестествено състояние на тялото му. Нямахше нужда да се настройва, като гори тамян, слуша музика или мънка заклинания. Не му бе нужна тъмнина. Не намираще за необходимо да се въздържа от определени храни. Пушеше винаги когато искаше.

Не се изискваха религиозен екстаз, молитви, нито дори предварително отдаване на вглъбяване в тишина. Нужно бе единствено да е в нормално здраве и стомахът му да е смлял поредното ядене.

Не се изморяваше от това. Когато се събудеше, обикновено се чувстваше освежен. Винаги бе гладен, но една бисквита и чаша мляко му стигаха. Не можеше да го прави повече от два пъти дневно, без да почувства изтощение, но не беше и разумно да очаква, че толкова сложна процедура може да се извършва по-често от това.

Така че това очевидно бе нещо естествено за него — нещо подобно на способността да пише, да рисува или пък да пее. Това бе неговият начин да изразява себе си. Искаше да помага на хората точно както комиците искаха да разсмиват. Това бе начинът, който му бе даден, за да удовлетвори желанието си. Трябваше само да го използва по предназначение.

Явно това означаваше да помага не само на малцина избрани, като например на близките си или на онези, които чуваха за него от хора, на които бе помогнал, като семейство Дитрик. Това бе дар от Бога, предназначен за всички.

Но Божият дар би могъл да се контролира от дявола. Всеки талант можеше да си избере един от двамата господари, а в неговия случай изборът не бе изцяло негов. Когато използваше таланта си, той спеше. Кой щеше да наблюдава, да се грижи с него да не бъде злоупотребено? Как да знае дали умът му работи за добро, или за зло?

Блекбърн винаги бе твърдял, че спящият му ум съдържа в себе си съвестта му и не може да бъде отклонен от правия път. Той посочи припадъка на Нова година като пример за закрилата на спящия ум над тялото. От друга страна, самият Едгар бе казал по време на сеанс: „Умът на Едгар Кейси е податлив на внушение, каквото е подсъзнанието на всеки друг човек“. Всяко подсъзнание, когато е в състояние на хипноза, би направило всичко, което му бъде казано. Явно и неговият ум също — нима той не издирваше хората и не диагностицираше заболяванията им? Ами ако му се кажеше да направи нещо друго — да даде информация, която би послужила за безскрупулни цели? Щеше ли умът му да го направи?

Той сам си бе единствената защита. Ако останеше непоковарен в живота си и се молеше за напътствие и помощ, докато прави тълкуванията, Бог със сигурност нямаше да позволи да го измамят.

Това бе най-доброто, което можеше да стори — и бе негов дълг да го направи за всички, които се нуждаеха от помощ. И за братовчедата Айк.

Споменът за братовчедата Айк винаги го бе преследвал. Преди години, когато работеше с Лейн, Айк бе дошъл за помощ. Ходил бе при много доктори и никой не бе успял да му помогне. Състоянието му беше лошо. Проведоха сеанс, Лейн започна да го лекува и той се подобри. Премести се в града и отседна при съдията, в къщата на Уест Севънт стрийт, за да бъде близо до кабинета на Лейн. Тогава нареди на Лейн да прекрати практиката си. Айк се влоши и повика Едгар, който се бе прибрал в Хопкинсвил за уикенда.

Този ден той се чувстваше много зле. Съпругата му и дъщерите им бяха при него. Айк ги отпрати с жест.

— Оставете ме насаме със Старчето — каза той.

После помоли Едгар да седне до него и като хвана ръката му, каза:

— Как го правиш това, Старче? Как казваш на хората какво им има, та да може Лейн да ги лекува според това, което му казваш?

— Не знам — отговори Едгар. После му разказа за преживяванията си, но пропусна видението на жената.

— Чуй ме сега — каза Айк. — Познавам майка ти и баща ти откакто бяха малки деца. Присъствах на сватбата им. Познавам теб от деня, в който се роди. Допреди няколко години те виждах всеки ден. Знаем, че в някои отношения си необикновен — това, дето познаваш Библията, е само едно от тях. Но другото — мислиш ли, че е номер, който си научил под ръководството на Лейн?

Едгар поклати глава.

— Не знам — отговори той.

— Аз съм на края на живота си — каза Айк. — Казват, че умирацията има мъдрост в думите си. Дали е така, не мога да съм сигурен, но искам да ти кажа да помислиш върху това, което притежаваш, да разбереш какво е и да го следваш в действията си. Дали е дар от Бога? Мисля, че да.

От години съм болен. Бил съм по болници из цялата страна. Държаха ме седмици наред, после ме пускаха да си ходя и ми казваха, че не знаят какво ми има. И тогава ти, момчето, което съм познавал цял живот, легна, заспа и ми каза какъв е проблемът. И което е повече, каза на човек, който нищо не разбира от докторуване, какво да направи, за да ми облекчи състоянието — и когато той го направи, се почувствах по-добре — по-добре, отколкото от всички предишни лечения. Сега забраниха на Лейн да практикува и аз бързо се влошавам. Краят ми идва. Но ти, Старче, трябва да продължаваш с това нещо. Не позволявай на никого да ти попречи да помагаш на хората. Може никога да не го разбереш, но ако е от Бога и ако си верен на доверието, което Той ти е оказал, когато ти го е дал, няма да пострадаш.

Той пусна ръката на Едгар.

— Сега трябва да си почина. Извикай Пърл.

Едгар излезе и прати Пърл, една от дъщерите, да се погрижи за баща си.

Повече не видя Айк. Без манипулациите на Лейн състоянието му бързо се влоши. Така и никой не разбра какво точно му има. Тълкуването показва, че има израстък отстрани на перитонеума — дълга нишка, която е можело да отстранят оперативно в началните стадии, но сега хирургическата намеса щеше да означава смърт. Лейн му бе приложил магнитни манипулации и масаж.

И така — Айк си отиде. Беше му дошло времето, но ако бяха продължили с лечението, може би щеше да има възможност да поживее още малко в сравнително добро състояние. Имаше и други, на които можеше да се помогне по същия начин. По-млади хора. Деца.

Едгар бе гледал дълго звездите през таванския прозорец, а сега те избледняваха. Съмваше се. Предметите в студиото разкриваха силуетите си. На бюрото пред себе си той видя своята Библия.

След броени минути щеше да може да чете на утринната светлина. Тя щеше да го упъти.

Едгар отвори Библията, сложи пръст на средата на лявата страница и зачака думите да станат видими. Тогава зачете:

ПСАЛМ 46

Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ
в напасти.

За това няма да се уплашим, ако би се и земята
поклатила, и планините се поместили в моретата.

Ако и да бучат и да се вълнуват водите им, и
планините да се тресат от надигането им. Села^[1].

Има една река, чиито води веселят Божия град...

Той прекъсна четенето и започна писмо до Кечъм.

При определени условия ще приема предложението
ви. Баща ми ще провежда всички сеанси. На всичко, което
кажа, ще се прави стенографски запис и поне два
екземпляра ще бъдат напечатвани — един за пациента и

един за нашия архив. Ще се дават тълкувания само на болни, които сами помолят за това.

Освен това, трябва да бъде разбрано, че няма да смятам това за своя професия или средство за препитание. Компанията, която е основана, трябва да ми предостави напълно оборудвано фотографско студио, което аз да ръководя като средство за препитание. Компанията трябва да оборудва друг кабинет за сеансите, които ще давам по два пъти на ден. Не по-малко от 500 долара трябва да бъдат вложени в оборудването на фотографското студио, тъй като материалите трябва да са от най-добрите...

Когато писмото пристигна в Хопкинсвил, Кечъм се развесели. Той го показа на съдията и на г-н Ноу, дружелюбния хотелски съдържател, който им беше партньор.

— Той не знае какво го чака — каза Кечъм.

Пратиха телеграма на Едгар веднага да дойде в Хопкинсвил. Когато той пристигна, му показаха пощата — почти 10 000 писма. В някои от тях имаше и пари. Общата им стойност бе над 2000 долара.

— Какво да правим с тях? — попита Кечъм.

— Върнете ги — каза Едгар. — Не искам никакви пари, докато нещата не бъдат доставени.

Започнато бе съставянето на договор. Първо се проведе специално четене, на което присъстваха градските и окръжните съдии, както и няколко адвокати. Те бяха помолени да изкажат мнението си за легалността на продаването на информация от такъв източник и казаха, че не знаят да има закон, забраняващ това. Щатските медицински власти също бяха попитани и отговориха, че нищо не може да попречи на подобна практика, освен ако не бъде издаден закон срещу нея; и поради особената природа на изпълнението такъв един закон ще трябва да упоменава изрично името на Едгар — а тъй като това само по себе си е неконституционално, изглежда, че нищо не би могло да спре начинанието им.

Условията на договора бяха посочените от Едгар, плюс предложената от Ноу и Кечъм клауза той да получава петдесет процента от brutните постъпления и да ги дели със съдията. Другите

петдесет процента щяха да бъдат за Ноу и Кечъм и с тях те щяха да плащат наема и всички разходи.

— Колко ще струва фотографското оборудване, което искаш? — попита Ноу Едгар.

— Около 500 долара — каза той.

Ноу му подаде 500 долара.

— Набави си каквото искаш — каза той.

Едгар се вторачи в парите. Никога не бе виждал стодоларова банкнота.

Обзавеждането на кабинета бе впечатляващо. Включваше специална кушетка, ръчно направена, която бе доста висока, така че човекът, провеждащ сеанса, трябваше да стои прав, за да говори на Едгар. Самият той не виждаше смисъл — кушетката наистина изглеждаше внушително, само дето съдията бе принуден да стои прав по време на целия сеанс. На близката маса седеше стенографка.

Канцеларските пособия също имаха драматичен уклон. Заглавната част на бланките съдържаше снимка и надпис „Едгар Кейси — младши, психичен диагностик“. „Младши“ бе дошло от хората. Чичото, на когото бе кръстен Едгар, сега живееше в Хопкинсвил и за да ги различават, хората в града наричаха единия Едгар, а другия — Едгар — младши, макар всички да знаеха, че са чичо и племенник. Ето защо, когато бе получил поръчката за бланките, печатарят, без изобщо да се замисли, бе сложил „младши“.

Работата по връщането на парите бе трудоемка. Едгар сам пишеше повечето от писмата, като предлагаше да се уговорят за сеанс и ако е успешен, тогава да вземат пари за него. Нямаше установена цена и това не му харесваше. Ноу и Кечъм смятаха за по-добре да процедурат като повечето лекари — окончателна сметка, която да включва всички услуги. Възможно бе да има повече от един сеанс; може би щеше да е необходимо медицинско наблюдение от страна на Кечъм.

Едгар си създаде навик да чете стенографския препис на всяко тълкуване. Искаше да разбере какво излизаше от него, докато спеше. Остана смаян — звучеше му като научна приказка, като сън на вещер или бръщолевения, взети оттук-оттам от някоя енциклопедия.

„В това тяло откриваме дегенерация на бялото вещество в нервните тъкани... липса на връзка между симпатиковата и

церебралната нервна система... лезия в седмия дорзален...“

След всеки сеанс той се връщаше във фотографското студио в абсолютно объркване. Мислил бе, че изучаването на копията ще помогне на съзнателния му ум да разбере какво правеше подсъзнанието. Ако поне малко отбираще от медицина, прочетеното може би нямаше да му изглежда толкова странно и невероятно. Можеше да се научи да вярва в това безрезервно, воден от вътрешна вяра, а не на пристъпи — като отражение на чужди убеждения. Думите обаче се размазваха пред очите му. Езикът бе технически и Едгар се чувстваше по-объркан и отпреди това.

Един от първите неместни посетители в новия кабинет бе мъж от Нортънвил, Кентъки, град на около 55 км северно от Хопкинсвил. Представи се като Франк Е. Мор.

— Неотдавна купих каменовъглена мина от човек от Нортънвил на име Елджин — каза той на Едгар. — Когато обсъждахме цената и условията, го попитах дали в мината има друга жила. Той отговори, че не знае, защото мястото не било изследвано от инженери.

Попитах го как знае къде да копае. Той каза, че дошъл тук и накарал мъж на име Лейн да попита за това друг, който се казва Кейси, докато Кейси спял. Лейн му казал, че според Кейси трябва да копае в Нортънвил, където се пресичат железниците „Ел и Ен“ и „Ай Си“. Там се намира мината. Вие ли сте човекът, който го е казал?

Едгар поклати глава.

— Не знам нищо за това — каза той и обясни взаимоотношенията си с Лейн. — Не знаех, че прави сеанси и за хора, които не са болни.

— Така или иначе, накарах моите инженери да проучат мината — продължи Мор. — За подобно нещо не сте необходим. Но ако можете да помагате на болни хора, малката ми племенница в Уилямсън, Западна Вирджиния, имаше пристъп на детски паралич. Още не може да ходи и бих искал да проверя какво може да се направи, за да се ускори възстановяването ѝ. Искате ли да опитате?

Едгар проведе тълкуване и Мор бе толкова заинтригуван, че предложи да откупи договора от Кечъм, Ноу и съдията. Когато племенницата му в Западна Вирджиния съобщи, че се подобрява, той започна да строи болница в Нортънвил — дотолкова бе решен да постави тълкуванията на научна основа. Пациентите имаха проблем с

изпълнението на предписаните от Едгар лечения. Оказа се, че когато в тях бе включена помощта на доктор по медицина, той почти винаги отказваше да има каквото и да е общо със случая. Остеопатите обикновено бяха склонни да изпълнят манипулациите, но само след като поставеха собствена диагноза. Те лекуваха в съответствие със сеанса, ако това отговаряше на собствените им представи.

В Хопкинсвил бе възможно да се осъществява сътрудничество между различните доктори, но повечето пациенти не живееха в града, нито дори наблизко. Мор смяташе, че болницата ще реши проблема — поне за онези, които можеха да си позволят да я посетят. Там предписаното щеше да бъде точно изпълнявано и случаите — наблюдавани, докато тълкуванията покажеха, че всичко е наред.

Докато се пазареше с Кечъм, Ноу и съдията, Мор продължаваше да работи по плановете си. До януари 1911 година бяха завършени подземният етаж и основата на малка болница. Тогава Мор пострада лошо в мината. Едгар отиде в Нортънвил и му направи сеанс, но случаят изискваше хирургическа намеса и почивка; Мор се принуди да се върне в дома си в Охайо. Отне му много време да се възстанови и той изгуби вложенията си в Хопкинсвил. Болницата не бе завършена, договорът остана в Хопкинсвил. Когато си тръгна от Нортънвил, Мор взе със себе си копие от тълкуване, според което бе възможно травмите да причинят слепота. Ако това се случеше, бе предписано лечение.

Докато дните минаваха и архивът нарастваше, Едгар все по-ясно осъзнаваше, че Мор има право. За правилното изпълнение на леченията бе необходимо съдействие между различните медицински школи; или да има място, където практикуващите в различни медицински области да бъдат наемани да изпълняват предписанията. Например Кечъм. Той бе хомеопат. Д-р Хаус бе доктор по медицина, който бе изучавал и остеопатия. Лейн бе завършил образованието си и сега практикуваше остеопатия в Джорджия. Всички те вярваха в тълкуванията. Ако работеха в една и съща болница, нима имаше нещо, което не можеше да се постигне?

Нужни бяха обаче и други — хора, които разбираха от лечебни електропроцедури; които владееха масаж, които бяха изучавали психиатрия, научна диететика, специалисти по нервната система и женските болести. Докато разглеждаше диагнозите и леченията, които предписваше всеки ден, Едгар реши, че само специалист по всичко би

свършил работа — и той наистина трябваше да е отличен познавач във всички области.

В края на февруари в Хопкинсвил дойде Розуел Фийлд, брат на Юджийн Фийлд, за да напише поредица от истории за Едгар, натоварен от чикагския „Екзаминър“. Едгар бе фотографиран с Хю Лин на скута си, а също и как лежи на кушетката за сеанси, докато съдията стои до него и стенографката записва на масата. Снимките и разказите на Фийлд бяха пратени до всички вестници на Хърст.

Фийлд описа Едгар така, както го видя в кабинета на компанията — да убива време „по доказания кентъкски начин“.

Външността му не бе нито явно окуражаваща, нито разочароваща. На тази наистина чудесна снимка се вижда висок, слаб млад мъж с добри, честни очи, достатъчно раздалечени, високо чело и съвсем обикновени черти.

Той призна, че е на тридесет и три, въпреки че не изглежда на повече от двацет и пет...

Фийлд изслуша историите, които вече се превръщаха в легенди в Хопкинсвил, и присъства на няколко сеанса. В резултат на написаните от него материали Едгар бе поканен да посети Чикаго като гост на вестниците, издавани от Хърст. В началото на март той замина в компанията на Ноу и съдията и остана десет дни, като се срещаше с хора, правеше тълкувания и отговаряше на най-абсурдните въпроси, които някога бе чувал. Всички го смятаха за странно творение на природата, а пиколата взимаха по пет долара, за да пуснат в претъпканата всекидневна на апартамента за младоженци всеки, желаещ да стане свидетел на чудото на века, докато Едгар говореше, пушеше и разказваше истории.

Няколко дни след връщането си в Хопкинсвил той отново стана баща. Гъртруд роди втория им син на 28 март. Едгар бе по-щастлив от всякога.

Но бебето се разболя. Разви магарешка кашлица, последвана от колит. Гъртруд не поиска да направят тълкуване, нито пък на Едгар му хрумна, че може да е нещо сериозно, докато докторите изведнъж не

обявиха положението за безнадеждно. Тогава проведоха сеанс, но бе късно — организмът бе наситен с киселина. Бебето умря.

Едгар бе като зашеметен. Нямаше съмнение, че бяха закъснели с тълкуването. Двамата с Гъртруд бяха разчитали на докторите; по някакъв самодоволен начин се бяха оставили в ръцете на медицината, въпреки че всеки ден Едгар заспиваше, диагностицираше и предписваше лечение за други хора. Никога не му бе хрумвало да си зададе въпроса, дали в критична ситуация, свързана лично с него, с детето или Гъртруд, той ще се обърне за помощ към тълкуванията. Терзал се бе дали да предложи способностите си на други хора и бе решил, че трябва да го направи, защото чрез тях бе помогнал на много хора и много хора вярваха в тях. Но така и не си бе отговорил на въпроса — дори в онази дълга нощ в студиото в Монтгомъри, дали самият той вярва. Бе пророк без почит в собственото си сърце.

Щеше да се е отказал досега, ако не бе сключил договор и ако не бе започнал да се чувства дълбоко затрогнат от благодарствените писма, които заливаха кабинета му. Другите вярваха в него; изглеждаха сигурни в способностите му; предложените от него лекове им бяха помогнали. Благодаряха му отново и отново. Някои казваха, че го споменават в молитвите си. Възможно ли бе един човек да означава толкова много за другите и толкова малко за себе си?

Само ако Гъртруд вярваше! Ако тя имаше вяра, и той щеше да има. Но тя възприемаше всичко от позицията на влюбена жена. Не бе харесвала Лейн. Не харесваше Кечъм. Боеше се от това, което сеансите можеха да му сторят, и от това, което можеха да го изкушат да направи. Не казваше нищо, но бе като родител на прекрасна дъщеря, който се бои за добродетелността на детето си, защото е станало много привлекателно.

След смъртта на бебето здравето на Гъртруд се влоши. Д-р Джаксън ѝ каза, че има плеврит, но състоянието ѝ се запази без промяна дори след като пролетта си отиде. Всяка вечер, когато Едгар се прибираще, тя му се струваше все по-немоцна. Не можеше да върши къцна работа и като че ли почти нищо не я интересуваше, освен компанията на Хю Лин.

Всеки ден, докато четеше преписите на направените сеанси, Едгар мислеше за нея и се чувстваше виновен.

„Да, имаме тялото... изтощено е, отслабнало е поради условия в циркулацията, предизвикани от липса на храна в кръвта, която да осигурява възстановителните сили на организма... имаме проблемен център отляво, в долния край на самия бял дроб...“

Щом можеше да прави това за другите, защо не и за Гъртруд? Само ако тя поискаше!

Дойде юли, после август. Една гореща сутрин д-р Джаксън го повика в кабинета си.

— Едгар, познавам теб и Гъртруд, откакто сте се родили. Знам, че искаш от мен да съм честен по отношение на болестта ѝ.

— Да, господине — каза Едгар и седна несигурно.

— Състоянието ѝ е лошо. Повиках те, защото аз не мога да направя нищо повече. Има туберкулоза. Брат ѝ умря от същото; знаеш това. Повиках да я прегледат и други доктори. Бийзли също дойде. Обсъдихме го и въпреки че не сме на едно мнение за причината, по отношение на болестта сме единодушни. Доколкото зависи от нас, надежда няма. Не знам още колко ще живее; може би седмица. Ти правиш неща за другите. Ако наистина има нещо в тези маймунджилъци, сега е моментът да ги приложиш. Това е единствената ти надежда. Ние сторихме каквото можахме. Направи ѝ сеанс.

Едгар стана и излезе на улицата. Някак успя да стигне до кабинета си и оттам позвъни в Къщата на хълма. Каза на Кари и г-жа Еванс, че д-р Джаксън иска да ги види. Срећна се с тях и изчака, докато те посетиха доктора. Излязоха разплакани. Джаксън беше с тях.

— Кога можеш да направиш сеанс? — попита той.

— Веднага — отговори Едгар.

— Почакай няколко минути — каза Джаксън. — Има няколко души, които искам да присъстват. Ще са ни нужни, ако има нещо, което може да се направи.

В града бе дошъл специалист по туберкулоза от Луисвил. Джаксън го доведе заедно с д-р А. Сарджънт, местен специалист в същата област. Повика и Луис Елджин, аптекаря. Кечъм също присъстваше, а съдията щеше да води сеанса. Д-р Каси, методисткият свещеник, и Хари Смит, който бе венчал Едгар и Гъртруд, чуха какво става и също дойдоха.

Когато Едгар се събуди, докторите крачеха напред-назад из стаята, като поклащаха глава и мънкаха нещо. Специалистът от Луисвил заговори още щом видя, че Едгар е буден.

— Анатомията ви е чудесна, да, чудесна — каза той. — Диагнозата е отлична. Но вашата *материя медика* за нищо не става. С нещата, които предлагате, ние правим лекарства. Не ги използваме в чист вид. Те няма да се смесят. Предлагате хероин, смесен в течен разтвор и даван на капсули, като трябва да се произвеждат само по три наведнъж, защото след три дни съединението ще се разпадне. Това е странно!

— Това са вещества, определящи свойствата на съединенията — обади се Сарджънт. — Не ги прилагаме така, както са... Диетата е същата като ползваната в Батъл Крийк.

— Именно тя се използва като цяло за случаите на туберкулоза и днес — каза специалистът от Луисвил.

— Така или иначе е туберкулоза — каза Джаксън. — Но дори и всички тези неща да подействат, пак няма да помогнат. Твърде късно е.

— Бих искал да подишам от това буренце — каза специалистът от Луисвил и се усмихна на Едгар. — Вие казвате да се сложи ябълково бренди в обгорено буренце, след което тя да вдишва изпаренията.

— Не може да ѝ навреди — каза Джаксън — въпреки че досега не бях чувал за такова нещо.

Те спореха и обсъждаха, докато ходеха напред-назад, а Едгар седеше и ги наблюдаваше — безмълвен и нещастен.

— Казах ли, че Гъртруд ще се оправи? — прошепна той на съдията.

Баща му кимна. Той чакаше докторите да си тръгнат. Когато останаха само съдията, Кечъм, Елджин и Едгар, нямаше рецепта за разтвора, съдържащ хероин. Докторите бяха отказали да напишат такава.

— Ще я напишеш ли ти? — обърна се Елджин към Кечъм.

Кечъм се колебаеше.

— Ако ти не го направиш — продължи Елджин — ще го направя аз. Може да отида в затвора, но щом Едгар го иска и съпругата му има нужда от него, ще го приготвя.

— Тогава аз ще я напиша — каза Кечъм. Вярата му в Едгар се върна, след като временно бе изпаднал в благоговение в присъствието на именитите си колеги.

Джаксън каза на Гъртруд, че иска от нея да изпълни получените указания. Тя бе прекалено слаба, за да се възпротиви или да покаже отношение. Едва успяваше да вдигне глава от възглавницата. След първата капсула спряха кръвоизливите. След втория ден изчезна треската. Изпаренията от ябълковото бренди помогнаха кръвта да нахлуе в белите дробове. Много бавно тя започна да възвръща силите си, като отново и отново изпадаше в релапс.

Започнаха да ѝ правят чести тълкувания и след всяко Едгар нетърпеливо преглеждаше записките за указания, че туберкулозата е овладяна. През септември те гласяха:

Състоянието на тялото сега е доста различно от онова, което имахме преди... от главата, болки в тялото от втория, петия и шестия дорзален, и от първия и втория лумбален... мъртви точки тук, или плаващи лезии, или латерални лезии, в мускулните и нервните сили, които захранват долната част на белия дроб и диафрагмата... заедно със симпатиковия нерв на слънчевия сплит, свързващ се със слънчевия сплит в края на стомаха... имаме, както имахме и преди в системата, застой в храносмилателния тракт... състояние на въздействие в дебелото черво почти през цялото време... фекалната материя в тялото предизвиква раздразнение в цялата храносмилателна система, в резултат на което тялото е в състояние на колапс, каквото е в момента... тази конгестия се е формирала в белия дроб от въздуха, който е вдишван... и бацилите... имаме конгестия в дроба... запушен, или задръстен, поради което въздухът минава през десния и горната част на левия...

... донякъде състоянието е облекчено от приложението на външни сили... и върху кръвта в кръвообращението... но състоянието на дроба, на запушването... е все още в системата поради фекалната

материя в червото... чрез циркулацията на чернодробните лекарства е предизвикана температурата, която имаме в тялото... изстиване или конгестия на циркулацията предизвиква температурата... от състоянието на белия дроб... тоест въздухът, който не установява идеален контакт с циркулацията (липса на реоксидация на кръвта), предизвиква състоянието... все още имаме бацили тук, в белия дроб.

На 21 ноември имаше „значителна разлика в състоянието на тялото отпреди. Някои части са по-добре, други не толкова. Имам известно възпаление в гърлото и ларинкса... повече, отколкото преди... по-малко конгестия в белия дроб, въпреки че все още не е изчезнала... елиминиращата способност на черния дроб не е достатъчно добра... кръвта е по-слаба, по-разредена, поради липсата в нея на хемоглобин... проблемите в таза са утежнени от състоянието, което откриваме в самите части...

... конгестията в белия дроб е по-малка, отколкото преди... значително възпаление в лявата страна на гърлото... предизвикано от състоянието в белия и черния дроб...

... не сме възбудили достатъчно черния дроб, за да произведе секретите за отделяне и отвеждане на частиците чрез отпадъците и през чревния тракт... манипулациите по гръбнака са довели до облекчаване на мускулните сили и условия през белите дробове и самите клетки... или обвивката на белите дробове, плеврата...

... състоянието, разбира се, е било утежнено от хващането на настинка... конгестия в гръдния кош и главата... влошено състояние, разбира се, на катаралното възпаление, което бе налице преди в главата...”

Едгар остана буден цяла нощ заедно с докторите. Предаденото по време на сеанса звучеше успокояващо практично, но не можеше да има съмнение за сериозността на положението. Гъртруд бе настинала и задушаването и кашлицата малко по малко я приближаваха към смъртта.

На сутринта проведеха ново тълкуване.

„Няма голяма промяна в тялото... известно подобряване в състоянието на гърлото; възпалението е отслабнало... повече възпаление има обаче в чревния тракт; тоест под стомаха... имаме смущение в стомаха... известна конгестия в белия дроб... силна конгестия в бронхите и главата и в назалните канали... разраняване на гърлото и диафрагмата в резултат на кашлянето... кашлицата, предизвикана от липсата на кръв, която да отстрани онези частици от тялото по съответните канали... обедняването на кръвта улеснява хващането на настинка...“

Тази сутрин Гъртруд не можеше да си вдигне нито ръката, нито главата от възглавницата, за да пийне вода. Дадоха ѝ малката „гъска“, чашата с тръбичка на края. Тя се усмихна едва доловимо на майка си, която се грижеше за нея.

Предписанията се изпълняваха стриктно, но процесът бе бавен и труден. Когато успяваха да я опазят от настинка, тя се подобряваше и посрещна новата година в много по-укрепнало състояние.

„Възпалението, което имахме в долната част на белия дроб, близо до диафрагмата, и протриването по диафрагмата и плеврата... са отстранени и абсорбирани в самия организъм...“

Вечерта Едгар остана до Гъртруд, като ѝ чете. Тя извади ръка изпод завивките и хвана неговата. Той я погледна. Тя се усмихваше.

— Тълкуванията ме спасиха, Едгар — каза тя. — Благодаря ти.

Той отново погледна към книгата, но страницата се размаза пред очите му. Седеше, безмълвно вторачен в нея, без да пуска ръката на Гъртруд.

— Благодаря ти — повтори тя.

[1] *Selah* е често използвана дума в Стария завет, особено в Псалмите, за смисъла на която има различни версии. Тъй като Псалмите са се пеели под акомпанимента на инструменти, „села“ е означавала пауза, наблягайки на важността на предходните редове. Днес е прието да се превежда като „Помисли за това“ или „Слава (на Господа)“. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Затворът на апарата щракна отново.

— Това е всичко, г-жо Дулитъл — каза той. — Мисля, че ще се получат доста хубави снимки. Ще имам пробните след няколко дни.

— Можеш да кажеш на Джим — отвърна тя. — Предполагам, че ще се видиш с него.

Той ѝ помогна да си облече палтото и я придружи до стълбището. Даниъл вървеше най-отпред.

— Довиждане, Даниъл — каза той сериозно.

Момчето се здрависа с него и тръгна по стълбите, като подкрепяше майка си. Едгар влезе в другия кабинет.

Съдията и Кечъм си бяха заминали. Стенографката работеше върху преписа на сутрешния сеанс.

— Отидоха да обядват в хотела — каза му тя. — Заведоха и младежа. Обещах им това да е готово, когато се върнат.

Едгар си погледна часовника. Минаваше дванайсет, но не беше гладен. През прозореца видя г-жа Дулитъл и Даниъл да пресичат улицата. Отново бе завалял сняг, съвсем леко. Влакът в 12:15, с който трябваше да си замине д-р Мюнстерберг, вече напускаше гарата.

Снегът се превърна почти във виелица и на следващата сутрин Едгар си остана у дома, като разчистваше пъртини и направи снежен човек за Хю Лин. Същата вечер получи „В капана на снега“^[1] и я прочете на Гъртруд и Хю Лин.

Гъртруд се чувстваше много по-добре и на сутринта, по настояване на Хю Лин, ѝ направиха снежен човек точно пред прозореца. Сложиха му шапка и го нарекоха „Професора“.

Минаха още два дни, преди градът да се освободи от снежната буря. На път към кабинета съдията бе паднал и си бе счупил коленната капачка. Сложиха го да легне и му направиха тълкуване. Този път Кечъм го водеше, а следващите бяха проведени в кабинета за редовни пациенти.

По време на сеанса Едгар често минаваше без услугите на стенографката, като сам записваше и после диктуваше своята версия на казаното. Докато преглеждаше едни от тези записки, Едгар имаше предчувствие. След сеансите се бе чувствал зле; главата често го болеше. Писа на една пациентка с думите, че се надява тълкуването да се е оказало полезно. Тя отговори, че не е получавала такова. Поискаше да ѝ бъде направено, но не са ѝ дали час и до този момент нищо не ѝ е пратено.

Едгар показа писмото на Кечъм. Кечъм се опита да обясни.

— Имаме нужда от пари. Винаги имаме достатъчно, за да преживяваме, разбира се, но нали искаме да съберем повече, за да построим болница. В момента сме затруднени, защото много от пациентите ни не могат да извършат лечението по подходящия начин. Всички богати хора, с които опитахме да се свържем, само обещават. Учените гледат умно, поклащат глава и си заминават. Виж Мюнстерберг. В Харвард са заделили пари за изследването на подобни неща. Но нима той предложи да го направи? Не сме чули и дума от него. Нито дори едно благодаря.

Очаквах комисия от доктори да дойде и да те изследва. Надявах се медиците да ни подкрепят. Но те не дойдоха. Вероятно се страхуват, че ще трябва да признаят нещо, което не искат да признаят.

И така я караме, като вземаме по пет, десет, двайсет долара... понякога повече и много пъти по-малко. Ако зависи от теб, ще раздадеш всички пари. Никога не отказваш сеанс. Така няма да стигнем доникъде. Ще си стоим тук до края на живота, ще даваме предписания, които няма да се изпълняват правилно, ще ги пращаме на хора, на които не можем да разчитаме... какво изобщо ще докажем или ще постигнем така?

— И какво? — каза Едгар.

— Ами не направихме някои от сеансите, които ти мислиш, че сме направили. Онези записки ги измислих аз, за да не се тревожиш. Направихме други. Малко като на комар... просто да пробваме, нали разбираш... за получаването на някой и друг съвет...

Едгар остави писмото на бюрото, взе си шапката и палтото и излезе.

Когато се прибра, намери Гъртруд седнала и в по-добро състояние.

— Напуснах Кечъм и Ноу — каза той.

— Радвам се — каза тя — много се радвам.

— Мислиш ли, че си достатъчно добре, за да те оставя и да отида в Алабама да се хвана на работа при Треслър? Ще ти пращам информацията от сеансите винаги когато имаш нужда.

Гъртруд се усмихна.

— Вече знам, че ще се оправя — каза тя. — Тръгвай. Радвам се, че с това се свърши.

Той си събра багажа и отиде да я целуне за довиждане. Лицето му бе като буреносен облак.

— Не се тревожи — каза тя. — Скоро ще дойда при теб. Той си купи билет за Монтгомъри и хвана експреса „Сейнт Луис — Ню Орлиънс“.

---

[1] Поема с оригинално заглавие „Snow-Bound: A Winter Idyl“ написана от американския поет Джон Грийнлийф Уитиър и публикувана за първи път през 1866 година. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжът изтича на Брод стрийт с пиццачо дете в ръцете си и се втурна към Далас авеню колкото го държаха краката.

Заотваряха се врати и прозорци. Бе хладен, навъсен януарски ден в Селма, Алабама, и повечето хора в деловата част на града бяха на топло. Пронизителните викове на болка, които издаваше детето, ги изкараха навън. Когато мъжът стигна пред кабинета на очния специалист д-р Юджийн Калъуей, той бе на улицата. Веднага въведе мъжа вътре и се обърна да извика други двама доктори, излезли от кабинетите си.

— Елате!

Когато дойдоха и те, мъжът обясняваше какво се бе случило, опитвайки се да надвика сърцераздирателните писъци на детето.

— Прах за фотосветкавица! Намерих го на пода на работната стая. Сигурно го е събрал на голяма купчина и го е подпалил! Избухнал е в лицето му!

Опитаха се да прегледат момчето, но трудно успяваха да го накарат да не мърда. Накрая почистиха очите и направиха превръзка. Мъжът взе детето и го понесе обратно по улицата. Насъбралите се хора гледаха съчувствено.

— Това е Едгар Кейси, фотографът, и момченцето му, Хю Лин — шепнеха те на новодошлите. — Изгорило си е очите с прах за светкавица.

В студиото, което гледаше към Брод стрийт, ги чакаше Гъртруд. Тя ги поведе към своята стая, където Едгар положи товара си на леглото. Малко след това един по един влязоха лекарите. В приемната се проведе разискване. Никой не изказваше надежда за зрението на детето.

Мина седмица. Състоянието на Хю Лин се влошаваше. Един от докторите каза, че за да спасят живота му, трябва да отстранят едното око. Другите бяха съгласни. Казаха на Едгар да съобщи на момчето.

Той влезе в спалнята, а те го последваха плахо, сякаш бяха на погребение.

— Докторите твърдят, че ще трябва да махнат едното око, Хю Лин — каза Едгар.

Главата на Хю Лин бе увита в бинтове. Той не виждаше нищо, но знаеше, че докторите са там, и се обърна директно към тях.

— Ако вие имахте син, нямаше да му извадите окото, нали? — попита ги той.

— Аз не бих извадил окото на никое момче, ако има друго решение — каза един от тях. — Ние просто се опитваме да направим най-доброто за теб.

— Татко знае кое е най-добро за мен — отвърна Хю Лин. — Когато заспи, татко е най-добрият лекар на света.

Той затърси пипнешком ръката на баща си.

— Моля те, татко, ще заспиш ли, за да видиш дали можеш да ми помогнеш?

Едгар погледна към д-р Калъуей. Докторът кимна.

— Давай — каза той. — Ние не можем да предложим кой знае какво. Ще слушаме и после ще направим каквото можем.

Час по-късно бе извършено тълкуване. Мълвата за него се бе пръснала и в голямата приемна имаше над трийсет души, много от тях членове на Християнската църква, която посещаваха семейство Кейси. Някой предложи да се молят. Докато Едгар спеше, те тихо зашепнаха „Отче наш“.

Внушението бе направено и Едгар заговори. Виждаше тялото. Зрението не бе изгубено. Лечението, приложено от докторите, беше от полза, но към него трябваше да се добави танин. Превръзките трябваше да се сменят често и да се слагат непрекъснато в продължение на петнайсет дни, като през това време тялото трябваше да стои в тъмна стая. След това очите щяха да се оправят.

Когато Едгар се събуди, докторите му казаха, че танинът е твърде силен, за да се използва върху очите. Но тъй като те бяха сигурни, че зрението е изгубено, възражението им бе само техническо. Съгласиха се да направят и да приложат новия разтвор. Операцията можеше временно да бъде отложена.

Още щом сложиха на очите му новите бинтове, Хю Лин каза:

— Това трябва да е лекарството на татко. Не ме боли.

Студиото бавно се опразни. Едгар не помръдваше. Седеше на края на кушетката, загледан през прозореца в лениво носещите се води на река Алабама, които се показваха в края на Брод стрийт.

По едно време Гъртруд излезе от спалнята и седна до него.
— Сега спи — каза тя.

Двамата загледаха живота, който течеше долу на Брод стрийт. Селма бе спокойно, приятно място. Харесваше им атмосферата, харесваха им хората и улиците с дървета от двете страни. Бяха щастливи тук.

Беше 1914-а, две години след като Едгар бе дошъл в оживения двайсетхиляден град, откъдето целогодишно тръгваха кораби надолу по река Алабама. По време на войната Селма бе арсеналът на Съюзническите сили. Сега бе важен товарен център и седалище на окръг Далас. По улиците се лееше покупателната способност на един богат селскостопански район. В деловата част се редяха складове за търговия на едро, а на доковете кипеше непрестанно товарене и разтоварване на параходи.

Когато пристигна тук, Едгар бе агент на компания „Х. П. Треслър“. Отвори браншово студио в града, но след година го купи. През пролетта на 1913 година д-р Джаксън обяви Гъртруд за здрава и през есента тя дойде на юг. Хареса Селма също като Едгар и те решиха да се установят. Той вече се бе включил към Християнската църква и преподаваше в неделното училище. В разписанието на църквата неговият час носеше името клас „Седем“ и скоро стана известен, тъй като в него започнаха да се записват млади хора и от всички други църкви. Класът издаваше седмичен вестник под името „Севънет“, който започна да чете целият град.

Мълвата за тълкуванията не ги последва от Хопкинсвил. Гъртруд провеждаше сеансите, които редовно пращаха на приятели и роднини в Хопкинсвил. Преди тя да дойде, брат ѝ Лин, който работеше в Анистън за железниците „Луисвил и Нашвил“, правеше това, като идваше в Селма през уикендите.

Докторите, които се грижеха за тях в Селма — очният специалист д-р Калъуей и д-р С. Грей, бивш военен хирург, бяха научили за това и понякога присъстваха, слушайки. Не изказваха мнение нито „за“, нито „против“.

Какво щяха да кажат сега, ако предписаното се окажеше вярно?

Едгар и Гъртруд станаха от кушетката. Врълхлетяла ги бе една и съща мисъл — ами ако беше грешно?

— Отивам да се погрижа за вечерята — каза Гъртруд.

Дните се занизаха. Сутринта на шестнайсетия ден след сеанса бяло вещество се обели заедно с бинтовете и две кафяви очи погледнаха две разтревожени лица.

— Виждам — каза Хю Лин.

Дадоха му тъмни очила и го накараха да си остане вкъщи още седмица. Беше му забранено да влиза в работната стая. Не че това бе кой знае какво страдание — имаше предостатъчно други стаи, в които да играе. Студиото заемаше втория и третия етаж на Брод стрийт №21. На втория се намираше огромната приемна с вътрешни витрини, маси, фотьойли и голямо бюро. До нея бяха работната стая и хранилището. Задна стълба водеше към входа на семейното жилище. То се състоеше от малка спалня за Хю Лин, по-голяма за родителите му, трапезария и кухня. Главното стълбище водеше към голямата стая с прозорци по тавана, където се правеха снимките. Зад нея бе тъмната стая и една гардеробна. Друга гардеробна се намираше в главния коридор. Беше идеална за игра на каубои и индианци.

В долния край на главното стълбище, над уличния вход, имаше голям часовник. Когато го навиеха, работеше в продължение на осем дни. Едгар сложи снимки на цифрите и нави часовника. Когато той спреше, хората, чиито снимки бяха най-близо до двете стрелки, печелеха награди. Всички искаха да бъдат избрани, затова всички идваха да се снимат.

Когато най-после му позволиха отново да тръгне на училище и да играе навън в следобедите, Хю Лин се върна към най-голямата си любов — реката. Той обичаше да седи и да наблюдава как параходите влизат в дока. Броеше балите памук, докато цифрата станеше прекалено голяма за него. През лятото, когато водата бе плитка, той бродеше покрай бреговете ѝ и играеше върху наносните ивици. През пролетта, когато реката придойде, с баща му отидоха да снимат бурните води от моста. Околните низини бяха наводнени и докато минаваше покрай големите червени тухлени къщи на старите фамилии на Селма на път за училище, той виждаше цъфналите магнолии и усещаше сладкия им аромат.

През лятото ходеше на гости в Хопкинсвил с майка си в Къщата на хълма, а баща му прекарваше горещите месеци в консервиране на плодове и зеленчуци. След фотографията това занимание му носеше най-голямо удоволствие и през зимата винаги имаше изобилие от вкуснотии.

В Къщата си играеше с братовчедите Томи Хаус и Грей Солтър. Харесваше ги, но винаги се радваше да се върне в Селма, за да види баща си и да се порадва на есента, когато по-големите момчета играеха футбол и в студиото идваха да се снимат много хора.

* * *

Няколко седмици след възстановяването на Хю Лин Едгар разви симптоми на апендицит. Д-р Гей го прегледа, но каза, че няма причина да го оперира. Рентгенът показва, че отсъства състоянието, изискващо хирургична намеса. Симптомите обаче продължиха и на 8 март бе направен сеанс. Препоръчана бе апендектомия в рамките на 24 часа. Ставало дума за притискане.

— Ще оперирате ли? — попита Едгар д-р Гей.

— Това ми е работата — каза Гей. — Ако имате пари, ще оперирам.

Той бе дружелюбен мъж със закръглен стомах, слабо лице, рядка посивяла коса и очила, които правеха очите му да изглеждат големи и трепкащи.

— Ще оперираме днес следобед — каза той.

Операцията бе извършена успешно. Диагнозата, направена по време на сеанса, се оказа вярна.

Възстановяващите се Хю Лин и Едгар се радваха на пролетта. Хю Лин бе станал отличен играч на дама и под ръководството на Едгар влизаше в борба с шампионите от магазините за пури по Брод стрийт. Побеждаваше във всичките си срещи.

Ролята на Едгар бе да го насърчава и напътства, в резултат на което изгуби гласа си. Тъй като Гъртруд бе отишла в Анистън в този ден, той накара един от приятелите си да проведе сеанса. Докато изричаше внушението, приятелят каза, че тялото на Едгар Кейси ще

бъде намерено на Брод стрийт № 22 1/2, което бе адресът на отсрещната сграда.

— Не откриваме тялото тук — каза Едгар.

— Тялото е там — каза приятелят му, като се втрени в Едгар.

— Не го откриваме — отвърна Едгар.

— Опиши стаята — каза приятелят.

Едгар го направи и описанието ни най-малко не съответстваше на студиото. Приятелят му се пресегна към бюрото, за да провери на една от бланките, и разбра грешката си. Когато описанието на стаята от №22 1/2 приключи, той внуши на Едгар да търси на №21 1/2.

— Да, сега имаме тялото — каза Едгар. — Разглеждали сме го и преди. Сега откриваме...

Когато той се събуди, приятелят му разказа случилото се и му показа описанието на стаята на другия адрес. Уточнено бе, че тя се намира на втория етаж. От мястото, на което стояха, виждаха прозореца. После слязоха, пресякоха улицата и влязоха на отсрещния адрес. На втория етаж в стая, отговаряща напълно на описанието на Едгар, работеше счетоводител. Външността му чак до цвета на костюма безпогрешно съответстваше на записаното.

Обикновено тълкувания се провеждаха много рядко и повечето бяха за приятели или приятели на приятели. Заплащаше почти никога нямаше — не бе и искано. Едгар и Гъртруд предпочитаха да е така. Те работеха за прехраната си като всички почтени хора и помагаша на изпаднали в беда приятели като всички добри християни. Живеейки по този начин, те бяха щастливи.

Не искаха нищо повече. Едгар бе напълно отдаден на класа си в неделното училище и работата в „Крисчън Индевър“. Групата му в тази организация имаше повече младши експерти от всеки друг клас в историята на движението. Той се гордееше с това и с постоянно нарастващия клас „Седем“. Радваша го и писмата, които получаваше от членове на предишния му клас в Хопкинсвил. Мнозина от тях служеха като мисионери и в писмата си му описваха дейността си. Често молеха за тълкуване — за себе си, за приятели или хора, за които се грижеха. Именно по искане на тези бивши ученици бяха направени първите сеанси в чужди страни. Едгар със задоволство откри, че е в състояние да локализира адрес в Мексико или Англия също толкова лесно, колкото и в Съединените щати. Веднъж бе помолен да намери

„Синьора Аделаиде Албанезе Руджеро, Пиаца дел Кампо але Фалде Пелегрино, Вилино Албанезе, Палермо, Сицилия... къщата е на изток — североизток... тя спи на приземния етаж“.

Да я намери му отне не повече време, отколкото ако двамата бяха в една стая. Едгар скоро съобщи:

— В това тяло имаме условия, подходящи да демонстрират силата на ума над материята, тъй като основната сила на това тяло се извлича от действащите съкращения и рефлексии от самия мозък... състоянието е предизвикано първо от това условие, съществувало в тялото от дълго време, особено в таза и в отделителната система в тази област... нервите и рефлексите на бъбреците...

Накрая всичките му приятели в Селма разбраха за сеансите и мнозина ги изпробваха върху себе си и семействата си. За един от тези случаи дълго време се говореше в града.

Сестрата на един от учениците на Едгар изведнъж полудя. Тълкуването показва, че това е само временно разстройство, дължащо се на растящ настрани мъдрец, който не бе избил. Препоръчано бе да се вземат успокоителни и да се извади зъбът. Момичето бе заведено в Тускалуза, където ѝ направиха рентген на челюстта в присъствието на леля ѝ, медицинска сестра. Присъстваше и доктор. Растящият настрани зъб бе видян и отстранен. След осем дни умът на пациентката възвърна нормалното си състояние.

Повечето от хората, на които се правеха редовни сеанси, имаха отдавнашни проблеми; бяха настъпили усложнения и предписанията включваха различни терапии. Винаги имаше диета и почти винаги лекарства плюс масаж или друго средство за стимулиране на областите, където циркулацията бе слаба. Често се предписваха остеопатични корекции; понякога пациентите бяха инструктирани да редуват лекарства с корекции, да ги приемат в определени дни от седмицата или на интервали.

Едгар никога не знаеше дали хората следват тези инструкции. Те му пишеха, че се чувстват по-добре, че едно от споменатите средства се е оказало много ефикасно, че планират скоро да започнат да изпълняват всички указания. Очевидно бе, че някои от тях се нуждаят от наблюдение, а други — от съдействие. Малко бяха онези, които изпълняваха точно предписанията и получаваха истински резултати. Нищо не се доказваше и почти никой не биваше излекуван. Това

накара Едгар да си спомни за Кечъм, който бе прав в идеите си, макар и не в методите за постигането им; спомни си и за Франк Мор, и болницата, която той бе започнал в Нортънвил.

Всичко това обаче бе зад гърба му. Най-после живееше така, както искаше, и да влачи със себе си стари мечти само щеше да развали щастието му. Обаче все някой му го напомняше.

Веднъж това бе д-р Гей. През пролетта на 1915-а Гъртруд се оплака от симптоми на апендицит и докторът се приготви да оперира. Ден преди влизането ѝ в болницата проведеха сеанс. Той разкри, че хирургическата намеса е излишна. Капсулите, които Гей бе предписал, трябваше да бъдат подсилени с една шейсета грама от друг медикамент и да продължат да бъдат приемани като лекарство. Тъй като случаят не бе сериозен, Гей последва съвета. Седмица по-късно симптомите изчезнаха.

— Нарочно го правиш — каза добродушно докторът. — Мисля, че това твоё подсъзнание обича да си прави шеги.

Той седна и си свали очилата.

— Сериозно, много мисля за това. Миналата година бях сигурен, че нямаш апендицит; миналата седмица бях сигурен, че съпругата ти има. В твоя случай дори рентгенът ме подкрепи. И все пак сгрехих и в двата случая, което ти съумя да ми кажеш, като заспиш. Ако апендиксът ти не беше изваден, щеше да умреш. Когато дадох на съпругата ти предложеното от теб лекарство, тя се оправи. Очите на момчето са здрави. Може би, така или иначе, щяха да оздравеят, но ние нямаше да сложим танин в разтвора и може би щяхме да извадим едното око. Знаеш ли какво е това, което правиш? И как действа?

Едгар повтори обяснението, което според съобщеното от Кечъм той бе дал в заспало състояние. Гей се усмихна.

— Че е закон в действие, така е — каза той — само че действащ на обратно или настрани. Нещо някъде се е объркало и това нещо изтича от теб като вода през дупка в язовирна стена. Всички сме имали чувството, че познанието винаги е около нас, само да знаехме как да установим връзка с него. Това, изглежда, е един от начините — той въздъхна. — Искане ми се да бях малко по-млад. Да се занимавам подробно с това, да проследя развитието му. Но на моята възраст не знам дали имам възможността да се захвана.

Той отново сложи очилата.

— Но някой трябва да го направи; и се надявам, че някой ден ще го направят. Това нещо заслужава да бъде изследвано.

* * *

Едгар постоянно получаваше молби за тълкувания от хора, които бяха говорили със семейство Дитрик. Една от тях пристигна през есента на 1914 година от търговец на дървен материал в Лексингтън, Кентъки, на име У. Л. Делейни. Той искаше Едгар да отиде в Лексингтън и да направи тълкуване на г-жа Делейни, която бе болна от много години, като доведе със себе си доктор, ако е възможно, който да запише казаното и да започне терапията.

Едгар се свърза с Блекбърн и слезе в Боулинг Грийн, за да го вземе. Блекбърн се бе съгласил да отиде с него, но трябваше да се откаже в последната минута поради спешна операция. Едгар замина за Лексингтън сам.

Семейство Делейни живееха на „Хемптън Корт“, улица със задънен край. Г-жа Делейни, търпелива и симпатична жена, страдаше от нещо, описано най-общо като артритни отоци. Ставите и тъканите около тях бяха подути; обездвижена бе толкова сериозно, че от три години не бе в състояние да се храни сама, а от пет години не бе успявала сама да се срещне. Лежеше на походно легло и не понасяше допира на чаршафи.

Г-н Делейни, тих, дребен мъж, зададе внушенията, като записа само предписанията и предложенията за лечение. Присъществаше лекар. Когато се събуди, Едгар попита какво е казал.

— Всичко — отговори г-н Делейни. — Споменахте дори кухненската мивка. Има по нещо за всеки сантиметър от тялото ѝ, струва ми се. Ако направим всичко това, не може да не излезе нещо.

След шест месеца Едгар се върна и направи преглед. Г-жа Делейни го повика и гордо си среса косата в негова чест. Състоянието ѝ бавно се подобряваше. След известно време по цялото ѝ тяло изби странен обрив и тълкуването, проведено в Селма, показа, че в лекарствата липсва една от съставките — черна сяра. Липсата ѝ бе причина за обрива.

След още шест месеца — през есента на 1915 година, Едгар пак отиде. Г-жа Делейни можеше да ходи по малко; хранеше се сама и горната част на тялото ѝ бе възвърнала почти нормалните си движения. Обривът бе изчезнал.

По време на това посещение запознах Едгар с живеещите в съседство семейство Кан. Те бяха евреи. Соломон, бащата, имаше бакалия и всички деца му помагаха. Те бяха осем — Дейвид, Джулиън, Девера, Реймънд, Йетра, Хейзъл, Леон и Джо. Фани, майката, бе висока, красива жена с арабски черти. Говорила бе с г-н и г-жа Делейни и искаше сеанс за Леон, който не беше добре. Едгар прекара половината нощ, заобиколен от семейството, като им разказваше истории и отговаряше на въпроси. Дейвид, най-големият, бе особено любопитен. Беше на осемнайсет и учеше в университета в Лексингтън.

Проведеното тълкуване предписа лечение за Леон. Когато Едгар им се обади, за да се сбогува, Фани събра цялото семейство и се обърна към тях.

— Видяхме нещо чудно и искам от вас, деца, да ми обещаете, че никога няма да забравите този човек. Дейвид, ти си най-големият. Искам да ми обещаеш, че ще посветиш част от живота си на усилията да съобщиш на света за делото на този човек. Светът се нуждае от него.

— Обещавам — каза Дейвид.

Докато влакът го отнасяше към дома, Едгар мислеше за сцената. В Хопкинсвил бяха провели няколко тълкувания, за да разберат как да продължат с работата и да я направят публично достояние. В едно от тях бе казано, че делото ще успее, когато в него се включи евреин. Те не познаваха евреи; Едгар никога не бе познавал нито един. Но оттогава бе нащрек, чудейки се кой ли ще е той. Будното младо лице на Дейвид Кан го бе впечатлило. Дали той бе пробният камък?

Селма бе сладка наркоза за подобни мисли, превръщайки ги в блянове, разкрасявайки ги с всякакви приятни фантазии — щяха да проведат тълкуване за мистериозна личност, която е пратила само името и адреса си. Тази личност ще се окаже филантроп, копнеещ да намери достойна кауза за парите си. Ще построи голяма болница в Селма и там, след като бъдат излекувани много случаи, от целия свят ще дойдат доктори, за да изследват прилаганите лечения и да получат информация за болестите, в областта на които са специализирали.

Понякога на Едгар му хрумваше, че трябва активно да се заеме с търсенето на този филантроп, но отпъждаше подобни идеи с разумните доводи, че има съпруга, дете и бизнес, които не може просто така да остави и да замине. Може би човек, свободен от подобни отговорности, като младия Дейвид Кан, би могъл да се заеме с това?

Междувременно той вършеше работата, която имаше пред себе си. Правеше тълкувания за хора, които се нуждаеха; занимаваше се с всякакви църковни дейности; бе добър съсед; бе искрен християнин, макар и несъвършен като всички. Щеше да живее така, докато не му се разкриеше пътят към по-велика служба.

През 1917 година дойде войната и изпрати много от младите му приятели във Франция, включително Дейвид Кан. Докато гледаше как учениците му от неделното училище тръгват на тренировъчен лагер, той осъзна, че остарява — беше на четирийсет. Осъзна също колко много зависи от тези млади приятели. В мислите и мечтите си постепенно се бе насочвал към тях с надеждата те да осъществят бляновете му. Никога не им бе казвал за тях — щеше да се срамува да го направи. Но подхранваше тези мечти с младостта, която го заобикаляше.

Те му пишеха от окопите за това, колко много уроците за Библията и християнското поведение, които им бе предал, сега им помагаша в кризисни моменти. Един от учениците разказа следната история:

Една нощ, докато карал камион с амуниции под обстрела на врага, той усещал как страхът все повече го завладява. За да си вдъхне кураж, запял с все сила любимия химн на клас „Седем“ „Обичам да разказвам историята“^[1].

Гласът му се издигнал над шума от взривовете и изведнъж песента била подета от всички страни. Не бил сам. Отляво и отдясно редом с него крачели войници. Те запели химна в такт с маршовата си стъпка, а когато атаката спряла и въздухът притихнал, песента изригнала в нощта. Камионът с амунициите достигнал целта си.

Войната свърши и страната се изпълни с неспокойна енергия, нуждаеща се от нови начини да бъде изразходена. Войниците се прибираха и започваха да търсят работа. Някои искаха да се върнат към старото занимание; други, стимулирани и водени от чувство на

неудовлетворение от насилственото си откъсване, се оглеждаха за ново поприще. Може би моментът бе подходящ, преди да намерят своето място, да се предприеме нещо във връзка с тълкуванията — например болница?

Самият той бе глава на увеличено семейство. На 9 февруари 1918 година Гъртруд бе родила син — Едгар Еванс Кейси. Щеше да се наложи някой друг да даде старт на нещата. И все пак силното желание да ги види задвижени вече не му даваше мира. Старите рани бяха зараснали.

Това силно желание явно бе завладяло и подсъзнанието му. Един мартенски ден през 1919-а, след като не бе провеждал сеанси от няколко седмици, той заспа, за да постави една диагноза — и заедно с нея излязоха доброволно други осем. Седем от тях бяха свързани с проследяване на вече провеждащи се лечения и молбите за тях току-що бяха пристигнали по пощата. Осмата бе за нов пациент — негова братовчедка в Хопкинсвил, която бе бременна. Според диагнозата детето щеше да се роди и да оцелее, но условията показваха, че състоянието на майката ще е много сериозно, с опасност раждането да се окаже фатално за нея. Препоръчваше се изключително внимание. Детето, момиченце, се роди навреме. Майката умря.

Най-накрая Дейвид Кан се върна от Франция. Той прати телеграма на Едгар с покана да му гостува в Лексингтън. Когато Едгар пристигна, Дейвид бе обявен за семейния герой. Бе станал капитан и изглеждаше красив в униформата си. Изпълнен бе с планове за бъдещето както за себе си, така и за Едгар. Майка му ги поощряваше; тя имаше пълна вяра в тълкуванията. Бе родила още едно дете, Елинор; Леон обаче бе починал, тъй като не бяха провели лечението — нито един доктор не бе пожелал да го направи.

— Не искам това да се случи и с други — каза тя.

— Какво ни трябва, за да задвижим нещата така, че да можем да помогнем на хората? — обърна се Дейвид към Едгар. — Каквото и да е, ще са нужни пари. Това си мислех. Трябва да съберем пари.

— Болница — отговори Едгар.

Той знаеше точно какво иска; знаеше точно какво да каже.

— Болница, в която да провеждаме всички лечения — продължи той. — Ако разполагаме с място, където да се следват предписаните диети, да се извършват подходящите електрически и остеопатични

манипулации — и то в точния момент, и да се дават и лекарствата, това вече би било нещо. Ако имаме достатъчно пари, бихме могли да го правим безплатно.

— Пари има навсякъде — каза Дейвид. — Какво ще кажеш за нефтените полета, които се разкриват в Тексас? Ще отида да проверя как са нещата там. Би трябвало да е лесно. Няма човек, който да не даде пари за подобна кауза. Имам приятел в Атланта...

— Можем да пазим записи на всички сеанси, да накараме хората да съпоставят нещата в тях и да експериментират с лекарствата и леченията — продължаваше Едгар. — Бихме могли да правим специални тълкувания за определени болести...

— Разказах за това на приятелите си в армията и всички проявиха интерес — каза Дейвид. — Те живеят из цялата страна. Можем да ходим в различни градове и да показваме на хората там...

Те продължиха да говорят през цялата нощ, всеки от тях за различно нещо, но в съвършено съгласие. От Лексингтън заедно тръгнаха за Атланта. Дейвид — който за Едгар вече бе Дейв, бе изпълнен с енергичност, ентузиазъм и оптимизъм. Щяха да направят милиони; да построят болница; да предлагат услугите в нея безплатно. Щяха да направят от психичен феномен научен факт. Да предлагат лекарства и медицински истини, които да донесат полза на целия свят.

От Атланта отидоха в Бирмингам; от Бирмингам — в Селма, където Едгар опакова останалата част от дрехите си, докато Дейв обясняваше плановете им на смаяната Гъртруд.

— Кой ще работи в студиото? — попита тя.

— Татко ще дойде от Хопкинсвил като управител — отговори Едгар. — Ще намеря фотограф, който да снима.

— Къде отивате?

— В Тексас.

Хю Лин възхитено погледна баща си.

— Каубой ли ще ставаш? — попита той.

Баща му го потупа по рамото.

— Не, ще намерим нефт, ще спечелим много пари и ще построим болница, в която болните да идват и да се лекуват.

— Колко пари ще спечелите?

— Ами около един милион долара.

Хю Лин се усмихна.

— Тогава може ли едно пони за мен? — попита той.

---

[1] Един от най-известните химни, композиран от У. Г. Фишър по стихове на Катрин Ханки, в края на 19-и век. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато слезе от влака в Тексас, Хю Лин нагази в кал до глезени. Кафяво-белите му спортни обувки бяха съсипани.

— Хей — извика баща му — това не е облекло за каубойска земя. Къде са ти ботушите?

— Къде ти е пистолетът? — добави Дейв Кан. — Вади го бързо!

Двамата бяха дошли да го посрещнат и закарат до кладенеца в Камин. Носеха кожени ботуши с връзки до коленете, окаляни груби дрехи и високи каубойски шапки. Хю Лин едва позна баща си в това облекло. Едгар бе напълнял и излъчваше сила и здраве.

— Майка ти каза, че ще се грижиш за нас — продължи Дейв. — Как ще го правиш без пистолет? Враговете ни тук са доста силни. Имат най-голямата банда за крадене на добитък в околността. Всички носят по два пистолета.

Хю Лин не отговори. Той гледаше дребните коне, вързани за стълба пред гарата. На отсрещния тротоар виждаше мъже, облечени като каубои, само дето нямаха каубойски колани и не носеха пистолети.

— Хайде да вървим — каза баща му. — Искам да ми разкажеш всичко за дома. Как е мама? Как е бебето?

Те го напъхаха в голям автомобил „Мармон“ и с бучене се отправиха по калния път, на който викаха шосе. Хю Лин подскачаше между баща си и Дейв и се опитваше да отговаря на въпросите им, надвиквайки шума на ауспуха, който очевидно нямаше заглушител.

Камин се оказа по-скоро кръстопът, отколкото град. Кладенецът се намиреше в едно поле и не приличаше на кладенците, които Хю Лин бе свикнал да вижда. Бе масивна дървена сондажна кула, висока 18 метра, която вдигаше и спускаше тръба в дупка, твърде малка, за да заслужава името кладенец. До нея имаше малък мотор, който издаваше ужасен шум и имаше нужда от заглушител много повече, отколкото автомобилът.

Наоколо бе само кал. В дупката се изпомпваше вода, за да смазва тръбата и свредела на края ѝ; идеята бе водата да се оттича в изкуствено езерце, но по-голямата част от нея се разливаше по черната пръст наоколо, превръщайки я в лепкава тиня.

— Когато стигне до нефта — провикна се Едгар над шума на парния мотор — ще го избълва нагоре по-високо от кулата!

Хю Лин се запита какво пречи на сондата да стигне до нефта. Бе лятото на 1921 година. Защо на тълкуванията им трябваше толкова време, за да намерят нефт, когато други успяваха без подобна помощ? Именно със заръката да разбере това го бе пратила майка му. Хю Лин бе само 14-годишен и на нея никак не ѝ се искаше да го пусне, но накрая тревогите ѝ за Едгар надделяха над безпокойството ѝ за Хю Лин. И двамата бяха сигурни, че Едгар бива използван да прави тълкувания за неща, нямащи връзка с нефтения кладенец, без самият той да знае. Подозираха, че кладенецът, който, уж, все се канеше да стигне до нефта, но така и не успяваше, бе претекст да го държат там, за да прави тълкувания за кладенци, които се разработваха на други места.

Доколкото Хю Лин успяваше да открие, това не бе вярно. Всички работеха активно в Камин и през повечето време Едгар и Дейв обикаляха, за да взимат под аренда земята наоколо, така че, когато най-после откриеха нефта, да бъдат във владение на целия район.

Когато не правеха това, те прекарваха времето си в група бараки с двойни покриви на 40–50 метра от кладенеца. Бараките бяха собственост на семейство Рингъл, страховити великани, които работеха на кладенеца и имаха дял в компанията. Старият Рингъл, бащата, бе най-едрият и плашещ от всички; най-малък бе Сесил, племенникът му, който бе женен и живееше със съпругата си в една от бараките. Едгар, Дейв и Хю Лин бяха в същата барака, докато двамата млади Рингъл живееха при баща си.

След пристигането си Хю Лин присъстваше на всички тълкувания. Те винаги бяха свързани с кладенеца в Камин и бяха верни, що се отнася до предсказването на следващия пласт, на който щяха да се натъкнат. На основата на информацията средствата на компанията се влагаха във взимането на околната земя под аренда.

Хю Лин обаче забеляза нещо и писа за него на майка си.

Боя се да го запиша по време на сеанса, а те не му обръщат никакво внимание — всеки път тълкуването казва, че ако няма „пълно единодушие“ по въпроса за предназначението на спечелените пари, нищо няма да излезе. Чудя се дали това означава, че нищо няма да излезе от кладенеца. Как може това да попречи на кладенеца да стигне до нефта, ако се пробива на правилното място? Ако продължава да се дълбае, няма ли да открият нефта, независимо какви са мислите на хората?

Няколко дни по-късно той получи отговора. В кладенеца възникна проблем. Някой бе изпуснал инструмент и докато се извадеше, трябваше да спрат работа. Старият Рингъл беше бесен и всяка нощ стоеше при кладенеца или поставяше там някой от синовете си, за да следи положението. Въпреки това се случи друг инцидент. Свределът, който копаеше дупката дълбоко в земята, престана да работи. Беше счупен и частите трябваше да се извадят.

Този път всички останаха при кладенеца, наблюдавайки как тръбата, или по-точно външната обвивка, се издига и пада на фона на измъчените дихания на малкия мотор. Хю Лин гледаше неспокойно братята Рингъл, които бяха почнали да носят пистолети на кръста. Особено много бе впечатлен от начина, по който боравеха с двуметровите гаечни ключове, които се използваха за сглобяването на обвивката. Държаха ги, сякаш бяха ножички за нокти.

Другите работници му бяха приятели, най-вече Дад Рауст, стар сондър, който разказваше чудни приказки, и Джошуа, силен млад мъж с каубойско минало, чиито истории караха Уилям С. Харт да изглежда кротък.

— Обаче сега всичко се е променило — казваше той. — Могат да минат месеци, без човек да се забърка в престрелка. Тук, при кладенците, е по-вълнуващо.

Случваше се Джошуа да се загледа в празното пространство и да въздъхне.

— Синко — казваше той — единственото, което не ми харесва на тази работа, е самотата. Понякога направо ме побърква.

И той въздъхваше още по-дълбоко.

— Нали разбираш, синко, страшно обичам жените. Накрая подозренията на стария Рингъл паднаха върху Дейв Кан. Случи се трети инцидент — този път в дупката бе намерен клин. Рингъл смяташе, че Дейв се опитва да забави сондирането, така че местните да не могат да работят и когато изтечаха сроковете на арендите, Дейв и други хора — никой не знаеше кои са те, да ги вземат на безценица.

Дейв предложи да проверят нещата с помощта на тълкуване. То бе извършено след вечеря в къщата на Сесил. Хю Лин потрепери, когато старият Рингъл и синовете му влязоха; и тримата носеха пистолети. Да проведе сеанса бе избран неутрален член на компанията. Дейв седеше спокоен. Зададен бе въпросът, дали г-н Кан причинява проблемите с кладенеца и извършва действия, вредящи на интересите на компанията.

— Откриваме, че това не отговаря на истината — каза Едгар. — Препятствията идват от външен източник. Както казахме и преди, ако събраните тук не са обединени в своята цел и идеали и не са единомисленици, че парите, които могат да се добият от това начинание, трябва да се използват за така споменатите намерения, тоест за доброто на всички и в помощ на ближните, то ние откриваме, че ще има осуетявания...

Хю Лин писа за това на майка си:

Всички казват, че когато кладенецът открие нефт, ще построят за татко толкова болници, колкото иска; но според мен тълкуванията искат да кажат, че за благотворителност трябва да бъдат дадени много повече, отколкото самите те имат намерение да дадат. Мисля, че всички очакват да спечелят милиони и да дадат няколко хиляди за болницата.

Татко не смята така. Той казва, че под грубата външност на мъжете се крие почтеност. Тълкуванията, които направи във връзка с болницата, го карат да се чувства въодушевен. Казва, че според тях вече е избрано място за нея — Вирджиния Бийч в щата Вирджиния. Тълкуване, направено много отдавна, било казало същото, но един от приятелите на чичо Лин в железниците отишъл да го види, когато бил на път към Норфолк, и казал, че

мястото е обикновено рибарско селце. Според татко точно това е нужно — приятно, тихо място до морето. Надявам се да е така, защото искам да видя истинския океан и да плувам в него.

Ще тръгна отгук в събота преди Деня на труда^[1], така че ще се прибера навреме за училище. Татко ще ми купи дълги панталони. Той се чувства добре и му се иска да си дойде, но казва, че трябва да почака, докато кладенецът намери нефт...

* * *

През лятото на 1922 година Гъртруд се върна в Къщата на хълма за ежегодното си гостуване заедно с Хю Лин и Едгар Еванс. Със сериозен вид Хю Лин се здрависа с братовчедите си Томи Хаус и Грей Солтър. Грей бе най-малкият син на Уил Солтър. Майка му бе починала при неговото раждане и сега леля Кейт го отглеждаше. Бе по-голям от Томи, но по-малък от Хю Лин.

— Съжалявам, че не можах да дойда миналото лято — каза небрежно Хю Лин. — Трябваше да отида в Тексас да проверя как върви един кладенец.

— Какво става там? — попита Томи. — Едгар още не се е върнал. Кога ще намерят нефт?

— О, има проблеми — каза важно Хю Лин. — Нали разбирате, имаме врагове. Там всички трябва да носим пистолети.

— Можеш ли да пушиш? — попита Грей. — Ние можем.

— Не — отговори Хю Лин. — Пушенето не е полезно. Пречи на растежа. Но мога да стрелям с 22-ри калибър по-добре от вас.

— О, ти просто се боиш да пушиш — каза Томи. — Всеки може да стреля с двайсет и втори.

— Бас държа, че цигара с царевична коса ще те гътне — каза Грей.

— Ще ви разкажа за Тексас — продължи Хю Лин. — Познавам куп каубои. Бях там, когато Зейн Грей написа „Легионът край границата“.

Те тръгнаха към овощната градина, където Грей и Томи бяха скрили пакет цигари.

Гъртруд сподели подозренията си с д-р Хаус. Нещо ставало в Тексас, сигурна била. Изминала бе още една година и нищо, освен забавяния. Сондирането на кладенеца бе отлагано отново и отново. Между членовете на компанията бяха избухнали свади. Сякаш постоянно бяха на няколко метра от нефта, но така и не го достигаха.

— Аз ще отида да проверя — каза д-р Хаус.

Той нямаше търпение да си почине. В момента работеше като помощник-директор на болница „Уестърн Стейт“, близо до Къщата на хълма, и всичките му пациенти бяха психично болни.

— Пътуване до Тексас е точно това, което ми трябва — реши той.

Когато пристигна там, сондирането отново вървеше с пълна пара. Кладенецът изкарваше голямо количество газ. Един ден, докато стоеше на платформата и говореше със сондьора, д-р Хаус драсна клечка, за да си запали лулата. Последвалата експлозия го издуха от платформата и обръсна големите му мустаци. „Загубата е непоправима“, написа той на Кари.

В съобщението си до Гъртруд той казваше, че неприятностите явно идват от външни хора, които не искали кладенецът да открие нефт, преди да са изтекли сроковете за земите.

В края на лятото това бе факт — сроковете за арендите бяха изтекли, парите на компанията свършиха, кладенецът не бе добил нефт. През последния месец саботажите бяха редовни. Веднъж в дупката бяха намерени парчета от надгробен камък.

Проектът бе изоставен. Д-р Хаус се върна в Хопкинсвил. Едгар, който си бе събрал багажа и бе готов да си замине, получи писмо от Франк Мор, човека, който през 1911 година бе започнал да строи болница в Нортънвил. Малко по малко той бе ослепял и като средство за спасяването на живота му бе предложена операция за отстраняването на очите. Тогава той си бе спомнил за тълкуването, което преди години бе получил в Нортънвил. В случай на слепота, се казваше в него — и се посочваше, че е възможно тя да се развие от последствията от катастрофата, която Мор бе преживял, трябва да се приложи хидротерапия. „Направих неколкостотин потни бани — пишеше той на Едгар — и зрението ми се върна.“ Той отново искаше

да направи нещо, свързано с болница, и предлагаше на Едгар да го посети в Кълъмбъс, Охайо.

Едгар отиде. Почти всичко бе за предпочитане пред поражението. Идеята за болница го бе обсебила и той чувстваше, че не може да се прибере, без да е осъществил мечтата си.

Мор вече не беше богат, тъй като повечето от парите му бяха похарчени по време на продължителната болест. Сигурен бе обаче, че могат да бъдат събрани достатъчно средства, и се залови със съставянето на план за кампания. Докато двамата с Едгар обсъждаха нещата, пристигна телеграма от Дейв Кан. Той бе в Денвър и бе разговарял с А. С. Бонфис, прочутия собственик на денвърския „Поуст“. Бонфис искаше да присъства на сеанс. Мор и Едгар отидоха в Денвър.

Сеансът бе направен в хотелска стая за пациент на доктор, назначен от Бонфис. Докторът и Бонфис останаха удовлетворени. На следващия ден Бонфис предложи да наеме Едгар за хиляда долара на ден при определени условия — да носи тюрбан; да прави тълкуванията си скрит от слушателите зад прозрачна завеса или було; да бъде придружаван от охрана и никога да не бъде виждан сам; да се вози в скъпа кола, с лакеи на капрата и дръпнати завеси; да приеме ориенталско име, за препоръчване с придружаваща го титла. Едгар отказа.

Двамата с Мор изпаднаха в безизходица, а със следващия влак от Селма пристигна съдията. Едгар му бе пратил телеграма от Кълъмбъс, че отива в Денвър. Съобщението бе неточно предадено и пристигна при съдията като: „Да се видим в Денвър“.

Дейв искаше да им помогне, но самият той бе почти разорен. За момента можеше да им предложи единствено храна и цигари.

За Едгар дойде телеграма от Селма. От Женския клуб в Бирмингам, Алабама, искаха да узнаят какво заплащане ще иска, за да изнесе лекция пред членовете на клуба, които, както казваше телеграмата, бяха чули за „удивителните му способности“. Отговорът бе пратен веднага — цената бе три билета за влака от Денвър до Бирмингам. Чудейки се с каква ли сган си имат работа, от Женския клуб пратиха билетите. Те пристигнаха в Бирмингам на 6 октомври.

На 5 март 1923 година те все още бяха там. Лекцията бе пожънала огромен успех. Хората се редяха на опашка в хотела, за да

видят Едгар и да се запишат за сеанс. След като получи своето тълкуване, една жена се приближи към Едгар за съвет.

— Казахте ми да се върна при доктора, който ме лекуваше — каза тя. — А той ми каза, че с нищо повече не може да ми помогне. Какво да правя?

— Как се казва той? — попита Едгар. Бе срещал доста лекари в Бирмингам и може би този бе един от тях.

— Уудол — отговори жената. — Д-р Пърси Уудол.

— Покажете му тълкуването — каза Едгар. — Той ще разбере.

Час по-късно Уудол се обади по телефона. В момента практикуваше остеопатия, с която се бе заел, докато преподаваше анатомия на студентите във Франклин. Той не бе забравил Едгар и му напомни за тълкуването, което бе направил в присъствието на слепия д-р Боулинг.

— Вие все още сте удивителен в анатомията — каза той — но не съм сигурен в лечението, което предлагате. Ще ви кажа само това, което казах и на жената — тя е на път да си изгуби слуха. Казах й, че никога не съм правил това, което вие предлагате. Според вас трябва да проникна под небцето и да извърша външна операция в областта на евстахиевата тръба. Ще го направя, но не знам какво ще стане. Ще ви държа в течение.

Шест седмици по-късно самата жена събщи, че слухът ѝ се е възстановил.

В началото на март градските власти решиха да поискат от Едгар да представи разрешително — което го постави в неудобното положение да обяснява какво точно прави. Горедолу по същото време ентусиазирани приятели му предадоха, че са успели да осигурят финансовата подкрепа на местни хора в размер на 60 000 долара за болница. Извършено бе тълкуване за това, къде в Бирмингам и околността да бъде изградена тя. Отговорът, както и преди в Селма и Тексас, бе Вирджиния Бийч. Бирмингамският комитет се разпусна. Мрачен, но изпълнен с решителност, Едгар си събра багажа и тръгна на път.

Отиде в Тексас, но нещата бяха дори по-лоши отпреди. Отиде в Ню Йорк, Питсбърг, Чикаго, Канзас Сити, Дейтън и накрая се върна в Селма. Решил бе сам да организира всичко. Ако другите не можеха да го направят, сам щеше да го направи. Писа на Гъртруд, която бе

прекарала зимата в Къщата на хълма, че се прибира завинаги. Тя се върна в Селма да го посрещне.

Хю Лин бе тъжен от заминаването си. С Томи и Грей бяха добри приятели. Бяха изкопали канала, по който модерният водопровод най-после стигна до къщата, и то с една-единствена злополука — един следобед Грей проби с кирката си черепа на Томи. За да отпразнуват идването на течащата вода, те запалиха клозета в двора. Сезонът определено не бе подходящ за подобно начинание, поради което близката околност изкара един ужасен ден.

Томи и Грей научиха Хю Лин да пуши, но на него не му хареса. Един ден леля Кейт хвана Грей. Той потърси спасение на черешовото дърво и отказа да слезе. Леля Кейт взе една шибалка, стол и вечерния вестник и седна под дървото.

— Докога ще стоиш там? — попита Грей.

— Докато съм жива — отговори неумолимо леля Кейт.

— Крантата Кейт — каза Грей.

Така или иначе, той слезе и си понесе боя. По-късно показа раните на Томи и Хю Лин.

— Вас двамата ви е шубе от боя — каза той.

— Мен не ме е шубе — каза Томи.

— Нито пък мен — обади се Хю Лин.

— Вас никой никога не ви бие — каза Грей.

— Не ни е шубе — каза Томи.

— Не — каза Хю Лин. — Можем да понесем бой колкото и ти.

— На бас, че не можете — каза Грей.

— На бас, че можем — каза Томи.

За да решат въпроса, дадоха на Грей да ги набие. Той ги налага до посиняване. Те не заплахаха.

— Сега вярваш ли ни? — попитаха го те, когато боят свърши.

— Разбира се — каза той. — Няма съмнение, вие сте истински мъже!

Вечерта преди заминаването на Хю Лин те отидоха в далечния край на къщата да пушат за последно заедно. След като запали цигарата си, Томи плю замислено.

— Защо Едгар не може да спечели много пари и да построи тази болница? — попита той Хю Лин. — Тълкуванията знаят всичко, нали?

Хю Лин се опита да обясни.

— Бог не позволява на хората да печелят пари, ако не заслужават — каза той.

Грей се усмихна с презрение.

— Светът е пълен с мошеници — каза той.

— Но те не са спечелили парите си с тълкувания — каза Хю Лин. — Ако Бог е дал на татко тази сила, Той е искал тя да се използва за добро, а хората, които го разкарваха насам-натам, сигурно просто търсят печалбата и може би са замисляли, когато получат парите, да избягат и да оставят татко, без да построят болницата.

— Защо тълкуванията не знаят това? — попита Томи. — Би трябвало да го знаят.

— Може би го знаят — отговори Хю Лин — но по това време татко спи и не знае какво казва. Може би той го казва, но другите крият това.

— Ама че мошеници! — каза Грей. — Сигурен съм, че ако бях там, щях да пръсна черепа на всеки, който се опиташе да извърти подобен номер на Едгар!

— Трябва да отидем с него — каза Томи. — Тогава всичко ще е наред. Едгар може да ни каже къде да копаем за заровено съкровище; ние ще го изровим и ще построим болницата. Можем да го направим!

— Ами да! — каза Грей.

— Да — каза Хю Лин.

Но той не беше сигурен; изобщо не беше сигурен. Защо не бе построена болницата в Бирмингам, щом парите бяха събрани? Защо всеки път тълкуванията казваха Вирджиния Бийч, което се намираще чак на брега на Атлантика, далеч от всичко и всички? Защо не можеше баща му просто да се откъсне от тези хора и да прави тълкуванията сам, и да попита как да намери парите за болницата? Защо тълкуванията не му казваха от кой богат човек да потърси помощ? Защо не посочваха имената на онези от компанията в Тексас, които го мамеха? Защо не казваха къде можеха да се намерят пари, както предложи Томи, така че сами да ги изровят?

Изглежда, че нещо не бе както трябва. Дали не бе свързано с баща му? Променил ли се бе той? И той ли бе започнал да търси печалбата? Ако това беше така, тълкуванията, естествено, ще бъдат погрешни и след известно време може би няма да казват дори на болните какво им има.

— Да изпушим още една — каза Томи.
— Хайде! — каза Грей.
— Добре — каза Хю Лин.
Той всмукна жадно от цигарата.
— Започваш да се учиш — призна Грей.
— Скоро ще можеш да гълташ дима! — каза Томи.

---

[1] В Съединените щати този празник се чества в първия понеделник на месец септември. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Селма с радост посрещна семейство Кейси; особено Едгар — той бе отсъствал четири години и през това време никой не бе успял да продължи по задоволителен начин работата, която той бе започнал с младите хора от Християнската църква. Той пое отново задълженията си и скоро клас „Седем“ и неговата група в „Крисчън Индевър“ работеха както преди. Повечето от старите членове се върнаха заедно с по-малките си братя и сестри.

Приятелите намериха, че Едгар е остарял във всяко отношение. На външен вид не се бе променил особено, като изключим прошарената коса; но държанието му бе различно — бе станал по-сдържан, по-колеблив в изразяването си по въпроси, свързани с основните принципи на човешкото поведение, по-склонен да приема човешките слабости. Не изглеждаше циничен или обезверен, но явно очакваше по-малко от ближните си и бе по-мек в оценката си за тях. Но пък сякаш бе твърдо решен да изисква повече от себе си.

През седемте тихи години между 1912-а и 1919-а той бе изградил сигурност в себе си; натрупал бе в ума си интегритет, в чиято нерушимост вярваше. Бе водил битки със силата, която приемаше за дявола, и бе разбрал, че е способен да ѝ устои. Именно това убеждение го караше да чувства, че трябва да направи нещо със странната сила, или дарба, която притежаваше. Бе започнал да се бои, че ако не намери начин да я даде на света, самият той ще бъде изгубен.

Затова се бе опитвал. В продължение на четири години бе давал възможност на всеки, когото срещнеше, да участва в рискованото начинание. Опитвал се бе с всички сили на съзнателния и подсъзнателния си ум да намери начини да спечели достатъчно пари, за да построи болница и да осигури издръжката ѝ. Всички тези усилия се бяха провалили. Открил бе, че личната му победа над дявола нямаше въздействие над другите. Всеки от тях трябваше да я постигне в себе си. И тъй като това не се бе случило, плановете, които бе опитал да осъществи заедно с тях, се бяха проваляли. Преди да замине, бе

вярвал, че никой не може, съзнателно или несъзнателно, да направи от него оръдие на злото. Това се бе оказало вярно. Но не бе съумял да събере около себе си хората, които да го направят инструмент на доброто. Имаше честни хора; имаше надарени хора; имаше добри хора. Но както изглеждаше, нямаше мъдри хора.

Едгар вярваше, че те съществуват и че все някога ще ги срещне. Междувременно бе по-добре да продължи сам, да подготви нещата. „Онези, които само стоят и чакат — спомни си той Милтън — те също служат.“

Работното помещение на студиото бе превърнато в кабинет за провеждане на сеансите. Напечатани бяха бланки и Едгар прати известие на всички от списъка си с адреси. Подаде обява за стенографка, като всички кандидатки трябваше да опитат да запишат по едно тълкуване.

Повечето се справиха зле, тъй като Едгар използваше технически термини, често дълги, неясни изречения и изобилие от съюзи, предлози и относителни местоимения. Пунктуацията бе нещо друго; понякога той сякаш пробваше различни начини да изрази мисълта си и се оплиташе по средата в заплетен синтаксис — и най-добрият граматик не би могъл да стори нещо повече от това, да раздели грубо фразите с тирета, скоби и многоточия. Изпитани бяха над десет момичета, преди да се появи едно, което успя да предаде казаното по точен и разбираем начин. Тя бе по-голямата сестра на един от експертите в „Джуниър Крисчън Индевър“, хубава блондинка на име Гладис Дейвис. Гладис бе наета за секретарка.

Беше октомври. Хю Лин бе в предпоследния курс на гимназията. Едгар Еванс, който наричаше себе си Екън, защото като бебе не можеше да произнася името си, ходеше в детска градина. В семейството отново се възцариха мир и сигурност.

Един ден мъж на име Артър Ламърс влезе в студиото. Той бе заможен печатар от Дейтън, Охайо. Бе нисък и здрав, с широки рамене, кестенява коса и сини, проникателни очи. Едгар случайно се бе запознал с него по време на пътуване до Дейтън. Ламърс бе получил едно от съобщенията и идваше за няколко тълкувания.

Те обаче не бяха за болни хора. Самият той бе в добро здраве, както и останалите от семейството му. Интересите му бяха други — философия, метафизика, езотерична астрология, психични явления.

Въпросите, които зададе, бяха неразбираеми за Едгар — каква е механиката на подсъзнанието, каква е разликата между дух и душа, какви са причините за личността и дарбата? Спомена неща като кабала, религиозните мистерии на Египет и Гърция, средновековните алхимици, мистиците на Тибет, йога, мадам Блаватская и теософията, Великото бяло братство, етерния свят. Едгар бе зашеметен.

— Трябва да проучите тези неща — каза Ламърс. — Ако има някакъв начин да бъдат разбрани, този начин е чрез вас. Светът е пълен с представи за своето зараждане, смисъл и край. Има стотици философски и хиляди теологични системи. Кой са прави и кои грешат? Коя е най-близо до истината? Каква е истинската природа на душата и каква е целта на това съществуване на Земята? Къде отиваме след него? За какво? Откъде сме дошли? Какво сме правили, преди да дойдем тук? Не сте ли си задавал тези въпроси?

— Не — отговори Едгар.

Не знаеше какво друго да каже. Не посмя да каже истината — че винаги бе смятал подобна идея за светотатство, защото Бог се разкриваше в Библията; и да се предполага, че той би могъл да даде отговор на мистериите на вселената, би означавало открито да покани сатаната да говори чрез него.

Така се бе чувствал преди; а сега, когато слушаше думите на Ламърс, знаеше, че това чувство е отминало. Не го бе осъзнавал досега, но чувството го нямаше. Докато Ламърс изстрелваше въпрос след въпрос, нещо в него подскочи и каза: „Това е начинът да получиш отговора“.

— Мога да остана само няколко дни — продължи Ламърс — но ако дойдете в Дейтън като мой гост, ще направим поредица тълкувания по тези въпроси и ще видим какво ще получим. Философията и метафизиката са мои хобита, но само ме объркват, защото няма категоричен авторитет по отношение на детайлите. Всички системи са единомисленици, че Бог е един, че нравствеността е необходима, че молитвата дава резултати, че по дух всички сме братя — но отвъд това всичко е море от догадки. Ако тези ваши тълкувания са верни, това означава, че имате достъп до подсъзнанието си — и ако тези окултни и мистични теории са верни, това подсъзнание би трябвало да долавя собствената си самоличност и да може да ни каже всичко, което искаме да знаем за себе си и за света — или поне колкото можем да разберем.

Едгар усещаше, че думите на Ламърс изразяваха собствените му мисли. Бе се върнал в Селма убеден в мисията си. Трябваша му 46 години да достигне решението. Сега искаше да узнае защо имаше тази мисия и как трябва да я изпълни.

— Защо не довършите работата си тук през следващите няколко дни и не дойдете с мен в Дейтън за няколко седмици? Когато се върнете, със сигурност ще сте по-мъдър и по-богат човек.

— Ще дойда — каза Едгар. — Ще довърша уговорените сеанси утре и вдругиден. Те са за местни хора.

— Добре — каза Ламърс. — Искам да започнем от самата основа. Най-трайното и популярно убеждение за вселената, към което проявяваме скептицизъм, е астрологията. Първо ще поискаме тълкуване на хороскоп и ще видим какво ще стане.

— Те са измислица, нали? — каза Едгар. Вече бе сигурен, че иска да намери отговора на всичко чрез тълкуванията. Трябваше му само увереност. Това щеше да обедини, поне в *неговия* ум, двете велики противоречащи си сили в живота му — Библията и тълкуванията. От истината на едното бе дошла силата на другото. Бе сигурен в това. Облекчение щеше да е, ако това се докажеше.

Гъртруд изпитваше съмнение, докато го гледаше да си събира багажа, но харесваше Ламърс и въпросите, чиито отговори щяха да търсят чрез тълкуванията, я интригуваха.

— Пиши ми подробно какви са резултатите — каза тя, когато Едгар я целуна за довиждане.

В Дейтън той взе стая в хотел „Филипс“, стара сграда с уютна атмосфера, големи стаи и много червен плюш по мебелите. На следващата сутрин Ламърс доведе секретаря си, Линдън Шройър, и стенографка за сеансите. Шройър, дребен, слаб мъж с черни очи, черна коса и мустаци, бе неспокоен.

— Какво ще прави той? — питаше отново и отново той Ламърс.

Едгар се засмя.

— Това, което ще правя, не трябва да ви тревожи — каза той. — Мен ме тревожи това, което ще кажа.

— Ще го питам за хороскопа си — обясни Ламърс.

Той ръководеше сеанса. Когато Едгар се събуди, той се обърна към него със сериозен вид.

— Изглежда, че нещо е объркано в представата ни за астрологията — каза той. — Влиянието, което ни оказва, не е каквото си мислим.

Едгар се усмихна. Чувстваше облекчение.

— Не вземаме под внимание един фактор, който е много важен — продължи Ламърс.

— Кой е той? — попита Едгар.

— Прераждането.

Едгар зяпна. Шройър му се усмихна. Ламърс започна да се смее.

— Вие смятахте, че астрологията е измислица, а току-що ни предложихте история, която е десет пъти по-фантастична от влиянието на звездите. Казвате, че и преди съм живял на Земята; че това е третата ми поява в тази „сфера“ и че все още изпитвам някои от наклонностите от миналия си живот, когато съм бил монах.

Едгар механично започна да стяга вратовръзката си, после закопча ръкавелите и си завърза обувките.

— Това ли е нещото, в което вярват хората в Индия? — попита той. — Това ли е прераждането?

Ламърс кимна.

— Вие казахте — продължи той — че Слънчевата система е цикъл от преживявания за душата. Има осем измерения, съответстващи на планетите. Те представляват центровете на измеренията, или средата, в която измеренията да се изразяват и материализират — въпреки че материализирането на всяко измерение е различно. Това е третото измерение и е нещо като лаборатория за цялата система, защото само тук свободната воля има пълно господство. На другите планети, или измерения, се поддържа известен контрол над душата, за да е сигурно, че ще научи съответните уроци.

Обикновено контролът се извършва от самата душа, ако е еволюирала достатъчно, тъй като щом веднъж тялото от това измерение бъде изоставено и съзнанието за този живот бъде абсорбирано от подсъзнанието, булото между двете се вдига.

Разбирате ли, подсъзнанието е архивът на всички животи на душата, в тази и други системи в космоса. То е архивът, който ние смятаме, че води Записващият ангел; историята на онова, което правим с нашия дух — онази част от Бога, дадена ни за живота заедно с дара на индивидуалността, или отделното от Бога съществуване. Задачата

ни е да усъвършенстваме своята индивидуалност и така да се върнем при Бога. Нашият дух и душа, или индивидуалност, се присъединяват към Него.

Едгар поклати глава.

— Аз ли казах всичко това? — попита той с тих глас.

Ламърс кимна. Шройър се усмихна. Вече бе настроен дружелюбно. Явно осъзнаваше, че Едгар страда.

— Така че астрологичните влияния на планетите, или измеренията, които сме обитавали, ще са добри или лоши, слаби или силни — според преживяванията ни на тях и начина, по който сме се справяли със задачите си.

Например спрямо Земята ние реагираме според начина, по който сме подхождали към проблемите на Земята в другите си животи — братска обич, материални придобивки, секс, храна и пиене. Понякога работим върху земен проблем, изключвайки всякакво влияние на звездите или планетите. Звездите представляват модели на душата, а не преживявания. Дванадесетте знака на зодиака са дванадесет модела, от които душата избира, когато идва на земния план. Те са като раси — модели на темперамент, личност и т.н.

Едгар го прекъсна.

— Невъзможно е да съм казал всичко това в едно-единствено тълкуване — каза той и се обърна към стенографката за потвърждение. Тя седеше, усмихвайки се смаяно и замечтано.

— Не сте — каза Ламърс — но го потвърдихте. Разбирате ли, изучавам метафизика от години и с помощта на няколко въпроса и на фактите, които вие дадохте, бях в състояние да проверя кое е вярно и кое не е във всички неща, които съм прочел. Важното нещо е, че системата, която е в основата на всички религиозни мистерии, независимо дали идват от Тибет, или от египетските пирамиди, се подкрепя от вас. Това всъщност е вярната система.

Едгар подръпваше бавно от цигарата. Ламърс бе въодушевен. Приличаше на човек, който от години търсеше съкровище, следвайки стари карти и схеми, и най-после го бе намерил.

— Тя е херметична, питагорейска, еврейска, християнска! — каза той. — Египтяните са я изложили в пирамидите, върху Смарагдовата плоча на Хермес и Таблицата на Изиди. Питагор я е вложил в числа и в теоремата, че квадратът на хипотенузата на правоъгълния триъгълник

е равен на сбора от квадратите на двата катета. Иисус я е предал в Проповедта на хълма и в останалата част от Пета глава на Матей.

— Никога не съм чувал за тези неща, освен за Проповедта на хълма от Пета глава на Матей и останалата част от главата — каза Едгар.

— Пета глава на Евангелието от Матей е конституцията на християнството — каза Ламърс. — Проповедта на хълма е неговата Декларация за независимост. Иисус е казал, че е дошъл да изпълни закона, а не да го разруши. Мойсеевият закон е бил свързан с външни действия и не е отчитал вътрешната нравственост, освен като отражение във физическите действия. Разбира се, законът за вътрешната нравственост е съществувал винаги. Той е бил достойствие на свещениците, на посветените. Това щеше да е така и днес, ако свещениците не бяха изгубили ключа. Днес те разбират символиката не по-добре от обикновения енорияш. Изглежда е имало твърде голямо опростяване.

Мисията на Христос е била да разкрие тази вътрешна нравственост на хората и после да им даде пример в Свое лице за изпълнението на този модел. Той е пътят, Той е истината, Той е животът. Някога, някъде — тук или на друга планета, или на други звезди, защото световите са като зрънцата пясък по морския бряг, всеки от нас трябва да достигне Христовото съвършенство. Тогава можем да се върнем при Бога и да бъдем с Него едно, съвършени — както е казал самият Христос — като нашия Отец на небето.

Едгар прокара ръце през косата си. Шройър се бе загледал през прозореца. Стенографката седеше като хипнотизирана все още с усмивка на лицето.

— Тялото е само обективизация на модела на душата — продължи Ламърс. — Ето защо всяко тяло има различно телосложение, физиономия, здраве. То е отражение на индивидуалността на душата, която му дава живот. Записът на това конкретно изживяване, съзнателният ум — това е личността. Сравнено с действителната история на душата, то е като един-единствен ден в хода на живота.

Той се обърна към стенографката.

— Прочети ни последните няколко параграфа от тълкуването.

Тя взе бележника и започна да превежда знаците:

В това виждаме плана за развитие на индивидите, поставени на това ниво, тоест способността (такава, каквато ще бъде проявена от физическото) да влезе отново в присъствието на Създателя и да стане пълноценна част от това творение.

Що се отнася до това същество, това е третото му идване в това измерение, предишното е било като монах. Виждаме в начина му на живот и сега такива черти, каквито е проявявал като монах.

Тялото е само носителят на онзи дух и душа, които се носят през вечността и остават едни и същи.

— Виждате ли? — каза Ламърс. — Това отключва вратата. Все едно да открием тайната камера на Великата пирамида. Това е Философският камък. Това е Сезам! Хайде да отидем да обядваме, така че да сте готов да направите още едно тълкуване следобед!

Докато се хранеха, Ламърс продължи да обяснява. Говореше за средновековните розенкройцери, предсказанията на Нострадамус, „Енеади“ на Плотин, Елевзинските мистерии, Дионисиевите мистерии, митраизма и мистериите на Озирис. Каза им за „изгубените ключове“ на франкмасонството, за хиндуисткото самадхи, сарацинската математика, картите Таро, прецесията на равноденствията и връзката ѝ с обожествяването на бика и овена, значението на скарабея и еврейския четирибуквеник.

— На всеки 2160 години един от зодиакалните знаци има доминиращо влияние върху Земята — каза той. — Те вървят в обратен ред и това се нарича прецесия. По време на разцвета на Египет е властвал Телецът, или Бикът. Затова хората са боготворели бика. Но Телецът е управлявал само чрез отражение, така да се каже. Той е бил видимият знак. Слънцето, което всъщност е било в Скорпион, е греело насреща, към Телеца. Затова Скорпионът, истинският управляващ знак, духовният водач на Земята, е бил изобразяван на челата и жезлите на тогавашните жреци.

Едгар поклати глава.

— Нямам никаква представа за какво говорите — призна той. — Интересува ме следното: казвате, че по време на сеанса съм се

съгласил с всичко това. Означава ли то, че подсъзнанието ми го разбира, или просто сте ме използвал за внушенията си?

Ламърс се засмя.

— Не само го разбирате — каза той — но и обяснихте няколко неща, които досега нямаха обяснение, поне доколкото ми е известно.

Едгар кимна:

— Добре. А сега ми отговорете на следния въпрос: всичко, за което разказахте и с което подсъзнанието ми очевидно е съгласно, в съответствие ли е с най-висшата етика на религията и обществото? Християнско ли е, или езическо?

— Едно по едно — каза Ламърс — Първо, не само е в съгласие с най-добрата религиозна и социална етика, но е и техният източник. Именно древната мъдрост ги е вдъхновила и ги е дала на света с просто обяснение, което да е разбираемо за повечето хора. Христос — или Бог, който Го е пратил, е вярвал, че хората са готови да стигнат до по-висша представа за кодекса на живота, затова им го е дал. Говорел е на хората с притчи. Символиката е била проста.

Но нравствеността, на която е учел, е била по-възвишена от тази, която са наследили и следвали. Тя е била следващата стъпка към разкриването на истината.

Едгар понечи да попита нещо, но спря. Лицето му видимо пребледня. Ламърс хвана ръката му и се усмихна успокоително.

— Знам какво мислите — каза той. — Чудите се дали ще кажа, че правим следващата стъпка към разкриването на истината. Не се тревожете. Не бих имал тази дързост, а и тази истина съществува и е била известна на неколцина от самата поява на човешкия род на Земята. Човекът я е носел със себе си и явления като ясновидството винаги са били използвани като помощно средство да се проверяват грешките, които възникват при предаването от поколение на поколение на мъдростта в писмен или устен вид. В ръцете на аматьори и двете се изопачават.

Не, всичко е било записвано много пъти и се е преподавало на посветените отново и отново. Това, което не успях да разбера, е каква част от тази мъдрост Христос е предал на по-интелигентните Си ученици — или пък на всички тях, защото разбирането ѝ изисква по-скоро вродена склонност, отколкото обучение, и каква част е оставил неизказана. Безспорно е, че Той е знаел всичко.

Често съм подозирал, че всичко е в последната част на Евангелието на Йоан, в главите, съдържащи проповедите по време на Тайната вечеря. Така или иначе, след като Църквата престанала да бъде придатък, секта на юдейството, и започнала да трупа мощ в Римската империя, водачите ѝ взели решение да я променят от идеалистична философия, привлекателна за интелектуалците, в популярна, практична религия за масите. Това е началото на голям напредък, но в хода на вековете оригиналната метафизична структура или се е изгубила, или е потънала в дълбините.

Едгар все още беше неспокоен.

— Ако водачите на Църквата са смятали за най-добре да пазят в тайна тези неща, защо ние да ги разкриваме? — попита той.

Ламърс не отговори веднага. Между веждите му се появиха вертикални бръчки. Кръглото му лице излъчваше сериозност.

— Не знам дали трябва да бъдат разкрити сега, или е трябвало да бъдат разкрити преди 19 века — каза той накрая. — Но изглежда, че истината винаги е била на разположение на онези, които са я търсели. Може би това е отговорът. Първо ще я разберем от тълкуванията. После ще решим какво да правим с нея.

Те се върнаха в стаята, за да се подготвят за следобедния сеанс. Стенографката вече беше там. Напечатала бе цялото сутрешно тълкуване. Когато го прегледа, Едгар не успя да открие всичко, което бе споменал Ламърс, но прочетеното разкриваше в най-общ план една цяла теория и доказваше, че подсъзнанието му възприемаше метафизичния речник на Ламърс с лекотата, с която се справяше с анатомията и медицината.

Когато Едгар излезе от съня, Ламърс кимаше.

— Точно както си мислех — каза той. — Точно както си мислех, само че по-добро и по-просто. Ето каква е работата. Съзнателният ум е архивът на този живот. Точно както емоцията е изживяването на един момент, съзнателният ум е записът на един живот. Този съзнателен ум се намира в хипофизата. Или поне тя е центърът му — жлезата си има и чисто физическа функция.

Мислите отиват от съзнателния ум към имагинативния, или интроспективен ум, разположен в епифизата. Там те биват сравнени с всичко, което се е случило преди и което по някакъв начин има връзка с тях; и когато това стане, мислите — оформени по съответстващ

начин и преценени, преминават към подсъзнанието, или ума на душата, който заедно със своя дух се намира точно над сърцето. Там мислите се съхраняват като архив и когато са конструктивни, активират духа и снижават бариерата между душата и чистата същност на живота. Когато са деструктивни, мислите се отхвърлят, но остават в архива и ако се повтарят, те издигат бариера между душата и духа и замъгляват сиянието на жизнената есенция, която свети през подсъзнанието към интроспективния ум и достига чрез рефракция като предчувствие, интуиция и копнеж до съзнанието.

Едгар погледна към Шройър. Тихият тъмнокос дребен мъж не можеше да се сдържа повече и избухна в смях. Едгар го последва. След миг и Ламърс започна да се смее тихо.

Когато се успокоиха, той погледна Едгар и каза:

— Звучи средновековно, може би дори по-лошо, но не е. Модерната наука обяснява много от онова, което се е смятало за безсмислици. Дълго време са ни учили, че съществува само това, което е доловимо от сетивата. Сега обаче знаем, че най-важните сили в живота ни са невидими — електричеството например, а също и вълните, които правят възможно телеграфирането.

— Мисълта винаги е била невидима — добави Шройър.

— И до голяма степен неодобрявана — каза Ламърс. — Смята се, че е вредна за повечето хора. Забърква ги в неприятности. Чуйте ме — обърна се той към Едгар — трябва да се посветите на това. Мястото ви е толкова във фотографското студио, колкото на Йосиф е било в затвора на фараона. Доведете семейството си в Дейтън и ми позволете да подкрепя дарбата ви по начина, който тя заслужава. Никакви нефтени кладенци, никакви лекции — само тълкувания от този род, за просвещение, и здравни сеанси за онези, които имат нужда. Трябва да изградим организация, която да се грижи за болните, били те болни телесно, умствено или духовно. Тогава наистина ще постигнете нещо.

— И аз това искам — каза Едгар. — Това винаги ми е било мечта. Но така и не успях да го съгласувам с факта, че в съзнателния си ум, както вие го наричате, аз съм необразован. Глупости! — добави той. — Дори по-лошо. Аз съм невежа!

— Канех се да обясня и това — каза Ламърс — но езикът, който използвам, ви подведе. Започнах да звуча прекалено технически. Нали помните какво казах за подсъзнателния ум — че е хранилището на

всички наши преживявания и мисли, на всичките ни животи — тук и на други места? Е, степената, в която тези преживявания и мисли са били в правилната посока, определя доколко човек е цивилизован, образован, хуманен и т.н. — архивът на миналото му проблясва през неговия съзнателен ум и настоящо тяло, изграждайки модела на тялото и характера.

Нищо не се забравя или губи от подсъзнанието. Така че ако в един или повече минали животи, или в изследванията си в други измерения и светове сте усвоили тази мъдрост, която се проявява чрез вас, няма нищо чудно, че все още я притежавате. Фактът, че подсъзнателният ви ум бива изразен по такъв ясен начин — това ясновидство, ето кое е странното. Но когато се установи контакт с подсъзнанието, мъдростта, с която то е пълно, не е изненадваща. Стига да сте съюзник със силите на доброто. Ето къде е задължителното присъствие на нравствеността. Каквито са мислите в душата на човека, такъв е и той, е казал Иисус. Не бихте могъл да използвате тази сила за лоши цели, без да се случи едно от двете — или ще изгубите силата си, или информацията ще престане да бъде вярна. В първия случай душата ви ще остане непокуарена, като се оттегли в себе си. Във втория ще бъде покварена, като вземе участие в съзнателните ви корисни постъпки.

Едгар не каза нищо. Пушеше мълчаливо, загледан в пода.

— Утре ще направим тълкуване за вас — каза Ламърс — и ще попитаме защо ви е дадена тази способност и за каква цел трябва да се използва. След това сам ще вземете решение.

— Искам да го направим — каза Едгар — но мисля, че е по-добре да взема решение преди това.

Той смачка цигарата в пепелника.

— Това е нещо, което трябва да реша сам, без помощта на тълкуванията. Иначе винаги ще имам подозрението, че те са ме убедили да го направя, ако кажат, че трябва да се посветя изключително на тази работа, и аз се съглася заради това.

Способността ми е дадена без обяснение. Опитах се да открия какво да правя с нея — наслуки, с пробване на различни неща. Досега никой не я приемаше по този начин; беше само странно качество, полезно за медицината. Това е така, защото досега не съм попадал на някой, който да смята, че хората са нещо повече от това, което са ни

учили, че са души, родени на Земята, за да поживеят, да умрат и да бъдат съдени според делата им. В рамките на тази система способността ми не може да бъде обяснена по друг начин, освен като отговор на молитвите в детството ми и четенето на Библията. Така смятах винаги — и съпоставях това с идеята, че може би дяволът ме изкушава да го правя, като действа чрез мен, и ме прави достатъчно самонадеян да смятам, че Бог ми е дал специална сила. Години наред обаче наблюдавах, изучавах себе си с всички сили; молих се и чаках да видя какво ще излезе. От доста време съм убеден, че това е добра сила. Никога не е причинявала зло и няма да допусне аз да го направя. Няколко пъти, когато разни хора провеждаха тълкувания, каквито не трябваше, без знанието ми, аз разбирах това, защото след всеки сеанс се чувствах зле. Сега знам, че когато съм дал най-доброто от себе си и някому е помогнато, се събуждам ободрен.

Той извади нова цигара и прие огънчето от Шройър.

— Но това, което днес ми казахте и което са казали тълкуванията, е чуждо на всичко, в което съм вярвал и на което съм научен — и на което съм учил другите през целия си живот. Ако дяволът би решил да ми скрои номер, това би бил моментът.

Ламърс се засмя и стана.

— Знам как се чувствате — каза той. — Помня колко объркан се чувствах първия път, когато се изправих пред идеята за прераждането. Известно време ми беше доста криво. После започнах да я отнасям към нещата, които знаех за хората и които бяха очевидни; и преди да се усетя, вече осъзнавах, че психологията и психоанализата са били нужни, за да дадат обясненията за живота, които се съдържат в доктрината за прераждането.

Шройър стана и отиде да си вземе палтото.

— Защо не помним предишните си животи? — попита той.

— Защото, ако ги помнехме, не бихме научили нищо — отговори Ламърс. — Тогава щяхме да носим в себе си своите предразсъдъци, слабости, качества и предпочитания в активна, а не в потисната форма. Всички те биха причинили истинска бъркотия в свободната воля на това ниво. Онова, което сме били, изгражда нашия характер и интелект и ни прави очарователни или неприятни; тогава с активния действащ фактор на свободната воля ние използваме това, което ни е дадено, и се впускаме в един живот, който е като поредица от лабораторни тестове.

Той облече палтото си и отиде да се ръкува с Едгар.

— Сега ще ви оставим — каза той. — Имате много да размишлявате. Не бързайте. Ако желаете, изчакайте утрешното тълкуване и тогава решете. Или изчакайте още по-дълго. Това е най-важното решение в живота ви — и то ще се окаже такова в живота на още много хора.

Те си тръгнаха заедно със стенографката. Едгар остана да седи на кушетката, палейки цигара от цигара. Когато се стъмни, той излезе да се разходи из града. Когато се умори, се върна в хотела и четете от Новия завет.

Евангелията му бяха добре познати. Нито едно от тях не осъждаше астрологията или прераждането. Всъщност за последното изобщо не се споменаваше. Но това не го успокояваше. Ако прераждането бе истина, защо Исус не говореше за него?

Това, за което Той говореше — и което се споменаваше на много места в Библията, бяха лъжепророците.

Той почувства надигането на старите духове, които отново го преследваха. Продължи да четете.

Защо прераждането не бе споменато на нито едно място в Библията?

С астрологията бе различно. В библейските времена хората бяха вярвали в звездите. Може би в това имаше нещо вярно от чисто логическа гледна точка. Всички познаваха влиянието на Слънцето върху Земята, а Слънцето бе звезда. То създаваше модел, що се отнасяше до живота на Земята — оформяше всичко, или поне подхранваше всичко, и формата трябваше да бъде такава, че да позволи на Слънцето да й даде живот. Защо да не можеше и другите звезди, знаците от зодиака например, да въздействат на хората по по-фин начин — като им придават оптимизъм, храброст, безгрижност, веселост или интровертност? И ако планетите са старите обиталища на душата, защо да не влияят на човека, когато са на забележима позиция на небето, също както някой, който някога е живял в Хопкинсвил, би се почувствал повлиян, когато прочете нещо за града, срещне негов жител или види негови снимки?

Възможно беше. Да вземем Луната например. Нейното влияние върху приливите и женския цикъл бе доказано. Всеки фермер би потвърдил, че оградата, забита по време на намаляващата луна, потъва

в земята, както и че беконът, направен от прасето, заклано тогава, се сбръчква в тигана и не става за нищо. Оградата трябва да бъде поставена, когато Луната нараства; прасето трябва да бъде заколено в същия период.

Тези неща можеха да се наблюдават, защото Луната бе толкова близо. Другите планети бяха по-отдалечени, а звездите — много отвъд тях. Светлината им обаче достигаше Земята — нима не можеше да оказва влияние по някакъв начин на сърцето, мозъка или емоциите?

Ламърс бе казал, че всичко това е модел. Тялото бе обективното проявление на душата, откликвайки й така, както плувецът откликва на морето — понякога като се бори с него, друг път като с готовност следва течението му или пък безпомощно се носи по водите. И този живот бе само един от многобройните — може би хиляди, прекарани тук и на други планети в системата и в далечни светове, простиращи се до хоризонтите на космоса.

Ама че глупости — да обикаляш планетите и да се носиш сред звездите!

Какво щяха да кажат за това приятелите му в Селма? Какво щяха да кажат учениците му в неделното училище? Ами Гъртруд и Хю Лин?

Глупости, дрън-дрън, шарлатанство, измама, врели-некипели — това бяха казали докторите за медицинските диагнози на неговите тълкувания.

Те бяха специалисти в своята област. Той бе специалист в областта на Библията. Какво бе неговото мнение за казаното в този ден?

Глупости? Дрън-дрън? Шарлатанство? Измама? Врели-некипели?

* * *

Той крачеше в нощта, докато стигна до реката, която се виеше през града. Водата проблясваше на фона на сияйното есенно небе. За да я вижда по-добре, той отиде на средата на моста, откъдето, като се облегнаше на бетонния парапет, можеше да обръща поглед към небето и да го връща към течащата река.

Водата на духа — на Земята водата бе символът на духа. На небето звездите олицетворяваха Неговата слава. Между тях бе човекът — зашеметен, теглен в двете посоки и накрая обикновено падащ обратно на Земята.

Имало човек на име Саул, който пламенно вярвал в установените истини. Преследвал промените, проповядвани от нова религиозна секта. Тогава, по пътя за Дамаск, бил поразен и чул гласа Божий. Променил вижданията си, мислите си, живота и името си. Почти без чужда помощ издигнал новата секта до световна религия.

Ами Августин, който изучавал философията на езичниците и вярвал в нея до четиридесетата си година? Тогава променил представите и убежденията си и написал философията на Църквата, която Павел бил основал.

Сега, когато поглеждаше назад към живота им, бе лесно да види мъдростта на решенията им и трудно да разбере мрака, в който бяха вървели толкова дълго. Причината бе, че християнството бе възтържествувало и правотата му — доказана. Ами ако бе изгубило битката и правотата му — опровергана? Къде щеше да е днес споменът за Августин и Павел?

Този спомен щеше да бъде погребан. Вместо това погребан бе споменът за онези, които продължаваха да вярват в езичеството. Павел и Августин бяха прави. Историята ги помнеше, както помнеше всички, които помагаха за напредъка на човечеството.

Кои бяха тези хора? Всеки един от тях бе започнал със съмнение в установените неща и с откриването на нещо ново. В началото всички са били посрещани с присмех. Повечето от тях са били оценявани едва след смъртта си.

Нито един от тях не е умрял богат. Малцина са били щастливи. Били са обезглавявани, изтезавани чрез разпъване, бичувани, хвърляни за храна на лъвовете, изгаряни на клада. Техният Учител е бил разпнат.

Какъв бе Неговият начин на живот? Обичай братята си, обичай враговете си, обичай Бога. На злото отвръщай с добро; обръщай и другата страна; бъди смирен. Стреми се към праведност; моли се за света; прощавай на длъжниците си и на онези, които искат да ти навредят.

Веднъж млад мъж попитал как може да Му служи попълноценно, след като е изпълнил изискванията за молитва, жертва и

праведност. Отговорът бил да продаде всичко, което има, да раздаде парите си на бедните и да Го последва като един от учениците Му. Младият мъж тъжно продължил пътя си, защото имал много притежания.

За този млад мъж Библията не споменава нищо повече. Провалил ли се е в изпълнението на последното изпитание? Явно е така, щом не е сред учениците. Бил е избран, но е отказал да откликне. Какво друго е била тази заповед, ако не призив да се присъедини към малката група от последователи?

Този призив е бил отправен към всеки, който го е търсел. Всеки, който е поискал възможност да служи, я е получавал. Мнозина са се поколебали. Възможността не била онази, която те очаквали. От тях тя изисквала твърде голяма лична жертва. Те отстъпили. Провалили се.

Те били забравени, безименни души; милиарди души, носещи се през вечността като капките вода, от които бе съставена течащата под нозете му река.

Той, човекът на моста, бе един от тях. Бе поискал да служи. Бе му дадена възможност. Той се колебаеше. Отстъпваше. Проваляше се.

Защото имаше много притежания — любима жена, двама сина, майка, баща и сестри, много верни приятели. От всички тях щеше да е принуден да се откаже, за да последва бунтовния път.

А може би не? Защо да не можеше да ги спечели за каузата? Да ги убеди да го последват? Ако вярвах в тълкуванията за тялото, не биха ли могли да приемат тълкуванията за душата?

Нямаше ли да са принудени да признаят, също както той бе принуден да признае, докато стоеше над река Дейтън и гледаше звездите, че казаното от тълкуванията в този ден, казаното от Ламърс, бе логично — неизбежно, безвъзвратно, неминуемо логично?

Може би.

Може би не.

— Имаш ли огънче, приятел?

Той се обърна към непознатия, изненадан, че го вижда толкова ясно. Не бе забелязал, че звездите избледняваха и небето вече просветляваше.

— Разбира се — той извади кибрит от джоба на палтото си.

— Благодарско. Студено е вече сутрин, а?

Беше мъж, тръгнал на работа. Облечен бе в груби дрехи, а под мишница носеше пакет, увит във вестник — вероятно обядът му.

Лицето му бе набраздено, въпреки че бе младо. Мръсотията, попила в бръчките, не бе измита; останалата част от лицето бе чиста. Вече бе успял да посети някоя контрабандна кръчма и мирисът на алкохол прорязваше чистия въздух.

— Да, май по тези места става много студено.

— Така си е — той драсна клечката, направи завет в шепите си и всмукна от цигарата. — В такава сутрин човек се чувства добре след едно малко. Е, благодарско, приятел.

Той върна кибрита и продължи по пътя си с ръце в джобовете на панталона и забързана крачка, оставящ дим след себе си.

„Паси овцете ми...“

Реката се променяше. От бреговете към нея се спускаше светлина.

„Дойдете при Мене всички, които сте обременени... Любете Ме. Пазете Моите заповеди... В дома на Отца Ми има много обиталища... Отивам да ви приготвя място... тъй щото, гдето съм Аз, да бъдете и вие. Паси овцете Ми...“ Ето че реката отново бе част от света. Проблясъците по повърхността ѝ бяха изчезнали и тя бе мътна, бездушна, уморена. Той слезе от моста и се върна в хотела.

Когато се качи в стаята си, седна на бюрото и започна писмо до Гъртруд.

... Толкова много се случи през последните няколко дни, че не знам откъде да започна. Важното е, че ще остана, за да организирам работата по тълкуванията с г-н Ламърс. Той ще се погрижи за средствата. Искам ти и момчетата да дойдете възможно по-скоро, заедно с г-ца Дейвис, ако тя пожелае. Бих искал тя да записва, а и за нея това ще е добра работа. Първо ще е добре да продадеш студиото, или да го дадеш под наем. Разбираш ли, вече няма да се занимаваме с фотография. Няма да е нужно...

Когато свърши с писането, той поръча кафе и закуска. Докато чакаше, седнал до прозореца, си спомни една друга октомврийска

утрин, когато бе видял изгрева. Едгар взе Библията и я отвори на Псалмите. Ето думите на 46-и:

Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ
в напасти.

Затова няма да се уплашим, ако би се и земята
поклатила, и планините се поместили в моретата.

Ако и да бучат и да се вълнуват водите им, и
планините да се тресат от надигането им. Села.

Има една река, чиито води веселят Божия град...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато влакът приближаваше Дейтън, Хю Лин гледаше все тревожно към голите поля наоколо. Снегът ги бе поръсил в бяло, дърветата развяваха безлистни клони, а вятърът биеше по рядката мъртва трева.

Той нервно размърда краката си. Обувките му бяха пробити. Нямаше галоши, нито ботуши. Връхната му дреха бе тънка, без подплата. Когато тръгна от Селма, температурата беше 15 градуса. Тук трябва да беше минус 40.

Тревожеше го не само времето. Преди месец майка му, брат му и г-ца Дейвис бяха дошли на север при баща му. Щяха да живеят в Дейтън, където за тълкуванията щеше да плаща г-н Ламърс, който беше богат.

Това бе всичко, което знаеше. В писмата се споменаваше за апартамент на Пета улица, срещи с интересни хора и тълкувания, разкриващи „най-необикновената“ информация. Но в тях рядко имаше пари. В Селма, където бе отседнал при семейни приятели, за да завърши учебния срок, положението с джобните бе станало сериозно и нямаше пари за чорапи, вратовръзки и нови обувки. Накрая, няколко дни преди Коледа, пристигнаха парите за отиването му в Дейтън — бяха само колкото да му стигнат за билет. Какво ставаше? Какво се бе случило с богатия г-н Ламърс?

Семейството го посрещна на гарата и го поведе към трамвая. Хю Лин забеляза редица от таксите, но баща му ги избягваше, докато го разпитваше и подмяташе шеги за приятелите в Селма. Майка му стисна ръката му, показваше му обществените сгради и му каза, че изглежда напълнял. Най-последно пристигнаха вкъщи.

Беше апартамент на по-горния етаж в неособено модерен район. Г-ца Дейвис бе облечена със същата рокля, с която я бе виждал в студиото в Селма.

След като ги остави да се наговорят, той попита директно какъв е проблемът. Къде бе Ламърс с всичките му пари?

Баща му обясни. Ламърс бе изпаднал във финансово затруднение. Оплетен бе в съдебни дела, които го принуждаваха да стои в Синсинати и да се явява в съда всеки ден. Всичките му пари бяха блокирани. Имаше опасност да изгуби дома си в Дейтън. Не бе в състояние да дава средства за работата от ноември насам.

— Хайде да се върнем в Селма — каза Хю Лин. Беше му студено. Вятърът, който свистеше покрай прозорците, го плашеше.

Едгар поклати глава.

— Имам да ти говоря за много неща — каза той. — Заради тях не мога да се върна. Каквото и да става, трябва да продължа работата тук. Това затруднение е само изпитание. И каквото и да се случи с Ламърс, той направи много за мен. Отвори ми очите за много неща. Оказа ми огромна помощ.

— Вечерята е готова! — извика Гъртруд. Тя прегърна Хю Лин и го поведе към трапезарията.

— Сигурно си гладен — каза тя.

— Откъде намерихте пари за билета ми? — попита Хю Лин.

Той бе успял да хвърли бърз поглед към яденето на масата. Беше оскъдно.

— О, имах стара двайсетдоларова златна монета, която само се мотаеше — каза майка му. — Нямахме за какво друго да я използвам.

Хю Лин каза молитвата. Известно време всички се хранеха мълчаливо. После Едгар, Гъртруд и г-ца Дейвис заговориха предпазливо, за „новите развития“ на тълкуванията. Хю Лин слушаше, без да се обажда.

Когато приключиха с вечерята, му казаха за новия тип тълкуване — наричаше се тълкуване на живота, и за прераждането.

— Никога не си ми казал за това в неделното училище — каза Хю Лин. — Вярно ли е? Вярваш ли в него? Има ли го в Библията?

Въпросите бяха зададени бързо, за да прикрият чувството на горчивина и срам, което го завладяваше. Достатъчно неприятно бе, че баща му е медиум; момчетата все го питаха: „Какво му има на баща ти? Какво е това, което прави?“. А ето че бе по-лошо. Вече дори нямаше да са християни. Щяха да бъдат езичници. И то не богати, а бедни езичници, които живееха с янките.

— Не знам дали вярвам — каза Едгар. — Според тълкуванията това е истина. Много хора вярват. Звучи логично. Зададохме много

въпроси. Попитахме защо прераждането го няма в християнството. Отговорът бе, че го е имало в ранното християнство. Имало е християнска секта, наречена гностици. Според тълкуванията те поддържали приемствеността между старите религии и новата.

— Разбираш ли — Едгар се опитваше да убеди не само Хю Лин, но и себе си — Христос е бил предсказан от старата религия. Хората, построили Великата египетска пирамида, са предсказали появата Му.

— Никога не съм чувал подобно нещо — каза Хю Лин.

— Намерихме някои книги, които говорят за това — обясни Едгар. — В Англия има движение, наречено „Британски израелити“, което е основано на пророчествата от пирамидите.

Както и да е, знаеш, че Христос не е имал намерение да основава нова религия. Искал е да реформира юдейството, което е една от старите религии, почитащи единния Бог. Също като другите стари религии — те се наричат „религиозни мистерии“ — юдейската вяра е имала тайна доктрина. Наричала се е „кабала“. Тези, които са я изучавали, се наричали „посветени“ и били първожреците. Те усвоили езотеричната част на религията, а на хората дали екзотеричната версия — дали им същата фундаментална философия и същия морален кодекс, но с опростени обяснения.

— И днес ли е така? — попита Хю Лин. — Главите на Църквата вярват ли в прераждането?

— Не — каза Едгар. — Според тълкуванията, когато водачите на ранната Църква решили да разпространят вярата сред всички хора, те решили да изпуснат доктрината за прераждането. Първо, трудно можели да я обяснят, и, второ, била трудна за приемане, защото правела живота по-сложен, а добродетелността — още по-необходима. Човек трябвало да бъде доста смел, за да се изправи пред факта, че един живот на страдание е само стъпка към небето. От друга страна, хората, които не се съмнявали в тази теория, можели лесно да кажат: „О, имаме да живеем още животи. Няма да бъдем пратени в ада след този, така че дайте да му се порадваме“.

Затова те повели битка с гностиците и спечелили. Предполагам, че това, което са сторили, е било правилно, тъй като без опростяване на вярата тя нямаше да се разпространи. Щеше да остане малка секта за интелектуалци и изучаващи метафизика.

— Това ли се предполага, че сме и ние? — попита Хю Лин.

— Може би ученици по метафизика — отвърна баща му — въпреки че аз нямам никакви познания. Дори не бях чувал за тези неща допреди два месеца. Но тълкуванията предупреждават, че това, което ние правим, не трябва да бъде основа за развитието на някаква секта или схизма. От нас се очаква само да дадем това, което имаме, на онези, които го търсят. С времето истината сама ще се докаже.

И първото, което трябва да направим — най-важното, е да проявим истината в собствения си живот. Не можем да я даваме на другите, когато сами не я притежаваме. Това е начинът, по който да действваме. Първо, да я проявим в себе си, после да я предадем на други индивиди, после на групи и после на масите. Но винаги трябва да бъде предавана като нещо, което е естествено притежание на всички.

— Не разбирам прераждането — каза Хю Лин.

— Нито пък аз — каза Едгар — но, така или иначе, има много неща, в които вярваме, но не разбираме. Аз вярвам в казаното от Айнщайн за относителността, но не го разбирам. Вярвам в атомите, но не ги разбирам. Ти разбираш ли ги?

— Не, но някои хора разбират. Учените.

— Някои хора разбират прераждането. Индусите вярват в него. Те го разбират.

Хю Лин не каза нищо.

— Вярвам, че и Иисус е учел на това — продължи Едгар.

Той стана и отиде да вземе Библията.

— Чуй това — каза той. — Трета глава от Йоан, където Иисус говори с Никодим. Той му казва, че ако някой не се роди отново, не може да види Божието царство. А в глава Пета от Матей, както си спомняш, Иисус казва, че ако не стане съвършен, човек не може да влезе в Божието царство. Е, кой човек е постигнал съвършенство в часа на смъртта? Случва се да умре някой, който е достатъчно добър, за да отиде на небето, но това не е често. Не е ли логично, че трябва да се родим отново и да продължаваме да се опитваме?

И когато Никодим Го пита как може да стане това, Той отговаря: „Ти си Израилев учител и не знаеш ли това?“ Никодим бил член на Синедриона. Бил един от посветените в кабала и би трябвало да е знаел за прераждането.

— Защо Христос не е говорел по-конкретно? — попита Хю Лин.
— Защо не е инструктирал учениците си да преподават истината за прераждането?

— Той е учел обикновените хора — каза Едгар. — Казал е, че не е дошъл, за да променя закона, а да го изпълни. Светът се е намирал в момент, в който е можел — или е трябвало, да осъзнае, че добродетелта е по-скоро в начина на мислене, отколкото в действията, а любовта не е да дадеш, за да получиш, а просто да даваш. Всичко това е в глава Пета от Матей. Ако го проучиш, ще видиш, че пасва точно на теорията за прераждането — идеята, че само умът е реален и че мислите изграждат душата в по-голяма степен, отколкото делата. Така или иначе, делата са само израз на мислите.

Иисус им е дал закона, произхождащ от вярата в прераждането. Самата теория била твърде сложна за хората, затова Той поставил ударението върху Себе си като пример за съвършения живот. В това, което Той е учел, няма съмнение. Само съвършената душа може да влезе в рая. Само Иисус е бил съвършен. Християнството обаче постепенно позволило на хората да смятат Иисус за непостижим идеал. Днес никой не мисли за необходимо да бъде като Него, за да отиде в рая. Но Той сам го е казал.

— Не е виновна Църквата, че хората не са добри християни — каза Хю Лин.

Едгар разлистваше Библията.

— Това е глава Девета от Йоан, където Иисус излекува човека, сляп по рождение. Не забравяй, бил е роден сляп.

„И учениците Му Го попитаха, казвайки: Учителю, поради чий грях, негов ли, или на родителите му, той се е родил сляп?“

Е, след като се е родил сляп, как може собственият му грях да е причинил слепотата, освен ако не е бил извършен в предишен живот? Не е ли това знак, че учениците са познавали прераждането и закона за кармата?

Ето още един пример в глава Седемнадесета от Матей. След Преображението Иисус им казва да не разкриват какво са видели, „докле Човешкият Син не възкръсне от мъртвите“.

Учениците Му Го попитаха, казвайки: Защо тогава думат книжниците, че Илия трябва първо да дойде?

А Той в отговор рече: Наистина Илия иде, и ще възстанови всичко.

Но казвам ви, че Илия вече е дошъл, и не го познаха, а постъпиха с него както си искаха. Също така и Човешкият Син ще пострада от тях.

Тогава учениците разбраха, че им говореше за Йоана Кръстителя.

Е, как са разбрали, че е говорел за Йоан Кръстител, ако не са разбирали, че Йоан Кръстител е въплъщение на Илия?

— Всичко това е изсмукано от пръстите — каза Хю Лин. — Чрез Библията всеки може да докаже всичко. Ти сам си го казвал.

— Добре. Чуй това. От Откровение, глава Тринайсета, стих десети. „Ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва от сабя да бъде убит. Тук е нужно търпението и вярата на светиите.“

Със сигурност не всеки, който е убил друг със сабя, сам е умрял от сабя — не и в същия живот. А какво друго е търпението и вярата на светиите, ако не разбиране, което превъзхожда разбирането на човека и оставя справедливостта да се извърши от Божия закон?

Гъртруд и г-ца Дейвис бяха приключили с миенето на чиниите и седнаха на масата, за да участват в обсъждането.

— Искам да знам защо, ако някога съм била много красива и екзотична, сега не съм такава — каза Гъртруд.

— Такава си — каза галантно Едгар.

— Не съм — отвърна Гъртруд. — Мъжете не ме преследват по улицата и не ми пращат орхидеи, нали?

— Не си използвала тези качества по правилния начин, когато си ги притежавала — каза Едгар. — Сега трябва да се справиш без тях. Каквато добродетел имаш, ако злоупотребиш с нея, я губиш. Така го разбирам аз. Затова аз съм беден, а ти не получаваш орхидеи.

Хю Лин се наведе напред, заинтригуван.

— Кой сте били вие? — попита той.

Те му казаха, а после му показаха тълкуванията си, а също и другите тълкувания на живота, които бяха направени. Повечето започваха така: „Откриваме, че духът и душата влязоха във владение и изпълниха това същество, което имаме в настоящия момент, късно вечерта — 11:29. Откриваме, че душата и духът са долетели от силите на Венера, като тези на Юпитер, Меркурий, Нептун са сътрудничили

за условията, довели силите до развитието в настоящото измерение, с ранявания в Марс и в Септимус“^[1].

След обяснение на астрологичните импулси бяха описани някои от инкарнациите.

„Трябва да се разбере, че се дава само онова, което може да е от полза. Също така трябва да се разбере, че се дават само онези предишни появи на земния план, които оказват влияние върху съществуването понастоящем.“

Инкарнациите се простираха назад във времето, но между тях се наблюдаваше сходство — всички сякаш засягаха едни и същи основни проблеми в развитието на душата. Тези проблеми бяха връзката между животите, независимо от различията в други аспект и — място, време, занимание, социално положение и т.н. Именно разрешаването им бе задачата на настоящата личност. Всичко, което бе направено по тях в предишните животи по един или друг начин, бе активно в личността. Останалата част от индивидуалността бе пасивна.

— Това, което ми харесва в тълкуванията на живота, е, че ти казват какво да правиш — каза г-ца Дейвис. — Повечето хора не знаят дали правят каквото трябва. Харесват работата си, но не знаят дали именно с това трябва да се занимават. Тълкуванията на живота казват кои са способностите и какво трябва да прави човек.

— Защо хората не знаят тези неща за себе си? — попита Хю Лин.

— Знаят ги — каза Едгар — но се боят да последват вътрешния си усет. Започват работа и по парични причини се боят да я напуснат, за да опитат да правят онова, което наистина искат. Понякога околните ги разубеждават. Свободната воля е принудена да се изправи пред всички тези препятствия. Ако човек знаеше какво трябва да прави и просто го направеше, без противопоставяне или съмнение, нямаше да има усилия. Животът щеше да е лек.

— Разбра ли как си получил психичната си способност? — попита Хю Лин.

Показаха му обяснението, дадено в тълкуването на живота на Едгар. За тази способност бяха отговорни две неща. Някога бе достигнал изключително високо ниво на развитие на душата, но в следващите няколко живота се бе оставил да пропадне почти в другата крайност. Настоящият живот бе възможност да компенсира някои от

грешките си. Бе критично важен живот — съзнателно му бе дадено огромно изкушение, балансирано от също толкова голямата възможност за добро.

В един от животите си бе ранен в битка и оставен на полето, помислен за умрял. Продължил бе да живее още няколко дни в съзнание и крайна агония. Неспособен да помръдне или да си помогне по какъвто и да е начин, той бе разполагал с едно-единствено оръжие срещу болката — ума, който точно преди да умре той бе успял да издигне отвъд въздействието на тялото и неговото страдание. Тъй като никое постижение, добро или лошо, не се губи, способността да овладява тялото и неговите усещания бе станала част от модела на неговата индивидуалност. В настоящия живот тя биваше използвана, за да подложи на изпитание личността на Едгар Кейси. Ако той я използваше за добро, щеше да си върне част от някогашното духовно състояние. Използваше ли я за егоистични, материални цели, щеше да изпадне сред низшите представители на човечеството.

— За мен правихте ли тълкуване на живота? — попита Хю Лин, заинтригуван, макар никак да не искаше да го покаже. Звучеше достоверно, но не можеше да е истина. Освен това поставяше баща му отвъд всякаква легитимност. Църквата не искаше да има нищо общо с тези работи, хората също. Оставаха лудите — единствено те щяха да идват при тях и щеше да е принуден да общува само с такива.

Досега можеше да казва, че баща му е фотограф. Другото бе само хоби — „експеримент“. А сега, когато хората го попитаха какво работи баща му, той трябваше да казва: „Той е медиум“. И щеше да го казва на разни янки.

Показаха му неговото тълкуване на живота. Бяха го направили няколко дни преди това, нещо като подарък за Коледа.

— Не го разбирам — каза той, когато го прочете. — Ако съм бил тези хора, не се разпознавам. Те не приличат на мен.

— Те не приличат на теб — отвърна Едгар — но и ти не си същият човек, който беше преди няколко дни в Селма; не си същият човек, който си бил преди няколко часа във влака. Не си същият човек, който беше, когато седна да вечеряш преди малко.

Всяка мисъл, която мине през ума ти, променя цялото ти същество. Някои мисли те променят съвсем малко, други — много. Но всички те те променят. Съзнателният ум сравнява всяко ново

преживяване, всяка нова мисъл с всички преживявания и мисли от сходно естество, които си имал в този живот. Подсъзнателният ум — умът на душата, сравнява всяко ново преживяване и мисъл с всяко сходно преживяване и мисъл, които си имал във всичките си животи. А отвъд това е свръхсъзнателният ум — осъзнатостта на духа ти, който сравнява всяко ново преживяване и мисъл с истината — със самия закон.

Но преживяванията и мислите ти до голяма степен се влияят от това, което вече си изживял и мислил.

Да речем, че изживяваш нещо. Съзнателният ум прави свое сравнение и преценка; подсъзнанието прави свое сравнение и преценка; свръхсъзнанието прави свое сравнение и преценка. В резултат на тези сравнения и преценки ти, като едно цяло, възприемаш към преживяното дадено отношение, мнение, чувство.

Може да отнеме известно време. Няколко дни доминираща ще е преценката на съзнателния ум. После, след това, което наричаш „размишление“, се възприема по-разумно, широкообхватно виждане. И накрая, след период на „разбиране“, надмощие взема мъдрото, непредубедено, универсално виждане.

Но това не е краят. Всички твои бъдещи изживявания и мисли, свързани с това изживяване, влияят на отношението ти към него, на виждането ти. Така че, докато миналото ти непрекъснато ти въздейства, и ти непрекъснато въздействаш на миналото си. Твоето минало, твоето настояще и твоето бъдеще се променят с всеки изминал ден, с всяка изминала минута, с всяка нова мисъл.

— Мислиш ли, че това тълкуване ми пасва? — попита Хю Лин.

— Дотам, докъдето си стигнал, бих казал, че ти пасва. Ти си едва на шестнайсет. Това е цялостен портрет. Някои от характеристиките, които ти се приписват, са на зрял човек. Ще трябва да изчакаме, за да видим. Знам, че моето тълкуване ми пасва — добави той.

— Определено е така — каза Гъртруд.

Обсъждането продължи до след полунощ и бе подновено на следващия ден. Така прераждането и тълкуванията на живота станаха теми на разговорите им по време на хранене и вечер.

Хю Лин си оставаше скептично настроен. Всичко това му намирисваше на окултизъм, който той свързваше със съмнителни

гадатели, жени, вярващи в теософията, и индуси с тюрбани, наведени над кристални сфери.

Въпреки това разумността на теорията не го оставяше на мира и той откри, че колкото и скептичен да бе, това нещо променяше живота му. Когато видеше момче, което бе избухливо, тромаво или сакато, той веднага се сещаше за кармата. Мисълта, че то плащаше за нещо, затова имаше нужда от помощ и утешение, променяше отношението на Хю Лин към него. Изведнъж той почувства, че разбира и иска да помага на злочестите и хората в неравностойно положение.

Благодарение на приятел на Ламърс му осигуриха стипендия за „Морейн Парк“, елитна частна гимназия, която предлагаше прогресивно образование. Тя включваше и начално училище, в което постъпи брат му Екън, вече почти шестгодишен.

Това бе единствената част от плановете на Ламърс, която той бе в състояние да изпълни. Момчетата получаваха възможно най-доброто обучение, но с това се изчерпваше благополучието на семейството. Парите не стигаха и никога не бе сигурно откъде ще дойде следващата сума. Пилето на Коледа бе мършаво, дрехите — неподходящи за хапещия студ, а наемът за кабинета в хотел „Филипс“ не бе плащан от месеци.

Човекът, който им помагаше най-много, бе Томас Б. Браун, изобретател, измъчван от склонност към оглушаване. След като бе изпълнил предписанията, слухът му се бе подобрил и оттогава той плащаше на Едгар за много тълкувания, свързани с проблемите, с които се сблъскваше в лабораторията си.

Друг източник на средства бе Мадисън Байрън Уайрик, по това време отговарящ за съоръженията в „Уестърн Юниън“ в Чикаго. Той имаше предразположеност към диабет, за който намери облекчение, следвайки предложената му диета. В нея, както и във всяка друга диабетична диета, получена чрез тълкуване, се наблягаше на земния артишок — естествен източник на инсулин.

Интерес проявяваха и други. Направени бяха предварителни планове за формирането на организация и построяването на болница. Една група, заедно с обещаното съдействие на няколко доктори, искаше да строят в Чикаго. Друга избра място в провинцията, на около 150 км от Дейтън.

Тълкуванията отхвърлиха и двете предложения. Вирджиния Бийч бе мястото, където да се строи. Изтъкнати бяха и причините — Едгар Кейси трябва да живее близо до голямо водно пространство, тъй като това бе най-подходящото място както за здравето, така и за психичните му способности. Близостта на водата бе най-благоприятна за всякакъв вид психични занимания. Най-добре бе хората, идващи за сеансите, да пристигат по вода. Това щеше да ги настрои на подходящата вибрация, за да могат да съдействат в „експеримента“. Нагласата на човека, който искаше да получи тълкуване, бе от огромна важност.

Освен това Вирджиния Бийч бе на една нощ път от Ню Йорк, Филадельфия, Балтимор и Вашингтон. Много хора можеха да си позволят да пропътуват разстоянието и същевременно да се откъснат от работата и ежедневните грижи.

Също така в бъдеще районът на Тайдуотър Вирджиния щеше да става все по-важен във финансово и икономическо отношение. Мястото бе идеално за плановете, свързани с въпросното занимание; именно там щеше да е най-добро осъществяването им.

Настояването за Вирджиния Бийч обезсърчи идеята за психично общество. Групите постепенно се разпаднаха и останаха само отделни хора със своите лични проблеми и подходи.

Един от тях бе Мортън Хари Блументал, дребен, тих и симпатичен млад евреин. Работеше в Ню Йорк като борсов агент в партньорство с брат си Едуин. За Едгар той бе чул от Дейв Кан — който по съвет на тълкуванията бе отишъл в Ню Йорк, включвайки се в мебелния бизнес. Мортън бе дошъл в Дейтън, тъй като го измъчваше течащо ухо. След поредица от терапии настъпи подобрение. Направено му бе тълкуване на живота и няколко допълнителни за предишните животи, които бяха споменати. Това събуди интереса към философията, който бе имал като момче, и той започна да поръчва тълкувания по всякакви метафизични и теологични въпроси.

Междувременно брокерският му бизнес процъфтяваше. И той, и брат му бяха прехвърлили трийсетте. Израснали бяха в Алтуна, Пенсилвания, където баща им имаше магазин за тютюн. Мортън бе учил известно време в университета в Питсбърг. В Ню Йорк момчетата бяха работили усилено, като накрая бяха постигнали амбицията си — място на борсата. Като изкусен търговец Едуин работеше на партера, а

Мортън остана в офиса на компанията. На един, общо взето, изгряващ пазар те бавно забогатяваха.

Когато чу, че тълкуванията настояват построяването на болница или създаването на трайна организация да бъде във Вирджиния Бийч, Мортън се ентусиазира. Вярваше в точното следване на тълкуванията, а и Вирджиния Бийч щеше да е удобно място за него.

— Трябва да отидете — каза той на Едгар. — Аз ще осигуря парите.

Едгар се запита какво ли бедствие щеше да сполети финансите на Мортън, след като бе решил да го подкрепи. Всички, които се бяха заели с тази задача, бяха фалирали. Беше ли Мортън точният човек? Той ли бе еврейният, за когото предсказваха тълкуванията? Едгар се съгласи да отидат. Едва ли можеше да е по-лошо от Дейтън и ако обещанията на Мортън претърпяха провал, той и семейството му поне щяха да останат там, където бяха избрали тълкуванията.

Първо отидоха в Ню Йорк за няколко сеанса, свързани с предложената организация, и за да се срещнат с приятели на Мортън и Дейв, които бяха чували за Едгар и искаха да се запознаят с него и да присъстват на демонстрация.

По това време тълкуванията вече се водеха от Гъртруд и резултатите бяха по-добри и стандартизирани. Тя бе решила, че щом съдбата на семейството зависи от тълкуванията, трябва да направи всичко, което е по силите ѝ, за да бъдат успешни. Още повече че ставаше дума и за здравето на Едгар. Провеждащият сеансите бе връзката между медиума и неговото нормално състояние на съществуване. Ето защо някой близък и изпълнен с разбиране човек като съпругата би бил по-добро свързващо звено. Тълкуванията изразиха съгласие с тази теория и предложиха за тълкуванията на живота медиумът да промени позицията на тялото си. Досега той винаги бе лягал с глава на юг и крака на север. Според информацията, като легнеше с глава на север, щеше да избегне замайването, което понякога изпитваше след тълкуване на живота. „Въпрос на полярност“ бе обяснението.

Бяха направени тълкувания за консултиране, отнасящо се до детайлите на организацията и хората, които да я ръководят. По тези въпроси информацията буквално се повтаряше. Отново и отново се подчертаваше, че никое законово средство или план за контрол не

може да доведе до каквото и да е добро, ако между членовете на организацията и водачите ѝ няма подходящия дух. „Нека служат онези, които поискат да служат; нека бъдат избрани онези, които сами се предложат.“ Трябваше да има идеал, от който всички да се водят не само в убежденията, но и в живота си. Тъй като такава организация трябваше да се основава на идеята за служене, членовете ѝ трябваше да бъдат служещи. Тъй като целта ѝ бе да просвещава, членовете ѝ трябваше да бъдат просветени.

— Тълкуванията винаги казват това — обясни Едгар на Мортън — и затова всички опити да се направи нещо се проваляха. Хората, които участваха, са искали да получат нещо за себе си.

Мортън кимна.

— Разбирам — каза той. — Този път няма да е така. Кога можете да се преместите във Вирджиния Бийч? Запазил съм ви къща там. Ако ви харесва, ще ви я купя.

— Ще я купите?

— Да, на Трийсет и пета улица е. Номер 115. По-добре запишете адреса. И побързайте, ако искате да хванете нещо от сезона. Август почти свършва.

Едгар не чу последната част. Отиде да намери Гъртруд и когато ѝ каза новината, тя рязко седна.

— Собствена къща, купена и изплатена? — каза тя. — Това е твърде много.

— Да побързаме, преди да е твърде късно за плуване — каза Хю Лин.

— Зимата там няма да е толкова студена — каза г-ца Дейвис, която за семейството вече бе Гладис.

---

[1] Планетата, която Едгар Кейси нарича Септимус, а също и Вулкан, години по-късно е открита от учените и наречена Плутон. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Те слязоха от автобуса насред фучаща североизточна буря, която бе разпенила морето до бяло, а пътя, на който стояха, бе превърнала в корито от кафява кал. Всички бавно тръгнаха по 35-та улица, надигайки глави към дъжда в търсене на новия си дом.

Къщата стоеше на пясъчен хълм от южната страна на улицата, обърнала поглед към празни парцели, а зад тях, където брегът правеше извивка навътре, се разкриваше океанът. До нея не водеше нито пътека, нито алея. Лампите бяха изгорели от бурята. Едгар инспектира наоколо и съобщи, че няма пещ. Това бе лятна къща с камина за студените нощи.

Бурята продължи три дни. Когато утихна, те излязоха да разузнаят околността. Гледката бе жалка. Старата дъсчена пътека до океана бе напълно разрушена от опустошителната буря и частите ѝ — пръснати по пясъка. Новата бетонна дига, която трябваше да бъде построена, все още не бе започната. Повечето хотели бяха затворени, както и всички магазини, освен онези на 17-та улица, в центъра на града. Почти всички врати бяха заковани с дъски. Беше септември; летният сезон бе свършил.

Домовете на постоянните жители бяха пръснати нарядко, всеки от тях сгъшен сред група летни къщи. В разстояние на три преки от 35-та улица нямаше съсед. Единствената бакалия бе на 17-та улица. Може би правеха доставка веднъж дневно.

След като се установиха, те прекарваха вечерите до камината в импровизирани обсъждания. Неизменната тема бе „Защо тълкуванията ни пратиха във Вирджиния Бийч?“.

От 50 години мястото бе модерен летен курорт за жителите на Вирджиния и Северна Каролина. До 20-те години на 20-и век се бе разраствал бавно, с малки промени, а сега изживяваше разцвет благодарение на автомобила, който го правеше достъпно място през уикендите за голяма част от населението на тези два щата. Туристите също започнаха да го посещават. Подходящо бе и като предградие за

жителите на Норфолк, някои от които започваха да строят домове за целогодишно пребиваване. Планираше се строежът на огромен хотел, „Кавалиър“, с функционирането на който Търговската камара възнамеряваше да спечели нюйоркската клиентела. Хотелът направи две игрища за голф, основа школа за езда и подпомогна създаването на елитен нощен клуб.

Всичко това едва започваше. Основите на „Кавалиър“ бяха положени. Докато се разхождаше по брега на океана, семейството наблюдаваше построяването на дигата. В местния седмичник „Нюз“ четяха за продажби на земя и разрешителни за строеж. Но не познаваха никого, нямаха съседи и бездействието им тежеше. Океанът бе най-добрият им приятел.

Един ден, докато се разхождаше по дюните от другата страна на улицата, Гъртруд намери купчина тухли, които явно бяха изхвърлени. Цялото семейство се залови с ентузиазъм за работа. Тухлите бяха пренесени в къщата и от тях построиха алея. Момчето, което доставяше стоки от бакалията, разказа за това на началника си и в града се заговори за „предприемчивите янки от «35-а», които сами си правят алея“.

Повечето от тълкуванията бяха за Мортън. Засягаха всички негови въпроси и всички аспекти, свързани с въпросите. В дълги писма той им описваше своите реакции на отговорите и задаваше въпроси, засягащи реакциите му. Ентузиазмът му нарастваше с всеки изминал ден. Вечер посещаваше часове по философия и се обръщаше за тълкуване по проблемите, които възникваха в процеса на учебните занимания. Той предлагаше за анализ своите мисли, сънища, чувства, предчувствия и планове. Обаждаше се по телефона веднъж, понякога и два пъти дневно и ги посещаваше винаги когато можеше.

Мортън работеше усилено за превръщането на своята философия в цялостна система. Основната трудност, която срещаше, бе комплексността на проблемите, които искаше да разреши. Понякога въпросите получаваха отговор, но той не го разбираше. Друг път тълкуванията казваха, че отговорът е отвъд човешкото разбиране. Често му казваха, че ако не възплъти истините, които открива, в личността си и не ги претвори в живота си, те по-скоро ще му навредят, отколкото ще му помогнат.

Веднъж, когато му бе дадена информацията, че Арктур е следващата спирка за душите, които напускат Слънчевата система, и че тази звезда е изборът на душата за следващото ѝ приключение, той попита какво е състоянието на еволюцията на душата, когато тя успее да достигне Арктур.

— Това не може да бъде дадено — бе отговорът.

Той започна да пише книга, която щеше да се казва „Рай на Земята“. Началото ѝ бе:

Човешката душа зове за покой! Духът протестира, издигайки всяко изживяване до емоционални висоти, от който сетивен екстаз неизбежно пропадаме обратно в дълбините на обезверяването и разочарованието. От т.нар. вълнуващи неща получаваме трепет, но не и истинско, трайно щастие. Усещането не може да бъде удължено, така че да остане вечно, или, с други думи, щастieto не може да се открие, като се изживява настоящият момент така, сякаш ще трае завинаги.

* * *

Зимата бе неприветлива. Нямахме какво друго да правят, освен да провеждат тълкувания за Мортън, да седят един до друг край камината и да се разхождат по брега и през дюните. Хю Лин ходеше в търговско училище в Норфолк и по цял ден го нямаше. Екън посещаваше местното училище.

Пролетта дойде рано и Едгар се захвана за работа. Направи градина и построи кокошарник. Засади морави и скова сандъчета за цветята за верандата. Мортън бе плащал навреме за всички тълкувания и имаха пари в банката. Купиха автомобил „Форд“ и пещ. Казаха на Хю Лин, че наесен може да отиде в колеж. Той запрелиства купища каталози, след което поиска да му направят тълкуване къде да учи.

Отговорът бе да кандидатства в университета „Вашингтон и Лий“ в Лексингтън, Вирджиния, защото там ще срещне много момчета, с които е бил свързан в минали животи, и ще има възможност

да провери прераждането на практика. Той все още бе скептичен към теорията.

— Ще отида и или ще я докажа, или ще я опровергая — каза той.

Както се оказа, лятото на морския бряг бе нещо прекрасно. Пустеещите цяла зима къщи сега се напълниха с хора. По цялото Атлантик авеню, от хотел „Кавалиър“ до 17-та улица и отвъд нея, отвориха магазини и хотели. Населението нарасна от триста на трийсет хиляди. Хю Лин видя толкова много хубави момичета, че престана да се бои от тях.

В средата на септември той отиде в колеж.

На 20 октомври Едгар получи телеграма от сестра си Ани в Хопкинсвил. Състоянието на майка му, което от доста време не бе добро, доста се бе влошило. Ани го молеше да направи тълкуване.

Когато Едгар се събуди, Гъртруд и Гладис плачеха.

— Веднага трябва да отидеш в Хопкинсвил, Едгар. Тя няма да се справи — каза Гъртруд.

В Хопкинсвил той пристигна сутринта на 22-ри. Майка му го посрещна на вратата. Беше бледа и немощна, но се усмихваше.

— Толкова се радвам, че дойде — каза тя. — Имам нужда от теб.

Малко след това съдията го привика настрани и предложи да направят ново тълкуване. Проведоха го, докато майка му си почиваше, но резултатът бе същият: „Душата се кани да отлети; не скърбете“.

Вечерта тя се почувства по-зле; легна и повече не стана. Почина на 26-и вечерта. Едгар седеше до нея. До последно тя бе в съзнание, като му говореше и му се усмихваше.

— Сине, ти държа жива старата си майка дълго време — каза тя — но сега си отивам... Бяхме добри приятели. Ти беше добър син... Стой близо до баща си и сестрите си. Те очакват от теб да ги напътстваш. Бог ти е дал нещо, което не е дал на всички... Бъди верен на упованието...

Никога не забравяй да се молиш. Никога не прави тълкуване, ако не усещаш до себе си Иисус...

Трудно е да тръгна, но молитвите ти получиха отговор на морския бряг. Знаем, че ще останеш там и ще успееш...

Някой ме чака...

* * *

На 6 май 1927 година в щата Вирджиния бе регистрирана Асоциацията на националните изследователи. Мотото ѝ бе: „Да дадем проявление на своята любов към Бога и човека“. Целта ѝ бе „Да се занимава с цялостно психично изследване и осигурява практическото приложение на знанията, които могат да бъдат получени посредством психичните явления.

Макар да се основава на психичната дейност, извършвана от г-н Едгар Кейси, и въпреки че непосредствената основа на информацията ѝ е да подпомага и развива физическата, умствената и духовната помощ, която хиляди са получавали и получават благодарение на усилията на г-н Кейси в психичната сфера, главната цел е обучението: обучението на индивида, за да установи той по-тясна връзка с висшите сили на своя ум, да може сам да постигне по-голямо умствено развитие, както и по-голяма материална полза за своето физическо съществуване в материалния свят. Осъществяването на нашата цел ще даде възможност на човешката раса да използва за собствено добро, във всяка област на живота си — физическа и духовна, интроспективен метод за добиване на знания, за да могат индивидите така да развият интуитивните си сили, че да се ръководят от виждане, идващо от висшите измерения — едно виждане, което може да стане тяхно достойние след развиване на интуитивните им способности. Това е всеобхватната цел и по-дълбоко предназначение, цялостният идеал на тази организация“.

Всичко това не бе напълно разбираемо за Едгар (текстът бе дело на Мортън), но той схващаше основната идея — щеше да се построи болница и тълкуванията щяха да бъдат научно изследвани.

Мортън бе председателят на организацията. Заместници му бяха брат му Едуин, Дейв Кан, Уайрик и Браун, Хю Лин и Ф. А. Патън, агент по недвижими имоти от Вирджиния Бийч. Едгар бе секретар и ковчежник, Гладис — помощник-секретар. Имаше управителен борд, в който участваха Дейв, Едуин и чикагският бизнесмен Франклин Ф. Брадли. Управителният съвет на болницата се състоеше от служителите и членовете на управителния борд, плюс Гъртруд и съпругите на Дейв и Мортън.

Според вътрешните закони на организацията всеки човек, който искаше да получи тълкуване, трябваше първо да стане член на асоциацията, съгласявайки се с участието си в експеримент за психични изследвания. Това защитаваше Едгар и асоциацията от законово преследване. Въпреки че подобно преследване никога не се бе случвало, то бе възможно предвид очакваната публичност.

Членовете имаха право на достъп до съоръженията на асоциацията — болницата, библиотеката, архивите, изследователските данни и т.н. Всички тълкувания се считаха за собственост на човека, за когото бяха предназначени, но екземпляри от тях оставаха и в асоциацията и извадки от тях можеха да бъдат ползвани от студенти, без да се споменава самоличността на собственика. Притежателите на тълкуванията можеха да дават разрешение за проучването и изучаването на тълкуванията им, както и да позволяват на свои приятели да ги видят.

Защитните мерки засягаха най-вече тълкуванията на живота, тъй като те се считаха за по-лични и разкриващи от физическите диагнози.

— Никой не се интересува от бъбреците ви — отбеляза Едгар — но всички се интересуват от миналите ви животи.

Той все по-ясно осъзнаваше, че ако ранната Църква наистина бе отстранила тезата за прераждането като опасна и непрактична, с това тя бе постъпила мъдро. Хората почти винаги възприемаха погрешно идеите на тълкуванията на животите си.

Ако някой мъж разбере, че някога, като друга личност, е бил богат и влиятелен, той бе склонен да се примири с настоящата си посредственост и да възприеме миналото си като току-що получено наследство. Ако кажеха на някоя жена, че в предишен живот е била обаятелна и неустоима, тя бе склонна да се отпусне в самодоволство, пренебрегвайки сегашната си физическа пълнота и непривлекателност.

Едгар откри, че трудно може да накара тези хора да разберат, че подобни хроники са доказателство за падението на душата. Тълкуването на живота бе като балансов отчет и ако някогашна придобивка липсваше, това бе тревожен знак. Повечето души, така или иначе, бяха притежавали повече добродетели в ранните си животи, отколкото днес, но тези добродетели идваха по Божията милост — това бе добродетелта на невинността. Пътят на душата вървеше надолу, докато свободната воля не го обърнеше нагоре. Така че нямаше

никаква причина човек да се гордее с един добър или разумен живот преди десет или петнайсет хиляди години. Само когато подобна доброта и разумност бъдеха добити отново, този път чрез прилагането на свободната воля, бе допустимо известно удовлетворение.

Имаше също така склонност да се счита душата за нещо като трайна личност. Хората казваха: „Бил съм този и този. При последното си идване съм живял в Англия“. Едгар се опитваше да се бори с тази представа, като подчертаваше, че всяка личност на душата е самостоятелно преживяване, което по никакъв начин не е свързано с другите преживявания на душата, освен чрез общото им включване в една голяма система, но откри, че това е трудно, особено с жените.

— Но нали вие самият го казахте — възразяваше една от тях. — Казахте, че съм била робиня, освободена от господаря, защото ме е обичал!

— От това, което твърдите за мен, предполагам, че съм била нещо като куртизанка — казваше някоя друга жена, обикновено стара мома.

Едгар симпатизираше на бащите на ранната Църква, които се бяха нахвърлили върху гностиците. В подобни случаи той оставяше дамите и отиваше да нахрани пилетата.

Къщата се бе оживила. Съдията бе дошъл да живее при сина си, а през лятото на 1927 година Томи Хаус дойде на гости на Хю Лин и остана през есента, за да посещава местната гимназия. Мортън идваше често, а и Дейв Кан, вече женен и президент на мебелна компания, също се отбиваше. Мортън купуваше земя за болницата и университета. Решен бе да задвижи нещата. Работейки на пазар, където цените на акциите постоянно се покачваха, той не виждаше причини да отлага.

Един следобед в началото на 1928 година нисък и набит мъж с много златни ключове на веригата на часовника си спря пред къщата. Представи се като д-р Уилям Моузли Браун, декан на факултета по психология във „Вашингтон и Лий“.

— Хю Лин е мой студент — каза той. — Когато заявих, че мога да изоблича всеки медиум, той ми каза да дойда тук и да изоблича баща му.

Той се усмихна. Едгар се усмихна. Здрависаха се, след което д-р Браун се настани и започна да задава въпроси. Разглеждаше

тълкувания, изслуша няколко и накрая, като прекара пръсти през оредяващата си коса, призна, че е озадачен.

— Не мога да изоблича това, което правите — каза той. — Но пък и то не е от нещата, които просто да се подминат; не мога да го пренебрегна. Ще трябва да повярвам.

Той се присъедини към асоциацията, получи тълкуване за себе си, а също и за останалите от семейството си. Едгар поклати глава в почуда.

— Хилядолетието настъпи — каза той.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един ден в началото на пролетта, докато приливът настъпваше и вятърът духаше от юг, направиха първата копка за болницата. Мястото се намираше върху висока дюна на 105-та улица, по средата между хотел „Кавалиър“ и Кейп Хенри. Едгар стоеше там и гледаше към морето, чувствайки се удовлетворен. После погледна към Мортън и се почувства изплашен.

Ето че виждаше изпълнението на най-голямата си мечта — но сигурността ѝ зависеше от хрумването на един-единствен човек. Това, което минаваше през главата на Мортън, мислите, които движеха ума и сърцето му, определяха съдбата на болницата и тълкуванията. На Едгар му се искаше това да не бе така. Имало бе и други — Кечъм и Ноу, Франк Мор, Дейв и хората в Тексас, приятелите в Бирмингам, Ламърс. Всички те бяха опитали и се бяха провалили. Нима този крехък евреин, който стоеше тихо и пушеше пура, докато наблюдаваше работниците, щеше да успее?

Едгар се надяваше. Заработеше ли болницата, щяха да се включат и други и тогава можеше да се събере дарителски капитал, който да я направи независима от Мортън. Така щеше да е най-добре. Мортън щеше да е свободен да се посвети на следването в университета, което все повече се превръщаше в негов основен интерес.

Докато вървеше строежът, Едгар и Гъртруд идваха да го наблюдават всеки ден. Той често взимаше чук или трион и отиваше да работи. Първия път дърводелците го гледаха странно, докато не разбраха, че не е аматьор.

— Май поназнайвате нещо от дърводелство, а? — попита един от тях.

— Израснал съм във ферма — отговори Едгар. — Ние сами си бяхме работници.

Дърводелецът кимна. Другите му се усмигнаха. Един му предложи тютюн за дъвчене.

През лятото Хю Лин и Томи Хаус идваха на строежа като общи работници. Томи бе завършил гимназия и се опитваше да избере колеж. Хю Лин го насърчаваше да кандидатства във „Вашингтон и Лий“.

— Най-хубавото училище в южните щати — убеждаваше го той. — Джордж Вашингтон е осигурявал издръжката, а генерал Лий е бил негов ректор. Това е колеж за джентълмени. Най-добре облечените в Юга. Има традиции. Всеки си говори с всеки. Всички са облечени изискано. Никакви пуловери и блузи.

— Не обичам да се докарвам — каза Томи.

— Професорите са много симпатични хора — продължи Хю Лин. — Имаме един млад професор англичанин, който ни кани в дома си всеки неделен следобед, за да четем пиеси и да прием чай.

— Така ли? — каза Томи.

— Не искаш ли да бъдеш джентълмен? — попита Хю Лин.

— Защо нямате момичета във вашия колеж? — каза Томи.

— Ах, това твое момиче! — възмути се Хю Лин.

Към края на лятото Томи си промени решението.

— Мисля, че ще дойда с теб в колежа — каза той.

— Знаех си, че ще те убедя — каза гордо Хю Лин.

— Моето момиче ще учи в „Гийчърс Колидж“ във Фармвил — каза Томи. — Ако постъпя във „Вашингтон и Лий“, ще мога да я виждам през уикендите.

По това време бяха дошли и д-р Хаус, и Кари. Д-р Хаус бе напуснал работата си в Хопкинсвил и бе готов да поеме ръководството на болницата. Кари щеше да е старшата медицинска сестра.

— В Хопкинсвил всичките ми пациенти бяха луди — каза тъжно д-р Хаус. — Сега аз съм този, когото смятат за луд. От двайсет години чакам това, Едгар.

През септември момчетата заминаха да учат. Строежът напредваше бързо. През ноември сградата бе завършена и готова за обитаване. Разходите възлизаха на близо 200 хиляди долара. Мортън бе поръчал най-добрите материали — и ги получи.

Болницата имаше трийсет легла, но бе много повече от болница. Замислена бе да е като дом за пациентите, особено за онези, които не можеха да идват и да си отиват. Временно щеше да бъде и център за другите дейности на асоциацията. Имаше лекционна зала и

библиотека, подземно помещение за съхранение на архива и кабинети за извършващите изследванията. Дневната бе просторна, богато обзаведена и с гледка към океана. Верандата, замрежена през лятото и остъклена през зимата, обхождаше сградата от три страни. Отзад бе гаражът за дванайсет коли, помещенията на обслужващия персонал и тенис корт. Отпред в продължение на 300 метра се спускаха тераси към крайбрежния булевард. Всеки сантиметър от това пространство бе покрит с чимове, за да се оформи морава — най-голямата, единствената морава, между хотел „Кавалиър“ и Кейп Хенри. Полагането на чима и изравняването струваха 10 000 долара.

Церемониите по откриването бяха на 11 ноември, деня, в който се честваше края на Първата световна война. Хю Лин и Томи дойдоха от колежа, както и д-р Браун, който произнесе основното обръщение. Мортън, Дейв, Едуин и съпругите им пристигнаха от Ню Йорк, Браун — от Дейтън, а Брадли — от Чикаго. Преди появата на посетителите Едгар обиколи коридорите, като влизаше в една или друга стая и стоеше там замечтан.

— Точно това исках. Надявам се да успее — казваше той отново и отново на Гъртруд.

Тълпата изпълни дневната и преля в библиотеката и лекционната. Мортън, усмихнат и щастлив, предаде сградата на асоциацията. Едгар, който почти не осъзнаваше какво се казва и втренчено гледаше проблясващия океан, я прие.

— Когато молитвите ти получат отговор, откриваш, че молитвите са единственото, за което си заслужава да се използват думите. Така че няма какво друго да кажа, освен да благодаря... време е отново да започнем да се молим... да успеем в това, което се опитваме да направим тук. В края на краищата, макар да изглежда, че сме постигнали целта, това е само началото. Предоставено ни е попечителство, което да ръководим — добре или зле... Ще дам най-доброто от себе си за всеки от вас и за всеки човек, който влезе в тази болница...

Когато той свърши, Мортън представи д-р Браун. Едгар, който седеше зад него и го слушаше, осъзна, че докторът има почти толкова титли, колкото бяха собствените му години, прекарани в училище. Това го изпълни със странното чувство за нереалност, а ранният есенен залез, който хвърляше сенки в стаята и по лицата на хората, почти го

убеди, че това е сън. Той погледна към Гъртруд, Кари, д-р Хаус, Хю Лин, Томи и малкия Екън, свит на стол в ъгъла. Те също изглеждаха нереални. Щяха ли всички да се събудят и да се окажат в Къщата на хълма, спорейки с леля Кейт за политика?

Д-р Браун продължаваше да говори с монотонен глас:

— Това е голямо и щастливо събитие. Поздравявам учредителите на това движение — които са тук, сред нас, за визията, свързана с възможностите на тази нова насока на изследване и проучване. Изказвам почитта си към онези, които допринесоха със своето време и средства за осъществяването, поне донякъде, на една многогодишна мечта. Вярвам, че тази експериментална лаборатория, имаща за своя основна цел използването на всяко знание, откритие и изобретение, което ще направи живота на хората по-пълноценен и богат, ще се прочуе като център на истината и мъдростта — и тук ще цитирам Емерсън — светът ще отгъпче пътека до вратата ѝ.

Религията и науката, философията и психологията, истините, открити както от древните, така и от съвременните хора, ще бъдат еднакво приветствани. Нищо не се забранява, освен измамничеството, шарлатанството, лъжата. Истината ще бъде използвана така, че да работи за подобряването на човешкия живот, без значение кой е откривателят ѝ, от коя страна и епоха идва. Казвате, че това е амбициозен проект. Е, да, но ако не съберем под един покрив, така да се каже, и в една лаборатория религиозните, научните, философските и всички други типове истини, няма да постигнем онова интегриране на човешкото познание, което е *sine qua non*^[1] на целия човешки прогрес. Ето защо това е новаторска институция в областта на човешките усилия. И както човешкият живот сам по себе си е изключително комплексен процес, така в тази лаборатория той ще продължава да се развива, но в условия, които да бъдат наблюдавани и контролирани — доколкото е възможно. Това не е просто физическа, психологическа или теологична лаборатория, а много повече — това е център, в който се извършва доста необикновеният опит да се обединят всички видове истина, нужни в разрешаването на конкретния проблем, който бива изследван. Неизменният мотив обаче е подобряването на човешкия живот и на тази основна цел са подчинени всички други усилия. Доколкото аз лично знам, подобно начинание не е било предприемано досега в тази страна, а може би и в целия свят. Тук ще разполагате със

специалист по медицина, с друг по психология, с трети по теология, по химия, по психиатрия и т.н., с всички онези, които са необходими и чието присъствие може да осигури наличните средства. В тази страна има хиляди специализирани лаборатории, всяка от тях ограничена в определена област на изследване. Но никога досега не са били полагани успешни съгласувани усилия за обединяването в една лаборатория на всички възможни открития, които да спомогнат за облекчаването на пациента от оплакванията му, били те физически, умствени или духовни. Това наистина е новаторско начинание — и нещо повече: в своя обхват то е дръзко. И има всяка възможност и вероятност за успех!

Кой може да предвиди възможностите на такава организация, на такъв център? Само времето ще даде адекватен отговор. Възможно е резултатите от извършената тук работа да бележат началото на нова ера за каузата на човечеството. Без съмнение, ще дойдат учени и любопитни да наблюдават използваните методи и постигнатите резултати. Напредъкът в цялостната сфера на човешките усилия през последните 25 години ме кара да вярвам, че до края на века предстои да се открие и постигне още много. Радиото, самолетът, автомобилът, телевизията, изобщо прогресът, извършен в тази „ера на електричеството“, са само образ на още по-великите неща в бъдещето. Кой може да каже какво ще открием скоро за умствената телепатия, характеристиките на подсъзнателния ум, влиянието на ума върху тялото и още куп подобни неща? Аз наистина повярвах, че всичко е възможно за този, който вярва. Хилядолетието ще настъпи, преди да се усетим!

Денят на чудесата не си е отишъл, а едва е започнал. И аз си спомням, че веднъж самият Учител е казал: „Делата, що Аз върша, и вие ще вършите, и по-големи от тях ще вършите; защото аз отивам при Отца“. „И по-големи от тях ще вършите“, както забелязвате — тоест по-големи неща дори от чудесата, които Неговите смирили последователи са Го виждали да извършва, докато обикалял малката държава Палестина и бреговете на Галилейското езеро. Ето че в днешно време ние сме свидетели на действителното сбъждане на тези думи. „Слепи проглеждат, куци прохождат, прокажени се очистват и глухи прочуват; мъртви биват възкресявани и на сиромасите се

проповядва благовестието.“ Нима не са верни тези неща днес, както са били преди деветнайсет века? Да, така е — и дори повече.

И тази сграда, и това място се посвещават тук и сега на сбъдването на тези „по-големи неща“.

Той спря. Тълпата започна да аплодира. Едгар откри, че и той самият ръкопляска и се усмихва, и кима към Мортън, който му казваше нещо. Не беше сън. Реалност беше.

Първият пациент бе приет на следващия ден. Това бе стар приятел на Едгар, строителен инженер на коксови пещи. В старанието си да завърши възложена работа в определения срок, той се бе преуморил и бе хванал настинка, на която не бе обърнал внимание. Имаше хроничен синусит и кръвните проби показваха тенденция към диабет. Направеното тълкуване предписа бани, компреси, остеопатия, лекарства и диета. Терапиите бяха проведени и след две седмици прегледът го определи като достатъчно възстановен да се върне на работа, стига да продължи някои от процедурите вкъщи.

Едгар изпитваше особена радост да вижда как всички лечения, препоръчвани по време на сеансите, се провеждат, като онези, които отговаряха за тях, си съдействат в опита да хармонизират въздействията им върху пациента.

С годините тълкуванията бяха доказали на практика определени идеи за здравето, причините за болестите и начините за лечението им. Например имаше една смес, която се даваше на всички, страдащи от пиорея; имаше лекарство за инхалиране, което се предписваше при единия от трите типа сенна хрема; мехлем за хемороиди; компреси с рицин за апендицит и чревни усложнения; гроздови лапи за коремн тиф; на някои се предписваха по няколко бадема дневно за предотвратяване появата на рак, а на други — втриването на фъстъчено масло за възпрепятстването на артрит; а друг пък лек отново и отново бе доказвал ефикасността си в преодоляването на обикновената настинка.

Болницата даваше възможност тези и други лекове да бъдат проверявани многократно, докато тяхната резултатност бъдеше установена извън всякакво съмнение. Едва след това можеше да бъдат предложени на лекарите и пациентите. Имаше лосиони за кожа, чревни антисептици, лечения за стимулиране растежа на косата, диети, полезни за определени състояния и апарати.

От много години тълкуванията предписваха два основни вида въздействия. При едното, радиоактивното, електротокавете от тялото бяха отвеждани към апарата, който ги трансформираше и изпращаше обратно поток с постоянна честота на импулсите. В случаите, когато циркулацията бе забавена, уредът я ускоряваше; когато бе твърде бърза, той я нормализираше. Използването му често се предписваше при циркулаторни проблеми, както и при нервни смущения.

Другото устройство, мократа клетка, действаше на основата на теорията, че много нисък електрически заряд, преминаващ през течен разтвор на киселина, метал и меден сулфат, може да бъде разреден чрез разтвори от златен хлорид, камфор, йодни соли и др., и вибрационният импулс да бъде предаден на тялото, давайки му възможност да извлече съставките на разтвора с техните специфични свойства в по-голяма степен, отколкото с приетата храна. По повод на тази теория едно от тълкуванията казваше:

„Човешкото тяло е съставено от електронни вибрации, като всеки негов атом и елемент, всеки орган и организъм имат своя електронна единица на вибрация, необходима за поддържането на този конкретен организъм и равновесието в него. Така всяка единица, било то клетка, или друга жизнена единица, има способността да се възпроизвежда посредством първия закон, познат като възпроизвеждане чрез делене. Когато силата в който и да е орган или елемент от тялото изгуби способността си да възстановява това равновесие, необходимо за поддържането на физическото съществуване и своето репродуциране, в тази част настъпва недостиг на електронна енергия. Това може да се дължи на нараняване или болест под въздействието на външни сили. Може да е резултат и от вътрешни причини поради недостиг на елиминиращи фактори, произвеждани в системата, или на други агенти, от които тя се нуждае“.

Тези апарати, конструирани и действащи, бяха налице в болницата в комбинация с помещения за сауна, където изпаренията от нужните елементи обгръщаха тялото и проникваха в него през отворените пори.

Оборудването включваше, разбира се, и традиционните за всяка болница и физиотерапевтично отделение уреди — апарати за синусоидални токове, ултравиолетови и инфрачервени лампи, бани, специализирани помещения, маси за масажи. Като медик и остеопат д-р Хаус ръководеше алопатичните лечения и корекциите, прилагани с помощта на уредите. Г-жа Хаус се грижеше за това, всеки пациент да спазва диетата си, и отговаряше за кухнята и трапезарията. Освен обичайните си задължения сестрите се научиха да правят разтривки на някои пациенти, а други водеха на плажа — стига времето да позволяваше, за компреси с горещ пясък. Тялото, намокрено с морска вода, се обвиваше изцяло с горещ пясък. Тълкуванията казваха, че пясъкът във Вирджиния Бийч е богат на злато и силно радиоактивен.

С идването на лятото момчетата се включиха в работата. Хю Лин и Томи запознаваха новодошлите и посетителите с историята и теорията на тълкуванията. Грей, който обичаше да конструира разни неща, се зае с изработката на уредите за радиолечение и поддръжката на апаратите за електролечение.

— Едгар, не виждам никакъв смисъл да ходя в колеж — каза той. — За нещата, които ме интересуват, мога да науча повече тук, отколкото в което и да е училище.

— Добре — отвърна Едгар. — Можеш да си построиш работилница отзад.

Бяха започнали работа върху няколко лекарства, чието приготвяне, макар и подробно описано в тълкуванията, бе трудно. Две от тях бяха въгленовата пепел и активната пепел. И в двата случая тя трябваше да е от бамбуково дърво, горено на пламъка на лампа с въгленова жичка и третирано във вакуум. Приемаше се вътрешно за заболявания като туберкулоза.

Тълкуванията винаги бяха показвали демократичност в избора както на лекарства, така и на лечение. Нито един производител на лекарствени средства не се ползваше с ни най-малка привилегия. Например Смит бе предпочитан в изготвянето на лекарство за една болест, но продуктът му за друга биваше пренебрегнат и вместо него се избираше този на конкурента му Джоунс. Тълкуванията често предписваха лекарства за болести, каквито не бяха споменати в листовките на производителя. Веднъж те помогнаха на един аптекар да

подобри формулата и така да използва лекарството за случаи, които не бе предвиждал.

Въпросният аптекар бе изтъкнат и ерудиран индус, д-р Сункер А. Бисей, защитил докторат по химия в Оксфордския университет в Англия. От години той се занимаваше с проблема как да произведе йод във форма, която да може да се приема вътрешно в достатъчно големи дози, за да окаже трайно въздействие върху болестите, причинени от липсата му в организма.

Самият той бе медиум по рождение и имаше навика да търси разрешение на проблемите, като заспиваше, размишлявайки над тях. Когато чу за Едгар и дойде при него с въпроса за „атомен йод“, формулата му бе почти готова. Дали благодарение на предложените от тълкуванията насоки, или в резултат на сънищата и продължителните лабораторни експерименти на д-р Бисей, в края на краищата продуктът бе успешно пуснат на пазара като „Атомидин“. Тълкуванията незабавно започнаха да го предписват за лечение на детски паралич, особено като превантивно средство по време на епидемия. Д-р Бисей не се бе сетил за това приложение. Според тълкуванията причината за детския паралич бе податлив на филтриране вирус, който може да проникне в тялото през лигавицата (по въздушен път) или дори по кожен път, през подмишниците, където кожата е чувствителна, и при пиене на вода.

Обяснението за детския паралич бе само един от проблемите, които караха Едгар да се чувства безпомощен, що се отнася за доказването им пред света. Дори сега, когато имаха болница, как можеха да докажат подобно нещо? Как някой можеше да докаже твърдението, че апендиксът и сливиците не бива да се махат, защото изпълняват ролята на центрове за отровите, като ги събират и насочват по съответните канали? Отстраняването им, казваха тълкуванията, бе наложително само когато имаше опасност да престанат да функционират от пренатоварване, а подобно пренатоварване означаваше, че в една или друга част на тялото има свръхпроизводство на отпадъчен материал.

Ами загатването за цикъл в метаболизма на всяко тяло? Тълкуванията предписваха лекарствата на цикли — например десет дни, после три дни почивка. Или: „За това тяло е най-добре да приема предписаното във вторник и четвъртък“.

— Може би някой ден науката ще открие тези неща — казваше г-жа Хаус, докато седяха на болничната веранда следобед.

— Пазете записките — казваше д-р Хаус. — Пазете всичко. Един ден учените ще ни настигнат.

— Ако го направят и записките са все още тук, това поне ще докаже, че психичните явления не са измама — добавяше Едгар.

Гъртруд поклащаше глава.

— Не знам как можете да обясните тези неща на хората — казваше тя. — Как ще отидете при някого и ще му кажете: Според тълкуванията, когато се приложи ултравиолетово облъчване, създаденият озон е също толкова благотворен, че дори и по-благотворен от лъчите на лампата, защото озонът убива бактериите. Пациентът трябва да остане в стаята, където е била проведена терапията, и да вдишва озона.

Едгар поглеждаше момчетата.

— Може би младото поколение ще го докаже вместо нас — казваше той.

— Аз ще се занимавам с конструирането на нещата — казваше Грей.

— Аз ще ги продавам — обаждаше се Томи.

— Аз ще ги обяснявам — допълваше Хю Лин — ако някога се науча да ги разбирам.

Някъде по това време г-жа Хаус спираше да шие, обръщаше кафявите си очи към групата и казваше:

— Едгар, не трябва ли самите хора да направят нещо? Да натрапваш истината на някого едва ли ще е от голяма полза — той, най-малкото, трябва да я разбира.

— Още случаи, още случаи — казваше д-р Хаус. — Това ще им докаже.

Нови случаи се появяваха всеки ден, предоставяйки им необходимото разнообразие, което да илюстрира възможностите на тълкуванията.

Както изглеждаше, от леченията не можеше да бъде разработена някаква сложна медицинска система или теория. Състоянията на жлезите бяха основните причини за много от смущенията; ударените и охлузените места при децата често водеха до лезии, които предизвикваха неясни заболявания; кармичните условия

предразполагаха тялото към определен проблем или го правеха слабо. След като се диагностицираше, болестта биваше атакувана в своя корен. Излекуването бе възможно само по естествен път — усвояване на нужните вещества и техните свойства чрез храносмилателната система, от поетата в тялото храна. Поражението или смущението нарушаваше равновесието на този процес; някои от свойствата, необходими за поддържането на тялото, не се извличаха от смянатата храна (в случаи на недоимъчно хранене храната не съдържаше нужните съставки). Правилното равновесие на системата за усвояване трябваше да бъде възстановено. Именно това бе целта на всички лечения.

Ако изобщо можеше да се открие някаква медицинска философия в тълкуванията, това бе тя. В нея нямаше разлика между школите и типове лечение — всички те бяха полезни по един или друг начин, щом осигуряваха здравето на пациента. Разлика имаше между целта на тълкуванията и целта на обикновения лекар — докато той се стремеше да излекува определена болест, тълкуванията имаха за цел възстановяването на здравето тяло, което само да се отърве от заболяването. В единия случай се премахваха признаците на болестта; в другия се премахваше причината за нея.

В случаи на хронични нарушения тълкуванията предписваха системи на лечение, които бяха далеч по-сложни и подробни от онова, което лекарят би предложил; освен това, лечението продължаваше по-дълго (понякога с години), отколкото традиционният доктор би сметнал за необходимо.

Типичен пример бе контролното тълкуване за пациент, страдащ от артрит и разрушение на нервната тъкан. Освен че не можеше да използва краката си, засегнати бяха още лактите, вратът и кръстът му.

Както беше посочено, разрушени са нервните окончания и цялата двигателна активност на лумбалните и сакралните сегменти, или нервите в седалищната област — външните нерви, или повърхностната циркулация; има наличие на атрофия.

Направените досега втривания и други терапии, както и нискочестотните токове имаха за цел да стимулират областите, от

които възникват импулсите, създаващи пълноценна циркулация, способна да доведе възстановителните сили в засегнатите области.

В същото време бяха предложени вещества, които да бъдат усвоени от асимилиращите сили^[2] на системата, за да предотвратят разпространението на атрофията, тоест да предотвратят отслабването на нервните сили до степен на бездействие и статично състояние. Това до голяма степен е постигнато.

Сега намираме, че тези състояния са в критична точка. Или тялото от кръста нагоре ще продължи да се развива към все по-нормално положение, докато долните крайници ще атрофират все повече, тоест ще стават все по-статични в реакциите си... по този начин обездвижвайки тялото; или патологичните, физиологичните и психологичните процеси или дейности ще бъдат стимулирани така, че да активират все повече... малко по малко, но непрекъснато... способностите на усвояващите сили на тялото и то не само да се върне към живот, но и да възстанови мощта на нервните сили в посочените области — до такава степен, че те да функционират все повече и по-добре.

Ето защо е необходимо да има сътрудничество по отношение на приложенията, постоянството и съгласуваността на всички въздействия и сили в тази посока.

Като излекуване е постигнато малко. В момента също може да се направи малко, което да е с целебна стойност.

Обаче могат да бъдат стимулирани такива импулси, които да позволят на естествената, жива клетъчна сила на тялото сама да се възстанови; така че естествените източници, тоест природните източници и психологическите реакции, да позволят на природата да произведе в тялото физиологична реакция и по този начин да повлияе на патологичното състояние на засегнатите части на тялото.

По отношение на действието на прилаганите в момента неща:

Продължителната употреба на аспирин със сода бикарбонат има все така много добър ефект и може би ще трябва да се приема редовно. Но ако за тялото е практически възможно, не определяйте регулярен прием. Те само облекчават болката; и действието им, когато се приемат през устата (единственият начин на приемане сега), е такова, че въпреки всичко оставя отпадъци — една активна сила, която не позволява пълното елиминиране на отровите, отделени се в резултат

на съживяването на тъканта. Мъртви клетъчни сили се освобождават за отделяне в кръвотока от плътта, от мускулите и костите, и дори от активността на такива сили в кръвотока, каквито са миазмите — с бързината, с която клетката е способна да се възпроизведе.

И така, тези средства са само успокоителни, облекчаващи за момента, без да лекуват; те само се добавят към отпадъците, които трябва да бъдат елиминирани.

Затова трябва да не предизвикваме натоварване, към което системата няма да успее да се нагоди, и в същото време да можем да събудим обновяващите сили на тялото.

За механичните, остеопатичните корекции:

Въпреки че не оказват нито лечебно, нито успокоително въздействие, те са начинът, по който се стимулират импулси от центровете в цереброспиналната нервна система — и при това стимулиране трябва да се обърне внимание на тазовия, сакралния и илиачния плексус и цялата долна част. Не бива да има никакви действия, които могат да предизвикат нараняване, или бурсити, но трябва да бъде оказан силен натиск върху торбичките около ганглиите и нервните центрове в лумбалния дял, особено в долната лумбална област, минавайки през сакралната, дори до края... особено там... на гръбначния плексус.

Тези манипулации не са били извършвани достатъчно щателно и редовно. Отделете им повече време; защото с по-голямата активност идва и по-голямото тонизиране, особено на нервите и мускулите около главата на тазобедрените кости и крайниците, и особено при разклонението на седалищния нерв, или на най-долните прешлени и пространствата между тях в края на гръбначния стълб. Те трябва да бъдат постепенно релаксирани... *леко, но последователно.*

След това нека тялото си почине 2–3 часа, за да се даде възможност на засиления поток от подобреното кръвообращение да стигне до всички части на тялото.

Толкова за физиологичните и патологичните въздействия.

За въздействие върху жлезистите сили на тялото да се приложат ниски електрични честоти със следните разтвори:

Златен разтвор — закрепете пластините в областта на последния дорзален плексус, на дуктус лактеус и на плексус умбиликалис. Да се

прилага веднъж на три дни. Внимавайте златният разтвор да не се разваля много бързо, а да бъде поддържан с нормална мощност.

Атомидин — прикрепете медната пластина върху брахиалния център, а другата, през която преминава електричеството — повече върху чернодробната област, не върху плексуса, по-надясно, докъдето стига малкият пръст на ръката, ако я поставим диагонално през тялото — не от умбиликалния плексус, а по-скоро от гръдния.

Камфоров разтвор — него бихме приложили върху долните крайници, ставните междини около петата и по предната част на стъпалото, и върху хилусния дуктус и умбиликалния плексус.

Силата на заряда трябва да бъде почти три пъти или два и половина пъти над обикновено посочвания нормален разтвор. Не удвоявайте и не утроявайте количеството на въглена, а използвайте половин паунд въглен в този разтвор.

Колкото до тяхното действие:

Златният разтвор участва в укрепването на нервите, внася вибрационно равновесие в енергиите на системата, за да съдейства на реакциите на жлезите, така че да се стимулира изграждащата нервите плазма в левкоцитите.

Атомидинът добавя вибрации, които минимизират болката, пораждаща се от придвижването на отрови през повърхностната циркулация и чрез потта; той улеснява и отделянето на отпадъчните вещества по съответните канали, както и през цялостната циркулация.

Камфоровият разтвор има лечебно свойство и действа активно за по-доброто отделяне през храносмилателната система.

Продължавайте с разтриванията и външните манипулации. Откриваме, че фъстъченото масло и зехтинът могат да се приложат самостоятелно или във вече посочените комбинации; но ги дръжте в различни разтвори и ги използвайте в различни периоди.

Също така бихме препоръчали стимулация посредством ултравиолетово облъчване, от време на време, върху задната част на тялото, но толкова отдалечено от тялото, колкото е възможно при този вид облъчване. Отначало го прилагайте за не повече от 10–18 минути — никога повече от 18 минути, през първите 15–18 дни, тоест при първите няколко манипулации... които да бъдат провеждани на всеки 5–6 дни, тъй като тялото лесно се раздразва.

Но ако се извършват необходимите механични (остеопатични) и диетологични стимулации и посредством разтриванията тялото може и да е в състояние да поеме повече ултравиолетово облъчване. Но да не се изгаря, да не се раздразва тялото!

От време на време... веднъж месечно и по-често, когато се наблюдава подобрене... правете вани с морска сол. По време на тези вани масажирайте най-вече долната част на ходилото, коленете и мускулите по долната част на крайниците — над и под коленете.

Поне веднъж седмично налагайте компреси с морска сол на коленете. След това втрийте в тях маслата.

Ето какво е действието на горните средства:

Ваните стимулират повърхностната циркулация, а масажирането през това време премахва статичността на сухожилията и мускулите, така че да се активира циркулацията на веществата, подадени по вибрационен път. Локалните манипулации имат за цел да разсеят кистозните сили, натрупани в хрущяла в крайните части на костите на коленете.

Колкото до диетата и съставките, които трябва да се приемат вътрешно:

Вземайте по 3–4 капки масло от пшеничен зародиш по 3 пъти седмично: не по-често, *но не пропускайте да го вземате!* Неговият активен принцип действа, като стимулира жлезистата система не само за производство на червени кръвни телца, но и функциите на половите жлези; защото, както самият зародиш показва, това е въздействието върху системата.

Диетата, както и всичко останало, трябва да бъде изпълнявана *редовно, последователно!*

Повече зеленчуци, които действат животворно при усвояването си — повече моркови (сурови), целина и маруля. Те, поне тези трите, трябва да се съчетаят така, че да съставляват по-голямата част от едно от ежедневните хранения: или, ако предпочитате, могат да се приемат с всяко ядене. *Трябва да се приемат*, за да укрепнат възстановителните сили, тоест да се снабди системата с качества и енергии, които да действат като истински *целебни сили!*

Защото само отгук (от диетата) ще дойдат целебните сили. Всичко останало има за цел да подготви тялото да използва енергиите от храните, които бяха посочени.

С приемането на масло от пшеничен зародиш по посочения начин доставяте витамините В1... както и А, В и В2... чрез зърнените храни. Нямаме предвид сушени зърнени ядки, а сварени! На първо място пшеничените ядки, после овесените, след тях пшеничени и ечемичени. Те трябва да се приемат със сметана или мляко и *да не се прекалява със захарта!* Сложете само колкото да придаде вкус!

Приемайте много (повече, отколкото досега!) портокали, лимони, грейпфрути и други подобни. За предпочитане са пресните плодове, въпреки че сокът от грейпфрут е по-полезен от плода и по-витаминозен.

Риба, птиче и агнешко месо. От време на време... веднъж седмично... дайте на тялото хубава, твърда пържола, *задушена с лук!* При желание може да се добавят гъби.

Ръжен, тоест черен хляб, е за предпочитане.

Вино — *само* червено, тоест леките вина, като стимулант.

Изпълнете тези указания и може да очакваме подобряване на състоянието.

Всички тези лечения бяха изпълнени; пациентът продължи да се възстановява.

Ден след ден идваха нови пациенти, стари поръчваха здравни тълкувания и повторни прегледи. По пощата пристигаха нови и нови молби; календарът бе запълнен за седмици и месеци напред. Бележките за произволен период от две седмици съдържат следното:

Понеделник сутринта. Здравно тълкуване. Г-жа Л. Н. Препоръчано продължение на предишните предписания, добавяне на повече зехтин в диетата за храносмилателната система и за да подпомогне отделянето; да се продължат процедурите с ултравиолетови лъчи; няма разрастване, а само удебеляване на стените в тъканта на кардиалната част на стомаха. Тялото е много по-добре след последното тълкуване.

Преглед. Г-жа М. Д. З. Бебето се развива нормално. Напрежение в шийната и дорзалната област вследствие на падане; нуждае се от остеопатична корекция. Необходими са малко повече калций, или

витамин Д — за зъбите. Да се набави чрез стоене на слънце, диета и варно мляко.

Следобед: Преглед. Г-ца Б. М. Тревожи я обрив по тялото. Предписано драстично активиране на черния дроб. Първо, компреси с рициново масло; после зехтин, след това таблетки „П-“, после разслабителен сироп; диета; по-нататъшни инструкции — след време.

Преглед. Г-н К. Дж. Засегнати черен дроб, бъбреци и жлези. Препоръчани: атомидин, калций; гаргара със сол, сода и тартарат на крем. Специална диета. Да се прекарва много време на открито, но да се пази от умора при горещо и слънчево време. Забавянето на растежа се дължи на състоянието на жлезите. Зъбите имат нужда от внимание.

Преглед. Г-н Т. Х. Много промени, някои добри, други лоши. Отровите, натрупани поради липсата на отделяне, причиняват напрежение във врата, очите и раменете. Препоръчано е очистително от равни части соли и сода. Няколко серии от по 10 дни с всяко, като се прави почивка няколко дни между тях. Да се продължи използването на апарата.

* * *

Вторник сутринта. Преглед. Г-ца Б. Х. Г. Спешен случай. Молба по телефона от Ню Йорк. Абсцес на окото, което според лекарите се дължи на слабост в системата. Предписана лапа от настърган стар ирландски картоф^[3]; дезинфекциране с борова киселина и повторно приложение на лапата. Следват определени дози соли, сода и тартаратен крем; и разслабителният сироп. Причинен от инфектирана пращинка в окото, която при триенето на окото и разпространението по слъзната жлеза е довела до възпаление. Цялостното състояние е много добро. Специална диета през периода на очистване на системата.

Вторник следобед. Първо тълкуваше. Г-н М. У. Отдавнашна травма предизвиква напрежение, засягащо основно хилусните съдове и усвояването. Препоръчва се използване на радиологично лечение през първите 36 дни от лечението. Следва даване на по-нататъшни инструкции.

Излекуването и времето, нужно за него, зависят от постоянството в изпълнението на указанията.

* * *

Сряда сутринта. Преглед. Г-жа Е. Г. Иска лечение на брадавици по стъпалата и отстраняване на черни точки и големи пори. Предписана сода в камфоров спирт, да се прилага всяка вечер върху брадавиците. Горещи кърпи на лицето и врата, последвани от измиване със сапун, после студени кърпи и потупване. Вътрешно дози от соли на Рошел и зехтин. Неправилно насочено отделяне причинява проблема.

Преглед. Г-жа Е. Х. Подобрение след последния път; нещата се влошават само когато тревогите нарушават оптимистичната нагласа. Разрастването е в процес на елиминиране; нуждае се само от търпение, упоритост и усърдно пречистване с антисептичните средства. Да се продължат магнитните и другите процедури.

Следобед. Първо тълкуване. Г-жа С. Д. Плеторично състояние, може да се отстрани чрез абсорбиране, без операция; ще отнеме повече време, но ще доведе до по-добри резултати. Предписани са дълбоки остеопатични манипулации, компреси със сол, тоник, диета и т.н.

* * *

Четвъртък сутринта. Първо тълкуване. Г-жа О. М. Отрови вследствие на настилка причиняват повишено налягане; токсични условия, съществуващи отдавна. Препоръчани високи клизми, дози от соли всяка сутрин, вибрационен масаж по гръбнака вечер, строга диета (без сол и месо), при което ще бъдат премахнати и причините, и следствията.

Следобед. Първо тълкуване. Г-н Дж. Х. Сериозно състояние; характеристика на саркома, резултат от отслабени стени на вените и артериите. Не е злокачествено, но поетият анестетик и газ са предизвикали задушаване и нарушения в съсирването в жлезите на гърлото, в мускулите и тъканите, и т.н. Единствено кислородът ще

помогне — чрез вдишвания от кислородна бутилка и поемане на активна пепел, действието на която да се стимулира посредством масивно ултравиолетово облъчване. След седем дни той или ще реагира, или не.

* * *

Петък сутринта. Първо тълкуване. Г-н Х. Дж. Ф. Отрови в системата, предизвикани от притискане — сраствания, причинени от стара травма. Препоръчана е смес Т; приложение на аконитин, йод и лауданум върху гръбнака в случай на пристъп, последвани от компреси с морска сол. Изглежда, че има конвулсии; силна болка в гърба, спазми и потрепвания на крайниците и т.н. След 3–4 месеца би трябвало да оздравее.

Следобед. Първо тълкуване. Г-жа М. У. Скрит тумор в лявата гърда, предизвикан от излишък на основни и калиеви съединения, с възпаление. Два начина за лечение — операция и абсорбиране. В подготовка за операцията е необходимо пречистване на системата и този метод е за предпочитане, в случай че другият, по-продължителният, не може да бъде стриктно следван. Методът за абсорбиране — атомидин, активна пепел с облъчване, локално приложение на И. и пепел, като се покрие със заешка кожа. Специална диета, без месо и мазнини, състояща се главно от листни зеленчуци, плодове и ядки, без орехи; бадемите са особено полезни. След 3 до 5 месеца това състояние би трябвало да е изчезнало, ако методът за абсорбиране се следва прилежно. Ако не, колкото по-скоро се извърши операцията, толкова по-добре; но преди това трябва да се погрижите да има нормално кръвосъсирване (като направите кръвни изследвания).

* * *

Събота сутринта. Първо тълкуване. Г-н Р. У. З. Клони към сенна хрема. Ако не се коригира навреме, състоянието ще доведе до последствия, които трудно ще бъдат отстранени. Манипулации за

предотвратяването на притискане в горната дорзална и шийна област, предизвикващо раздразнение на меките тъкани на главата, лицето, гърлото и носните кухини. Предписано е средство за инхалиране, което да облекчи кашлицата, кихането, дразненето на гърлото и т.н.

Следобед. Първо тълкуване. Г-н Е. С. Макп. Анемия. Увредени лимфни пътища; белег от операция на гърлото преди години. Много строга диета — ще е изпитание за тялото, но ще си заслужава. Упражнения сутрин и вечер, гаргара и т.н. Обяснение защо зърнени храни и цитрусови плодове не бива да се приемат с едно и също ядене. Умереното пушене е благотворно.

* * *

Понеделник сутринта. Първо тълкуване. Г-ца Х. С. Потиснатост от години е причинила нервни смущения и нарушени функции на жлезите и циркулацията. Вибрационен масаж всяка вечер; въглен и пепсин след всяко ядене при лошо храносмилане; козметичните средства Б са най-добри. Поддържайте ведро настроение, не се тревожете заради неща, които с нищо не можете да промените. Очаквайте, че ще бъдете здрава и силна и ще се радвате на килограмите, които желаете.

Следобед. Първо тълкуване. Г-н Т. Л. Херния; също така назални проблеми. Препоръчва се шведски масаж и манипулации, да се каже точно как трябва да се извършат. Спрей И, да се каже точно как трябва да се приготви; специална диета, включваща най-вече витамини Д и Е.

* * *

Вторник сутринта. Първо тълкуване. Г-н Б. Л. М. Високо кръвно налягане, предизвикано от лошо отделяне, отрови в кръвта. Клизма с вода. Рентгенът ще покаже разширено дебело черво. Общи манипулации между клизмите. Достатъчно храна за натрупване на килограми, но никакво мазно и тлъсто, докато не се установи подобрене. Може да бъде постигнато почти нормално състояние.

Следобед. Първо тълкуване. Г-жа А. Г. М. Проблемно състояние в лумбалната област, причинено по време на раждане. Манипулациите, външни и вътрешни корекции, ще предотвратят много по-нататъшни проблеми.

* * *

Сряда сутринта. Първо тълкуване. Г-жа Е. Л. Проблем със сърцето и воднянка. Цялостно възстановяване не може да бъде гарантирано, но за това състояние най-голямо облекчение ще даде хомеопатичното лечение. Доза адреналин, както и сок от дървеници — хомеопатичният специалитет за такива случаи. Препоръчва се намирането на хомеопат.

Следобед. Преглед. Г-жа Е. Б. Х. Тялото е по-добре. Да се продължат предписаните лечения. Зеленчуците, отгледани наоколо, са винаги по-добри за тялото от онези, които са отгледани на друго място.

Преглед. Г-ца Б. С. Нервен шок след автомобилна катастрофа. Препоръчани горещи бани, масажи с какаово масло; предписани средства за черния дроб и отделянето като цяло; диета за укрепване на тялото. Би трябвало да се оправи до три седмици.

Преглед. Г-жа М. У. Да се продължат предписаните процедури, като се увеличи количеството на пепелта в И — за масажите; също така да се засили лъчетерапията. Да се внимава с мазните и тлъстите храни.

Преглед. Г-жа С. Х. Конгестия вследствие на настинка — вследствие лениви дебели черва. Предписан пчелинок за отхрачване, специална диета, вибрационен масаж и ултравиолетови лъчи. Без сладки зеленчуци като картофи и сладка царевица — те причиняват задръстване.

* * *

Четвъртък сутринта. Първо тълкуване. Г-ца Е. У. Затруднен далак, ленив черен дроб, увиснал стомах, лошо храносмилане. Процедури със синусоиден ток, тоник, специална диета.

Следобед. Преглед. Г-н Дж. С. Изостряне на стари смущения. Разкъсвания, повишена киселинност, нарушена циркулация, ленив черен дроб, нарушено равновесие — склонност към падания; прекомерен прилив на кръв към горната част. Жлезите отделят прекалено много течност по капилярното кръвообращение; бъбреците и чернодробната циркулация са нарушени. Това са резултати. Препоръчани са компреси с рициново масло върху долната стомашна област и чернодробната; алкална диета; зехтин вътрешно; лактатен пепсин; смес от зехтин, тинктура от смирна и терпентин за масажирание и втриване по хода на гръбнака. Масажирание на скалпа със суров бензин — за косопада.

Преглед. Г-жа Е. Дж. Б. Предписанията не са изпълнени щателно и системата не е реагирала така, както би трябвало. Следвайте ги усърдно и добавете средства, стимулиращи храносмилането (редуване на дози магнезиев окис, бисмут, разслабителен сироп, клизми) и кални бани — калта да е специално приготвена за целта.

* * *

Петък сутринта. Първо тълкуване. Г-ца Г. Дж. Цялостното физическо състояние е добро. Известно напрежение в поязната и кръстната област, което причинява слабост в ставните кухини при петите. Ако не бъде коригирано, по-късно ще доведе до по-сериозни проблеми. Масаж — от невропат или масажист, последван от разтривки с лосион от масла, спирт, хамамелис, розова вода и т.н.; после виолетов лъч за натиска в горната дорзална и шийна област, който предизвиква напрежение и раздразнение на меките тъкани на главата, врата, гърлото, назалните кухини. Коригирането ще предотврати тенденция към настинки и дразнене в гърлото и главата.

Следобед. Първо тълкуване. Г-ца М. Дж. Прекомерна активност на жлезите в някои части, недостатъчна в други; скрита инфекция. Строга диета, без соли, калциеви окиси или силиций; изобилни количества желязо, йод и фосфор. Съставките на диетата посочени изрично, включително плодовете, ядките и зеленчуците. Атомидин, компреси със сол, разтривки с масла и т.н. След време — по-нататъшни инструкции.

* * *

Събота сутринта. Първо тълкуване. Г-ца Е. Х. Липса на координация; интересен случай от психическа гледна точка. Пренатална причина, в основата са психични сили. Описание на жлези, психични сили и т.н. Използване на йонофореза. Описание на въздействието на електролитните разтвори върху тялото и вибрациите. Да се предизвика силно потоотделяне с помощта на солни вани, хамамелис и т.н. По-нататъшни предписания, когато настъпи подобрене. След 2–3 години може да настъпи нормално състояние.

Следобед. Първо тълкуване. Г-жа С. Л. Дисбаланс на силите, поради лошо отделяне, настинка, конгестия в горните дихателни пътища и бронхите, замърсена кръв, небалансиран метаболизъм, температура. Основното нарушение е в цереброспиналната система, действащо чрез храносмилането. Да се използва лъчетерапия, за да неутрализира дразненето по гръбнака; терпентин, камфоров спирт и твърдо растително масло върху гърлото, лицето и ходилата. Лекарство за черния дроб; също тоник от билки, кора на дива череша и т.н. Стриктно описана диета.

Съвсем малка част от тълкуванията бе за пациентите на болницата, въпреки че повечето от леглата бяха постоянно заети. За техните прегледи бяха ангажирани точно определени дни. През останалото време се правеха опити да се обработи камарата от молби на хора от цялата страна, които бяха прочели или чули за болницата и пишеха с искане за прием.

— Всичко е ангажирано за три месеца напред, като изключим периодите, които оставих празни за Мортън — каза Гладис една сутрин.

— Запълни и тях — отвърна Едгар. — Философията може да почака. Болните хора не могат. Някои от тях може да умрат, преди да получат тълкуванията си. За Мортън ще ги правя в неделите.

— Не би трябвало да работиш в неделя — каза Гъртруд.

— Ще се наложи да работя.

— Не можеш. Тълкуванията казват, че не трябва да прекаляваш. Нужен ти е поне един ден почивка. Освен това, сутрин преподаваш в неделното училище, а следобед изнасяш лекции в болницата. Откъде ще намериш време да даваш тълкувания?

Мърморейки, Едгар излезе и отиде да нахрани пилетата.

— Ще го направи — каза съдията.

— Знам — отвърна уморено Гъртруд.

---

[1] Задължително условие. — Б.пр. ↑

[2] Очевидно, като асимилиращи сили и асимилираща система Е. Кейси описва храносмилателната система. — Б.пр. ↑

[3] Наричан още бял картоф. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Неделята бе активен ден в болницата. Сутрин пациентите се водеха на църква; следобед посетителите биваха разхождани из сградата и обикновено над сто души се събираха за лекцията. В неделите Мортън и Едгар се редуваха, като първият провеждаше и час по философия в събота следобед, когато бе във Вирджиния Бийч. Учебникът за този курс бе „Терциум органум“ на Успенски, а освен него провеждаха четене на открито на „Творческа еволюция“ и „Умствена енергия“ на Бергсон, „Многообразие на религиозния опит на Уилям Джеймс“ и „Законът за психичните явления“ на Томсън Джей Хъдсън. Неделните лекции разглеждаха въпроси като „Стойността на интроспекцията“, „Моята представа за Бога“ и „Четириизмерната гледна точка“. Едгар говореше много, както правеше и в неделното училище. Негов учебник беше Библията.

Лекциите им до голяма степен бяха посещавани от едни и същи хора. И двамата разглеждаха една и съща сфера, засягаха едни и същи теми и това, което казваха, често бе по същество едно и също — но по начин на изразяване се различаваха. Ето какво каза Мортън за връзката на човека с Бога:

— Имайки предвид разликата между четириизмерното виждане на ума в елементалното състояние (тоест дематериализираното подсъзнателно състояние на ума на Създателя) и единството на живота в ума на такова същество, от една страна, и триизмерното виждане на ума в материализираната форма (в случая на човека — не само животинско подсъзнание, променено в материализирана форма, но и универсално еволюирало подсъзнание, комбинацията от които намира материализирана форма в човека) — та, имайки предвид, както казах, разликата между висшето, свързано с четвъртото измерение подсъзнателно виждане на ума на елементалната същност на живота в неговата универсална цялост, и по-ограниченото триизмерно виждане на същия този ум, променил се, за да се извърши отделното умствено формиране; като помним разликата между ума на Създателя с неговото

неограничено виждане и ума на творението с неговото ограничено виждане, но и единството на двата вида ум, ние сме готови да съставим някаква разумна концепция за Бог.

Едгар каза:

— Каква е връзката ви с вашия Бог? Помнете, че Той е Богът на живите, а не на мъртвите. Помнете, че за да Му служите, трябва да служите на ближния си, че трябва да станете проводник, по който Бог да може да проявява Своята Божествена воля тук, на земята. Когато житейските товари станат твърде тежки и почувствате, че започвате да се отдалечавате от пътя, който познавате като правилен, приближете се към Бога и Той ще се приближи към вас. Както детето идва и сядва в нозете на родителите си, търсейки техните напътствия и съвети, молейки за помощ, така ние трябва да се обърнем чрез молитви към Бог, който е наш Отец и Създател.

Хората, които посещаваха лекциите, уважаваха Мортън, но обичаха Едгар. Проявяваха учтивост и внимание, докато първият им показваше стол и маса и ги уверяваше, че от позицията на четвъртото измерение между тези две неща няма разлика; но се отпуснаха и се чувстваха добре, когато Едгар им говореше за Мойсей, Иисус Навин, Давид и Соломон или им разказваше за това, как веднъж се обзаложил на петдесет долара с един човек, че дърветата говорят, и спечелил облога.

— Той трябваше да избере определен час от деня и всеки ден в продължение на една седмица да ходи в този час при дървото, да сядва до него и да слуша. Той сам трябваше да избере дърво, но да е на тихо място.

Човекът се спря на пет часа следобед и всеки ден по това време отиваше при едно голямо дърво в близката гора и сядаше. После в продължение на петнайсет минути слушаше дървото.

На петия ден той излезе тичешком от гората и когато ме срещна, каза: „Печелиш петдесетте долара. Не знам какво ми каза дървото, но със сигурност каза нещо!“.

С тази история Едгар искаше да илюстрира истината, че когато човек, свикнал да мисли обективно, започне да експериментира със субективното мислене, той вижда и чува странни неща и му се случват психични преживявания.

— Всъщност той просто среща собствената си реалност — обясни Едгар. — Точно обратното се случва на човек, който, след като е бил твърде погълнат от вътрешните си мисли, излезе сред хората и започне да общува с тях. И в двата случая преживяването е ново за човека, но за останалите е обичайно.

Едгар забелязваше опасна тенденция сред онези, които бяха привлечени от тълкуванията. Те идваха на тълпи и много от тях бяха от типа хора, които се водят от емоциите си и са готови да ахкат при появата на всяка нова психична мода. Други пък търсеха възможност да драматизират собствените си сънища, предчувствия и изблици на интуиция. Те бяха от онези, които, ако им бъдеше позволено, щяха да превърнат нещото в култ или да му навлекат подигравки с отношението си към него. С подобни хора много успешно се занимаваха Хю Лин и Томи, които посвещаваха времето през лятната си ваканция на това, да разпитват посетители и да отговарят на въпроси. Доколкото можеха, те отблъскваха атаките на ексцентриците и обсебените от психичното и излагаха същността на тълкуванията по разумен, здравомислещ начин.

— Те винаги ме гледат, сякаш съм луд — казваше Томи — но аз не ги оставям на мира, докато не си променят мнението. Накрая те се съгласяват с мен и после решават, че и аз, и те са луди.

Мортън вече търсеше нови територии за завладяване. На Едгар болницата му носеше удовлетворение; Мортън имаше нужда от университет, за да осъществи мечтите си. Той започна да купува земята срещу болницата, от другата страна на булеварда, между него и океана. Тук той планираше да основе Атлантически университет.

Предвиждаше се скромно начало, докато не се събереше учителски състав, който да обедини „новата“ философия със старата, ортодоксална система на обучение. Той реши да построи две сгради като център. За начало обаче му трябваше човек, който да ръководи начинанието.

През есента на 1929 година д-р Браун напусна поста си в университета „Вашингтон и Лий“, за да се кандидатира за губернатор на Вирджиния от листата на републиканците. Неуспехът му бе предрешен, освен ако не успееше да се възползва от разделението на иначе непоклатимия Юг, предизвикано от кандидатурата на демократа Алфред Е. Смит за президент през 1928 година. По време на

кампанията д-р Браун изнесе речи в Александрия и други градове на Вирджиния, близо до Вашингтон^[1]. Мортън отиде там и докато обядваха в хотел „Уилард“, той предложи на д-р Браун да открие университета „Атлантик“, в случай че не победи на изборите.

— Не знам — каза д-р Браун. — Основаването на университет е скъпо нещо.

— Ще стигнат ли петдесет хиляди долара за първата година? — попита Мортън.

Д-р Браун се колебаеше.

— Сто хиляди?

— Да — отговори д-р Браун. — Сигурен съм, че може да бъде открит и с по-малко. Зависи, разбира се, какво искате — колко обширна да е учебната програма, колко опитни да са преподавателите...

— Искаме най-доброто — каза Мортън.

Детайли не бяха обсъдени, тъй като доброто възпитание изискваше да се преструват, че д-р Браун ще бъде следващият губернатор на Вирджиния. Двамата обаче се разделиха с уговорка и когато няколко седмици по-късно д-р Браун претърпя съкрушително поражение на изборите, те се захванаха за работа. Мортън узакони полагането на основите на две сгради — една за класните стаи и една за спалните помещения; д-р Браун пък започна да набира преподавателски персонал.

Междувременно д-р Хаус почина на 12 октомври. Той бе болен от дълго време след прекарана сериозна болест и години на изтощителна работа в болницата в Хопкинсвил. Тълкуванията бяха предписали лечение, което го държеше на крака, но без надежда за нещо повече от облекчение, тъй като цялата му система бе засегната. В края на лятото на 1929-а бе препоръчано пътуване до Дейтън за лечение при д-р Лаймън А. Лидик, остеопат, който бе проявил интерес към тълкуванията и бе работил с тях, докато Едгар бе в Дейтън. Отначало приложените терапии дадоха резултат, но състоянието на д-р Хаус изведнъж се влоши и той почина. Погребана го в Хопкинсвил, в семейния парцел на Солтър. Кари не се върна във Вирджиния Бийч. Томи напусна университета „Вашингтон и Лий“ и остана с нея в Хопкинсвил.

През есента болницата изпробва няколко остеопати. За момента не успяваха да намерят човек, който да е едновременно дипломиран лекар и завършил остеопатично обучение. За наемането на обикновени доктори и дума не можеше да става — те или се присмиваха на тълкуванията, или ги заклеймяваха като шарлатанство. Единствено остеопат щеше да им свърши работа.

През януари 1930 година склониха д-р Лидик да остави практиката си и да поеме управлението на болницата. Г-ца Ани Кейси, единствената неомъжена сестра на Едгар, пое задълженията на Кари като домакин и нещата отново потръгнаха. В началото на март графикът на д-р Лидик показваше пациенти, подложени на лечение за вродена некоординираност на умствените и физическите способности, стомашни язви, обострен гастрит, общи сърбежи, слузест колит, спазматична параплегия, атрофия, оптичен неврит с частична слепота, психични разстройства вследствие на тежки бойни условия с типичните за тях проявления, хистерия, остър остеомиелит и няколко вида гинекологични проблеми. Всички те показваха „окуражаващи“ реакции, както ги описваше д-р Лидик.

Докладът му бе отпечатан в тримесечника на асоциацията „Ню Тъморуо“. В същия брой, април 1930 година, се известяваше за излизането на първия годишник на асоциацията, абонаментът за който бе един долар. В раздела „Новини и виждания“ на периодичното издание, излизащо на 40 страници, се съобщаваше за направени 210 тълкувания — прегледи през първите три месеца на годината и запълнен график до 1 юни. Ставаше ясно още, че президентът Мортън Х. Блументал, г-жа Блументал и синът им, Мортън — младши, се бяха върнали от 6-седмична ваканция в Южна Франция. В болницата бяха настъпили промени — стаята за хидротерапия бе разширена, тази за електротерапия бе преместена в „по-подходящо помещение“, а в сутерена бе открита стая за игри и други забавления. Напредък бе постигнал обработващият базата данни, създавайки система за правене на препратки между тълкуванията и извличането на информация, свързана с различни въпроси и специфични заболявания.

През пролетта д-р Браун се премести във Вирджиния Бийч и плановете за университета добиха ясна форма. Откриването щеше да стане през есента, без да се чака построяването на сградите. В Норфолк бе отворен офис за запитвания и записване на студенти. Д-р

Браун, настанил се в сутерена на болницата, изпращаше каталози и информираше за предназначението на новата институция:

Основателите на университета имат за цел създаването на институция, която след време да бъде първа сред образователните институции на тази страна. Даваме си ясна сметка, че за осъществяването на този идеал ще са ни нужни няколко години и значителни финансови средства, но в същото време сме твърдо решени да го постигнем и ще положим всички усилия това да стане възможно най-скоро. Ние, разбира се, не очакваме тази институция някога да достигне пълна завършеност, но се надяваме да я превърнем в център на образование, култура и проучване, в която всички сфери на човешкото познание и научно изследване рано или късно да бъдат представени. В известен смисъл ще се постареем по свой начин да приложим на практика изявлението на Езра Корнел, основателя на университета „Корнел“, изразил своята цел с думите: „Ще създам институция, в която всеки да може да получи обучение в която и да е научна сфера“. По сходен начин ние ще се стремим да координираме в обсега на университета „Атлантик“, доколкото е по човешките възможности, всички дялове на познанието и науката, които могат да дадат своя принос за подобряването и пълноценността на човешкия живот.

Ясно осъзнаваме, че в постигането на тази цел ще срещнем много трудности. Без съмнение, ще има и такива, които открито ще твърдят, че се опитваме да отидем твърде далеч. За изпълнението на нашия план призоваваме единствено за свободомислие, което е необходима характеристика на всеки просветлен индивид, и за онова сътрудничество, което всеки заинтересован пожелае да окаже в дух на съпричастие с целите, които сме си поставили. Нямаме намерение да се състезаваме или да изместваме която и да е съществуваща образователна институция. Всъщност желанието ни е да си съдействаме

по всеки възможен начин с всички институции и сили с образователен и алтруистичен характер, като ги приканваме да направят същото.

Асоциацията обяви университета за допълнение към болницата — „успоредна служба на ума и духа“. В действителност между университета и асоциацията нямаше да има връзка. Идеята на д-р Браун бе, че, първо, трябваше да бъде извоювано порядъчно име като учебна институция, след което въпросът за психичните явления можеше да бъде въведен по подходящ начин. Всъщност университетът трябваше да засенчи асоциацията и нейната болница. Той щеше да бъде институция за висше обучение с ненадминато преподавателско тяло и завършен и обстоен учебен план, особено в областта на изкуствата.

Това не отговаряше на първоначалния замисъл на Мортън. Асоциацията се нуждаеше от малко учебно заведение, в което философия, метафизика, психични явления, психология и окултизъм да могат да се изучават интелигентно, ползвайки се от помощните съоръжения за съответните проучвания и лабораторни експерименти. В програмата на д-р Браун обаче това не бе включено. Той искаше университет като всички останали, само че малко по-добър. Очевидно бе успял да спечели Мортън за тази идея, поне временно.

Едгар гледаше с подозрение на целия този проект. Според него, ако от работата, която вършеха, трябваше да се развие университет, това трябваше да стане като логично следствие от изследователската програма, а не като институция, която се налага върху структурата на асоциацията и да я засенчва. Така, както д-р Браун го замисляше, това щеше да е само поредният колеж, който по нищо нямаше да се различава от стотиците колежи в страната. Идеята за малка група студенти, концентрирани върху изучаването на тълкуванията, които постепенно привличат още студенти с интерес към метафизиката и философията, се бе изгубила в грандиозния проект за елитно училище с първокласни преподаватели и силен футболен отбор.

— Какво ще кажеш за това? — попита Едгар Хю Лин.

— Не е каквото очаквах — отговори Хю Лин. Той вече бе завършил „Вашингтон и Лий“ и щеше да работи като библиотекар в

университета.

Едгар поклати глава. Не го безпокоеше толкова развитието на университета, колкото последствията, които щеше да има върху болницата. Чековете от Ню Йорк вече започваха да закъсняват. Мортън споменаваше за нуждата от икономии и намаляване на болничния бюджет. Депресията, разбира се, бе навсякъде — цялата страна се намираше в отчаяно икономическо състояние. Мортън обаче упорито твърдеше, че е в по-добро финансово положение от предния октомври, когато борсовият пазар бе рухнал.

— Няма как да е по-добре — каза без заобикалки съдията. — Никой не е по-добре. Надушвам проблеми, Едгар, особено като се има предвид колко му струва университетът.

— Надявам се да не е така — отвърна пламенно Едгар. — Надявам се да не е така.

През това лято бе завършена нова сграда на територията на болницата, която щеше да приютява сестрите. От другата страна на булеварда се полагаха основите на университета.

Откриването му трябваше да бъде на 22 септември в два от крайбрежните хотели, които затваряха след Деня на труда.

В „Олд Уейвърли“ щяха да спят момчетата, а в „Ню Уейвърли“ — момичетата. Двете сгради се намираха една до друга на 22-ра улица. Часовете щяха да се провеждат в бизнес сгради из целия град, а събранията — в Презвитерианската църква. На приземния етаж на общежитието за момчета временно бяха настанени Хю Лин и библиотеката. С приближаването на откриването имаше записани двеста души — забележително начало.

Междувременно членовете на директорския борд на асоциацията получиха известие за събрание на 16 септември в сградата на сестрите.

— Това е — каза съдията. — Нещо ще се случи.

Едгар беше мрачен. Той тръгна за събранията заедно с Гъртруд и Хю Лин.

— Може би Мортън ще се откаже от университета и ще се концентрира само върху болницата — каза Гъртруд. — Чувам, че е имал много проблеми с д-р Браун.

— Всички за това говорят — обади се Хю Лин. — Никой не знае какво е станало, но смятат, че Мортън е гарантирал пет хиляди долара на месец, а преподавателите на д-р Браун ще струват горе-долу два пъти повече.

— Той е намерил добри кадри — каза Гъртруд. — Няма как да ги е накарал да напуснат работа, без да им е предложил повече пари.

Едгар посегна да извади цигара, за да скрие нервността си.

— Това, което не знаем, е гаранция, че ни очакват неприятности — каза той. — Преди Мортън ни се доверяваше; споделяше ни всичките си планове и мисли. Но започна да се отдръпва, откакто тръгнаха нещата с този университет.

Той доближи запалената клечка до цигарата си.

— Само ако можеше училището да почака няколко години, докато осигурим издръжката на болницата — добави той.

Мортън и Едуин чакаха в сградата на сестрите както винаги тихи, усмихнати и безупречно облечени. След като събранието бе официално открито, Мортън се обърна към присъстващите. Той предаде накратко историята на болницата от гледна точка на финансите — осигурени от него. Когато бе отворена, тя му бе струвала три хиляди долара на месец, като приходите от пациентите постепенно бяха намалели. Имаше месец, в който приходите бяха колкото режимните разноски.

Сега обаче болницата дължеше почти десет хиляди долара за режимни средства. Очевидно бе имало преразход и разточително харчене. Въпреки че това бе лечебно заведение, то трябваше да се управлява по-скоро като предприятие.

Ето защо той предлагаше асоциацията да върне болницата на него и брат му с уговорката, че сметките ще бъдат плащани и всичко ще продължи да функционира както обикновено. Той призова борда да гласува предложението.

Пристъпиха към гласуване. Стреснати от предложението, членовете на борда автоматично дадоха отрицателен вот. Предложението не бе прието. Мортън се ядоса и спомена, че ще изтегли всички средства и ще принуди болницата да затвори. Едуин подчерта сериозността на положението и предложи повторно гласуване.

Едгар стана да говори.

Той погледна над главите на Мортън, Едуин и останалите членове на борда, сякаш се обръщаше към някого, застанал зад тях.

— Аз имам пълно доверие на г-н Блументал — каза той. — Той построи болницата. Той я поддържа. Той разбира това, което аз правя, по-добре от едва ли не всички останали. Сигурен съм, че желанието му е да продължим усилията, на които поставихме такова успешно начало. Без неговото съдействие и интерес болницата ще означава много малко за мен. Предлагам бордът да отстъпи пред искането му.

Гласуваха втори път. Предложението бе прието. Събранието се разпусна. Всички членове, без Мортън и Едуин, се отправиха към 35-та улица, за да попитат Едгар какво се е случило.

— Не знам — каза им той. — Може би Мортън е прав; може би сме боравили некомпетентно с парите. Ако той смята така, негово право е сам да се заеме с управлението им. Парите са негови.

— Мортън е загазил — каза съдията. — Депресията го е притиснала.

Едгар не отговори. От самото начало си бе давал сметка, че болницата и асоциацията са твърде тежки структури, за да се поддържат на основата на нечие хрумване. Мортън не бе притежавал парите, нужни да се осигури издръжката на болницата; плащал бе за нея с това, което печелеше на борсата, и според средствата вървеше всичко, което бе построил във Вирджиния Бийч. Може би болницата щеше да се справи, разчитайки на приходите от пациентите и помощта, която Мортън можеше да им предложи. Явно университетът бе капката, преляла чашата.

Или пък тълкуванията бяха отговорни за това — графикът бе толкова запълнен със заявки за физически прегледи, че исканията на Мортън за философски напътствия отново и отново биваха отлагани. Той бе свикнал с тази помощ и без нея като че ли се чувстваше объркан. След като дори неделите бяха заети от спешни физически сеанси, той се оказа лишен от източник на умствена храна, от който бе станал зависим. Развил бе изключителен интерес към подсъзнанието и се опитваше да проумее езика му, като получава тълкувания на сънищата си. Също така все повече се ровеше в метафизичната структура на вселената. Може би го бе ядосало това, че е принуден да спре.

Едно нещо бе сигурно. Тълкуванията многократно му казваха, че познанието на философските истини само по себе си не означава нищо. Тези истини трябваше да станат част от живота му, за да придобият смисъл. Мортън бе пренебрегнал това. Беше се гмурнал в дълбоки води, без да се научи да плува.

„Защото да знаеш, ала не правиш, се превръща в грях — бяха казали тълкуванията. — Затова при подобен подход всеки човек трябва добре да прецени — дали има скрити мотиви, или е просто любопитство, без да има достатъчно мисъл или представа за това, какво въздействие може да му окаже подобна информация.“ Мортън бе научил много и бе приложил някои неща във външния си свят; но явно много малко се бе променило в самия него. Когато не можеше да получи от тълкуванията това, което искаше за себе си, той нямаше особено желание да помага на другите да получат онова, което те искаха.

— Може би всичко ще се оправи — каза Едгар. — Може би нещата на борсата ще тръгнат нагоре. Може би болницата е в състояние сама да си посреща режийните разноски.

Но депресията се задълбочаваше.

Университетът „Атлантик“ отвори врати и през първия семестър Мортън плати всички сметки. После спря издръжката. Болницата продължи да действа; неуредените сметки бяха изплатени, персоналът бе намален, бюджетът — съкратен. След януари д-р Браун се зае да поддържа функционирането на университета със собствени усилия. Намали всички заплати наполовина, учреди движение сред хората от Норфолк за подкрепа на училището като местен проект и молеше за дарения при всеки удобен случай. На някои от професорите плащаше Мортън, тъй като разполагаха с писма от него в потвърждение на договорите си. Известно време се носеше слух, че Мортън е целял единствено да получи оставката на д-р Браун, след което е имал намерение да реорганизира университета, давайки му друга насока, и да поднови финансовата си подкрепа.

— Закъсал е — повтаряше съдията. — Ето каква е работата. Не може той да е единственият на Уолстрийт, който печели пари. Би трябвало и той да губи.

На 26 февруари 1931 година в офиса на „Блументал Брадърс“ на „Бродуей“ 71 в Ню Йорк се състоя събрание на членовете на

управителния съвет на асоциацията. Едгар и Хю Лин дойдоха от Вирджиния Бийч. Мортън предложи всички дейности на асоциацията да бъдат прекратени. Хю Лин и Едгар не гласуваха. Останалите присъстващи — Мортън, Едуин и Т. Б. Браун, гласуваха „за“. Предложението бе обявено за прието, въпреки че нямаше кворум.

Пациентите в болницата вече бяха известени, че ще трябва да напуснат. На 28 февруари персоналът получи заплащането си и вратите бяха затворени.

Мортън бе казал на Едгар, че може да вземе от сградата всички лични вещи. Първото, което той направи, бе да нареди изваждането на целия архив на тълкуванията от подземния етаж. След като всички документи пътуваха в безопасност към 35-та улица, той обиколи стаите, като във всяка от тях поглеждаше през прозореца към морето. Накрая си тръгна, взел със себе си три неща — снимката на майка си, снимката на д-р Хаус и свой портрет с маслени бои, подарен му от бащата на един от пациентите.

Докато прекосяваше верандата към стъпалата, той си спомни думите, приписвани на Талейран: „По-лошо е от престъпление — това е досадна грешка“. Той нямаше това усещане за болницата. За две години тя бе показала стойността си. В кабинета имаше списък от пациенти, които искаха да се запишат. Онези пък, които вече бяха подложени на различни лечения, бяха подобрили състоянието си или се бяха излекували. Папките бяха препълнени с писмени показания и благодарствени писма. Може би начинанието имаше трагичен край — замислено непрактично, ръководено бързешката, изоставено в своя победен час; но не беше грешка.

Гъртруд го чакаше в колата.

— Изобщо не трябваше да позволявам да бъде отворена, без да съм сигурен, че ще продължи да работи — каза той, когато излязоха от алеята и потеглиха по булеварда. — Ако бях настоявал за това, щяхме да сме спечелили.

— Ще си я върнем — каза Гъртруд. — Има много хора, готови да вложат пари. Можем да създадем фонд и да я купим от Мортън.

— Не съм толкова сигурен — каза Едгар.

Той замълча и едва когато приближаваха дома, добави:

— Бях подложен на изпитание и се провалих.

Тази вечер валеше дъжд.

Нямаше как да не вали. Сълзите на Едгар не бяха достатъчни да отмият нещастieto в душата му. Нуждаеше се от помощ от небето.

---

[1] Става дума за град Вашингтон в щата Вирджиния, който е най-старото от всички 28 населени места с това име. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Събранието се състоя във всекидневната на къщата на 35-та улица в следобедните часове на 6 юни 1931 година. Бяха дошли 61 души, които изпълваха даже верандата и стъпалата. Повечето от тях бяха от Норфолк или Вирджиния Бийч. Нито един не бе заможен, нито пък влиятелен. Дейв Кан присъстваше, а също и д-р Браун, чийто университет някак бе успял да завърши първата си година.

Едгар откри събранието и обясни целта му.

— Миналата зима, когато болницата затвори и асоциацията бе разпусната, разпратих писма на всички от моя списък с адреси. Всеки от вас получи такова писмо. В него ви питах дали според вас трябва да се сформира нова организация. Ако това, което правя, е стойностно, ви помолих да ми кажете. Кажете ми доколко е ценно то. Не искам да се заблуждавам, нито да заблуждавам другите. Ако всичко е било грешка, искам да се откажа още сега, преди да е нанесена повече вреда.

Получих стотици отговори. Всички казваха едно и също — подтикваха ме да продължа да работя, да създам нова организация, да развия програмата, която бе започната и изоставена.

Проведохме тълкуване и зададохме същия въпрос. Отговорът бе да оставим нещата в ръцете на онези, които бяха получили помощ, за които болницата се бе оказала полезна. Ако те смятат, че работата заслужава да бъде продължена, ще я продължат.

Ето защо свиках това събрание. Ето защо сте тук. Вие получихте помощ, извлякохте полза от делото. Искате да видите неговото продължение. Искате да се основе нова организация.

Той млъкна, сякаш нямаше какво повече да каже. После бавно продължи:

— През целия си живот съм се питал какво е това, което се проявява чрез мен. Може би е от дявола; може би е от Бога; а може би е просто заблуда.

Ако това нещо е от дявола, би причинило зло. Доколкото знам, то никога не е причинявало зло. Знам, че в някои случаи е отказвало да го

направи.

Ако е от Бога, би причинило добро. Знам, че то е направило добро — хората са ми го казвали. Виждам съм от него да идва добро за семейството ми. Самите вие сте виждали добро да идва от него, сигурен съм, иначе нямаше да сте тук.

Тогава заблуда ли е? Нима нещо безсмислено ще помогне на човек да оздравее, ако е болен? Може ли нещо безсмислено да накара сакатото дете да проходи нормално?

Имам много спомени от болницата. Видях двама мъже да влизат на носилки. Видях и двамата да излизат на крака. Видях момиче да влиза на патерици. Видях я как излиза без тях. Но това, което винаги ще помня, е как в един летен ден, докато седях на верандата на болницата с приятели, при нас дойде мъж, за да ми благодари за тълкуването, което бях направил за жена му.

Той беше менонит. Виждали сте ги наоколо. Те са религиозна група, живеят в по-долните щати. Обличат се семпло и мъжете не си бръснат брадите.

Та този мъж се обърна към приятелите ми и ги попита дали всички са запознати с това, което правя. Те отговориха с „да“. После той попита всеки един каква религия изповядва и те му казаха — един ходеше в епископалната църква, друг беше методист, трети баптист, четвърти презвитерианец, пети — католик.

„И всички вие вярват в този човек?“ — попита той.

Те отговориха, че вярват. Тогава той ме потупа по рамото и каза: „Това е нещо велико“.

Може би някои от вас днес се чувстват по същия начин. Надявам се да е така. Защото в името на това нещо — това велико нещо, ние обмисляме възможността да учредим нова асоциация.

Аз мога да продължа да давам тълкувания за онези, които искат да ги получат. Така или иначе, ще правя това. Винаги ще го правя, каквото и да се случва.

Но ако това нещо трябва да стане по-голямо, да има смисъл за много хора, за цели групи; ако това ще прибави дори малко — колкото и да е малко, към доброто в света, към неговата мъдрост, то зависи от вас и от другите, които вярват в него. Аз съм готов да свърша своята работа, като дам всичко от себе си.

Едгар седна. Дейв стана и разказа за 16-годишния си опит с тълкуванията.

— Те никога не са ме подвеждали. Доколкото ми е известно, тълкуванията никога не са подвеждали никого — каза той. — Хората са тези, които са допуснали неуспеха.

Последваха други, които също разказаха за интереса си към тълкуванията и резултатите, постигнати благодарение на тях. Д-р Браун предложи име за новата организация — Асоциация за проучвания и просвещение, което бе прието. Избрани бяха служители, след което събранието бе закрито. Всички се скупчиха, уверявайки Едгар, че няма да мине много време и болницата отново ще отвори врати или пък ще бъде построена нова.

Новата асоциация бе регистрирана през юли със същата определена цел като предшественичката ѝ. Пак през юли Едгар върна по закон къщата на 35-та улица на Мортън. Принудено да се премести в средата на лятото, когато имаше малко места за наемане, а цените бяха високи, семейството се пресели в самотна къща между хотел „Кавалиър“ и Кейп Хенри, на брега на океана и с изглед към затворената болница. Пътуването бе тъжно. Едгар нае товарна кола и пренесе всичко с помощта на Хю Лин, Грей и Томи, който бе дошъл с майка си на гости от Хопкинсвил. Първо натовариха билетата и им направиха кокошарник. Последни бяха ценните тълкувания.

Междувременно университетът „Атлантик“ провеждаше летен семестър в гимназията в Оушиана, на няколко километра от брега. Д-р Браун вярваше, че ако успее да задържи някои от студентите през лятото и поддържа дейността на движението си сред жителите на Норфолк, Портсмут и окръг Принсес Ан, идеята за подкрепа на университета като местен проект ще кристализира и той ще може да отвори наесен.

Летният семестър се оказа успешен. Хора с гражданско съзнание от околните общности създадоха асоциацията „Атлантик Юнивърсити“ и учебното заведение можеше да продължи да действа. Футболният отбор имаше запълнена програма; композиран бе училищен химн, започна издаването на вестник „Атлантик Лог“, основа се драматична труппа. Но на практика нямаше пари. Най-ценното качество бе ентузиазмът. Преподавателите, на които се плащаше оскъдно, се оказаха без основните жизнени потребности — храна, дрехи, наем и

отопление. Те трупяха смущаващи сметки в бакалиите и бяха принудени да приемат подаяния от местните жители. Един ден пазарът за риба дари цял камион със скумрия, която финансовият инспектор на университета лично разпредели и достави на съпругите на преподавателите. Рибата бе радостно приветствана.

Едгар откри, че новата асоциация е на същия хал като университета „Атлантик“. Основното ѝ достойнство бе ентузиазмът. Хората като цяло бяха отзивчиви; искаха да помогнат, но нямаха пари. Под натиска на депресията на бизнесмените никак не им бе до филантропия. Те имаха един-единствен въпрос: „Какво може да направи Кейси, за да помогне на бизнеса ми?“. Когато чуваха, че той оказва помощ на болните или духовно нуждаещите се, те не проявяваха интерес.

През октомври Едгар, Гъртруд и Гладис отидоха в Ню Йорк, за да обсъдят нещата с приятелите си и да видят какво може да се направи. Отседнаха в хотел „Виктория“ на Седмо авеню и 51-ва улица и ежедневно правеха тълкувания за членовете на асоциацията. Вечер се провеждаха събрания, на които се обсъждаше стратегията за отварянето на болницата. Единодушното мнение бе, че новата сграда или набирането на средства за купуване на старата ще трябва да почака.

— Депресията ще трае дълго — каза мрачно един от хората. — Може и десет години.

Едгар потръпна. Беше на 54. Щеше ли да е жив след десет години?

На 7 ноември семейството бе стегнало багажа си, готово да потегли за Вирджиния Бийч. Две жени, отседнали в хотела, се опитваха от цяла седмица да получат тълкуване. Тъй като времето за сеанси бе изцяло запълнено, Гладис им бе дала да попълнят молба, която да изпратят в офиса на асоциацията във Вирджиния Бийч. Жената, която искаше да получи тълкуване — другата бе нейна придружителка, каза, че има много голяма нужда от него.

В ранния следобед членът на асоциацията, който имаше час за сеанс, го отмени. Гладис телефонира на жените и ги покани да дойдат на негово място, ако все още искаха. Двете се качиха в апартамента, тълкуването бе направено и семейство Кейси бе арестувано за гадателство. Жените бяха от полицията.

За Едгар сякаш настъпи краят на света. Пътят, по който преди 31 години бе поел с Лейн, бе достигнал крайната си цел, от която той толкова се бе страхувал. Чакаше го затвор. Тримата с Гъртруд и Гладис мигаха срещу фотографските светкавици. Съдията заключи документите в шкафа и иззе всички плаки на снимките, направени в съда, за да предотврати публикуването на преждевременна присъда във вестниците. Когато обаче излязоха, освободени под гаранция, светкавиците отново блеснаха насреща им и същата вечер те се видяха в таблоидите. В хотелското фоайе бродеха репортери. Семейството остана в апартамента, приемайки обаждания от приятели, които се опитваха да им повдигнат духа. На външен вид Едгар бе спокоен. Той дори се шегуваше с положението. Вътрешно обаче бе неутешим.

От самото начало делото бе прозрачно. Жените полицайки нямаха заповед, не бяха агитирани за тълкуването и едната от тях бе подписала молба за извършването му. Това я правеше член на асоциацията по времето, когато то бе проведено. Бланката бе изчезнала, записът на сеанса бе конфискуван; но дори в този случай доказателствата за предявения иск бяха недостатъчни. Всички тези факти обаче не можеха да облекчат страданието и тревогите, които обзеха обвиняемите.

Местните членове на асоциацията се обединиха в подкрепата им. Наети бяха адвокати, които успяха да осигурят отлагане на делото, и когато дойде ред на разглеждането му в „Уест Сайд Корт“ на 16 ноември, защитата бе адекватно подготвена. Обвиняемите бяха представлявани от блестящия млад адвокат Томас Дж. Раян.

Ищците очакваха делото да бъде рутинно. Както се оказа, иззетите от полицайките доказателства — най-вече литературните материали, принадлежащи на асоциацията, дори не бяха внимателно прегледани. Адвокатът, водещ обвинението, бе асистент в кабинета на областния прокурор.

Съдия Франсис Ъруин изслуша свидетелските показания. Полицайката, за която бе проведен сеансът, каза, че не е подписвала молба, но не може да представи бланката, на която Гладис бе записала името и адреса ѝ. По време на кръстосания разпит тя призна, че при задаването на внушението Гъртруд е казала, че човекът, поискал тълкуването, иска да получи не информация, а „съвет и напътствия“. В отговор на въпрос от страна на съда придружителката на полицайката

призна, че е отсъствала от стаята за известно време, когато е възможно липсващата молба да е била подписана.

Гъртруд и Гладис потвърдиха, че тя е била подписана. В подкрепа на това бе представен документ за регистрацията на асоциацията, нейната цел и разпоредби. Като член на управителния съвет Дейв Кан свидетелства, че асоциацията е филантропска организация с идеална цел, която е създадена, за да изследва тълкуванията, и е наела за това Едгар. Едгар заяви, че всички пари, получавани от сеансите, се изплащат на асоциацията.

— Значи твърдите, че сте медиум? — попита го съдия Ъруин.

— Не, сър, не твърдя абсолютно нищо — отговори Едгар. — Може ли да разкажа историята си?

— Да — каза съдията. — Бих искал да я чуя.

— От 31 години ме наричат медиум или ми казват, че съм такъв. Всичко започна, когато бях дете. Не знаех какво е това. След като в продължение на години много хора търсеха от мен съвети и напътствия, това, което правя, бе подложено на проучване от страна на различни учени.

— И тогава сте създали компанията? — попита съдията.

— Тази компания бе създадена, за да изследва това, което правя — отговори Едгар.

— И те ви заплащат?

— Да, получавам заплата.

— В транс ли изпадате?

— Не знам. В безсъзнание съм.

— В безсъзнание сте?

— Да. Изследвах го различни учени. Едни го наричат хипнотично въздействие, а други — транс.

Дойде ред на кръстосания разпит. После съдия Ъруин, който внимателно бе наблюдавал Едгар, каза:

— Може да седнете. Моля да се запише следното: след като видях свидетелите на обвинението и тримата обвиняеми и техния свидетел на свидетелското място и наблюдавах начина, по който дадоха показанията си, и след прочитането на документите по делото намирам за факт, че г-н Кейси и останалите обвиняеми не са имали намерение да предсказват бъдещето и че да бъдат признати за виновни в нарушение на член 899 от Наказателния закон, подразделение 3, би

било намеса в убежденията, практиката или установения ред на регистрирано духовно ръководно тяло или на съответните лицензирани учители, работещи в него — и ги оправдавам.

Гъртруд и Гладис се разплакаха. Едгар напусна съдебната зала, олюлявайки се, докато Дейв му говореше:

— Казах ти, че никога няма да ви обявят за виновни!

Същия следобед Хю Лин, който бе дошъл от Вирджиния Бийч, ги натовари в колата и всички потеглиха към къщи. Пътуваха мълчаливо в здрачаващия се ден. По едно време Гъртруд се обади.

— Едгар, какво е регистрирано духовно ръководно тяло? — попита тя.

— Не знам — отговори Едгар — но е прекрасно.

* * *

Когато се прибраха, бе проведено семейно съвещание. Едгар се чувстваше преследван. Беше объркан, несигурен и се питаше откъде ли щеше да дойде следващият удар. Не разбираше отношението на Мортън; не можеше да повярва, че е възможно човек да вярва в нещо толкова дълбоко и да го изостави така нехайно. Шокиран бе от арестуването си. Беше ли то поредното изпитание на вярата му в себе си, или по някакъв начин той бе обидил Бог? Трябваше ли да продължи, въпреки всички препятствия, или трябваше да спре, преди да е довел до унищожение себе си и тези, които обичаше? Нещо го караше да чувства, че трябва да продължи. Но към каква цел, след като за нова болница и дума не можеше да става?

— Струва ми се, че нищо не разбирам — каза той — нищо и никого.

Хю Лин имаше предложение.

— Може би ние правим някаква грешка — каза той. — Защо не спрем да очакваме хората да вършат нещата вместо нас и не започнем ние да ги правим? Светът не е длъжен да ни изхранва само защото си имаме медиум в семейството. Би трябвало да работим за това, което получаваме, както правят всички останали.

На първо място, не знаем нищо за това, което се опитваме да продаваме. Гледаме на информацията сякаш е чешма — само

завъртаме крана и оттам потича всичко, което искаме. Канехме се да дадем на света своята мъдрост — мъдростта, която излизаше от чешмата, когато завъртахме кранчето. Мислехме, че това е нашата мъдрост, тъй като разполагаме с чешмата.

Ние не знаем нищо за психичните явления. Разполагаме с личните си преживявания, но не знаем какво друго е постигнато в тази област.

Какво знаем за тълкуванията на живота? Познаваме ли историята достатъчно добре, за да проверяваме споменатите периоди и да даваме на хората библиография — списък с книги и статии, към съответното тълкуване? Определено не! Имаме ли достатъчно познания по философия, метафизика и сравнителна религия, за да сверим тълкуванията с твърденията в тези области?

Когато тълкуването заяви нещо и каже, че това е философска истина, знаем ли кои философи са вярвали в него и кои религии го включват в своето учение?

Когато се изкаже твърдение от анатомията или нещо, свързано с определена болест, или пък за използването на лекарство или билка, знаем ли дали традиционната медицина вярва в това, или го отрича, или пък изобщо няма представа за него?

Ако някой ни поиска обяснение за всичко, което тълкуванията са казвали за апендицита, стомашната язва, мигрената, обикновената настинка, епилепсията или пък брака, опрощаването на греховете или любовта, ще можем ли да го дадем? Със сигурност не. Това начинание бе едва започнато, когато болницата затвори.

Според мен ще постъпим умно, ако спрем да търсим големи дарения, ако престанем да мечтаем за друга болница и се концентрираме върху развитието на малък запас от похвати. Така, когато дойде следващият шанс, ще сме по-добре подготвени и няма да я оплескаме.

— Аз не знам как да свърша подобна работа... — започна Едгар.

— Не е нужно ти да я вършиш — прекъсна го Хю Лин. — Аз ще се заема. С университета „Атлантик“ е свършено. Аз ще поема управлението на асоциацията. Ще я караме скромно — с малък бюджет и умерена програма.

Ще работим тихо, сами, с помощта на онези от местните, които проявяват интерес. Ще формираме изследователски групи. Ще

провеждаме поредица тълкувания, свързани с различни теми. Ще изградим библиотечен фонд за психичните явления.

Така, когато дойдат хора и попитат какво правим, ще можем да кажем нещо различно от това, че правим по две тълкувания на ден, пращаме ги на онези, които си плащат за тях, и оставяме по един екземпляр в архива. Това не е никак достатъчно за организация, която се е нарекла Асоциация за проучвания и просвещение.

— Всичко е в твоите ръце — каза Едгар. — Заеми се. Аз просто ще извършвам тълкуванията.

— И ще се тревожиш — обади се Гъртруд.

— Няма да се тревожа — той почувства вълна на облекчение. Не само че се радваше този товар да бъде смъкнат от плещите му, но и бе щастлив, че Хю Лин бе решил да се отдаде на начинанието — доказателство повече от всичко друго, че това, което вършеше, си заслужаваше. Нямахше как синът му да греши.

Той тръгна към дюните, чувствайки лекота за пръв път от много месеци. Това, че любимите му хора вярваха в него, означаваше много повече от всичко на света. И начинът, който предлагаша, бе най-добрият — не с показност, самохвалство и фанфари да служат на Бог, а с великодушие, смиреност и състрадание.

Хю Лин имаше право. След като излекуваха раната на един човек или предложеха разрешение на проблема му, нямаше какво да предложат, за да задържат интереса му. Нямаха познание за собствената си професия; никога не бяха правили опис на инвентара си. Щеше да е добре да го направят — тъкмо да бъдат заети с нещо, за да не мислят за миналото, а и за да имат цел, към която да се стремят. Едгар се прибра, изпълнен с покой и задоволство.

Програмата бе започната веднага и по Коледа вече даваше резултати. Хю Лин се прибра, като усмихнато размахваше книга.

— Открих, че си законна рожба — каза той на Едгар. — Това е книга за хипнозата. Четох за експериментите на Месмер. Всъщност Месмер не е хипнотизирал пациентите си. Хипнозата е открита от негов последовател, маркиз Дьо Пюсегюр. Станало случайно, когато през 1784 година той опитвал да извърши магнетичния сеанс на Месмер върху млад овчар на име Виктор. Виктор изпаднал в транс, спящ транс, и останал в това състояние известно време. Тогава Дьо Пюсегюр открил, че момчето явно е ясновидец. Било способно да

диагностицира физическите заболявания на други хора! Това дало началото на ново модно увлечение и хората започнали да ходят при сомнамбули, вместо при докторите. Според автора на книгата убеждението, че сомнамбулите могат да диагностицират болести, било „напълно погрешно“ и модното увлечение отмряло в началото на 30-те години на 19-и век. Осъзнаваш ли обаче какво означава това? Първият човек, който някога е бил хипнотизиран, е проявявал същите способности, каквито имаш ти!

Едгар кимна, едновременно доволен и озадачен.

— Що за човек е бил този Виктор? — попита той.

Хю Лин отвори книгата.

— Като цяло — каза той — е бил нискоинтелигентен.

Едгар кимна отново.

— Ето още едно общо нещо между него и мен — каза той.

Хю Лин продължи да обяснява:

— Оттогава хипнозата не е отбелязала напредък. Тя непрекъснато бива изследвана, осъждана и експлоатирана. Очевидно преди повече от век момчетата са изпуснали удобната възможност; зарязали са нещата, които ти правиш, и оттогава хипнозата е била изгубена. Но ние ще им покажем! Имаме записки, които да докажат, че ние сме прави, а те грешат!

— Може би — отвърна Едгар. — Записките не означават кой знае какво за тези хора, ако не искат да повярват на казаното от тълкуванията.

Той взе книгата и прочете редовете, които бе цитирал Хю Лин.

— Тук пише, че модното увлечение е отмряло в началото на 30-те години на 19-и век — каза той. — Май има вероятност да направи същото и в началото на 30-те години на 20-и век.

Хю Лин поклати глава.

— Няма начин. Впрочем, къде ли е Виктор сега? Ако е на земята, би бил полезен. Бихме могли да го използваме като твой асистент.

Баща му се усмихна. Спомни си времето, когато синът му не вярваше в прераждането.

* * *

За университета „Атлантик“ Коледа бе трагична. Знаейки, че той не може да продължи да функционира, студенти и преподаватели се ръкуваха като войници, стигнали края на изгубена кауза. Д-р Браун, който бе приютил в къщата си някои от учителите, грижеше се за изхранването им и влагаше всичките си лични средства в учебното заведение, се призна за победен. Университетът затвори врати.

Освободен от библиотекарските си задължения, Хю Лин реши да започне издаването на месечно списание, за да поддържа връзка с членовете на асоциацията. Той купи на старо циклостилна машина и се захвана за работа. За своите материали правеше кратки изложения на тълкувания, засягащи популярни въпроси и интересни случаи, пишеше рецензии за книги на психична тематика, цитираше здравни съвети от тълкуванията и публикуваше новини за психични явления в други области.

В Норфолк бе основана изследователска група, която щеше да се събира веднъж седмично. За своя тема членовете ѝ избраха „Как да развием психични способности“, но както подчерта първото тълкуване, психичните способности са свойство на душата и в нормалното развитие на индивида те се проявяват в резултат на извисяването на съзнанието, движещо се към подсъзнанието и свръхсъзнанието — извън времето и пространството. Има черна магия, каза тълкуването, но бялата магия е само добродетелност и мъдрост — двете оръжия на вярата.

Освен това нямаше да има особена полза от дисертации върху развитието на душата, ако групата не полагаше практически усилия. Тълкуването предложи да бъде дадено схематично изложение като основа за дискусиите, след което групата да оформи поредица от уроци, всеки от тях посветен на определен аспект, а един-два — на синтезиране и описване на резултатите. Тогава информацията щеше да направи критична преценка на работата и към следващия урок нямаше да бъде пристъпено, докато разглежданият в момента не бъде завършен според изискванията на информацията.

Мъдростта на това предложение стана ясно, когато групата се опита да напише първия си урок за молитвата. Нужни бяха много месеци на труд, преди информацията да го приеме. „А сега го приложете на практика“ — каза тълкуването. Един от следващите уроци — за духа, продължи повече от година. Дефиницията на

„търпение“, оформена от групата, отразяваше нещата, които тя изучаваше.

„Чрез търпение се учим да познаваме себе си; учим се да премерваме и тестваме идеалите си, да проявяваме вяра, да търсим разбиране посредством добродетелност. Всички духовни качества се съдържат в търпението. В търпение овладей своята душа.“

Именно в търпението потърси опора Едгар в онези дни. Къщата бе скъпа, изложена на силно течение и твърде близо до водата по време на буря. През март семейството се премести на усамотено място в южния край на крайбрежието, на брега на малко сладководно езеро, отдалечено от океана на около двеста метра. През април къщата бе продадена и те трябваше да напуснат. През май наеха една от другата страна на езерото, при завоя, където се събираха Арктик авеню и 14-та улица. Наоколо нямаше други къщи, езерото се намираще отзад, а на отсрещния тротоар бе католическата църква „Морска звезда“.

Едгар хареса мястото. Беше в централната част на града и все пак уединено; езерото гъмжеше от риба и наоколо имаше огромно пространство за градина. С помощта на приятели той купи имота на дългосрочно изплащане с малки вноски. Именно тук през юни 1932 година бе проведен първият годишен конгрес на асоциацията.

Конгресът се дължеше на успеха на списанието. През тази година, воден от ентузиазма, с който бе посрещнато публикуването му, Хю Лин бе успял да прочисти списъка с имена, оставяйки само хората, които проявяваха искрен интерес към психичните явления. Разчитайки на тези близо триста души, той реши да изпробва практическия успех на един форум по психични въпроси. Избра втората половина на юни, когато морският град бе естествено привлекателно място, но хотелите не бяха пълни и летните цени, характерни за периода от 4 юли до Деня на труда, все още не бяха действащи. Осигури лектори по различни теми — символология, аура, нумерология, модерни тенденции в метафизиката и др. Уреди поредица от публични сеанси, извършени от Едгар. Резултатът бе задоволителен. Посетителите бяха много и всички проявяваха интелигентен интерес към случващото се.

Конгресът бе плодородна почва за разпространението на идеята за изследователска група. Членовете на асоциацията си тръгнаха с копия от първите уроци и организираха клубове за изучаването им в своите градове.

Програмата на Хю Лин стана още по-обширна през втората година. Публикувани бяха изследвания на случаи — подробни доклади за заболявания, включително извадки от тълкуванията, писма от пациентите и мнения от лекуващите ги; както и разработки по въпросите за прераждането, източниците на психичните явления и историческите периоди, описани в тълкуванията на животите.

Документираше се всичко неблагоприятно, станало по време на сеансите. Отбелязваше се отношението на Едгар, записваха се неговите забележки точно преди и след извършването на тълкуването, както и отношението на човека, за когото то бе предназначено — доколкото то можеше да бъде установено.

Времето на сеансите винаги бе едно и също — 10:30 сутринта и 3:30 следобед. Даваните внушения отдавна бяха стандартизирани. Когато тълкуването засягаше физическото здраве, Гъртруд казваше на Едгар, след като той затвореше очи:

— Сега тялото добива нормалните си сили и ще може да даде, и ще даде информацията, която се иска от него в настоящия момент. Физически тялото ще бъде напълно нормално и ще даде информацията сега.

Сега имаш пред себе си тялото на..., който се намира на адрес... Внимателно ще разгледаш тялото, ще го подложиш на пълен преглед и ще ми кажеш състоянията, които откриваш в настоящия момент, като дадеш причините за съществуващите състояния и предложения за оказване на помощ и облекчаване на това тяло. Ще говориш ясно, с нормална скорост. Ще отговаряш на въпросите, които аз ти задавам.

Ако ставаше дума за преглед след приложено лечение, Гъртруд казваше:

— Този път ще извършиш повече от едно тълкуване.

А когато бе тълкуване на живота, тя казваше:

— Ще имаш пред себе си (следваше името и мястото на раждане на индивида) и ще посочиш връзката на това същество с вселената и вселенските сили, като дадеш условията, които присъстват като личности, латентни или проявени, в настоящия живот. Също така

предишните явявания на земния план, като посочиш времето, мястото и името, както и онова в дадения живот, което е допринесло за развитието или е забавило развитието на съществото, като посочиш способностите на това същество и онова, което то може да постигне, и по какъв начин. Ще отговориш на въпросите, които аз ще задам за това същество. Ще говориш ясно и с нормална скорост.

Когато Едгар казваше: „Приключихме за момента“, тя казваше:

— Сега тялото ще бъде така балансирано, че да преодолее всички неща, които биха могли да го затруднят или да му попречат да бъде и да даде най-доброто от своята умствена, духовна и физическа същност. Физическото тяло ще създаде в системата онези необходими свойства, които да ускорят отделянето, така че да възстановят най-доброто нормално функциониране на тялото. Менталното ще внесе в системата онова впечатление, което да активира най-добрите нравствени, умствени и физически сили за това тяло. Циркулацията ще бъде така балансирана, че да премахне напрежението от всички центрове на нервната система и да позволи на органите на системата да асимилират и отделят онези състояния, необходими за нормалното функциониране на това тяло. Нервното снабдяване на цялото тяло ще бъде възстановено; жизнената сила ще бъде натрупана в нервите чрез активността на физическата същност, както и на духовните елементи във физическите сили на тялото. Сега, в напълно нормално състояние, в съвършен баланс, ще се събудиш.

Това бе моделът и в него рядко имаше промяна. Едгар разхлабваше яката, ръкавелите, връзките на обувките и колана си, лягаше и след минути заспиваше. При събуждането си обикновено се чувстваше добре, но му се ядеше нещо — не много, само бисквита или чаша мляко, която да запълни празното чувство в стомаха.

Понякога, когато проверяваше името или адреса на човека, той добавяше коментари от рода на: „Хубаво място“, „Ама че високо дърво“, „В момента той не е тук, но е на път; ще почакаме“, „Тъкмо привършва четенето на писмо и сега поглежда към часовника“, „Това е същият адрес, на който току-що бяхме — има двама Джордан тук, кой от тях ни е нужен?“ или „Тя е тук, на верандата — почти неподвижна е“. При тълкуванията на живота той винаги се връщаше назад през годините — до годината на раждане, и понякога коментираше по следния начин: „1929-а, 1928-а, 1927-а, 1926-а — тук настъпват

промени, 1925-а, 1924-а, 1923-а — злополука, лошо нараняване, 1922-ра, 1921-ва...“.

Тези данни бяха проверени при допитване до пациентите (повечето от които не присъстваха по време на тълкуването) и накрая Хю Лин успя да ги събере в изследване със заглавие „100 случая на ясновидство“.

Отбелязано бе и отношението на другите участващи — Гъртруд, Гладис и посетителите, ако имаше такива, както и относителната яснота и изключителност на самото тълкуване. От това бе очевидно, че двата най-важни фактора за доброто тълкуване са искреното желание за помощ от страна на пациента и също толкова искреното желание на Едгар да я окаже. Идеалното отношение на Гъртруд бе пасивно и изпълнено със съчувствие и възприемчивост.

Втора изследователска група от местни хора направи поредица тълкувания, свързани с жлезите от философска и метафизична гледна точка. Освен всичко друго, те откриха съществуването на жлеза, неизвестна на науката — жлезата на Лайдиг^[1], намираща се над половите жлези и през която жизнената сила влиза в тялото.

Или поне информацията твърдеше това. Ето къде беше уловката. Резултатите от проучванията нямаха стойност извън рамките на асоциацията. В тях вярваха само онези, които вярваха в тълкуванията.

Това оплакване Хю Лин чуваше от лекари, професори, психолози и учени: „Всички тези данни са си ваши. Не са правени в лабораторни условия“. Той осъзна, че данните на повечето лекари, професори, психолози и учени също си бяха техни — но имаше разлика. Психичните явления бяха съмнителни. За медиумите се приемаше, че притежават почтеност не по-голяма от тази на непоправимия престъпник и трябва да бъдат държани под око.

Проведено бе тълкуване, за да се открие най-добрият метод за научно наблюдение на явлението. Според получената информация това, което правеха, можеше да се докаже, ако при тях дойде учен, който ежедневно да наблюдава сеансите, да преглежда пощата — и входящата, и изходящата, и да се допитва до пациентите и техните лекари.

„Но ще бъде доказано само на този човек — казваше тълкуването. — Той не може да убеди другите. Защото какво се е

объркало в днешния свят? Човекът е забравил своя Бог. Той помни само себе си.

Така че, ако искате да докажете нещо, първо живеете така, че собственият ви живот да е пример, свидетелство, че Бог е Богът на истината и законът е един.“

Хю Лин бе объркан. Искаше да привлече вниманието на учените, най-вече на психолозите, но бе очевидно, че щяха да се окажат костелив орех.

— По-добре не се занимавай с тях — посъветва го Едгар. — Колкото повече седя на кея и ловя риба в езерото, толкова повече си мисля, че ще сме досущ като тази риба, ако отидем при учените. Сами ще гоним стръвта им — шанса да бъдем смятани за достойни, и ще се хванем на въдицата. Има достатъчно храна за нас в нашите води. По-добре е да си останем в тях.

Един ден Хю Лин дойде да го види на кея. Носеше голяма измачкана книга, явно четена много пъти.

— Това може да ни помогне с учените — каза той. — Отдавна се опитвам да намеря тази книга. Някой ми каза за нея. Разказва се за човек, живял в тази страна, който е вършел точно каквото и ти, преди по-малко от сто години.

Едгар остави въдицата и грабна книгата. Прочете заглавието ѝ: „Принципите на природата, нейните божествени разкрития и глас към човечеството“ от Андрю Джексън Дейвис, ясновидеца от Покипси.

---

[1] Наименованието на жлезата, което тълкуванията посочват, е *lyden*. Тя отговаря на откритата през 1892 година жлеза от немския биолог Франц фон Лайдиг, но и до днес остава загадка за учените. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Андрю Джексън Дейвис бе роден в Блуминггроув, Ориндж Каунти, Ню Йорк, на 11 август 1826 година. Баща му беше обуцар, а майка му, починала още докато той бе малък, бе „едно от онези изящни същества, чиято върховна наслада е да се движат сред болест и скръб и да се грижат за облекчаването на човешкото страдание“. Семейството беше бедно и родителите не бяха склонни да смятат образованието за необходимост за сина им — обучението му в училище бе продължило пет месеца. Още като момче той работеше различни неща, като няколко лета бе наеман да пасе добитък от г-н Удуърд от Хайд Парк. По това време семейството му живееше в Хайд Парк.

През септември 1838 година бащата и синът — майката вече бе починала, се преместиха в Покипси. Г-н Дейвис отвори обуцарница, а Андрю му помагаше. През 1841 година момчето отиде да работи при г-н Айра Армстронг, който разказа на Уилям Фишбоу, секретаря на Дейвис, следното:

Имах нужда от услугите на момче, което да е донякъде запознато с обуцарството, и го наех за две седмици да ми помага. Останах толкова доволен от здравия му разум и трудолюбие, че по негово собствено настояване и по желание на баща му го взех за чирак. Образованието му едва включваше познанието да чете, да пише и да прави най-основните пресмятания. Четивата му се ограничаваха изключително в рамките на забавна младежка литература. През двете години на чиракуване той се доказа като човек с лоялен и почтен характер, какъвто рядко може да се срещне.

Докато Андрю помагаше на г-н Армстронг, в града дойде човек, който щеше да изнася лекции по месмеризъм. Той направи демонстрация върху различни хора от

публиката, но не успя да хипнотизира Андрю. След като лекторът, чието име бе г-н Граймс, си тръгна, няколко от местните започнаха да експериментират и един от тях, шивач на име Уилям Левингстън, показва известен успех. Един ден Андрю влезе в неговия магазин и шивачът, който си спомни неуспеха на лектора, помоли Андрю да му разреши да опита късмета си и да го хипнотизира. Момчето се съгласи.

Експериментът имаше успех, подобен на този, който Дьо Пюсегюр бе постигнал с овчарчето Виктор. Андрю изпадна в дълбок транс и показва забележителни ясновидски способности. Опитът бе повторен, превръщайки момчето в център на обществения интерес в Покипси. „Месеци наред къщата на г-н Левингстън бе постоянно посещавана от любопитните, приканвани да дойдат и да станат очевидци на експериментите.“ Момчето бе подложено на най-различни тестове, които премина успешно, но накрая, докато беше в транс, каза, че способностите му трябва да бъдат използвани в помощ на болните.

Тогава г-н Левингстън започна да го води из околността и създаде медицинска практика. Когато стигнаха до Данбъри, Кънектикът, и Бриджпорт в същия щат, те срещнаха д-р С. С. Лион, който допреди това не вярваше в ясновидството, но доказателствата за неговата истинност, демонстрирани от младия Дейвис, бяха твърде силни, за да им устои. Твърдо убеден във важността на явлението, той решително и открито предложи подкрепата си и се съгласи да следва съветите на Дейвис за лечението на някои трудни случаи на пациенти, които по това време лекуваше.

Това се случи през февруари 1845 година. През май в Бриджпорт Дейвис и Левингстън се запознаха с Уилям Фишбоу. В началото на август Дейвис, който вече бе обявил, че ще започне поредица от тълкувания върху космоса и съдбата на човека, избра д-р Лион да ги провежда, а г-н Фишбоу да записва. Тълкуванията бяха

проведени в Ню Йорк и общо бяха 157 на брой, от 28 ноември 1845 до 25 януари 1847 година, период от 14 месеца. През същата година д-р Лион и г-н Фишбоу публикуваха резултатите.

Така продължаваше историята на Андрю Джаксън Дейвис, разказана от г-н Фишбоу в неговия увод към „Принципите на природата, нейните божествени разкрития и глас към човечеството“.

Едгар, който четеше дребния шрифт, докато Хю Лин надничаше над рамото му, се почувства странно.

— Сякаш се говори за мен, направо тръпки ме побиват — каза той.

Двамата се загледаха в металната гравюра на Андрю върху фронтисписа и прочетоха описанието на облика му, направено от г-н Фишбоу.

Той е среден на ръст, с добри пропорции на тялото и притежава жлъчно-сангвиничен темперамент. Има добре изразени черти, главата му е със средна големина и много плавно развита, особено във фронталната и теменната област. Основата на мозъка е малка, с изключение на областта, свързана с възприятията, която е издадена. Косата е гъста и смолисточерна. Изражението на лицето е меко, спокойно и говори за особена степен на откровеност и доброжелателство; очите излъчват лъчезарност, каквато не сме виждали у друг човек.

Едгар отново се вгледа в гравюрата. Андрю бе облечен според стила на тогавашния период — носеше папийонка и сако със сатенени ревери.

— Изглежда симпатичен — каза той. — Какво става после с него?

— Кариерата му е забележителна — отговори Хю Лин. — Продължил е да дава тълкувания 35 години след появата на тази книга

от 782 страници. После решил да учи медицина. На 60-годишна възраст се дипломира и започнал да практикува.

Едгар прелистваше книгата.

— Как е диагностицирал проблемите на пациента, след като е станал доктор? — попита той.

— Разпитвал го е, както се прави обикновено, но по-голямата част от информацията е получавал, като е допирал върховете на пръстите си до дланта на пациента. Явно механизмът на неговото ясновидство се е бил променил и вече не се е налагало да заспива, за да има тази чувствителност.

— Докосвал е пациента — каза Едгар. — Това е психометрия.

— Живял е до дълбока старост — продължи Хю Лин. — Бил е на 84, когато е починал. Това е първата му книга, но е написал още много. Вече не се издават и, както изглежда, авторът им е забравен, като не броим изучаващите психичните феномени и малка група ентусиасти. Но доколкото разбрах, тази група се увеличава. Може би Андрю го чака възраждане.

Едгар отново обърна на гравюрата, взирайки се в нея.

— Как го е правел? — попита той. — Колко често е давал сеанси?

— Два пъти на ден. Използвал е хипнотизатор, тоест човекът, ръководещ сеанса, го е приспивал с движения на ръцете. Докато е говорел, той е лежал настрани. Иначе не изглежда да има разлика между неговия и твоя метод.

Едгар затвори книгата и прокара пръсти по протърканата черна корица. В единия ѝ край имаше надпис със златни букви: „Разкрития и т.н. от А. Дж. Дейвис, ясновидец“.

Преди почти сто години някакви хора се бяха надявали да променят света с помощта на Дейвис и книгата му. Сега книгата бе колекционерска рядкост, а Дейвис, въпреки че бе живял дълго, написал бе множество книги и бе помогнал на много хора, бе забравен.

— Е, поне не си сам — каза Хю Лин. — Имаш Андрю, Виктор овчарчето и стотици други, чиито случаи са записани. Андрю обаче е от особена важност, защото учените ще са принудени да ни обърнат внимание, когато разберат, че и друг е вършел точно това, което и ти, и то тук, в Америка.

Едгар поклати глава.

— Ако сложиш този човек, Виктор овчарчето и мен в една и съща стая и тримата направим тълкуване върху един и същи случай и бъдем единомислещи; и ако после доктор, на когото учените имат доверие, отиде с тях при болния, диагностицира го и потвърди правотата ни, знаеш ли какво ще стане? Учените ще обещаят доктора като шарлатанин, а нас ще прогонят от града.

Той подаде книгата на Хю Лин и посегна отново към въдицата си.

— Нека Андрю, Виктор и аз почиваме в мир — каза той.

* * *

През есента на 1935 година Едгар Еванс Кейси влезе в университета „Дюк“, за да следва електроинженерство. Едгар и Хю Лин го закараха в Дъръм, Северна Каролина, и докато бяха там, се срещнаха с д-р Дж. Б. Райн от Факултета по психология, който по това време провеждаше известните си експерименти в областта на телепатията. Той се оказа симпатичен човек и прояви интерес към историята им.

През март следващата година д-р Лушън Х. Уорнър, в качеството на специален изследовател от името на университета, прекара една седмица във Вирджиния Бийч, като слушаше тълкувания и сам получи няколко. Резултатите го ентусиазираха и благодарение на доклада му през април д-р Райн ангажира сеанс за малката си дъщеря. От последвалия му отговор стана ясно, че диагнозата като че ли не е отговаряла на състоянието на дъщеря му, и интересът му се охлади.

През юни д-р Уорнър поръча поредица от тълкувания за д-р Гарднър Мърфи от факултета по психология в Колумбийския университет в Ню Йорк. Пациентите щяха да бъдат прегледани в Ню Йорк, докато сеансите щяха да се проведат във Вирджиния Бийч. Имената и адресите трябваше да бъдат пратени в препоръчано писмо от Ню Йорк в деня преди сеанса.

Пратени бяха две писма; направени бяха две тълкувания. Междувременно д-р Уорнър се разболя и работата бе предадена на един от асистентите на д-р Мърфи, който не прати никакви писма и никакви отзиви за направените вече тълкувания.

— Нали ти казах — обърна се Едгар към Хю Лин.

Няколко от тълкуванията на д-р Уорнър бяха свързани с телепатията. Той търсеше теоретично обяснение и получената информация отговори, че това е въпрос на развитие на душата; този вид общуване се случваше, когато два ума достигнеха състояние отвъд времето и пространството. В такива случаи и двамата възприемаха едно и също нещо с подсъзнанието си — със своята индивидуалност. Единият го взимаше от съзнателния си ум; другият го възприемаше и предаваше на своя съзнателен ум.

Някои умееха да получават, но не и да пращат; други успешно изпращаха, но не можеха да получават. Хората, между които съществуваше любов и разбиране, си предаваха мисли, без да го съзнават.

Според информацията, от патофизиологична гледка точка съществуваше „евгеника“, пораждаща вибрации в кръвната плазма, които правеха възможни предаването и получаването.

„Каква трябва да е скоростта на сърдечния пулс, на вибрационните сили, въздействащи на тялото?“

Такава, че съотношението на циклите при всяко от червените кръвни телца да е едно към три. Онези, чиито телесни вибрационни сили са $87 \frac{7}{10}$. Онези, които имат пулс в нормалните граници от 72 до $78 \frac{6}{10}$.

През декември 1935 година семейството имаше нов сблъсък със закона. Бяха на гости в Детройт и Едгар направи тълкуване за един от приятелите на домакините. Тълкуването бе направено за малко момиче, но без знанието на бащата. Това бе нарушение на правилата на асоциацията, но желанието да се помогне на детето бе по-силно. Дадоха резултатите на бащата, който ги показа на лекар. Лекарят не се съгласи с предписаното лечение и бащата отиде в полицията. Семейството бе арестувано за практикуване на медицина без разрешително.

Действително буквата на закона бе нарушена, но съдът нямаше желание да продължи преследването. Обвиненията срещу другите участници бяха свалени, Едгар бе признат за виновен и пуснат условно под собствено попечителство. Нямаше присъда, нито глоба.

1935-а бе тъжна година за семейство Кейси. През април почина г-жа Еванс, майката на Гъртруд. През ноември няколко от нюйоркските членове на асоциацията учредиха „Хелт Хоум Ремедис“. Тя имаше две функции — да предоставя на членовете апаратите, които много често се споменаваха в тълкуванията, и да произвежда и да се опита да изкара на националния пазар някои от лекарствата, които тълкуванията бяха препоръчвали за определени болести. Открит бе офис в Норфолк и Томи Хаус стана управител.

Лекарствата, избрани за изпробване, бяха „Ипсаб“, за кървящи венци и пиорея, и „Тим“, мехлем за хемороиди. Проведени бяха сеанси, с цел да се усъвършенстват техните формули, след което Томи започна да носи продуктите при лекари и зъболекари за тестване. Той изгради мокра клетка и радиологични апарати, които да бъдат използвани от пациентите, когато е необходимо за лечението им, и водеше отчет на резултатите.

Задачата бе трудна и неприятностите идваха от неочаквани източници. Хората, които първи трябваше да използват за лечението си един или повече от продуктите на „Хелт Хоум Ремедис“, бяха склонни да подозират, че това е организирано мошеничество — по всичко изглеждаше, че тази компания бе основана, за да продава нещата, препоръчани от тълкуванията, с цел печалба за себе си и асоциацията.

Томи откри, че зъболекарските и лекарските организации не бързат да дадат одобрението си на „Ипсаб“ и „Тим“, въпреки дългия списък от успешни случаи, които бе събрал. Средствата на корпорацията започнаха да се топят и тя спря да действа. Офисът бе изоставен; „Хелт Хоум Ремедис“ се превърна в болен въпрос за Хю Лин, който се оказа принуден да стане дърводелец и аптекар и да строи съоръжения за хората, които се нуждаеха от тях.

Зимникът в къщата на семейство Кейси се превърна в лаборатория. Томи, който се готвеше да се върне в Хопкинсвил, показва на братовчед си как да построи батериите.

— Съставките в тази мокра клетка струват малко над 18 долара — каза той. — Когато я пратиш за доставка, цената става 19. Ако ти платят, цената е 20 долара. Така че може би ще получиш долар за труда си.

— Нищо чудно, че корпорацията фалира — каза Хю Лин.

— Повечето хора се оплакват от цената — продължи Томи. — Била твърде висока. Аз им обяснявам, че изработваме само няколко апарата за удобство на членовете, а съставките са скъпи, когато се купуват на малки бройки.

— Те какво казват? — попита Хю Лин.

— Че цената е прекалено висока — отговори Томи.

Хю Лин взе един чука.

— Учим се — каза той.

— Какво се учим? — попита Томи.

— Да не правим грешки — каза Хю Лин.

Той замахна с чука и си удари пръста.

* * *

Годините минаваха неусетно. Папките на Хю Лин едва побираха събраните анамнези, паралелни изследвания на психичните явления и изследователски тълкувания, правени за групите изучаващи. Учените все така не проявяваха интерес. Тези, които идваха да обсъждат, да спорят и да учат, вече вярваха в ясновидството, в прераждането, в кармата. Някои от тях бяха психолози по професия; имаше и няколко психиатри, но всички те се стараеха да държат подобни лични убеждения настрана от професионалната теория и практика.

— Все още не е дошло времето хората като цяло да повярват в тези неща — каза Хю Лин на баща си един ден. — Но съм убеден, че и това ще стане не след дълго. Нашата работа е да сме готови.

Едгар се съгласи.

— Когато дойде моментът, те ще ни потърсят. Но помни едно — не ни трябват хора, които да влязат с гръм и трясък, казвайки: „Добре. Готов съм. Докажи ми това нещо“. Искаме хора, които ще дойдат със смирение и вежливи обноски и ще кажат: „Бих искал да знам какво е това. Ще ме научите ли?“. Нашата работа е да имаме нещо готово, което да дадем на тези хора.

Хю Лин постепенно осъзна, че най-доброто доказателство за състоятелността на тълкуванията се криеше в документираните случаи на семействата, чиито членове бяха използвали Едгар като семеен лекар в продължение на години. Едно от тях бе семейството на Франк

Мор — тълкувания бяха правени на неговата племенница, на съпруга и детето ѝ. Друго бе това на Дейв Кан; майка му продължи да живее активно и без болка 17 години, след като тълкуванията — които през цялото време ѝ предписваха лечения, бяха потвърдили диагнозата на докторите за нелечима болест. Сестрите и братята на Дейв, децата им и тези на Дейв — всички те бяха лекувани според тълкуванията. Когато най-малкият син на Дейв падна и си наниза окото на острието на ножица, информацията предписа лечение — точно и успешно изпълнено, така че оформящата се катаракта бе абсорбирана.

Може би най-добрият семеен архив бе този на семейство Хаус — Кари, д-р Хаус и Томи. Откакто „Хелт Хоум Ремедис“ фалира, Томи живееше в Хопкинсвил. Ожени се за момиче от Вирджиния Бийч и през септември 1939 година им се роди дъщеря Карълайн. Когато беше едва на годинка, тя се заля с тенджерата с вряла вода. Томи телефонира на Едгар и веднага бе извършено тълкуване. Предписаните лечения бяха изпълнени и Карълайн се отърва без нито един белег и без увреждане на окото, което отначало изглеждаше сериозно засегнато.

Когато бе почти на две, Карълайн започна да заеква и имаше постоянни проблеми с храносмилането. Направеното тълкуване каза, че леко нараняване при падане е причинило натиск в областта на втори, трети и четвърти шиен прешлен. Предписани бяха остеопатични терапии, масаж, диета и елиминиращо средство. На 30 септември 1941 година Томи писа на Едгар:

Пиша ти накратко, за да ти кажа, че получихме тълкуването на Карълайн и започнахме лечението. Д-р Б. среща малко трудности да я накара да седи мирно до края на терапията, но въпреки това засега тя реагира добре. Заекването е много по-леко, но все още я тормози бронхитът, причиняващ силна кашлица. Цялостното ѝ състояние се подобри изключително много.

Друг ценен източник на доказателства бе ежедневната поща.

Избраната случайно от архива за септември 1941-ва поща съдържаше писма от:

Млада жена от Вашингтон, излекувана благодарение на тълкуванията, след като бе получила натравяне с олово, причинено от депилатор (оттогава премахнат от пазара от Комисията по чистите храни и лекарства). След прекалено интензивна работа тя се бе почувствала уморена и искаше да ѝ се направи преглед.

Жена от Питсбърг, заинтригувана от тълкуванията поради заниманията си в областта на символите. След като получи тълкуване за физическото си състояние, тя пишеше, за да провери дали правилно е подала заявката за определен апарат.

Майката на момиче от Дейтън, Охайо, излекувано от усложнена форма на артрит, като лечението бе продължило пет години. Майката, която се лекуваше от друго заболяване, съобщаваше цялостно подобрене, но повторна поява на определена болка. После цитираше писмото на дъщеря си, която бе отишла на почивка и когато видяла змия, се изплашила и „подскачила поне два метра и половина“. Жената молеше и за тълкуване за майка си, която бе на 80.

Съпругата на морски офицер, която се бе запознала с Едгар и бе получила няколко тълкувания, докато бе живяла в Норфолк. Сега живееше в Ню Лондон и съобщаваше, че е основала изследователска група. Искеше физическо тълкуване за приятел.

Млада жена от Ню Хемпшир, която потвърждаваше часа за сеанса си и пращаше името и адреса на доктора, съгласил се да съдейства за провеждането на лечението.

Мъж от Дариън, Кънектикът, на чиято дъщеря бе направено тълкуване — преглед няколко дни преди това. Той пишеше, че болката е изчезнала и тя бързо се подобрява.

Мъж от Вашингтон искаше екземпляр от бюлетина на конгреса. Майка му, на която бе направено физическо тълкуване, се чувстваше по-добре.

Млада жена от Бостън, Масачузетс, която след направеното тълкуване на живота бе предприела щастлива промяна в професионалния си път. Сега тя искаше да поръча същото тълкуване за по-малкия си брат, който „е много объркан“.

Мъж от Делавеър, Охайо, когото един доктор бе насочил към Едгар, искаше физическо тълкуване за съпругата си.

Мъж и жена от Ню Йорк, които, стигнали почти до развод, бяха решили да дадат още един шанс на брака си след направеното

съвместно тълкуване. Сега съобщаваха, че чакат бебе.

Жена от Роаноук, Вирджиния, бе получила първото си физическо тълкуване и споделяше задоволството си от диагнозата. След години на страдания сега тя се радваше на вдъхнатата ѝ надежда за облекчение.

Жена от Гилфорд, Кънектикът, искаше да получи литература, свързана с тълкуванията.

Мъж от Янгстаун, Охайо, анулираше часа за физическо тълкуване и искаше нова дата.

Имаше и телеграма от Дейв Кан, който съобщаваше, че е във Вашингтон по бизнес и ще дойде да ги види на следващия ден.

Ежедневната поща носеше на Едгар особено удоволствие. За него тя бе доказателство, че „по малко тук, по малко там, с всяка следваща мисъл, ред по ред, камък върху камък“ делото му не отиваше напразно, и — както веднъж бе казало едно тълкуване: „Всеки искрен опит ти се прибавя като праведно действие“. Това, заедно с работата на асоциацията, която даваше възможност на проявяващите интерес да участват в едно духовно начинание, бе сбъдването на мечтите му — градът на изцелението бе построен, но не от ръце, а от сърца. Той разбираше това.

* * *

В съответствие с приетия през 1931 година план, на дейностите на асоциацията не се даваше показност и те оставаха неоповестени дори на събранията на конгреса. Членовете набраха средства за офис, библиотека и подземно хранилище, които бяха построени през 1940 година, но като една цялостна структура, която бе добавена към жилището на семейство Кейси, така че нямаше дори знак, който да насочи към тях посетителите.

Новата сграда бе паметник в чест на искрените усилия на изследователските групи и на постоянството на семейство Кейси в стремежа да докажат правотата на тълкуванията. Изплатена бе с малки помощи — с жълти стотинки, които се бяха натрупвали дълго време. Някои от групите плащаха членския си внос, а други гласуваха индивидуално да дават процент от заплатите и възнагражденията си за

определен период. Едгар работеше като дърводелец — окачи вратите и прозорците, боядиса сградата отвътре и отвън и положи настилката към входа.

Местните групи провеждаха часовете си в библиотеката. Една от тях, която се събираше във вторник вечер, изучаваше Библията и Едгар бе учителят. Започна с шестима ученици и скоро броят им нарасна на трийсет.

Асоциацията имаше средно членство между 500 и 600 души. Половината от тях идваха и си отиваха, а другата половина оформяха солидната база за изследователската работа на асоциацията и бяха публика за анамнезите, бюлетините, памфлетите и „Бюлетин на конгреса“, едновременно годишник и архив на речите и тълкуванията, проведени на годишните събрания. Имаше списък с адресите на няколко хиляди души, изразяващи интерес към всичко, което имаше връзка с Едгар. Очевидно те не го забравяха. Хю Лин откри, че от 600-те тълкувания, направени в определена година, 43 бяха за хора, получили първото си тълкуване 5 години по-рано, 13 — за хора, получили първото си тълкуване 10 години по-рано, 6 — за такива, чието първо тълкуване бе направено 15 години преди това, и 8 — за хора с проведено първо тълкуване 20 години преди това.

Един ден в края на лятото на 1941 година човек от Ню Йорк се обади на Едгар, но той не позна нито гласа, нито името.

— Аз съм онзи, който ви даде назаем сто долара в банката в Дейтън през 1924-а — каза мъжът. — Спомнихте ли си?

— Много добре — отговори Едгар.

— Не се обаждам за парите — каза мъжът. — Вие ги платихте. Но имам проблеми и искам тълкуване.

Сред членовете на асоциацията имаше представители на всички протестантски църкви; на Римокатолическата, Гръцката, Сирийската и Арменската католическа църква; някои идваха от редиците на теософията, християнската наука и спиритизма, както и от много ориенталски религии. Разбира се, приемането на тълкуванията означаваше приемане на християнството, тъй като основният тон на всички философски и нравствени послания на тълкуванията е Христовият модел като идеал за човечеството.

— Ако ви прави по-добър член на вашата църква, значи е добро; ако ви отчуждава от църквата ви, е лошо — каза Едгар на нова

участничка в една от групите, която го бе попитала дали вярата в тълкуванията ще се отрази на положението ѝ като член на една от протестантските църкви.

Програмата на Хю Лин не бе изцяло изпълнена. За да даде завършен вид на доказателствата си, той се нуждаеше от спонсорирани тълкувания върху определени болести и състояния, които да бъдат проведени общо, без да се отнасят до конкретен пациент. Бюджетът на асоциацията бе толкова малък, че не можеха да се заделят средства за серия от тълкувания върху рака, старостта, сърдечните заболявания, астмата и др. Идеята бе те да се продават, за да се поддържа наличието на достатъчни приходи — което можеше да стане само ако подобна поредица се продадеше на спонсор. Спонсори имаше, но предвид безнадеждността на задачата да се убедят лекарите, че предписаното от тълкуването е ефикасно, те предпочитаха да изследват теми като живота на Христос, преди да започне да проповядва, символиката в Откровението от Йоан и какъв е бил светът, преди да се зароди човешката история.

В областта на философията и метафизиката имаше нужда от добре разработена система за правене на препратки и проверки, за да се съпоставят твърденията на тълкуванията с казаното от теолози, еретици и учители по религия и етика във всички държави от всички епохи. Тълкуванията бяха демократични в това отношение също както бяха в сферата на медицината — „Където се е учел Законът за Единия, там е пребивавала истината“.

Тълкуванията следват строга нравствена система и никакво посредствено възприемане на теологичните добродетели няма да ги удовлетвори. За тях крайната цел е съвършенството и всяка грешка трябва да се проследи до източника ѝ, всяко нараняване и неправда — поправени. По-новите, снизходителни тълкувания на християнството не се толерират. Виждането за брака например е същото като на Римокатолическата църква, въпреки че тълкуванията изтъкват причина, различна от тази на църковните патриарси. „Справете се с проблемите сега — казват те — или ще трябва да се изправите пред тях след време“. Те съветват да се прибегне до развод само в крайни случаи, подобни на обстоятелствата, при които Католическата църква разрешава анулирането на брака. Тогава една от страните обикновено е сгрешила непоправимо, докато другата понася твърде тежък товар. За

този от двамата, който се опитва да прави компромиси и да запази връзката, тълкуванията обикновено казват: „Това е изпълнено от съществото. Дългът е платен“.

Умението да се живее по начина, на който учат тълкуванията, крие голяма опасност. То привлича само онези, които са готови да следват пътя към идеалното съществуване, но на същите тях предлага изкушението от нова религиозна организация, нова философска система. Срещу това тълкуванията постоянно предупреждават. Целта, към която всички те трябва да работят, не е нещо ново и елитно, а старо и универсално — това е същността и товарът на техния труд. Както казва едно тълкуване:

Идеалите и целите на Асоциацията за проучвания и просвещение не са да бъде поредната схизма или друг „изъм“. Стойте далеч от това! Тези предупреждения бяха отправяни отново и отново. Влагайте колкото може по-малко от личността си и колкото може повече от Бог и Христос в своите отношения с ближните.

Разбира се, свързаните с материалното дейности на асоциацията трябва да добият и представят конкретни доказателства за своята вкорененост в менталната и духовната истина. Не бива да се изгражда организация с идеята да бъде схизма, култ или друг „изъм“, нито да се трупат пари, богатство, слава и положение, или служба, чиято функция да е противопоставяне на друга, вече организирана група.

Как е работел Учителят? В църквата, в синагогата, на полето, на езерото, върху пясъка и в планината, в храма! И предизвиквал ли е онези? Основал ли е нещо различно? Заклеймявал ли е дори закона на римляните, или на юдеите, на есеите, садукееите, или който и да е от тогавашните култове и „изми“? Всички те, учел Той, са като ЕДНО — подчинени на закона! Всички недоволства, схизми, „изми“, култове трябва да се стопят, за да може твоят Водач, Пътят, Учителят, да, дори Христос... проявил се в Иисус от Назарет... да се разкрие на ближния ти!

Затога в своите съображения търси да узнаеш все повече и повече за това, как всяка организация има телесно, умствено и духовно съответствие, и може да ти се даде напътствие.

Тогава имаш организация с физическа същност, с умствена същност, с духовна концепция. И само онова, което не е просто идеалистично, но и е в съответствие с повелите на Бог, на Христос, с помазванията на Исус, може да бъде такава, че да израсне и да приеме жива форма в битието, в телата, в умовете; да, да бъде осъзнато в душите на хората, на които една такава група, такава организация ще служи. Тогава действията, свързани с телесното функциониране, трябва, естествено, да бъдат взети под внимание; но нека всеки етап от делото показва как не само умствено, но и духовно е вкореняването на истината, изложена в Христовото съзнание и илюстрирано от Исус, както и оповестено от много от светците в миналото.

И тогава можете да имате увереността, че всички влияния от духовната сфера са едно. Защото дали Господът на Пътя, самият Христос като Исус, или други са пращани на помощ, зависи от това, дали поддържате този идеал, който е Едно с вселенската Истина за и към човека.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

През 30-те години на 20-и век Едгар Кейси живееше тихо. По няколко души го посещаваха всеки ден, но те бяха част от модела и без тях щеше да се чувства самотен. Като изключим ходенето на църква всяка неделя и посещенията му в киното и бръснарницата от време на време, той си стоеше вкъщи, като работеше в градината, ловеше риба или майстореше нещо в работилницата, която си построи зад гаража.

Всеки ден той ставаше рано и гледаше изгрева над океана. На светлината му четеше Библията. Обикновено закусваше отделно, защото имаше лични предпочитания към кафето — горещо, черно и силно. Когато времето позволяваше, Едгар работеше на открито, докато дойдеше пощата. Градината му бе голяма и всичко, каквото той посадеше, израстваше изобилно. Като рибар не бе особено добър. Нямаше магия във въдицата му, но малкото езеро зад къщата така гъмжеше от риба, че той винаги хващаше по няколко. В края на лятото се отдаваше на своето хоби — консервирането. През септември рафтовете вече тежаха от консервите, но до пролетта той вече бе раздал повечето — имаше щедра ръка за онези, които обичаше. Семействата, които най-много ценеше, получаваха неговия шедьовър — буркан с накиснати в бренди праскови. Сутрешната поща пристигаше около десет и след прочитането ѝ идваше ред на първото тълкуване за деня. После Едгар сядаше пред пишещата машина, за да отговори на писмата. Обядът бе в един часа и обикновено беше лек. След него той се връщаше при машината и работеше, докато наваксаше с кореспонденцията. Когато приключеше следобедното тълкуване, излизаше да лови риба, да работи в градината или да прекара няколко часа на дърводелската си пейка. Вечерята бе в шест и Едгар ядеше с охота, като накрая изпиваше чаша от същото горещо, черно, силно кафе, с каквото бе започнал деня. Вечер четеше вестник, слушаше радио и редеше двоен пасианс с Гъртруд. В единайсет изслушваха новините и после си лягаха. Когато имаше посетители, Едгар разговаряше с тях в дългата всекидневна с изглед към океана,

която свършваше със старомодна камина. Ако идваха с проблеми, той ги изслушваше и правеше всичко възможно да им вдъхне надежда; ако им предстоеше да получат тълкуване, им разказваше истории, които да ги уверят в истинността на информацията. Нямахме тълпи, но неизменно идваха по няколко души — инвалиди, хора с малформации и дефекти, безнадеждно болни, нервно болни. Често те се връщаха, когато състоянието им се подобряваше, и това бяха миговете на най-голямо щастие за него; тогава той изслушваше историите им за това, какво направили за тях тълкуванията.

Слушател на всички тези разкази бе Поли, стар папагал, пакостлив и шумен, който дълго време бе служил във флота и бе подарен на Едгар от негов приятел. Поли имаше лоши обноски и често придружаваше нечий драматичен разказ с „цк — цк“ или издаваше дълга въздишка на облекчение в края на особено досадна и заплетена история. Бе вярна на господаря си и никога не го прекъсваше.

Най-големия си талант тя проявяваше, като подсвиркуваше към всички моряци, които минаваха наблизо, и към повечето хубави момичета, като понякога добавяше похотливо „Здравееееей!“ към последните. Имитираше всяко свиркане, което чуеше, а общуването с Хю Лин ѝ даде голям репертоар от популярни песни, които тя веднага възпроизвеждаше в различна тоналност и фалшиво. Понякога ѝ позволяваха да излезе от клетката на верандата и да се порадва на простора във всекидневната. Един есенен ден тя кацна на голямото кресло до камината и заспа.

Стъмваше се, Едгар бе на горния етаж и долу не бяха запалени никакви лампи. На вратата почукаха двама мъже, които търсеха г-н Кейси. Бяха чули за него и искаха да разберат какво точно прави. Гъртруд ги покани във всекидневната. Те седнаха в единия край, където все още проникваше дневна светлина. В сенките в другия край на стаята Поли се размърда, събудена от шума.

— Какво искате? — попита тя троснато.

Едгар слезе точно когато мъжете се канеха да си излязат. Той ги успокои, запали осветлението и върна Поли в клетката ѝ.

Той имаше и две канарчета, които живееха в кабинета му, далеч от Поли. Те често пееха по време на сеансите, но това по-скоро му доставяше удоволствие, отколкото да му пречи. Известно време в

задния двор имаше заек, подарък от приятел, но един ден за тълкуване дойде куцо момче, което си тръгна с животинчето.

Всяко лято на гости идваше Кари, обикновено придружавана от Томи, съпругата му и дъщеря им Карълайн. Сестрите на Едгар също идваха, а приятели от Ню Йорк, Вашингтон, Селма и други места редовно прекарваха почивката си във Вирджиния Бийч. Съдията почина на 11 април 1937 година, докато гостуваше на една от дъщерите си в Нашвил, Тенеси. Погребяха го в Хопкинсвил, до съпругата му. След погребението Едгар се запъти към старата ферма и се разходи през гората, докато стигна завоя на реката при върбите. Там той се помоли за майка си и баща си.

През юни 1939-а Едгар Еванс се дипломира от университета „Дюк“. Прие предложение за работа в електрическата компания „Вирджиния Илектрик Пауър“ в Норфолк и заживя вкъщи. Това лято семейството бе по-щастливо и задружно от всякога. Асоциацията се разрастваше и все повече укрепваше. Проектирано бе ново крило на къщата, в което да има библиотека и кабинети. Строежът бе започнат през 1940-а и завършен през 1941 година. През септември същата година сградата отвори врати и първото тълкуване бе проведено в кабинета на Едгар, слънчева стая с изглед към езерото.

22 години по-рано, когато президентът Удроу Уилсън бе в Париж, за да задейства механизма на Лигата на нациите, направено тълкуване бе казало: „Христос ще седи до американската делегация във Версай. Ако целта, с която лидерът ѝ е отишъл там, бъде постигната, светът ще изживее началото на златен век. В противен случай ще има нова, по-голяма световна война, в сравнение с която завършилата току-що ще изглежда незначителна. Тя ще започне около 1940-а и конфликтите ще бъдат предизвикани от същите сили“. Нямаше нищо необикновено в това предсказание — хора, без каквито и да са психични способности казаха същото и дори определиха годината. Но сега, септември 1939-а, участието в битката бе вече факт. Все повече хора идваха за тълкувания или ги поръчваха по пощата. В началото на 1941 година Едгар Еванс влезе в армията като редник. После стана офицер и накрая се издигна до капитан. Във Вирджиния Бийч бяха установени два военни лагера, а флотът, който бе имал силно присъствие в Норфолк дори в мирно време, продължи да се разраства, докато частите му бяха пръснати из целия окръг Принсес

Ан. Хю Лин ръководеше програмата на Вирджиния Бийч за възстановяване на войниците, докато стана възможно това да се изпълнява от Обединените организации за помощ. Тогава той се присъедини към Дивизията за специални задачи и заедно с танковете на генерал Патън посрещна края на войната в Германия.

И двете момчета се ожениха — Хю Лин през 1941-ва, а Едгар Еванс през 1942 година. В края на 1943 година Едгар имаше двама внуци. Синът на Хю Лин — Чарлз Томас Кейси, се роди през октомври 1942-ра, а братовчед му Еванс Кейси — година по-късно. И двамата посещаваха дядо си всеки ден, докато бащите им бяха в чужбина.

През март 1943 година се появи първото издание на „Има една река“. Пощата ставаше все по-голяма и телефонът звънеше непрекъснато. Трябваше да увеличат персонала, а накрая пощальонът не можеше да носи купищата писма, затова се наложи Гъртруд да ходи в пощата и да ги товари в колата. В отсъствието на Хю Лин Едгар трябваше да поеме задачата да преглежда писмата и да диктува отговорите. Дневният му график се промени драстично; той спеше повече сутрин и следобед и вместо по две, правеше по 5–6 тълкувания на ден.

Хобитата бяха забравени, градината — занемарена. Костурът в езерото скачаше закачливо, но той нямаше време за риболов. Веднага след закуска започваше да диктува и това продължаваше, докато идваше моментът за сутрешното тълкуване. Често оставаше в заспало състояние два часа, до 12:30. Обядът бе в един. Следобедът бе посветен на пощата. След втората част тълкувания за деня се преглеждаше списъкът с молбите и се определяха датите за тях. Ако преди вечеря оставаше време, то бе използвано за диктуване, а след вечеря работата продължаваше до 9:30-10 часа. От юни 1943 до юни 1944 година бяха направени 1385 тълкувания. През август 1944-та напрежението бе станало толкова голямо, че Едгар получи колапс. Когато събра сили, за да си направи тълкуване, инструкциите бяха прости и ясни. Трябваше да замине на почивка. За колко време? „Докато се оправи или умре.“ Едгар се отпрати към планините на Вирджиния, в Роаноук, придружаван от Гъртруд. За известно време състоянието му като че ли се подобри. Той пишеше на приятели, гледаше с оптимизъм напред и имаше куп планове за разрастването на асоциацията след войната. През септември получи удар.

Прибра се вкъщи през ноември, минавайки през изпъстрените в есенни цветове места, където предците му се бяха сражавали с Корнуолис. В дома си на „Арктик Кресънт“ той лежеше и гледаше през прозореца към езерото и океана. В 7:15 вечерта на 3 януари 1945 година Едгар почина. Няколко часа преди това той се бе събудил и казал: „Каква голяма нужда от Бог има днес светът“. Погребаха го в Хопкинсвил, в семейния парцел.

Три месеца по-късно Гъртруд бе положена до него. Тя почина в неделя, на Великден, по изгрев-слънце. Така завърши любовната история, зародила се почти половин век преди това в една лятна вечер, когато светът бе осеяно с цветя поле, а бъдещето бе пред тях.

* * *

Със смъртта на Едгар започна сериозната работа на асоциацията. Папките във Вирджиния Бийч съдържат над 14 000 тълкувания. Никой друг медиум не е оставил толкова дълго и обширно писмено свидетелство за способностите си. Изследователският състав, който подбира от тълкуванията онова, което представлява интерес за учените и представителите на различните професии и е от помощ за хората като цяло, продължава да се занимава с класифициране и подреждане на материала в отделни категории, както и с формулирането на цялостната теория и метафизика, стоящи в основата на явлението. Резултатите присъстват в многобройните публикации на асоциацията, а нейните членове, чийто брой все повече нараства, са приемници на есенцията на информацията, изплувала от подсъзнанието на Едгар Кейси на 31 март 1901 година и продължила до 17 септември 1944-та. Тя е ясно свидетелство за величината и значението на Едгар Кейси.

ФИЛОСОФИЯТА

Метафизичната система, произхождаща от тълкуванията на Едгар Кейси, е християнизирана форма на религиозните мистерии на Древен Египет, Халдея, Персия, Индия и Гърция. Тя поставя Христос, съгласно с традицията на монотеизма, на полагаемото Му се място — на върха на философската структура. Той е върхът на пирамидата.

Комплексната система от символи, използвана в религиозните мистерии, е оцеляла донякъде в християнството, най-вече в църковната архитектура и в идеята за саможертвата, олицетворявана от жертвената чаша в ритуала на литургията. Приемствеността на традицията за единния Бог обаче е изгубена. Езичесвото се осъжда еднакво от религиозните авторитети, археолозите и историците като идолопоклонничество, влечение към почитане на фалшиви богове.

Не такова е било разбирането на ранното християнство. Със сигурност есеите, които са подготвили Мария, избрали са Йосиф и са учили Иисус, са били посветени в мистериите. Иисус е казал, че е дошъл да изпълни закона, а част от този закон е била кабала, тайното учение на юдеите — тяхната версия на мистериите. Приелите учението на Христос Никодим и Йосиф от Ариматея несъмнено са познавали добре кабала. Както и Павел.

Мистериите са разглеждали проблема за освобождението на човешката душа от света. В системите от тайни символи Земята винаги е била представяна като подземния свят, в който душата е изгубена, докато не се освободи чрез мъдрост, вяра и разбиране. Например Персефона била отвлечена от Хадес, бог на подземния свят. Персефона е душата на човека, чийто истински дом е на небето.

Следователно религиозните тайнства са били подготовка за идването на Иисус. Той е бил венецът на техните усилия, а посланието Му е съдържало по-пълно разкриване на самите мистерии пред човечеството. В започнатата от християнството надпревара да се утвърди като доминиращата религия на западащата Римска империя, мистериите били лишени от полагаемото им се място, тъй като

признаването на тяхната истинност би оправдало по-нататъшното им съществуване.

„Ранните християни използвали всички възможни средства да скрият езическия произход на своите символи, доктрини и ритуали — казва Манли Хол^[1]. — Те или унищожавали свещените книги на народите, сред които се заселвали, или ги правели недостъпни за изучаващите сравнителна философия, явно водени от убеждението, че по този начин ще успеят да унищожат всякакво свидетелство за предхристиянския произход на своето учение“.

Интересно е да се обърне внимание на факта, че Едгар Кейси е бил възпитан в строгата библейска традиция на 19-и век и е преживял най-големия умствен и емоционален шок в живота си, когато е открил, че в своите психични тълкувания излага истината на мистериите и провъзгласява Иисус за техен венец.

До този момент той никога не е бил чувал за религиозните мистерии — и въпреки това тълкуванията му съответстват на всички знания, дошли от тях и приети за автентични. Много от онова, което е казал, не фигурира в запазените архиви. Дали е нов материал, или е било известно на посветените в мистериите, може да бъде проверено единствено от самите тълкувания. Според тях всички посветени още от появата на човечеството са знаели цялата истина.

За да се направи пълно описание на системата на тълкуванията, като се направят сравнения и паралели с мистериите, ще е нужно написването на отделна книга. На читателите на тази предлагаме следващото по-долу изложение, съдържащо всички основни моменти и някои от детайлите.

* * *

Човекът очаква нещата да имат начало и край — и така, в началото имаше море от дух, което изпълваше цялото пространство. Бе статично, доволно, осъзнаващо себе си, един великан, почиващ върху гърдата на своята мисъл, в съзерцание на онова, което е.

После То се раздвижи. Отдръпна се в себе си, докато цялото пространство стана празно, а онова, което Го бе запълвало, блестеше

от центъра му — неспокоен, кипящ ум. Това бе индивидуалността на духа; това самият Той откри, че е, когато се събуди; това бе Бог.

Бог пожела да изрази Себе си, пожела да общува. Ето защо Той проектира от Себе си космоса и душите. Космосът бе построен с помощта на инструментите, които човек нарича музика, аритметика и геометрия — хармония, система и равновесие. Изграждащите компоненти бяха от този материал, който човекът нарича есенцията на живота. Това бе Сила, пратена от Бога, първичен лъч, както си го представя човекът, който, като променя дължината на вълната си и скоростта на своите трептения, се превръща в модел за различни форми, едновременно субстанция и движение. Това създаде закона за многообразието, който изрази безброй разновидности на модела. Бог свиреше на този закон за многообразието както човек свири на пиано, като създаваше мелодии и ги подреждаше в симфония.

Всяка разновидност носеше в себе си по рождение плана на своята еволюция, който следваше да се осъществи чрез движение, растеж или, както го нарича човекът, промяна. Това съответства на звука, на нота, изсвирена на пианото. Звуците на няколко ноти се обединяват, образувайки акорд; акордите на свой ред образуват фрази; фразите стават мелодии, а мелодиите се смесват и се движат напред-назад, една през друга, между и заедно с друга, изграждайки симфония. Музиката свършва така, както е започнала, като оставя празнота, но между началото и финала е имало възхитителна красота, велико изживяване.

(Термините „светлина“, „топлина“ и „електричество“ — що се отнася до космоса, са неуместни в този тип изложение, тъй като са резултати, които се възприемат от сетивата, в рамките на земната атмосфера. Човешките сетива не функционират извън атмосферата на Земята — за оцеляващата индивидуалност Слънцето би могло да изглежда като идея, въздействие или ангел.)

Всичко се движеше, променяше се и приемаше своята разновидност на модела, различавайки се по своята форма и субстанция. Активността бе задвижена и поддържана чрез закона за привличане и отблъскване — положителното и отрицателното, които взаимно се привличат и отблъскват и така поддържат формата и действието на всички неща.

Всичко това бе част от Бога, израз на Неговата мисъл. Умът бе силата, която действаше в Творението и поддържаше съществуването му — умът осъществяваше всичко, което Бог си представяше; всичко, което прие форма, бе аспект, състояние на ума.

Душите бяха създадени за общение с Бога. Използваният модел бе този на Самия Бог — дух, ум, индивидуалност; причина, действие, следствие. Първо бе духът; после действието, чрез което духът се оттегли в себе си; последва резултатът — индивидуалността на Бога.

В изграждането на душата участваше духът, който носеше познанието за идентичност с Бога; участваше активният принцип на ума; и способността да се изживява активността на ума отделно от Бога.

Така се появи нов индивид, произхождащ и зависим от Бога, но осъзнаващ съществуването си отделно от Него. На този индивид по необходимост бе дадена способността да избира и направлява своите собствени действия; без свободна воля той би останал част от индивидуалността на Бога. Умът, който е сила, произлизаща от Бога, естествено, бе изпълнен с Неговите мисли, освен ако не бъдеше направляван към друго. Способността на индивида да прави това — да дава други насоки на силата на ума, е онова, което човекът нарича свободна воля. Записът на тази свободна воля е душата. Душата започна с първата проява на силата на свободната воля чрез ума. Първата мисъл, която породи от себе си, първото отклонение на умствената сила от нейния естествен път — това бе раждането на душата.

Ядрото на душата бе в равновесие — положителното и отрицателното имаха еднаква сила и пораждаха хармонично действие. Положителното даваше начало, насищаше, действаше настъпателно; отрицателното приемаше, подхранваше, изхвърляше. Стъпките на това действие бяха етапите на мисълта — възприятие, размишление, мнение.

Така в душата се съчетаваха две състояния на съзнание — едното на духа, носещо знанието за идентичност с Бога; другото — на новия индивид, придобиващо познание за всичко, което той изживява.

Планът за душата бе да премине цикъл на преживявания, неограничени по своя обхват и продължителност, в който новият индивид да познае творението във всичките му аспекти, по усмотрение

на волята си. Цикълът щеше да е завършен, когато желанието на волята повече не се различаваше от Божията мисъл. Тогава съзнанието на индивида щеше да се слее с духовното му съзнание за идентичност с Бога и душата щеше да се върне при източника си, за да стане едно с Бога — според оригиналния замисъл.

В това състояние душата щеше да запази съзнание за отделна индивидуалност и да знае, че вече по собствена свободна воля действа в единение с Божията воля, и не отклонява умствената сила, тъй като е в съгласие с действието, към което тази сила е насочена. Докато не бъдеше достигнато това състояние, душата нямаше да е едно с Бога в истинския смисъл на думата.

(Идеята, че завръщането при Бога означава загуба на индивидуалността, е парадоксална, тъй като Бог знае всичко, което се случва, следователно долавя съзнанието на всеки индивид. Ето защо завръщането на душата е завръщане на образа при онова, което го е създало, а съзнанието на индивида, документирано в ума, не би могло да се унищожи, без да бъде унищожена част от Самия Бог. Когато се върне при Бога, душата осъзнава себе си не само като част от Бог, но и като част от всяка друга душа, част от всичко.)

Това, което се губи, е егото — желанието да се прави нещо, различно от Божията воля. Когато душата се върне при Бога, егото е доброволно изоставено; това е символиката на разпятието.)

Планът за душата включваше изживяване на целия процес на сътворение, но това не означаваше обезателно да се идентифицира с всички форми и видове субстанция и да участва в тях. Нито означаваше, че душите могат да се месят в сътворението. Замисълът не бе те да градят свои собствени светове, изопачавайки законите, за да пресъздават образи на сънищата си.

Но тези неща бяха възможни. Душата бе най-великото нещо, което бе сътворено; тя имаше свободна воля. След като свободната воля бе дадена, Бог не направи нищо, за да я обуздае; по какъвто и начин да действаше, тя трябваше да действа в Него; по какъвто и път да вървеше, тя трябваше да се върне при Него.

(Фактът, че човешкото тяло е само песъчинка на една малка планета, поражда илюзията, че самият човек е незначително творение. Мерило за душата са безграничната активност на ума и размахът на въображението.)

Отначало имаше съвсем малка разлика между съзнанието на новия индивид и неговото съзнание за идентичност с Бога. Свободната воля просто наблюдаваше умствения поток подобно на начина, по който човек гледа как въображението му се впуска в мечтите, удивен от неговата сила и подвижност. После тя започна да се упражнява, като имитираше и следваше активността на ума. Постепенно свободната воля доби опит, превръщайки се в сила, която по-скоро допълва, отколкото подражава. Тя спомагаше за разширяването, изменението и направляването на сътворението. Също като Иисус тя порасна „в мъдрост и красота“.

Някои души бяха изумени от собствената си сила и започнаха да експериментират с нея. Те се сливаха със звездния прах и ветровете на сферите, като ги чувстваха и ставаха част от тях. Едно последствие от това бе нарушеният баланс на позитивно-негативната сила, като се наблягаше или на единия, или на другия аспект. За да почувстват нещата, им бе нужна негативната сила; за да се проявят чрез нещата и за да ги насочват и управляват, се искаше позитивна сила. Друго последствие бе постепенното отслабване на връзката между двата вида съзнание — това на духа и това на индивида. Индивидът започна да се интересува повече от собствените си творения, отколкото от Божиите. Това бе духовното падение, или бунтът на ангелите.

За да влезе в един фрагмент от творението и да стане част от него, душата трябваше да добие нов, трети аспект на съзнанието — така можеше да изживее този фрагмент и да го трансформира в основната субстанция на ума посредством мисълта. Този аспект на своето съзнание човекът нарича „съзнателен ум“. Това е механизмът, чрез който той изживява Земята — физическото тяло, петте сетива, жлезистата и нервната система. С други думи, този механизъм бе различен в други системи от космоса. Единствено диапазонът и разнообразието на човешката мисъл може да даде представа за броя на тези други светове и системи и на аспектите на божествения ум, който те въплъщават.

Когато една душа възприемеше съзнанието на фрагмент от творението, тя временно се отделяше от съзнанието за своята индивидуалност и се отдалечаваше още повече от съзнанието за своя дух. Така, вместо да помогне за насочването на потока на сътворението и да допринесе за него, тя се оказваше носена от самия поток. Колкото

повече душата се отдалечаваше от брега, толкова по-трудно ставаше да се върне на него.

Така всяка от системите от звезди и планети представляваше изкушение за душите. Всяка имаше свой план и се движеше към него посредством активността на постоянен умствен поток. Когато една душа скачаше в този поток (като се потапяше в системата, през която течеше потокът), тя трябваше да се бори със силата на течението — и свободната ѝ воля бе възпрепятствана. При тези обстоятелства бе много по-лесно да се носи с течението.

(Всяка система представляваше и възможност за развитие, напредък и израстване към идеала за пълно единение с Бога и към позицията на сътворец в необятната система на универсалния ум.)

Слънчевата система също привличаше души и тъй като всяка система, със своите планети като интегрални части, е самостоятелна проява, Земята попадна на пътя на някои души.

(Планетите от Слънчевата система отговарят на измеренията на съзнанието в системата — на съзнанието ѝ като цяло. Съзнанието на тази система има осем измерения. Земята е третото.)

Земята бе проява на Божествения ум със свои собствени закони, план и еволюция. Душите, които искаха да почувстват красотата на моретата, ветровете, горите, цветята, се смесиха с тях и се изразиха чрез тях. Също така се смесиха с животните и, подражавайки им, създадоха мисъл — форми — играеха си на творци; имитираха Бога. Но тази игра, това подражание бе намеса във вече задвиженото и така умственият поток, осъществяващ плана за Земята, постепенно пое в течението си души. Те трябваше да го следват в телата, които сами бяха създали.

Тези тела бяха странни — смесица от животни, пъстра комбинация от идеи за това, кое ще е приятно да се изживее в тях. Легендите за циклопи, кентаври и др., запазили се през вековете, са спомен за това начало на земния престой на душите.

Сексът вече съществуваше в животинското царство, но в своите мисъл — форми душите бяха андрогини. За да изживеят секса, те създадоха мисъл — форми за спътници, като запазиха позитивната сила в себе си, а негативната изолираха в отделна структура — въплъщението, което човекът нарича Лилит, първата жена.

Това оплитане на душите в материята, както я нарича човекът, съществуваше като вероятност от самото начало, но Бог не знаеше кога ще се случи, докато душите по свой собствен избор не го предизвикаха да се случи.

(От душите, които Бог създаде — а Той създаде всички души в началото, оттогава не е създадена нито една нова, сравнително малко са дошли в Слънчевата система; много други са преживели или преживяват подобно оплитане в други системи.)

Изготвен бе път за спасение на душите, попаднали в материята. Избрана бе форма, която да служи за техен носител на Земята, и бе създаден начинът, по който душите да идват на Земята и да я изживяват като част от своя цикъл. От вече съществуващите на Земята форми една от антропоидните маймуни се доближаваше най-много до необходимия модел. Душите се спуснаха към тези маймуни — като се носеха над и около тях, без да влизат в тях, и ги подтикнаха да се насочат към нова цел, различна от простите цели, които бяха преследвали дотогава. Маймуните слязоха от дърветата, започнаха да палят огън, да изработват сечива, да живеят в общности и да комуникират помежду си. Не мина много време, дори според човешките стандарти за време, и те изгубиха животинския си облик и окосмяване, придобивайки по-облагородени поведение и навици.

Всичко това бе извършено от душите. Като въздействаха на жлезите, те превърнаха тялото на маймуната във въплъщение — в третото измерение на Слънчевата система, на душата, която се рееше над него. Тогава душата влезе в тялото и ето че Земята си имаше нов обитател — човека.

Той се появи като съзнание в животно; съзнание, почувствано на пет места едновременно под формата на петте раси. Бялата раса се появи в Кавказ, Карпатите и Персия. Жълтата раса се появи в днешната пустиня Гоби. Черната раса се появи в Судан и горната западна част на Африка. Червената раса се появи в Атлантида, а кафявата — в Андите.

(Тогава Тихоокеанското крайбрежие на Южна Америка бе западният бряг на Лемурия. Атлантическата брегова линия на Съединените щати съставляваше низините на Атлантида. Персия и Кавказ бяха богати земи — Райската градина. Полюсите на Земята, такива, каквито ги знаем днес, бяха тропически и субтропически. Нил

се вливаше в Атлантическия океан. Басейнът на Мисисипи бе част от океана.)

Въпросът бе да се превъзмогнат привлекателните въздействия на Земята дотолкова, че душата да бъде еднакво свободна в тялото и извън него. Едва когато тялото престанеше да бъде пречка пред свободното изразяване на душата, нейният земен цикъл щеше да приключи.

(В един по-малък мащаб това бе драмата на свободната воля и сътворението. В още по-малък мащаб всеки атом от физическото тяло, сам по себе си един свят, е драма на свободната воля и сътворението. Душата вдъхва живот във всеки атом и всеки атом е материален израз на модела на душата.)

В тези нови, чисти раси имаше мъже и жени и всички те имаха завършени души. Ева замени Лилит и се превърна в допълнение на Адам — идеалният спътник за тройния живот на Земята: физически, умствен и духовен. В Ева положителният полюс бе потиснат, а отрицателният — изразен; в Адам отрицателният полюс бе потиснат, а положителният — изразен.

Душата сама избираше кое да стане — мъж или жена, стига вече да не бе в оплетено и небалансирано състояние. Рано или късно, положителната и отрицателната сила трябваше да бъдат доведени до равновесие, така че като цяло нямаше преимущество на едното над другото. За балансираните души това бе средство, което да използват до края на земния цикъл, и биваше избран онзи пол, който бе подходящ за справяне с проблемите по най-добрия начин. Това бе съзнателно възприемане на отношение, а не изпадане в заблуда; веднъж щом един от двата пола биваше избран, в повечето случаи използването му се запазваше през целия цикъл от земни животи, въпреки че можеше да се смени, ако това бе сметено за благоприятно. Половото осъзнаване се запазваше между отделните животи, но можеше да бъде изразено само на Земята.

С появата на съзнанието човекът разбра, че сексът означава много повече за него, отколкото за животните. Той бе вратата, през която на Земята идваха нови души — врата, която на всяко друго място в системата бе ненужна. Това бе единственото средство, с което разполагаха душите, да се избавят от затруднението си — като се преродят чрез телата на души, избрали да дойдат на Земята. Тези тела

не бяха животински и не бяха впримчени в мисъл — форми. Те представляваха идеалният носител за душата на Земята.

По тази причина секът бе съзидателна сила, която можеше да се използва за добро или зло. При правилното му използване расата щеше да се запази чиста, Земята щеше да е рай за душите в съвършени тела, хванатите в капан души имаха възможност да се освободят от цикъла на прераждане в чудовищни полуживотински форми и да получат съвършени тела.

(Това е историята за Адам и Ева, Змията и Ябълката. Змията — мъдростта, предложи плода от Дървото на познанието за добро и зло. Ева, отрицателната, приемащата сила, взе ябълката и я отгледа. Когато Адам, активната сила, я опита, спокойният животински живот на човека приключи.)

Планът за земния цикъл на душите включваше поредица от инкарнации с периоди между тях, в които душите да обитават други измерения на съзнание в системата — другите планети, докато всяка мисъл и всяко действие на физическото тяло с неговите пет сетива и съзнателен ум не постигнеха съответствие с първоначално замисления план за душата. Когато тялото вече не бе пречка за свободното изразяване на душата — когато съзнателният ум се слееше с подсъзнателния и атомната структура на тялото можеше да бъде контролирана така, че душата да е толкова свободна в него, колкото и извън него — земният цикъл завършваше и душата продължаваше към нови приключения. Това овладяване на физическото тяло не можеше да бъде постигнато преди постигане на съвършенство в другите измерения на съзнанието в тази планетна система, тъй като те, заедно със Земята, бяха цялостен израз на Слънцето и негови сателити. Състоянието на съзнание, което душата приемаше, ставаше центърът на активност. Другите състояния на съзнание се оттегляха до положение на подбуди и нагласи.

Човешката раса получи помощ от една душа, която бе завършила своето развитие в сътворението и се бе върнала при Бога като Негов спътник и сътворец. Това е душата, позната на човека като Христос.

Христовата душа се вълнуваше от затрудненото положение на своите събратя души, впримчени на Земята, и след като наглеждаше прилива в чистите раси, сама приемаше форма от време на време, за да води хората.

Въпреки че отначало душите обитаваха телата в съвсем малка степен и помнеха своята идентичност, с всеки следващ живот те все повече се заземяваха и губеха менталността, съзнанието за умствената сила. Своята истинска същност те помнеха само в сънищата, в легенди и притчи, които се предаваха от поколение на поколение. Появи се религията — ритуал на копнеж по изгубената памет. Родиха се изкуствата — музиката, смятането и геометрията. Те бяха донесени на Земята от новодошлите души; постепенно техният небесен източник бе забравен и те трябваше да бъдат записвани, научавани и преподавани на всяко ново поколение.

Накрая човекът се оказа в положение, в което съзнателният му ум бе съвсем отделен от неговата индивидуалност. (Сега той нарича тази индивидуалност подсъзнателен ум; съзнателният ум е този, който възприема живота на Земята.) Подсъзнателният ум въздействаше върху съзнателния — всъщност му придаваше ръст, широта и качество. Той беше нещо като тялото под дрехите и оставаше оголен само по време на сън.

Използвайки съзнателния си ум, човекът разсъждаваше (защото, оставен да действа свободно, умът винаги ще разработва Божиите планове). Той изгради теории за онова, което чувстваше — но вече не познаваше, като вярно. Така се родиха философията и теологията. Той започна да се оглежда и откри на Земята тайни, които носеше в себе си, но вече не бе в състояние да достигне със съзнанието си. Резултатът бе науката.

Планът на човека се задейства. Той вървеше надолу — от Божественото знание през мистичните сънища, религиите, откровенията, философията и теологията, докато не стигна дъното, вярвайки само в онова, което можеше да види, да пипне и да докаже чрез съзнателния си ум. Тогава той започна да си проправя път нагоре, като използваше само средствата, които му бяха останали — страданието, търпението, вярата и силата на ума.

Атлантида и Лемурия потънаха; цивилизации възхождаха и падаха. На едно място човек бе малко по-добре, а на друго — малко по-зле. Той слезе до дълбините на земното съзнание, а после бавно се заизкачва обратно. Измерено в земно време, откакто първата душа видя теменужка сред дърветата и поиска да я откъсне, до момента, в

който последната душа ще напусне тялото си завинаги, пътуването е дълго.

Христовата душа помагаше на човека. Тя се въплъти в Енох и в Мелхиседек, за да учи и да води. (Тъй като трябваше да бъде активна, тялото трябваше да бъде мъжко.) Енох и Мелхиседек не бяха родени и не са умирали. След тези въплъщения Христовата душа осъзна, че е необходимо да установи модел за човека, да му покаже как да се върне към себе си. Тя пое тази задача и се роди от жена, като доброволно зачена нова индивидуалност, нов запис на душата — въпреки че зад тази нова индивидуалност сияеше чистата Христова душа. Върху нея обаче падна покривало и Божият син започна земния си живот. Родил се като Йосиф (син на Яков), после като Иисус Навин, после като Йешуа (Иисус Йоседековия син) — книжника, преработил текста на Библията, и накрая като Иисус. Той, Иисус, възтържествувал над смъртта и тялото, стана Пътят, като прекрачи себичността на волята, прие разпятието и се върна при Бога. Той е моделът, който трябва да следваме.

(Понастоящем човекът е в състояние на огромна духовна тъмнина — тъмнината, предшестваща зората. В своя скептицизъм той е стигнал дотам, че се принуждава да прави заключения, чиято погрешност усеща интуитивно. В същото време в своето изследване на природните явления е стигнал до момент, в който опровергава всичко, което в началото е доказал като вярно. Свободната воля открива, че всички пътища накрая водят до една и съща цел. Науката, теологията и философията, макар да нямат желание да обединят силите си, приближават момент на сливане. Скептицизмът е изправен пред саморазрушение.)

Във всеки един миг човекът е общият сбор от онова, което е бил и е направил, с което се е борил и което е защитавал, което е мразил и обичал. В триизмерното съзнание на Земята всеки атом на физическото му тяло е отражение на неговата душа — кристализация на индивидуалността му. Неговата емоционална и нервна структура, умствените способности, наклонностите, всичко, което харесва и не харесва, страховете, безразсъдните постъпки, амбициите, характерът са сборът от онова, което е сторил със свободната си воля, откакто тя му е била дадена. Затова всяка личност — земното покривало върху индивидуалността, е различна от всяка друга личност.

Така е било от самото начало. Първата независима мисъл на една душа бе малко по-различна от първата независима мисъл на всяка друга душа.

Така хората се различават в нещата, които харесват и не харесват, в своите желания и мечти. По същия начин законът на кармата — причина и следствие, ги прави различни в техните радости и скърби, в препятствията, в силните и слабите им страни, в добродетелите и пороците, в оценяването на красотата и разбирането за истината. Дълговете, направени в земния живот, трябва да бъдат изплатени в земния живот — природният закон, а не човекът или Бог, изисква око за око, зъб за зъб.

Същият закон важи за групи от хора, когато действат заедно. Съществува карма на семействата, племената, расите, народите. Когато душите, предизвикали и водили война, се върнат в един народ, той ще бъде жертва в една война. Само когато поражението бъде изтърпяно от нацията със смирение и разбиране, само когато победата бъде споделена от народа със справедливост и милосърдие, кармата на битката ще се вдигне от тях.

Животът на всеки човек е до известна степен оформен от кармата — неговата собствена, тази на хората, които обича и с които общува, на неговия народ и раса и на целия свят. Но тези карми, поотделно или заедно, не са по-силни от свободната воля. Това, как човек се справя с тези подбуди и влияния, как откликва на тях — то е от значение за развитието на душата. Заради кармата някои неща са по-вероятни от други, но докато има свободна воля, всичко е възможно.

Така свободната воля и предопределението съжителстват в човека. Миналите му преживявания го ограничават във вероятностите и го предразполагат към определени посоки, но свободната воля винаги може да изтегли меча от камъка.

Нито една душа не се въплъщава без цялостен план за предстоящите преживявания. Личността, изразена чрез тялото, е една от многото, които индивидуалността е можела да приеме. Нейната работа е да работи върху една или няколко фази от кармата на индивидуалността. Никога не се предприема задача, която да е непосилна за личността, на която тя е възложена — или която я избира. (Някои души сами избират къде точно да слязат и определят задачите си; други, след като вече са извършили твърде много грешки и са

станали опасно податливи на земните желания, биват върнати на Земята от закона във време и обстоятелства, които най-добре да им помогнат.) Задачата рядко бива идеално изпълнена, а понякога остава сериозно занемарена.

Изборът на инкарнацията обикновено става при зачатие, когато каналът за проявление е отворен от родителите. При сливането на техните модели душата създава нов модел, който отговаря на определени кармични условия. Душа, чиято собствена карма се доближава до тези условия, ще бъде привлечена от предоставената ѝ възможност. Тъй като моделът няма да съответства идеално точно на нейния, тази душа трябва да вземе предвид приемането на по-голяма или по-малка част от кармата на родителите, за да използва канала. Това включва средата, отношението с родителите и външната прилика с тях.

Освен от модела, душата се интересува от други неща при избора си на тяло — ситуациите, които ще се проявят, предишни връзки с родителите, инкарниране по същото време на души, с които тя иска да бъде и с които има да отработва проблеми. В някои случаи родителите са единствената причина за връщането на душата — тогава детето ще им се посвети и ще бъде близо до тях до смъртта им. В други случаи родителите се използват като средство — детето ще напусне родния дом рано и ще продължи само.

Душата може да влезе в тялото шест месеца преди раждането или чак месец след него, въпреки че във втория случай от момента на раждането тя се носи над тялото, докато реши дали да влезе в него, или не. Когато решението е взето и душата заживее в тялото, булото между новата личност и душата пада и документирането на земния живот на детето започва. (Когато детето е мъртвородено, това не означава, че му е било отказано да стане носител за душата — точно обратното: душата не е получила достъп; обитаването на тялото е невъзможно.)

В утробата тялото се създава според модела, получен при смесването на жизнените сили на родителите, всяка със съответния модел. Това е метафизичната символика на 47-ия проблем на Евклид, теоремата на Питагор: квадратът на хипотенузата в правоъгълния триъгълник е равна на сбора от квадратите на двата катета. С влизането на душата в тялото моделът ѝ се задейства в него и дава началото на личността на детето.

Личността е осветената част от индивидуалността, която изживява триизмерното съзнание. Останалата част от индивидуалността е в сянка, придавайки тон на личността; импулсите, разбирането, вкусовете, интересите, призиванието и онова, което най-общо се нарича „чар“ — с една дума, фонът, който интуитивно възприемаме.

Личността е оформена от 3–4 прераждания, онези фрагменти от земния опит, върху които индивидуалността иска да работи. Емоциите и заложбите на човека са отражение на тези прераждания. Сънищата, виденията, съзерцанията — дълбокото, строго пазено самосъзнание на личността, отговарят на модела, преживян на другите измерения на съзнание в Слънчевата система. Интелектът, най-общо казано, идва от звездите — той е умствената сила на душата, обусловена от предишните ѝ преживявания в процеса на сътворението извън Слънчевата система, и замъглен или прояснен от по-скорошните ѝ опитности в Слънчевата система.

Така че личността е само аспект на индивидуалността. Душата, която реши да мине през нов живот на Земята, може да приеме една от няколко личности, всяка от които ще изрази фрагмент от нея. С приближаването на душата към края на слънчевия ѝ цикъл личността става все по-многогранна, изразявайки по-голяма част от индивидуалността. Това е така, защото всяко следващо прераждане има все по-малко неблагоприятна карма, изискваща все по-малко усилие. Накрая личността изразява напълно индивидуалността и цикълът е завършен.

(Когато индивидът се поддава на земното, изоставяйки интелекта заради емоциите и емоциите заради чувствеността, той става все по-едностранчив.)

Предишните прераждания, които въздействат на личността, отразяват моделите си в живота ѝ. Понякога се наблюдава смесване — например родителите на детето пресъздават условията от едно прераждане, докато другарчетата му пресъздават условията на друго. Понякога тези влияния действат на периоди — домът и детството пресъздават условията на едно прераждане, училището и колежът — условията на друго, бракът — на трето, а кариерата — на четвърто. Обикновено хората и проблемите от различните прераждания са взаимно свързани, така че моделът на преживяванията на личността се

развива естествено и проблемите ѝ се предоставят за разрешение, когато тя е готова за тях. Тъй като предишните прераждания се проявяват в някои основни проблеми (и в благословенията, и в препятствията), обикновено кармата на повече от едно прераждане може да бъде отработена в един-единствен живот. Ако животът е успешен, това означава значителен напредък към свободата от физическото тяло.

Когато един живот приключи, личността изчезва. Нейният модел се поглъща от индивидуалността. Данните се запазват, но стават част от индивидуалността, която неизменно е общият сбор от онова, което е била — всичко, което е мислила; всичко, което е преживяла; всичко, което е яла, пила и чувствала през вековете.

(Ето пример за среща на крайностите. И атеистът, и християнинът сякаш са прави. Атеистът казва, че личността не оцелява след смъртта. Християнинът твърди, че след смъртта душата бива съдена и се връща при Създателя си. Ако заместим душа с личност, и двамата казват истина. Личността бива съдена, връща се при създателя си — индивидуалността, и бива погълната, преставайки да съществува като нещо независимо.)

След това основният план за усъвършенстване на индивидуалността в нейната еволюция на Слънчевата система продължава. Възприема се ново състояние, или съзнание, като изпитание или като средство за укрепване характера на бъдещата личност.

Така че върху проблемите на индивидуалностите, на групите, на расите и народите се работи отново и отново, докато посредством свободната воля те бъдат разрешени, и душите продължават към други светове, системи, вселени. Тълкуванията казват:

Знай, че в своето физическо състояние ти си част от плана за спасение, праведност, истина, на Творческите сили, или Бога, на Земята.

Всеки човек е кръвно телце в тялото на тази сила, наречена Бог.

Всеки човек е проявление на Творческите сили, действащи на Земята. Всеки човек има тяло, което търси да

се изрази, и ум, способен да осъзнава какво представлява тялото, какво представляват другите и какви влияния действат върху тялото и върху самия ум.

Всяка душа влиза в материалния свят не по случайност, а чрез милостта на любящ Отец; за да може душата по собствен избор да разреши онези грешки и заблуди, които пречат на общението и съгласуването ѝ с Творческите сили.

Това, дали една душа е развита или недоразвита по време на даден живот, зависи от идеала, който поддържа личността, и стъпките, които предприема в своите умствени и материални връзки, за да го осъществи.

Животът има своята цел и мястото, на което се намира един човек, е място, на което той може да използва настоящите си способности, недостатъци, падения и добродетели, за да изпълни целта, поради която душата е решила да се прояви в триизмерния свят.

В себе си знай, че има неотменни закони и самата вселена се управлява от закони, задействани от самото начало.

Затова както съдиш, така ще те съдят. Както прощаваш, така ще ти бъде простено. Каквото направиш на някого от най-малките си братя, на своя Създател го правиш. Това са законите; това са истините. Те са неизменни. И това, че често може да изглежда така, сякаш Той се бави с възмездията, не променя, нито отменя закона. Грешката, простъпката, неуспехът трябва да бъдат неутрализирани. Небето и земята може да преминат, но Неговата дума няма да премине. Неговата дума е пътят, истината, светлината. Всяка душа трябва да плати до най-малката частица.

Как можеш да изпълниш повелята Му?

Не с могъщи и смели дела, не като превъзнасяш своите знания или сила, а с благостта на плодовете на духа; любов, доброта, милосърдие, търпение. Тях твоят по-голям брат Христос ти показва... така че, като ги прилагаш в общуването си с ближния, ден по ден, тук малко и там

малко, да станеш едно с Него, както Той ти е предопределил да бъдеш! Ще се отвърнеш ли? Защото няма нищо на земята, на небето, в ада, което може да те отдели от любовта на твоя Бог, на твоя брат, освен ти.

Тогава залавяй се за работа и знай, че както си получил в живота нещата, които въздигат личността ти, така трябва да отдаваш с благодет, с търпение. Защото в търпението осъзнаваш душата си; изгубената в Него своя индивидуалност; личността си, която грее, вдъхновена от индивидуалността на твоя Господ и Учител. Ето как твоята съдба се крие в теб и в съдбата на света.

Дръж се здраво за вярата, която да намира израз в твоето съзерцание, в съветите ти, в себераздаването ти. Защото онзи, който служи на ближния си, забравяйки себе си, като се ползва от Неговите дарове и обещания, оставя зад гърба си много от недостатъците, които са го карали да се страхува в своя живот на Земята. Защото не е важно това, което човек смята за познание, нито това, което може да добие в материалната сфера, а как използва онова, което познава като градивни сили и влияния, в своя живот и този на ближния. Защото, както Той е казал: „Каквото направите на другите, на Мен го правите“. Той е пътят, животът, светлината. Той е Създателят. Той дава всички добри и съвършени дарове. Човекът може да сее, да впряга духовните сили в материални проявления, в материята... но възнаграждението, умножението трябва да дойде от и чрез Него, който е дарът на живота. Не е важно къде или дори как е засято семето на Неговата истина — Той ще го възрасте, ако е посято със смирение на духа, с искреност на усилията, с едничката цел Той да бъде възвеличен в и сред ближните ти. Това е пътят, това е начинът, който Той би искал да следваш.

Затова позволи да ставаш все повече и повече проводник, чрез който проявленията Му на земята да се увеличават чрез усилията ти в сърцата и умовете на ближните ти. Защото умът — в човека, за човека, е строителят, вечно. Затова той трябва да бъде насочен,

отдаден, да загуби отделността на целите си, за да се прояви по-голямото пробуждане в съзнанието на ближните ти, че Той е на земята; че думите Му са като светилници за хората в тъмните места, за онези, които са слаби, които се препъват. Защото Той ще даде на усилията ти нужната сила, за да раздвижиш дори заспалите в своята себичност, в самоугаждането си, и ще пробудиш в тях онова, което ще извърши славни неща на земята.

Затова пази вярата, която имаш в Него; защото Той е твоята сила, Той е твоята крепост, твоят По-голям брат. В Него ще откриеш онова, което ще донесе на теб и на другите радост, покой, щастие и онова, което кара човек да не се бои. Защото Той е мир — не както хората разбират мира, не както хората разбират щастieto, а по онзи хармоничен начин, по който животът, проявата на Отеца на земята е едно... точно както Той е един.

Пази вярата.

---

[1] „Тайните учения на всички времена“. — Б.пр. ↑

ИСТОРИИ НА ЗАБОЛЯВАНИЯТА

Шестте истории на заболявания, които следват, илюстрират методологията на психичните тълкувания, извършвани от Едгар Кейси при диагностицирането и предписването на лечения за физически заболявания и нарушения. Те обаче не дават представа за диапазона на тълкуванията — той е обусловен единствено от размерите на самото човешко страдание. Едгар Кейси бе търсен за помощ по едва ли не всички възможни проблеми, откакто в онзи неделен следобед преди почти 43 години бе демонстрирал за първи път ясновидските си способности.

Като цяло може да се каже, че пациентите на Едгар Кейси са негови приятели. Хората неизменно го харесват и веднъж запознаят ли се с него, не го забравят. Новодошлият понякога трудно съумява да отдели надличностната информация на тълкуването от сърдечния, дружелюбен характер на медиума. Когато обяснява себе си, г-н Кейси споменава първо това и продължава да го напомня, докато слушащият не разбере. „Това, което говори, не съм аз; аз нямам никаква съзнателна връзка с него. Но мога да ви заведа при него. Това е моята функция. Останалото зависи от вас. Вашата нагласа ще определи информацията, която ще получите.“

Това участие на пациента в експеримента посредством умствената му нагласа е нещо, което самите тълкувания постоянно подчертават. Човекът, който иска помощ и я търси със смирение и молитвено отношение, както направи пациентът от първия случай по-долу, неизменно получава по-добро тълкуване от циника, който иска да се покаже, или от човека, изгубил надежда и склонен да опита всичко като последно средство.

Впоследствие най-качествените резултати получиха хората, осъзнали духовното измерение на експеримента, в който участваха. Повечето от тях навлязоха във философската страна на процеса и извлякоха както умствена и духовна, така и физическа полза. Най-малко се облагодетелстваха от тълкуванията онези, които гледаха на

това явление като на нещо уродливо или модно и наслуки следваха дадените им инструкции.

Някои хора стигат дотам да превърнат тълкуванията в семеен лекар, като си поръчват преглед за всичко — от мигрена до настинка. Други ги използват при спешни случаи, когато докторите са безпомощни. За трети пък, които са хронично болни, те са поддържащо средство, с помощта на което да останат живи и активни възможно най-дълго. Една жена получаваше редовни прегледи в продължение на 12 години, като през това време болестта ѝ бе държана под контрол и тя се бе радвала на активен физически и умствен живот.

Основната стойност на тълкуването е, разбира се, диагнозата, която то предлага. Ясновидството е прието за факт и диагнозата е неизменно точна. Дори ако разполагат само с нея, повечето хора са в състояние да оздравеят, тъй като лековете за почти всеки проблем са познати. Вторичното значение на едно тълкуване е трайната стойност на предписаното лечение. Неговата цел е да елиминира причината, а не следствието, връщайки на тялото пълното му здраве. Ето защо почти винаги се дават инструкции за хранене, очистване, упражнения и почивка. След като се почувстват по-добре, голяма част от пациентите се връщат към старите си навици да прекаляват с храната или работата и да не се движат достатъчно, като така и не достигат доброто здраве, което тълкуванията посочват като възможно. Такива хора губят и своето време, и времето на г-н Кейси.

За щастие обаче, не е нужно г-н Кейси да се съобразява с тях. Има стотици други случаи, при които след точното прилагане на лечението бяха постигнати предсказаните резултати. За да може читателят да се запознае с всички етапи от процедурата в такива случаи, от архивите бяха избрани 6 типични примера, описани по-долу.

1. ЕПИЛЕПСИЯ

Историята на този случай може най-добре да бъде предадена чрез кореспонденцията. Това е типичен пример за ежедневните молби за помощ.

25 септември 1939 година

До г-н Едгар Кейси

Вирджиния Бийч, щата Вирджиния

Уважаеми г-н Кейси,

Преди известно време прочетох статия в списание „Здравна култура“ за прекрасната работа, която вършите през последните 25 години, диагностицирайки болести с помощта на подсъзнателния ум. Автор на материала беше д-р Томас Гарет от Ню Йорк.

Прочетеното беше за мен като лъч на надежда.

Ето накратко моя случай.

През последните 25 години, откакто бях ръкоположен за свещеник в Католическата църква, се занимавам с новоосновани мисии.

Преди около 15 години, докато бях пред олтара, получих пристъп, който приличаше на епилепсия. Доколкото знам, в рода ми няма епилептици.

Оттогава получавам подобен пристъп веднъж на всеки 3–4 години (във всички случаи, без един, това стана пред олтара).

Разбирате колко мъчителен е животът при тези обстоятелства, когато човек не може да бъде сигурен кога ще дойде следващият пристъп. Чувствам се като в капан. Пристъпът винаги се предшества от треперене на ръцете и тялото, което не мога да контролирам. Следва период на безсъзнание.

Тъй като знам за удивителната дарба, която притежавате, ви моля да диагностицирате и излекувате случая ми.

Ще ме уведомите ли с какво да ви се отплатя? Разполагам с много малко пари, но ще дам каквото мога.

Статията на д-р Гарет ми вдъхна огромна надежда. Ще бъдете ли така добър да отговорите на това писмо при първата удобна възможност? На бързия ви отговор ще бъде дълбоко признателен човек, който е в постоянен страх през последните години.

С уважение...

27 септември 1939 година

Уважаеми (име),

Получих писмото ви от 25-и и искрено се надявам, че с Божията помощ ще мога да ви бъда полезен. Благодаря, че ми писахте. Дано да успея да ви помогна.

Няма да е нужно да ми плащате. Моля ви да попълните изпратената бланка или да посочите информацията, която се иска, на нея, а ако искате да съдействате с нещо, отслужете литургия за мой приятел, млад католик, който в момента се възстановява в дома ми. Подобрието му е бавно, но сигурно, а той е чудесен и способен млад човек.

Изпращам ви някои сведения, отче. Надявам се четенето им да ви достави удоволствие. Ще съм ви признателен за отзивите.

На ден могат да се извършват само по две тълкувания. Вашето е за 6 октомври, 10:30 до 11:30 сутринта източна времева зона. Ако ви е практически възможно, моля ви, през този час бъдете в молитвено съзерцание. Моля да ме уведомите дали ви е удобно да запазим този час.

Благодаря и искрено се надявам да съм ви от полза.
Моля ви да ме споменавате в молитвите си.

С уважение: (подпис) Едгар Кейси

30 септември 1939 година

Уважаеми г-н Кейси,

Вашето очаквано и сърдечно писмо, заедно с приложените тълкувания и анамнези, пристигна тази сутрин.

Бог ви е дарил с удивителна сила, към която се обръщам с искрената надежда, че трайното излекуване ще ми позволи да посветя живота си на това, да дам на човечеството едно по-добро разбиране за Бога. Такава е работата ми вече 25 години като свещеник в новооткрити католически мисии — да се опитвам да вода хората към Бога.

Искам да ви благодаря от сърце, че бяхте така добър да ме направите безплатно задочен член на Асоциацията за проучвания и просвещение. Не се съмнявайте, че ще отслужа литургия за вашия добър приятел. Бъдете сигурен и в това, че ще отслужа литургия за вас и ще се моля Бог да ви даде, чрез тази ваша наистина забележителна способност, силата да ни помогнете да си върнем доброто здраве и едно по-добро разбиране за целта на живота.

На 6 октомври сутринта ще прекарам времето от 10:30 до 11:30 източна времева зона в молитвено съзерцание. Това е часът, който сте определил за тълкуването ми.

Бог да ви благослови. С най-искрени молитви и вяра в голямото ви начинание...

С уважение...

Тълкуването бе проведено сутринта на 6 октомври 1939 година. Следва основната част от него.

„Да, имаме тук тялото на (името).

Както откриваме, общите физически сили са много добри в доста отношения; въпреки това понякога настъпват нарушения, които пречат на нормалните реакции в тялото.

Тези смущения, както ще бъде видно, възникват при условия на оказано напрежение върху физическите сили на тялото — неизбежно свързано с ритуала на осветяването.

Това е физическо състояние, което, както откриваме, може да бъде отстранено или елиминирано; и като се премахнат по този начин причините за смущенията от системата, да се премахне и необходимостта, или причината, за страх от каквото и да е естество във връзка със същото.

В миналото е имало периоди на изчерпване на физическите сили поради нарушено кръвообращение и хранене на системата. В областите около хилусния и слънчевия плексус това е причинило оформянето на рана и втвърдяване.

Това все още не е засегнало черния дроб, нито далака, нито дори функционирането на жлъчните пътища; въпреки че, ако не се премахне, рано или късно може да причини нарушения в тази област.

Но в периодите на активност, в които има въздържание от храна, се активира възвръщащото се нарушение във физическите сили на тялото; което поражда конвулсивна реакция на нервните сили в тази област — причинява реакция, минаваща през симпатиковия и цереброспиналния дял, идваща от долната част на центъра на слънчевия сплит.

Ето защо съществува склонност към изгубване контрола на сетивните сили; защото от реакцията се поражда нарушение при първия шиен прешлен, или през продълговатия мозък — дисбаланс, така да се каже, на рефлексите към сензорните центрове.

Както откриваме, това предизвиква и предразположение в общата отделителна система към липса на правилно или пълно отделяне.

Когато е имало, и има, по-добро или съвършено единодействие в тази насока, няма такова голямо напрежение върху това нарушение в дясната част на горната коремна област — както бе посочено — около

слънчевия сплит и центъра на хилусния дуктус. Тук при преглед бихме открили *студенина*.

За прилагане на лечение, с цел да се премахнат причините бихме правили масивни компреси с рициново масло всяка вечер в продължение на две вечери; поне три пласта дебел фланелен плат, накиснат в рициновото масло и изстискан, толкова горещо, колкото тялото може да понесе, и положен върху долната част на черния дроб, жлъчната тръба и областта на сляпото черво — като покрива, разбира се, и слънчевия сплит. Нека прилагането им продължава по един час, като компресите се поддържат топли с потапяне в рициновото масло 2–3 пъти и изстискване.

След двудневните компреси бихме започнали с остеопатични корекции — най-вече във връзка със сублуксация, обхващаща долната част на 9-ия дорзален прешлен, или 9-и, 10-и и 11-и. Корекцията да бъде координирана с лумбалната ос и горния дорзален дял, и шийния дял.

Не би трябвало да има нужда от повече от 6 корекции.

Два компреса с рициново масло би трябвало да бъдат достатъчни, а ако при извършването на корекциите се окаже, че в студената област не е настъпило отпускане или студенината не е изчезнала, отново приложете компреса.

После се погрижете да има добро отделяне, или отлично и пълно изпразване на храносмилателната система всеки ден.

Когато е необходимо, използвайте зеленчукова смес за разслабително или такава, която има за основа сена.

Извършването на горните инструкции по посочения начин ще премахне причините за смущението и ще предизвика във физическите сили на тялото по-добра и близка до нормалната реакция.

Поддържайте това отношение на последователност в усилията да помагате на другите. То е в хармония с целите, желанията и сърцето на съществуването.

Засега приключихме.“

9 октомври 1939 година

Уважаеми (име),

Надявам се тази информация да ви бъде полезна и предписанията да се окажат толкова благотворни, колкото са били за стотици други през годините. Не знам как да ви благодаря за писмото. Мога да ви уверя, че донесохте радост на младия човек в дома ми, а също и на мен самия. Можем само да се надяваме, че информацията ще помогне на вас така, както е помагала и на нас.

Ще се радвам да ми пишете. Благодаря и се уповавам, че съм ви бил от полза.

С уважение: Едгар Кейси

11 октомври 1939 година

Уважаеми г-н Кейси,

Тълкуването и указанията за лечение, както и личното ви писмо пристигнаха днес. Благодаря на Бога и на вас, чрез когото Той работи, че след всички тези години стигнах с ваша помощ до корена на проблема и вече имам предписаните ми лекове.

Остеопатичните процедури могат да бъдат направени тук, в... Единствено не знам как да подхожда към приложението на рициновите компреси. Това би трябвало да направи някой, който има научни познания за областите, споменати в тълкуването. Да отида при някой местен доктор, който не разбира или не е запознат с вашата наистина удивителна способност, би означавало да получа отказ.

Ако можете да препоръчате някой, който е в състояние да приложи компресите с вещина, без да е нужно да ходя при лекар, проблемът ми ще е разрешен. Нямам търпение да започна лечението.

Отслужих литургия за приятеля ви тази сутрин. Утре сутрин ще отслужи литургия за вас, да ви даде Господ много години, в които да сте полезен на човечеството.

Отново ви благодаря за огромната добрина. Никога няма да ви забравя.

С уважение...

14 октомври 1939 година

Уважаеми (име),

Благодаря ви за писмото от 11-и. Приятелят ми тук е дълбоко признателен за литургията, която сте отслужил за него. Аз също ви благодаря за оказаното към мен внимание.

Колкото до рициновите компреси, те изобщо не бива да ви притесняват. Вие сам можете да ги направите по-вещо от всеки друг. Ето какво трябва да сторите. Първо си набавете голямо парче фланелен плат, като например част от одеяло. Нека е достатъчно голямо, така че, когато го сгънете на три, да покрива областта от долната част на дясното ребро до точката на бедрото от същата страна и до областта на стомаха и да обхваща в полукръг дясната страна до гръбнака. Затоплете маслото достатъчно, за да може да попие хубаво в слоевете на плата. Когато е много топло, то става като каша. После, след като накиснете и изстискате плата, го сложете директно върху тялото. Покрийте го с кърпи и парче мушама, за да не съсипе чаршафите. Нека компресът бъде толкова топъл, колкото можете да понесете. После включете електрическото одеяло и легнете неподвижно толкова време, колкото е посочено. Сигурен съм, че ще се справите.

При всички, на които бе предписано това лечение, то се оказва изключително ефективно и аз не се съмнявам, че същото ще е и при вас. Когато сте готов да махнете

компреса, попейте намастената област с малко топла газирана вода. Тя почиства много добре.

Ако има нещо, което не е ясно, моля ви, не се колебайте да ме попитате.

Ще очаквам с нетърпение да чуя как върви при остеопата.

Ние можем да му дадем много справки за състоянието ви, ако той желае да се информира.

Отново ви благодаря и се надявам, че съм бил от помощ в Неговото име.

С уважение...

18 декември 1939 година

Уважаеми г-н Кейси,

Изключително щастлив съм да ви съобщя, че проведох лечението, предписано от тълкуването ви за моя случай. Днес свърших шестата си остеопатична процедура. Остеопатът смята, че ще са нужни още няколко корекции, за да се възстанови напълно нормалното състояние на тялото.

Коледните ми пожелания към вас са следните. Нека Бог ви даде още много години, за да продължавате с благородното дело. Дълбоко признателен съм ви за добрината. Когато чета писмото ви (тълкуването) — а аз го правя често, съм сигурен, че вече мога да продължа нататък, изпълнен с надеждата, че повече няма да бъда спохождан от пристъпите, които правеха всеки ден несигурен.

Вече бях започнал това писмо, когато получих прекрасното ви коледно пожелание. Бог да ви благослови с трайно здраве и полезност. Весела Коледа на вас и семейството ви и честита Нова година.

С уважение...

20 декември 1939 година

Уважаеми (име),

Благодаря ви за писмото от 18-и. Чувството, че съм имал привилегията да бъда проводник на помощ за вас, е за мен истинска Коледа и мога само смирено да благодаря за тази възможност. Искрено се надявам, че сте наложили достатъчно рицинови компреси, за да разсеете срастванията, които бяха описани като основа на вашия проблем. Ако това е постигнато, корекциите, извършвани от остеопата, наистина ще бъдат по-ефикасни.

Прилагам две произведения на моя приятел. Той е все още при нас и с нетърпение очаква съпругата и детето му да дойдат утре и да останат до Коледа. Това наистина много го радва. Възстановява се бавно, но сигурно и ако такава е Божията воля, това ще продължи, докато си върне нормалното здраве. Той е в състояние да донесе радост с работата си на толкова много хора.

Благодаря ви за молитвите и благословиите. Желая ви всичко добро и истинско.

С уважение: Едгар Кейси

На 25 април 1941 година бе отправена молба да се докладва за развитието на случая. Получи се следното писмо заедно със сведенията.

28 април 1941 година

Уважаеми г-н Кейси,

Току-що получих писмото ви. Искам да заявя, че съм сигурен, че излекуването ми е трайно. Да кажа, че съм

благодарен, би било недостатъчно. Всеки ден се моля Бог да ви даде още много години живот, за да служите на човечеството.

Не писах главно по две причини. Първо, исках времето да докаже, че съм трайно излекуван. Второ, бях зает с военни дела, които често правеха кореспондирането невъзможно.

За вас трябва да е огромно удовлетворение да знаете, че правите толкова много добро за човечеството. Нека ви уверя, че никога няма да забравя добрината, която ми оказахте. Господ да ви благослови.

С уважение...

Доклад по случай №2019

Дата на тълкуването: 6 октомври 1939 година.

Моля, отговорете внимателно на следните въпроси:

1. По ваше мнение анализът на тълкуването съответства ли на състоянието?

Отговор: Да.

2. Опишете симптомите на състоянието.

Отговор: Периодични пристъпи от 9 години. Приличат на епилепсия. Случваха се горе-долу два пъти годишно в гореспоменатия период.

3. Какъв бе анализът на лекаря за това състояние?

Отговор: Пристъпите приличаха по всичко на епилепсия.

4. Бяха ли изпълнени с точност предписанията, дадени в тълкуването?

Отговор: Да.

5. В продължение на колко време?

Отговор: За периода, посочен в тълкуването.

6. Опишете степента на настъпилите подобрения.

Отговор: Пълно излекуване, доколкото мога да преценя, след изминалите почти две години.

7. Направете своя коментар.

Отговор: Искам да изразя дълбоката си благодарност към г-н Кейси.

28 април 1941 година

Подпис: (име)

Обобщение

Излагането на този случай няма за цел да прибавя към доказателствата за верността на физическите тълкувания, тъй като много от информацията, засягаща състоянието, бе дадена в писмото, в което се отправяше молба за такъв сеанс. Да, не могат да бъдат пренебрегнати подробните състояния, описани в тълкуването, за които не се споменава в писмото: 1) лошо отделяне, 2) студенина в областта на пъпния и хилусния център, 3) размествания на 9-и, 10-и и 11-и дорзален прешлен.

Предписаното лечение бе просто и логично и явно отговаряше на специфичните нужди на тялото.

Постигнато бе умствено съзвучие чрез търсенето на помощ от страна на свещеника, предлагането на тази помощ от страна на Едгар Кейси и молитвата, и съзерцанието по време на тълкуването.

2. КОРЕМЕН ТИФ

Това е анамнезата на 18-годишна жена с остро настъпил коремен тиф.

Преди извършването на първото ѝ спешно тълкуване на 21 септември 1935 година, тя бе получавала физически тълкувания още два пъти — веднъж през 1927 година и втори път през февруари 1935-а.

Молбата за въпросното спешно тълкуване бе направена по телефона. Състоянието по времето, когато то бе проведено, бе впоследствие писмено предадено от г-ца Л. К. Цитираме от сведенията ѝ:

Получих втрисане и силна треска. След като взех лекарството, предписано от лекаря за състоянието, диагностицирано от него като малария, то се влоши от интензивно повръщане. Не можех да задържам нищо, дори вода. После се появиха силни болки в гърдите, коремната област и дясната страна. Имах чувството, че в стомаха ми гореше огън, и това изгарящо усещане се простираше към гърдите.

Лекарите сложиха различни диагнози — маларийна треска, малтийска треска, колит, гастрит и коремен тиф. Един от тях заяви, че е апендицит, но след като получихме тълкуванията, знаехме, че инфекцията е причина за острата болка отдясно, в областта на апендикса.

Според отправената по телефона молба младата жена бе в кома и нямаше вероятност да преживее нощта. Сериозността на състоянието ѝ бе потвърдено от тълкуването, което следва:

Първо тълкуване

21 септември 1935 година, сутринта

„Да, имаме тялото; имали сме го и преди.

Състоянията във физическите сили на това тяло са много сериозни и са причинени от температура, породена от инфекциозни сили.

Понастоящем откриваме, че стомахът е засегнат, или дванадесетопръстникът... инфекциите от него към стомаха. По-голямата опасност е в горната част на тънкото черво, или онези връзки, които свързват самите черва чрез лимфата и венозното кръвообращение.

Това са инфекциозни сили и ако не бъдат отслабени, ще настъпят перитонит и съпровождащи го възпаления... и разпад.

Според това, което откриваме в момента, бихме направили лапа от грозде върху коремната област; сурови гроздови зърна, смачкани заедно с люспата, в тънък плат, и положени върху стомаха и корема.

Бихме масажирани деликатно областите, откъдето всички тези части от системата получават своите импулси, със смес от равни части зехтин, руско бяло олио, разтвор от бензои и хамамелис. Разбъркайте ги добре и масажирайте с тях най-вече долната дорзална и шийна област... но постепенно се разпростирайте върху цялата област, ако тялото реагира изобщо.

Откриваме, че препоръчителна диета в настоящия момент би било гореното уиски, от което да се приготви топло питие с яйце, мляко и захар; това, разбира се, в малко количество, давано често, като се приема само по глътка.

Откриваме, че тези ще са най-добрите условия.

Добре би било долните крайници и обратната страна на долната част на корема... тоест откъм гърба (сакрално — лумбалната област), да бъдат масажирани с етилов алкохол — не спирт за разтриване, а етилов алкохол, за укрепване на тялото и в същото време за намаляване на температурата.

Всичко това е достатъчно за момента.

Когато състоянията в тялото реагират, или в случай че реагират, ще е необходимо... разбира се... отначало да се правят много ниски клизми. Те ще поддържат температурата ниска и са най-доброто средство за облекчаване на възпалението в областта на дебелото черво; по-късно може да бъде направена основна клизма. Но в началото не ги

правете интензивни, а ги засилвайте постепенно. Използвайте топъл разтвор със сода в началото, последван от гликотимолин в разтвора... или «Алкалин петролагар» (или с редуване). Приемането им всеки ден или през ден ще подобри състоянието.

Готови сме за въпроси“.

Въпрос: „Какво трябва да се направи по отношение на предписаното от лекарите лечение?“

Отговор: „Предписаното като цяло се състои само от общи грижи и даване на успокоителни... които не облекчават състоянието.

Разтриването с масло, компресите намираме, че са по-доброто средство.

Разбира се, гроздовата лапа не трябва да е топла. Тя трябва да се сменя на около час или веднага щом компресът се затопли от тялото. Сложете нова доза от смачканите зърна и поддържайте компресите в продължение на 2–3 или 4–5 часа. После направете почивка и пак започнете. Просто смачкайте гроздето в парче плат и направете така, че компресът да покрива цялата област на корема и стомаха.

Втриването на маслото трябва да се прави по 2–3 пъти на ден. Не смущавайте тялото, просто го обърнете леко на една страна и втрийте само толкова, колкото тялото поеме. Разклатете добре съставките, защото ще се отделят.

Намираме, че това са най-добрите средства за тези състояния.

Положението е много сериозно и трябва да се вземат мерки срещу перитонита.

Затова трябва да се дават много леки храни и стимулирането да е по-скоро чрез абсорбиране... което, разбира се, е ефектът от разтривките с етиловия спирт и гореното уиски, към което са прибавени само жълтъкът на яйцето и малко мляко.“

Въпрос: „Колко често трябва да се правят разтривките с етилов алкохол?“

Отговор: „Два-три пъти на ден, както бе посочено, заедно с втриването на другото масло. Едното е за горната част, другото — за долната.

Засега приключихме.

Второ тълкуване

21 септември 1935 година, вечерта

«Да, имали сме това тяло и преди.

Както откриваме, състоянието все още е много сериозно. Въпреки че са налице реакции, които очевидно са причина за подпухването или подуването, реакциите не са лоши, ако е възможно да се прокарат през храносмилателната система сега.

Препоръчваме незабавното извършване на клизма със соден разтвор, последвана от клизма с петролагар. Това бихме повторили след поне 5–6 часа, ако се наблюдава отклик.

Направете следната смес за гаденето, която ще помогне на системата:

варно мляко — 1/2 унция

канелена вода — 1/2 унция

10% разтвор калиев йодид — 15 капки

10% разтвор калиев бромид — 30 капки

Разбъркайте хубаво разтвора. Давайте по една чаена лъжичка в две чаени лъжички вода. Нека бъде поето чрез сръбване, вместо чрез опит за поглъщане, на всеки два часа.

Бихме продължили с лапата и разтриването. Те, както откриваме, са най-добрите стимуланти за тялото в този момент.

Готови сме за въпроси.»

Въпрос: «Колко вода трябва да бъде използвана за клизмата?»

Отговор: «Четвърт литър хладка вода за първата с равна супена лъжица сода бикарбонат. Половин литър хладка вода за втората с една супена лъжица петролагар».

Въпрос: «Трябва ли да бъде продължена гроздовата лапа сега?»

Отговор: «Както бе посочено, да се прилага в продължение на 2–3 часа; почивка един час и после повторете».

Въпрос: «Включването на системи би ли било от полза?»

Отговор: «Не намираме, че е от полза при настоящото състояние».

Въпрос: «Изпълнени ли са предписанията по правилния начин?»

Отговор: «Много добре; по най-добрия начин при тези условия».

Въпрос: «Каква вода да поема тялото?»

Отговор: «Обикновена вода, преварена».

Трето тълкуване

22 септември 1935 година

«Да, имаме тялото; имали сме го и преди.

Състоянието продължава да бъде много сериозно. Необходимо е тези състояния да се премахнат през храносмилателната система. Както откриваме, това е единствената надежда да се отслаби налягането, както бе посочено... и да се процедира по същия начин, който бе посочен.

Без съмнение, има отслабващи условия, а острите болки, които се появяват, влошават още повече обезпокоителните състояния.

Ние бихме засилили клизмите и бихме наблегнали на облекчаването чрез посочените процедури.

Готови сме за въпроси.»

Въпрос: «Колко често могат да се правят клизмите?»

Отговор: «Както бе посочено, на всеки няколко часа, докато газовете не започнат да бъдат елиминирани по друг начин... и да бъдат предотвратени акумулиращите се в системата сили, които нарастват при абсорбирането».

Въпрос: «Накрайник за дебело черво ли да бъде използван, или обикновен накрайник на спринцовка?»

Отговор: «Мека тръбичка за дебело черво, която не пропуска прекалено голямо количество вода или налягане откъм края... нека налягането бъде повече отстрани, отколкото от края».

Въпрос: «Има ли предупреждения, свързани с извършването на клизмите?»

Отговор: «Предупрежденията бяха посочени по отношение на това, че не бива да се влива силна струя наведнъж, а по-скоро да се провокират реакции в системата, ако е възможно».

Въпрос: «Трябва ли да се продължат всички останали лечения?»

Отговор: «Както бе посочено, те са единствените удовлетворителни условия, ако системата реагира».

Въпрос: «Някакви други полезни предложения за тялото или съвет за онези, които се грижат за него?»

Отговор: «Бъдете постоянни и търпеливи в тези действия и имайте вяра, че тялото ще реагира».

Въпрос: «Оформил ли се е вече перитонит?»

Отговор: «Възпалението се е увеличило, но все още няма перитонит».

Въпрос: «Реагирало ли е изобщо тялото на леченията?»

Отговор: «Ако не беше, отдавна щеше да е умряло!»

Въпрос: «Някакви съвети за стимулиращи средства?»

Отговор: «Както посочихме, най-силните стимуланти са нещата, които вече се дават; нещата, които изобщо могат да се абсорбират.

Разбира се, масажирането... деликатно... в областта на корема ще е от полза; заедно с това, което би било абсорбирано, за да премахне възпалението».

Въпрос: «Какво трябва да се използва за коремния масаж?»

Отговор: «Зехтин».

За момента приключихме.“

Четвърто тълкуване

23 септември 1935 година

„Да, имаме тялото; имали сме го и преди.

Все още много сериозни състояния, но... както откриваме... има по-големи шансове за възстановителните сили на тялото, тъй като жената е реагирала до известна степен на извършените процедури.

Все още е необходимо да продължи изхвърлянето през храносмилателната система, въпреки че... ако все още го има отклика... това изхвърляне ще има вид на прекалено интензивна дейност или известно време ще изглежда неконтролируемо. Въпреки това ще е добре да се използват клизмите. Този път бихме ги променили съвсем малко: към содения разтвор добавете малко физиологичен разтвор, за да се стимулират лигавиците, без да се стига до силно слабителен ефект. Към четвъртината литър вода добавете чаена лъжичка сода с връх и равна чаена лъжичка сол (трапезна). В

последната вода сменете петролагар с гликотимолин, супена лъжица на 3/4 литър вода. Даването им трябва да става на всеки 4–5 часа, докато не настъпи пълно отпускане в целия храносмилателен канал.

Все така прилагайте лапите от грозде, но по-нарядко; и нека покриват областта от стомашната ямка до долната част на корема, целия чревен тракт и стомах.

Би било добре да се направи веднага лек остеопатичен масаж, като се стимулира най-вече в областта на вторичния кардиачен плексус, така че да настъпи изпразване на стомаха под въздействие на стимулацията. Масажът трябва да се направи много внимателно. Координирайте го с лумбалния (четвърти лумбален) плексус внимателно, така че да се стимулира вторичната дейност на бъбреците и долната част на коремната област. Това препоръчваме да се прави два пъти дневно през следващите 2–3 дни.

След като бъдат направени първите остеопатични манипулации, пригответе разтвор от «Алкаронид»... четвърт чаена лъжичка на половин чаша вода... нека това се отпива на глътки през няколко минути; в продължение на 10–15 минути, докато цялото количество... или това, което е останало... може да бъде задържано от тялото. Това ще промени реакцията от склонност към повръщане и ще се изхвърля по естествен път. Така ще се предотвратят сегантните напъни, ако са налице реакциите от приложените манипулации. Реакцията ще се изрази в лимфна активност.

После може да се извърши малко стимулиране с помощта на смачканото грозде; тоест само сокът от смачкано грозде. Не точно като използваното за лапата, но подобно. Колкото по-студено е, толкова по-добре; съвсем малка част от него ще бъде задържана... след като е бил даден и задържан разтвор от «Алкаронид».

Продължете да прилагате разтривките с олио върху горната част на гръбнака и алкохола (етиловия алкохол) за долната част на гръбнака; те ще бъдат абсорбирани от системата.

Продължете с масажа със зехтин на коремната област в периодите на почивка от гроздовите лапи.

Както откриваме, това са най-добрите средства понастоящем.

Готови сме за въпроси.“

Въпрос: „Колко дълги трябва да са сега периодите на почивка между лапите?“

Отговор: „Между час и половина и два часа; тоест между всеки две лапи“.

Въпрос: „Но общо трябва да продължат няколко часа, както бе посочено отначало?“

Отговор: „Казахме току-що, че трябва да има период на почивка след всяка гроздова лапа! Нека тя остане върху тялото, докато стане гореща или много топла дори от външната страна. Тогава я махнете и изчакайте час и половина до два часа, преди да сложите друга, като през това време правите масажа със зехтин. Нека лапата покрива областта от края на хранопровода, или кардията на стомаха, до долната част... или до областта на сляпото черво, илеоцекалната област, през целия корем, стомах и черва“.

Въпрос: „Пречат ли или помагат капсулите, които докторът вкарва в ректума, както и даваният прах?“

Отговор: „Те не остават там достатъчно дълго, за да предизвикат което и да е от тези две неща! Не ги отхвърляйте, ако са необходими според доктора, но използвайте клизмите според указанията... и ако в даден момент те бъдат изхвърлени чрез клизмите, добре!

Сега манипулациите имат за цел да стимулират активността на нервните сили и кръвоснабдяването към храносмилателната област и онези части, където има възпаление. Да не се прекалява. Трябва да се правят по два пъти дневно през следващите няколко дни. Стимулирайте кардиачния и вторичния кардиачен плексус, като координирате това с лумбалната област.

Разбира се, главата и шията могат да бъдат масажирани с цел общо отпускане на тялото; но посочените манипулации са, за да се изпразни стомахът; не да се правят корекции, а да се стимулира плексусът, така че активността на стомашния поток да бъде надолу и да се предотврати повръщането.

Двайсет-трийсет минути след извършването на манипулационните процедури започнете с разтвора «Алкаронид». Не правете опити да бъде погълнато твърде много от него. Не се безпокойте, че тялото е слабо или че не задържа храната... стига разтривките с олио и другите неща да са направени.

После започнете с гроздовия сок (от смачкани пресни гроздови зърна, а не от сока, който е останал отпреди). Той може да бъде прецеден; не го подправяйте със захар или друго подобно, само натурален пресен сок. Постепенно след известно време той може да бъде смесен с портокалов сок — 50 на 50; но първо използвайте само гроздов сок... от пресните смачкани зърна.

Те ще бъдат асимилирани и от абсорбирането на разтривките с олиото и алкохола (етилов алкохол) ще доведат до правилната реакция.

Направете ги.

Приключихме за момента.“

Не се случва често да попаднем на подобни коментари, указващи близостта на смъртта, като съдържащите се в тези ранни тълкувания.

Сериозността на състоянието бе потвърдено не само от членове на семейството, но и от няколко лекари, повикани за консултация от семейния лекар. Младата жена бе известна личност в една малка общност. Улицата пред дома ѝ бе заградена с въжета между две пресечки. В местна църква бяха отслужвани молитви. Докторите бяха споменали пред хора в града, че няма шанс Л. К. да продължи да живее повече от ден-два.

Следващи тълкувания

Проведени бяха още тълкувания — на 25 и 28 септември и на 4 октомври. Предписанията в тях се покриваха най-общо с вече дадените при предишните сеанси, плюс допълнителна информация за диетата, нужна на укрепващото вече тяло.

Лечение

Това, което отличава препоръчаното в този случай лечение, изглежда, е лапата с грозде. Тя е предписвана изключително успешно при много други състояния на чревно възпаление в комбинация с масажите и клизмите, а по-късно и остеопатичното стимулиране. Изглежда, че тези средства са спасили живота на младата жена. За целта от близък град веднага бе поръчано грозде „Конкорд“.

Обобщение

На 15 юни 1937 година получихме следните сведения от Л. К.:

„Под грижите на шестима лекари не показах никаква реакция и състоянието ми постепенно се влошаваше.

На лечебните процедури, препоръчани в спешното тълкуване, извършено от Едгар Кейси на 21 септември 1935 година, реагирах незабавно.

Сега съм способна да ям всичко, което е включено в диетата ми, и физическото ми състояние е по-добро, отколкото преди болестта. Не съм имала повторно маларийна треска или гастрит.“

Разполагаме с доклад от остеопат с дата 3 октомври 1937 година, който е бил повикан да направи препоръчаните масажи. По негово мнение тълкуването е дало точно описание на състоянието на пациента и резултатите от препоръчаните лечения са били великолепни.

Понастоящем тази млада жена се радва на отлично здраве и не е претърпявала по-нататъшни усложнения от чревно естество.

3. АРТРИТ

Това изследване на случай на артрит предлага няколко интересни особености: 1) пълнотата на анализа на състоянието; 2) включването в тълкуванията на значително количество общи сведения за артрит; 3) детайлността на препоръчаното лечение; 4) пълното възстановяване.

Описание на състоянието

С дата 7 октомври 1932 година г-н Едгар Кейси получи молба за тълкуване от млада жена в Дейтън, Охайо. В писмото не се споменава естеството на заболяването. В друго писмо, пратено преди да бъде направено първото тълкуване, състоянието бе описано по следния начин:

Имам проблеми със ставите. Докторите ми казаха, че е артрит, но не могат да открият някакъв източник на инфекция, някаква причина за болестта и, както изглежда, не могат да ми помогнат. Изпитвам значителна болка във всички стави и се потя изобилно през нощта.

(Подпис, М. Дж. Мак.)

Това е цялата информация, предложена във връзка с природата и степента на смущението.

През 1939 година, три години след пълното си възстановяване от това положение, М. Дж. Мак. разказа лично за болестта си пред г-н Кейси и служители на асоциацията. Изглежда, тя бе страдала изключително много, но най-отчайващото бе пълната безнадеждност на положението. 18-годишното момиче постепенно се превръщаше в инвалид, бавно губейки двигателната сила във всяка става на тялото си.

Първо тълкуване

„Имаме тялото на М. Дж. Мак. Откриваме аномални условия във физическото функциониране на това тяло. Тези условия биха се оказали много интересни и заслужаващи внимание, тъй като са свързани със състояние, което в много части на страната, и до известна степен навсякъде, постепенно се разпространява и справянето с него се оказва изключително трудно; това е така, защото състоянията много често са скрити и не може да се открие източникът или причината за това, което лекарите наричат «причинител на инфекцията.»

Ако патологичните състояния бъдат изучени в подходящата светлина, като за основа на проучванията се вземат някои от нещата, които ще кажем тук, случаят би се оказал много полезен и благотворен за много други подобни състояния. В това тяло причината на инфекцията е скрита, но можем да я намерим в основните сили на метаболизма и катаболизма на системата. Това е липсата на елементи, необходими за регенерирането, недостиг в елементните сили на живия организъм, на функциите, които осигуряват правилно координиране и физически баланс в цялата система.

Първо, при зачеването на това тяло, преди около 19 години — не това, което (според по-старите разбирания) бихме нарекли пренатални условия, а като пренатално обкръжение — от майката са приети тези елементи, които са засегнали тялото. Те са причинили началната предразположеност.

После, поради характера на средата, обкръжаваща тялото, характера на поеманата вода и общите наклонности, свързани с възобновяващите сили в асимилиращата система, в много части на тялото жлезите са имали отслабена дейност в едни отношения и свръхактивност в други при снабдяването с елементите, необходими за правилното разпределение на силите в системата.

Тези са местата на инфекция, които пораждат тенденции в структурните части^[1] на тялото към по-голяма активност в сравнение с други части. Все още не се е стигнало до стадия, при който растежът се превръща в състояние, даващо удължаване на костите, а по-скоро до кристализация в мускулните сили и сухожилията. Липсва веществото, което би трябвало да снабдява ставите на крайниците с онова масло или течност, която прави възможно нормалното функциониране. Ако това се превърне в още едно място на инфекция, бихме наблюдавали

тенденция към зараждане на елефантиазис. Състоянието в момента — обусловено от лимфните съдове, от функционирането на далака и жлезите около бъбреците — надбъбречните и Лайдиговите, понякога свръхактивни, както и задстомашната, която внася в кръвта онези сили, които са като какавида на инфекциозните сили от надбъбречните — всичко това предизвиква по-скоро застой, отколкото нормално оттичане от крайниците. Рано или късно, това ще причини сънна парализа, или «каменна парализа», или ще доведе до състояние, причиняващо усукването и изкривяването на самите кости, поради втвърдяването на мускулните сили при подобни условия.

В такъв случай, отговаряйки на нуждите при такива условия, различните стадии на това конкретно смущение показват липсата или излишъка на елементи в части от функциониращото тяло.

Лечение

На първо място бихме били особено внимателни към храненето. Дръжте настрана всички сили, които снабдяват системата с прекалено много сол, калций, силиций и други подобни. Нека се приемат изобилни количества храни, съдържащи желязо, йод и фосфор, тъй като те ще противодействат на вече натрупаните вещества, като потиснат или унищожат тенденциите на разграничение в дейностите на жлезите. Бихме препоръчали нещо от този род: при едно хранене на ден да се приемат главно цитрусови плодове — захарите на природата, разслабителните на природата в цитрусовите плодове, смокините, сушените сини сливи и дребните безкостилкови плодове от рода на малината и ягодата. Голямо количество от тези сили могат да бъдат намерени в ревена или други подобни; козя брада, цариградско грозде, независимо как са приготвени — пресни или не, стига да са без консерванти; видовете касис и техните производни (тоест продуктите, които се правят от тях, но без консерванти). Стойте далече от ябълките и бананите. Не давайте нищо, което би добавило още силиций в системата. Едно ядене дневно да се състои от гореспоменатите храни.

След това трябва да има ядене, състоящо се почти изцяло от ядки и масла от ядки. Тяхната дейност в системата е да предизвика различен характер на ферментация в сътрудничество със стомашните сили и самия дванадесетопръстник. Видът на млечните вещества, образуващи

се при усвояването, трябва да бъде напълно променен. Хлороводородите, които се образуват в системата, трябва да бъдат променени. Хилусните съдове трябва да бъдат стимулирани да изхвърлят онова, което постепенно ще се натрупа в панкреаса, далака, бъбреците, дванадесетопръстника; да има повече от силите, които ще отслабят тенденцията към натрупване на споменатите състояния в крайниците.

Вечерното ядене може да се състои от добре балансирани листни зеленчуци, богати на вече изложените качества. Можем да ги открием в репите, патладжаните (никакво зеле, нито студено, нито стотвено), някои видове боб — при условие че е добре изсушен и е отгледан в почва, различна от съдържащата желязо, нали е ясно? Тези ще са полезни. За предпочитане е месото (ако изобщо се приема) да бъде от дивеч; или уловена риба, стриди или други морски дарове. Толкова за диетата.

Бихме препоръчали още вътрешно атомидин. Това е йод във форма, която системата е способна да асимилира. Ако в началото се приема в големи количества, това би довело до по-голяма скованост. Затова бихме започнали с малки количества. Два пъти през деня вземете по три капки във вода сутрин и вечер. Всеки ден увеличавайте количеството с една капка, докато стигнете поне до десет капки по два пъти на ден; после спрете за пет дни и отново започнете.

В края на третия период от взимането на атомидин бихме започнали с бани с английска сол (но не преди да е свършил третият период на приемане на йода). Баните да се правят веднъж седмично. Сложете 2–3 кг сол към водата във ваната, като водата е достатъчно да покрие тялото до врата. Това ще рече 2–3 кг сол на 80–90 л вода. Водата трябва да е толкова гореща, колкото тялото може да понесе. Добавяйте още гореща вода, за да запазите температурата. Тялото трябва да остане във ваната поне 25–30 минути.

След излизането от ваната то трябва да бъде изплакнато в чиста вода и много добре изтрито. Старателно втрийте с масажирани движения по цялото тяло (това ще рече цялата гръбначна област, раменете, главата, врата, ребрата, ръцете, долните крайници, пръстите на краката, стъпалата, дланите, пръстите) разтвор от равни части зехтин, тинктура от смирна и руско бяло олио. Първо загрейте зехтина, после добавете същото количество тинктура от смирна, докато

зехтинът е горещ, а докато изстива, добавете, като разбърквате, същото количество руско бяло олио. Не става дума за някое от онези, които са на парафинова основа, а пречистено олио. Разтворът трябва да се втрие старателно толкова, колкото тялото може да абсорбира. Тъй като от това то ще стане доста мазно, продължете с цялостно изтриване или избърсване с гъба, напоена в спирт за разтриване. След подобна терапия тялото, разбира се, трябва да почине.

След като тази процедура се извърши 4–5 седмици, ще дадем по-нататъшни указания. Помнете, че диетата трябва да се спазва. Помнете, че приемането на атомидин трябва да бъде продължено през целия този период, след което ще бъдат дадени по-нататъшни указания.“

Въпрос: „Кое причинява силното нощно потене и какво може да се направи за това?“

Отговор: „Казахме какво може да се направи и изложихме причината; при тези състояния, причинени от функционирането на жлезите, и опитите на системата да ги отхвърли всеки би се изпотил!

Изпълнете препоръките и когато измине определеният период, ще дадем нова информация“.

Коментар

Набързо направеният прочит на предходния документ може да породи объркване поради неясната структура на изреченията и особената употреба на думите. Естествено, нашата гледна точка не може да не се различава до известна степен от тази на младата жена, която получила тази информация. Най-важното за нея със сигурност е било: „Каква надежда ми дава тя?“. Споменаването на жлезите и състоянията им, неправилното асимилиране и т.н. може би са я впечатлили; предупрежденията, свързани със сериозни усложнения, несъмнено са потвърждавали мненията на лекарите; а простотата на предписаните лечения вероятно са я подтикнали да ги изпробва. Ясно е обаче, че вярата в разказаното от онези, които са последвали указанията на сходни тълкувания, и отчаяната нужда са основните фактори, мотивирали младата жена да изпълни всичко.

Зад този поток от медицински термини очевидно се крие обширно разбиране на въпросното състояние. Тук не става дума за изложение на теория, а за определено приложение в конкретен случай на основни закони, свързани с артритата. Анализът включва не само настоящите състояния, но и бъдещи възможности, засягащи развитието на проблема. Обхватът на разбирането изглежда неограничен.

Сведения

Следващите изявления са взети от писма от майката на пациентката, които сега се пазят в архивите на асоциацията. Първото тълкуване бе направено на 21 октомври 1932 година. Отчетите започнаха на първи следващия месец.

1 ноември 1932 година. „Изглежда твърде рано да се каже, че М. Дж. е по-добре, но това като че ли е така. Болката в коленете изчезна; те все още са схванати. Лактите ѝ са по-добре (болката е намалела). Лицето ѝ възвръща цвета си. Досега беше толкова бледа. Имаше сърцебиене веднъж и миналата нощ се изпоти (една нощ от общо 4–5), докато преди това се случваше всяка нощ“.

18 ноември 1932 година. „М. Дж. свърши втората серия капки тази сутрин. Още с първата серия болката, а после и сковаността във всички стави изчезна, освен в левия лакът. При втората серия не можеше да има такава явна промяна, но левият лакът се предаде и на практика е здрав като другия; при натиск се усеща известна болезненост в някои от ставите. Положението с нощните изпотявания е по-добро, но последното (миналата неделя) беше по-обилно. Вече са по-нарядко. Тази седмица (сряда през нощта) получи остра атака в левия палец, като такава остра болка не беше изпитвала никога в която и да е става. В четвъртък болката изчезна, а късно вечерта я заболя пръст на дясната ръка, но по-слабо.“

3 декември 1932 година „М. Дж. приключи третата серия с атомидин. Ще направи първата си баня идния понеделник вечерта... Левият палец упорито я болеше в продължение на 3–4 дни тази седмица, но днес е малко по-добре. Нощните изпотявания намаляват. По време на тази серия от капките се появиха два пъти. Предполагаме, че са от различен тип, тъй като са по-обилни и цялостни (от главата до краката). Положението със сърцебиенето изглежда по-добро, а лицето ѝ доби свеж цвят през последната седмица.“

17 декември 1932 година. „След първата вана не забелязахме промяна, освен силно нощно изпотяване. Втората баня беше този четвъртък вечерта. В сряда я болеше навсякъде и имаше главоболие. Болката в левия палец продължава и в сряда беше по-остра, разпростирайки се нагоре по ръката. В дясното коляно имаше странно усещане — сякаш я побиват тръпки; както когато за пръв път взе това. Днес (събота) другото коляно я болеше съвсем леко. В петък вечерта имаше няколко подутина в пръстите на дясната ръка, които станаха много болезнени. Те се появяват на периоди през последните 7–8 години, но изчезнаха съвсем малко преди да започнем с изпълнението на предписанията ви. По лицето и врата ѝ се появи лош обрив тази седмица, дори преди ваната (както обикновено). Както изглежда, това е придружено всеки път от остри болки, свързани с газове. Според нас пищялите ѝ са по-остри и издадени; плътта ѝ изглежда отпусната.“

17 декември 1932 година. „Напипваме подутина или бучка по десния пищял около 5 см широка и 6,5 см дълга; отстрани на този пищял има малки бучки на това място. Не са болезнени. Тази сутрин тя започва с атомидин, а ваната е във вторник вечерта. Надяваме се на благотворни резултати следващата седмица... Освен приемането на капсули желязо и мед, таблетка бял салицилат и таблетка стрихнин преди лягане, тя се подлагаше на диатермични процедури при остеопат. Казахме му, че сме ви писали. Той попита какво ѝ дават и ние отговорихме «йод». Той направо изпъшка: «Калиев йодид?», но после като че ли с облекчение каза: «О!», когато отговорихме: «Атомидин».“

28 декември 1932 година. „Третата вана на М. Дж. беше миналия вторник (20 декември) и от четвъртък болката е напълно изчезнала. Двата ѝ палеца са малко схванати. Ако си спомняте, първо си отива болката, а после сковаността. М. Дж. изкара празниците много добре. Събра ѝ се много работа, пътувания до града заради мен, тъй като самата аз не бях особено добре. Уморена е, но не повече от един здрав човек. Още нещо във връзка с диетата. Мислехме, че «без никакво зеле» означава и без карфиол, китайска целина и брюкселско зеле, но аз промених мнението си. Според мен се изключват киселото зеле, салатата от зеле и т.н., тоест обикновеното зеле. Ако добавим гореспоменатите в диетата ѝ, ще разнообразим зеленчуците. Тази работа с храненето ми е проблем...“

10 януари 1933 година. „М. Дж. се чувства добре (върши цялата къщна работа, готви и се грижи за мен в момента!“

18 януари 1933 година. „Тази седмица М. Дж. не се чувстваше много добре. Има болки в различни стави. Сега е по-добре, но когато сутрин стане, палецът и коляното я болят известно време, а понякога и следобед или вечер.“

Второ тълкуване

Второто тълкуване, направено на 20 януари 1933 година, показва определено подобрение в цялата система. Предишните лечения трябваше да бъдат продължени. Интересен е следният коментар във връзка с диетата:

„Внимавайте диетата да се поддържа така, че да не работи в противоречие с елементите, които се създават в системата. Морската храна, приемана в количества, поносими за организма, ще съдейства за балансирането на силите в него, тъй като те пораждаат елементарен характер и в най-малките детайли и дават на кръвните и нервните сили на системата да асимилират сила, действаща съвместно с телесните

функции. Също така зелени зеленчуци — маруля, целина, спанак, сарепска горчица и други подобни. Нужни са й храни, които могат да снабдят организма с достатъчно от елементите злато и фосфор. Отчасти те се съдържат в някои морски храни и зеленчуци — като моркови, козя брада и най-вече в тези от подобно естество. Те работят със силите на системата по-добре, отколкото месата, чиито сили стават по-активни с другите принципи в системата, изискващи повече стомашни сили за тяхното смилане или асимилиране.

Въпреки че последните са необходими за виталността на системата, добре е те да се приемат съгласувано. Никакво свинско, много малко говеждо, само ако е от най-крехкото (и соковете); единствено овнешко и дивеч — или бялото месо на домашните птици и други подобни. Те са много, много добри за тялото — стига, разбира се, да не се претовари с тях системата.“

Препоръчано бе приемането на много малки количества зехтин 2–3 пъти дневно в продължение на седмица до 10 дни. Следваше период на почивка със същата продължителност, след което се повтаряше.

Предписан бе и масаж на ходилата, задколенните ямки и гръбнака, под бъбреците, по време на менструацията, който да се прави със смес от:

руско бяло олио — 1 унция
кедрово олио — 1 унция
масло от лаврово дърво — 1/2 унция
хамамелис — 1 унция

„Те ще имат засилващо въздействие и тенденция да привлекат кръвоснабдяването към тези части на системата, така че отделянето ще стане по-редовно, а действието на органите, участващи във функционирането по време на такива периоди, ще се съгласува и балансира с останалата част от системата.“

Предупредено бе да не се взимат болкоуспокояващи. Следните въпроси и отговори помогнаха състоянията да станат още по-ясни на хората, лекуващи тялото:

Въпрос: „Каква е причината и кое е лекарството за люспестите петна по лицето и врата?“.

Отговор: „Нечиста циркулация, както казахме. Когато предизвикваме въпросните условия от време на време, постепенно ще настъпи промяна в циркулацията, която ще облекчи тези състояния. Нужно е приложение не толкова отвън, колкото отвътре. За да се облекчи сърбежът или когато скалпът или епидермисът започнат прекалено да се лющят, може да се приложи терапия с виолетови лъчи върху части от системата. Това би оказало много добро въздействие, но както ще открием, облекчаването им ще бъде по-успешно, ако се лекуват вътрешните причини, така че вътрешната и външната циркулация — капилярна и лимфна, да станат по-нормални.“

Въпрос: „Топчицата в основата, тоест зад лявото ухо, ли е причина за тези болки?“

Отговор: „Причина за тях е неправилната циркулация, неправилното разпределение на елементите от различни жлези в системата — с тенденция да се натрупват, да се събират в части от системата. Затова са терапиите, които ще върнат по-добрата координация в отделителните системи на тялото“.

Въпрос: „Има ли инфекция в мастоидния израстък?“

Отговор: „Ако последваме дадените предписания, ще премахнем тези условия. Почти няма орган в системата, в който да няма някакъв вид инфекция или характер на инфекция! Тъй като естественото състояние на системата е да ангажира всички сили в тялото. Ние ще елиминираме тези условия, ако последват направените предложения“.

Още данни

26 януари 1933 година

„През последните две седмици М. Дж. не е особено добре. Усеща скованост и болка в ставите. През изминалата нощ се изпоти за първи път от дълго време. Последните две бани оставиха жълти петна по ваната и кесията... Жената в библиотеката се обади на М. Дж. и дълго си поговориха; тя каза, че сега е по-енергична.“

1 февруари 1933 година

„М. Дж. отново е по-добре. Чувства се малко схваната.“

11 юни 1934 година

„Толкова се радваме да отговорим на скорошното ви запитване относно здравето на М. Дж. По това време тя беше добре. Има повече сила и се чувства както трябва да се чувства един здрав човек... Бих казала, че през последните два месеца болката беше много малко и като цяло тя беше по-добре.“

Два месеца след последните данни на майката Отделът за проучвания към асоциацията помоли г-ца Мак. да направи изложение на случая си и накратко да предаде получените резултати. Следва текстът на изложението:

Дейтън, Охайо

14 август 1934 година

Уважаеми г-н Хю Лин Кейси,

Пиша ви в отговор на вашата молба.

През юли 1932 година дясното ми коляно беше засегнато от много болезнено охлузване, както ние смятахме, или може би от разтегнато сухожилие.

Бях започнала да се потя в няколко поредни нощи преди това. Отидох на лекар и той ми предписа солени компреси за наранената става. Без никакъв ефект — всъщност започнах да се влошавам все повече и повече.

През август се подложих на диатермични процедури, тъй като разбрахме, че често помагат на случаи, сходни с моя, но след като минаха немалко сеанси, вече имах осем засегнати стави, вместо шест, колкото бяха в началото.

Болката беше силна, на моменти почти непоносима. Не можех да спя, едва ходех и изобщо не можех да правя каквито и да е движения в коленете или глезените.

През септември посетих най-добрите специалисти, които познавахме тук, и след като ми направиха цялостни рентгенови изследвания и прегледи, казаха, че имам артрит. Болестта идва от някакъв източник на инфекция, но в моя случай така и не го откриха.

Според докторите единственото, което можеше да ми помогне, бе да отида да живея в Аризона. Лекарството, което бях вземала, не бе помогнало, а за сърцето ми бе предписан стрихнин.

Бяхме изчерпали всички възможности, затова баща ми реши да обяви къщата за продан и да ме прати в Аризона.

Ето как срещнахме човека, който бе така любезен да ни каже за г-н Кейси.

Писахме му същия ден и няколко дни по-късно той ми направи физическо тълкуване.

Каза ми къде се крие проблемът, какво да направя и да взема и напълно промени диетата ми. С майка ми започнахме да изпълняваме всичко до последната подробност.

На третия ден сутринта се събудих и успях да си стъгна коляното! Щастието ни нямаше граници, просто не бяхме на себе си от щастие.

Оттогава неотклонно се подобрявам и на практика вече съм здрава. Рядко се появява дори зачатък на артрит, но когато това стане, една доза от предписаното лекарство ме изправя на крака.

Никога няма да можем да се отблагодарим на г-н Кейси за това, че ме излекува и ме спаси от ужасна смърт, тъй като според тълкуването постепенно щях да развия сънна или каменна парализа.

Подпис: г-ца М. Дж. Мак.

Обобщение

Нека първо да разгледаме личната страна на този случай.

Младата жена не бе виждала Едгар Кейси, преди да ѝ бъде направено тълкуването. Като много други, тя го потърси като последна възможност. Последва предписанията до последния детайл и получи желаните резултати.

Второ, да погледнем на случая във връзката му с изследователската работа на асоциацията. Резултатите, получени след

изпълнението на тълкуванията, определено показват, че подобна информация може да се окаже полезна за откриването на причините и предписването на помощни средства дори при най-сериозните видове артрит.

И трето, дава се възможност за добиването на информация от общ характер, засягаща такива заболявания. За адекватното провеждане на проучвания от този вид трябва да се осигури участието на медицински учени с широки възгледи. От подобни общи изследвания може много да се спечели и няма какво да се изгуби.

---

[1] Като структурни части на тялото, или структурна система, Едгар Кейси описва скелета. — Б.пр. ↑

4. СКЛЕРОДЕРМИЯ

Когато през януари 1937 година Д. Е. Х. се върна от клиника „Вандербилт“ в Нашвил, щата Тенеси, в дома си в малък град в Кентъки, тя бе отписана като безнадежден случай.

От кръста до коленете краката ѝ бяха като камък. Дясната ръка бе втвърдена до лакътя. Имаше втвърдени стомах и черва, а лицето ѝ бе подуто и твърдо. Острата болка не преставаше. На моменти едва успяваше да диша, а после се появиха тръпките и пристъпите на премаляване.

Получената на 8 януари телеграма дава частично описание на положението:

Направете ми физическо тълкуване. На легло осем седмици. Има ли проблем в гърдите? Какво причинява болката по цялото тяло? Каква е втвърдеността по седалище и горна част на краката? Какво причинява температурата, потенето и накъсаното дишане? Какво е горенето по гръбнака?

Първото тълкуване бе направено на 14 януари и данните за предписаното лечение бяха пратени по телеграфа на семейството. То бе внимателно изпълнено с помощта на медицинска сестра, а по-късно с разбиране се включи и лекар.

Малко след като започна провеждането на лечението, предписано от тълкуването, бе изпробвано инжектирането на някакво средство по съвет на местен лекар. Последва колапс. Лечението, което по време на инжекциите беше отчасти прекъснато, след това беше подновено и внимателно проведено в хода на годината.

Отначало подобрението настъпваше бавно, но постепенно тялото откликна и младата жена най-после бе в състояние да се върне към нормалните си занимания.

Извадки от тълкуванията

Следващите по-долу извадки от дванайсетте тълкувания, проведени по този случай, бяха избрани, за да дадат представа за постепенното подобрене. Те също така показват яснотата на анализите на състоянието:

14 януари 1937 година

„Както откриваме, настъпилите смущения са такива, че началото е доста отдавна.

Откриваме, че те са от трудно уловимо естество. Ако не бъдат предприети действия, чрез които да се подпомогне жизнеността на тялото, така че то да устои на нашествията на туберкула, и да се включат, освен дихателната система дори и структурните части на тялото, от които кръвоснабдяването получава или добива своя дял от елементи, изграждащи червените кръвни клетки, откриваме, че състоянието бързо ще продължи да се разпространява.

Затова откриваме, че от помощ може да е разпръсването... на такива сили, които ще донесат облекчение посредством топлина, и елементите, които биха излъчили тези вибрации не само към силите на циркулацията, но и към мускулите. Такива мерки трябва да включват елементи, които чрез радикалното действие на вибрационните си сили върху самото физическо тяло могат да спомогнат за елиминирането на състоянията. В същото време тези елементи биха осигурили на системата онези сили, които да унищожат или отхвърлят състоянията, като добавят към кръвотока онова, което ще създаде стабилизиране на хемоглобина и флуидността на кръвта.“

Лечение

Бяха препоръчани следните лечения: (а) тялото да се измива с гъба, напоена в разтвор със сода бикарбонат; (б) обилни, горещи компреси с рициново масло върху коремната област, долната лумбална част, кръста, долната част на диафрагмата и по гръбнака; (в) половин чаена лъжичка вентрикулин два пъти дневно; (г) спиране на всички храни, съдържащи скорбяла. Даване често на малки количества сок от

говеждо; (д) когато е необходимо, правене на клизми с температурата на тялото вместо очистителни.

6 февруари 1937 година

„Както бихме открили, ако внимателно изследваме съществуващите състояния... които мнозина не биха разбрали напълно... ще се види, че това са признаците и смущенията, които изложихме — туберкулиново въздействие върху повърхностната циркулация и заедно с това свойствата в системата, които пораждат втвърдяване в тази част на системата, тя затруднява циркулацията и цялостното състояние на тялото.

И това е въпрос на конституция, защото самата природа на консумиращата сила... или консумирането на тъканта при тези разрушения... е същността на тази конституция.

Зато бихме изпълнявали предписанията за външни приложения — масаж, диета — много стриктно... всички тях; тогава състоянията ще се подобрят.

Инжекциите са нарушили сърдечната дейност и координацията между симпатиковата и цереброспиналната нервна система. Пристъпите на отмаляване и слабост идват, понеже тялото не може да асимилира тези състояния. Използвайте или едното, или другото.“

Лечение

Предписано бе следното лечение: използване на уреда мокра клетка с редуване на разтвори на атомидин, златен хлорид и камфоров спирт. Свързване с уреда в продължение на трийсет минути всеки ден, като се редуват определени части от лумбалната, дорзалната и шийната област и в областта на дуктус лактеус.

24 февруари 1937 година. „Както откриваме, въпреки че съществуващите състояния изглеждат донякъде обезпокоителни... ако не се разпространят повече, вследствие на пренапрежение или друго претоварване на тялото, системата се опитва да се нагоди и да

елиминира смущенията в циркулацията, които са причинили задържането на потока към лимфната циркулация.“

Препоръчано бе следното лечение: клизма с гликотимолин през ден. Разреден етилов алкохол да се втрива по крайниците и раменете. Да се започне прилагането на камфоров разтвор с уреда в два поредни дни.

5 март 1937 година. „Състоянията усилено се подобряват благодарение на вибрациите, активирани в системата от подаваните нискочестотни токове и разтривките. Те трябва да бъдат продължени.

Пластините на уреда трябва да бъдат поддържани малко почисти. Не че не са били взети предпазните мерки, но еманациите от тялото толкова лесно... поради малко по-високата температура и отровите, а и поради самия характер на състоянието... са склонни да възпрепятстват постоянния поток на вибрациите.“

Добавени бяха следните лечения: вдишване 2–3 пъти дневно на парите от чисто ябълково бренди в обгорена бъчва. Често отпиване по малко от сока от говеждо. Червено вино с черен хляб следобед.

Бележка: Това тълкуване бе извършено доброволно, докато се търсеше информация за други индивиди.

23 март 1937 година. „Въпреки че състоянията, които откриваме, са далеч от напълно задоволителни, в много отношения е настъпило голямо подобрене... което със сигурност е приятно за тялото, а също и за онези, които толкова се тревожат за състоянието.

Както откриваме в настоящия момент, нарушение възниква най-вече поради липсата на активност, която да предизвика правилно отделяне.

Оттам в чернодробната циркулация се събират отровите, които са изхвърлени, и причиняват температура, утежняваща циркулацията.

Освен това — още е налице втвърдяването на мускулните сили в онези части на лимфната циркулация... в раменете и врата, и отчасти по долните крайници и в коремната област. Сами по себе си тези нарушения, разбира се, причиняват образуването на газове.

Ето защо не бихме променили особено много средствата, които бяха посочени: за стабилизирането на кръвта и пречистването ѝ — разтривките и вибрационните сили, за постигането на по-добра координация — ниските електрически токове.“

Добавени бяха само следните лечения: високи клизми веднъж седмично с разтвори от сода и от сол. Поемане на малки количества зехтин 3–4 пъти дневно. Прекарване на открито колкото може повече.

26 април 1937 година. „Ето какви са състоянията, които откриваме в момента, и... както бе посочено и преди, има голямо подобрене, но и още много да се желае.

В кръвното русло и в повърхностната циркулация на тялото все още откриваме индикации за въздействието на онези разрушителни фактори, които са част от причината за нарушеното състояние, тоест втвърдяването и оттеглянето на правилната циркулация.

Те, разбира се, възникват от вътрешно състояние, от нещата, разстроили тялото. Това се причинява от липсата на способност на жлезистата система да реагира и да отдели достатъчно левкоцити, които да отблъснат или унищожат тази форма или вид бацили, които все още действат. Обаче сме стигнали до причините и способността за укрепване на кръвотворенето постепенно се подобрява.

И тъй като тялото е достатъчно добре, за да бъде по-активно на открито и да поддържа нужния баланс посредством диетата и ефектите от въздействията и силите, които са предписани, ще има все по-голям напредък; и би трябвало да настъпи елиминиране на причините и укрепване на тялото до нормално състояние.

Колкото до времето, което това ще отнеме, нещата естествено зависят до голяма степен от начина, по който системата ще откликне на терапиите, и от обстоятелствата, които биха могли да причинят или породят вредни за тялото изживявания.“

Направени бяха следните предложения: продължете всички лечения. Използвайте минерално масло и регулатор на черния дроб, когато е необходимо. Солен въздух, борова гора и пясък бяха

препоръчани като най-добра среда веднага щом тялото бе в състояние да пътува. (Тази част от лечението не бе изпълнена.)

15 юли 1937 година. „Въпреки че има още много да се желае по отношение на общите физически сили на тялото, откриваме, че като цяло състоянията продължават да се подобряват.

Все още е необходимо да се поддържат нещата, които бяха препоръчани за укрепване на тялото и съпротивлението на системата срещу клетъчните сили, които действат възпрепятстващо в повърхностната циркулация и причиняват голяма част от възпалението и нарушенията в мускулните сили на тялото... въпреки че и те показват известно подобрене.“

Всички предишни предписания трябваше да бъдат продължени. Добавена бе ежедневна разтривка с комбинация от зехтин и тинктура от смирна по коленете, хълбоците, корема и раменете. Препоръчана бе по-стриктна алкална диета.

8 октомври 1937 година. „Както откриваме сега, въпреки че все още има много да се желае, тялото върви към подобрене.

Ето какви са състоянията, които да бъдат взети под внимание в този момент, и приложенията, които са по-добри за тялото понастоящем.

Манипулациите са оказали много добро въздействие. Сега могат да бъдат разредени, но все пак трябва да бъдат продължени; да речем — по три на всеки две седмици в продължение на 6 седмици, или 4–6 седмици. След това ще дадем по-нататъшни указания за тях.

Както откриваме, трябва да се внимава с начина, по който се извършват корекциите и манипулациите. Защото, противно на обичайното, откриваме в горната дорзална област и дори в шийната област тенденции на раздалеченост вместо приближеност на сегментите. Това дава предразположеност към разхлабване; тоест е прекалено лесно тялото... или части от него... да се повлияят от импулсите, породени от онези участъци от тялото, които са по-халтави. Оттам и тези болезнени състояния, или болки, или чувство на напрежение.

В лумбалната и кръстната област откриваме тенденция към стягане. Това причинява предразположеността към пренапълване; тоест в циркулацията към долните части на тялото.

Затова при манипулациите няма да има толкова раздвижване на прешленните сегменти, колкото стимулиране на мускулните сили от двете страни на гръбнака и нервните окончания... или нервните разклонения от тези части към крайниците.“

Всички лечения трябваше да бъдат продължени. Една капка атомидин в половин чаша вода бе предписана по веднъж на ден. Бе даден съвет тялото да не бъде инжектирано против коремен тиф в този момент.

17 януари 1938 година. „Както откриваме, тялото е било преуморявано, без да са взимани предпазните мерки за достатъчното му алкализирание. А изоставянето на голяма част от остеопатичните корекции, които трябваше да попречат на нарушенията в цереброспиналната система, да се отразят, така да се каже, в циркулацията, е навлякло на тялото настинка, явления на застой и отрови в системата.

Ние бихме дали на тялото почивка. Това не означава да се лежи в леглото, да не се работи или играе. Продължавайте да прекарвате достатъчно време на открито и да бъдете активни. Приложете терапиите, които ще разнесат застоя — чрез остеопатични корекции и дълбоки вдишвания на парите от бренди от обгорено буре.“

Разтворите с камфор и златен хлорид трябваше да бъдат спрени, но разтворът от атомидин да бъде прилаган с помощта на уреда. Тялото трябваше да започне да приема масло от черен дроб на рибата камбала в комбинация с витамин Д. Остеопатична терапия по цялата цереброспинална система трябваше да се прави веднъж седмично. Спрей с атомидин се препоръчваше за впръскване в носа и гърлото за предотвратяване на настинка. Дадени бяха общи напътствия за поддържане на свободно отделяне, както и предупреждение да се отстрани прекомерната тревожност и да не се претоварва нервната система.

Обобщение

Сведенията за този случай се съдържат в писма от майката, медицинската сестра, доктора и пациентката. Те обхващат период от една година. Във всички се отбелязва постепенно подобрене. По-долу следват откъси:

26 януари 1937 година (от майката). „Толкова се безпокоим за състоянието на Д. От неделя насам не е много добре. В неделя се събуди с пристъп на отмаляване, по обяд последва втори и още един в понеделник на обяд... Твърдостта на кожата е много малко по-малка в горната част на хълбоците...“

5 март 1937 година (от майката). „Състоянието на Д. не е много добро, откакто ви телеграфирах миналата седмица. Стомахът ѝ е силно разстроен, има остри болки в долната част на корема и много газове. Храната не се смила и цялото тяло я боли, най-вече в областта на дясното рамо и надолу по целия гръб.“

31 март 1937 година (от майката). „Д. се чувства сравнително добре, все още много я боли и кожата ѝ е силно чувствителна. Състоянието на стомаха е донякъде подобрено. Тя прекарва на крака по няколко минути всеки ден, както препоръчахте, но е много слаба.“

8 юни 1937 година (от пациентката). „Все още изпитвам ужасни болки — най-вече, разбира се, по гърба и раменете, но мускулите по цялото тяло са засегнати. Дясното коляно е болезнено в сгъвката. Температурата отново се появи, след като почти три седмици беше спаднала.“

22 юни 1937 година (от пациентката). „Не можете да си представите колко се зарадвах на последното тълкуване, което ми препоръча да спра компресите с маслото. Дотогава ги правех редовно,

но през лятото не са особено приятни. Когато прочетох, че болките ще ме напуснат и ще мога отново да работя и да се върна към преподаването и заниманията в хора, едва не изкрещях... Искам да тръгна на работа през септември, ако мога, и съм решена да се разхождам до припадък, за да укрепна достатъчно. Знам, че болките няма да изчезнат дотогава, тъй като определено много ме тормозят в момента. Когато правим разтривките със зехтин, последвано от уреда, гърбът между раменете и врата гори и сякаш игли се забиват в него...“

12 юли 1937 година. „В събота преди две седмици отидох в клиника «Мейо». Семейството ми настояваше. Знаехме, че положението с втвърдяването беше много по-добро, но болките все още ме тормозят. Понякога толкова се изнервям, че имам чувството, че ще полудея. Не си помисляйте и за секунда, че съм имала намерение да спра лечението. Семейството ми има доверие в тълкуванията също толкова, колкото и аз. Те просто искаха да бъде прегледана заради болката. Не можехме да разберем кое беше втвърденост и кое — мускул. Докторите казаха, че има достатъчно изразено втвърдяване и симптоми, за да определят диагноза. Нарекоха го склеродермия. Казаха, че има течност в тъканите и възпаление на мускулите. Не откриха инфекциозно огнище, което да е причина за болката. Всичко, което ми казаха, бе да се движа много и да спра да се тревожа толкова. Според тях е дошло от възвръщащи се пристъпи на грип... Върнах се право вкъщи и приготвих компресите с олиото.“

19 август 1937 година. „Свирих на орган половин час вчера и бях толкова щастлива...“

6 септември 1937 година. „Мисля, че репетициите с хора в петък вечерта засилиха малко болката в раменете, поне онова теглецо усещане беше малко по-силно... Снощи бях по-добре и не бях толкова нервна. Бях въодушевена от това, че се връщам на работа, но знаех, че първия път ще ми е трудно... Миналата събота отидох до Нашвил.“

Четири години по-късно Д. Х. препоръча тълкувания на двама души с подобно състояние. Следват откъси от техни писма:

30 май 1941 година (от Л. Ф. Б.). „През април 1938 година посетих болницата «Вандербилт», за да видя дали лекарите там ще могат да ми помогнат. Казаха ми, че имам огнищна склеродермия и не могат да направят нищо за мен. Оттогава постепенно се влоших. След разговора ми с г-ца Д. Х. миналата неделя надеждата ми се върна. Може би ще успеете да помогнете и на мен. Кожата ми не е толкова твърда и подута, каквато е била нейната, но по цялото тяло имам бели петна, особено по ръцете и краката.“

24 март 1942 година (от Л. Ф. Б.). „През последните 6 седмици се случиха много неща. Разбира се, не съм оздравяла, но смея да твърдя, че съм много по-добре. Само ако можеше нещо да се направи за коленете ми. Чувствам се наистина добре, когато седя или лежа, но колкото до ходенето — нещата са съвсем други.“

30 май 1941 година (от Д. М. С.). „Чух за вас от някогашна ваша пациентка, г-ца Д. Х. и искам да видя дали можете да направите нещо и за мен. Тя каза, че сте я излекували. Преглеждали са ме много лекари. Казват, че имам склеродермия. Открита беше преди година, миналия септември. Оперираха ме. Изрязаха някои нерви по гърба, но това не помогна. Искам да оздравея, ако е възможно. Моля ви, пишете ми.“

5 февруари 1942 година (от Д. М. С.). „Получих тълкуването от повторния преглед и съм много доволна от него. Чувствам се по-добре, въпреки че ръцете и дланите много ме болят. Надявах се да ми позволите да хапна малко бифтек... Толкова го обичам, но ако не може, добре. Благодаря ви за това, което правите за мен.“

5. ПЪЛНО ИЗТОЩЕНИЕ, ИЛИ ПЪЛНА ПРОСТРАЦИЯ

„Когато бе отправена молба за първото тълкуване, се предполагаше, че г-жа Т. умира. При леглото ѝ бяха повикани много от членовете на семейството. Лекарите обявиха, че се намира в състояние на пълна прострация. Тя страдаше от изключително силни болки в главата, които и най-силните сънотворни не успяваха да облекчат. Имаше пристъпи на остра сърдечна недостатъчност, а пулсът ѝ бе ускорен и слаб. На моменти изпадаше в делириум, а друг път оставаше в безсъзнание часове наред. Нямаше апетит, а храносмилането и усвояването бяха затруднени. По седалището и хълбоците имаше големи бучки, почти сини на цвят, които бяха много болезнени при допир. Крайниците бяха схванати и неподвижни. Беше отслабнала с обезпокоителна скорост през последните няколко седмици преди тълкуването. Разслабителните и очистителните не бяха подействали и коремът бе раздут и болезнен при допир. Не бе в състояние да стои или да ходи повече от две години.“

Това са сведения, дадени от членове на семейството, които описват състоянието по времето, когато бе направено първото тълкуване.

Молбата дойде от сина на пациентката, който по това време живееше във Вирджиния Бийч. Получил бе телеграма, която съобщаваше за критичното състояние на майка му и го съветваше веднага да се прибере. След като се погрижи да получи тълкуването, той го занесе у дома.

Първо тълкуване

Както откриваме, условията, които нарушават добрите физически сили на тялото, са от доста комплексно естество, тъй като има и причини, и следствия, които трябва да се вземат предвид при облекчаването на тялото.

Много от смущенията са от отдавна; така че системата се е нагодила към тях.

При внасянето на облекчение или обновителни сили в системата всички тези състояния трябва да се вземат предвид, тъй като много от тях са достигнали такива размери, че е засегнато не само физическото, но и менталното тяло.

Ето какви са състоянията, които откриваме в това тяло, на Дж. Х. Т., за което говорим:

Откриваме, че кръвоснабдяването е с много намалени жизнени сили и въпреки това способността циркулацията да продължава работата си посредством силна сърдечна дейност често е спасявала тялото от разпадане. Те трябва да бъдат приети в това си състояние и заедно със засилената сърдечна дейност да се възстанови кръвната плазма в циркулаторната система.

Нервната система, както откриваме, е достигнала такова състояние, че понякога е почти изчерпана. Ето защо има периоди, когато напълно отсъства нормална реакция на приложените стимулатори; тоест реакцията, която може да се очаква като резултат от прилагането на активни принципи в системата. Затова малко лекарства имат ефект; само успокоителни и приспивателни — но и те понякога губят ефективността си в системата.

Тогава кои са причините във физическото функциониране? Дали са засегнати функциите на органите, или е имало външни намеси, причинили органични увреждания? Или има условия от общо или конституционално естество, при което органите работят в противоречие един с друг?

Съществуват всички тези условия, и повече; защото, както се вижда, отдавна има нарушение в сетивната система, включващо и слуховите сили. А в миналото е имало такова пълнокръвие в органите в областта на таза, в действията на асимилиращата система, че се е наложило отстраняването на части от самите органи. Така е била засегната ефективността на нервните сили в органите и създаването на обновяващи сили в системата, докато под напрежението и стреса на сраствания и лезии е останала съвсем малко от нормалната активност

на храносмилането; довеждайки до задръстване системата, що се отнася до усвояването в цялото тяло.

Така в системата е настъпило общо изчерпване, тоест всички органи са засегнати; не по начина, характерен за органични смущения, не в способността им да функционират според съответните им цикли на активност в тялото. Оттук и състоянията в момента.

За да посрещнем тези състояния, които откриваме, трябва да добавим определени средства, които ще работят в сътрудничество с действията на тялото и може да доведат до сила, много по-близка до нормалната, така че системата да е способна да реагира и да засили разпределянето на необходимите възобновителни сили.

Един от нужните фактори за това, както откриваме, е създаването на повече кислород, който, освободен в системата, да възстанови действието на циркулацията (кръвоснабдяването) и оросяването на органите, чието функциониране не само е свързано със създаването на плазма, за да се активира физическа реакция в тялото (жизнените сили), но които допринасят и за укрепването на съпротивителните сили на системата.

За това, както откриваме, може да допринесе приемането на малки количества пепел от въглен в системата. Давайте по една осма грама всеки ден, а за да подейства по-добре, трийсет минути след като дозата е приета, ние бихме приложили вибрациите на виолетовия лъч върху онези части на тялото, където ще бъде предизвикано усвояването, за да помогне на въглена във въздействието му за кръвоснабдяването. Това са горната дорзална и шийната област, или кардиачната и вторичната кардиачна област. После да бъде приложен от областта на 9-ия и 10-ия дорзален до областта на 3-тия и 4-тия лумбален прешлен.

Също така откриваме, че за възстановяването на необходимата жизненост ще е особено благотворно да се добавят активните сили на ниски електрически честоти, които да снабдят системата с елементи за създаването на по-добра координация в нервните импулси като добавка към поддържащите сили в действието на самите жлези. Тези вибрации бихме приложили посредством мократа клетка, като използваме анодите, които внасят в системата лечебните свойства — в ниските честоти; да се редуват три вида, всеки ден по един.

Първият ще пренася разтвор от златен хлорид. Конкретно в този случай ние бихме свързали към тялото първо анода без лекарствените вещества в областта на трети и четвърти дорзален дял, или плексус. По-голямата пластина със златния разтвор ще бъде свързана в областта на умбиликалния плексус, но най-вече да покрива лактеалния дуктус, или жлези. Процедурата трябва да продължи половин час.

Следващия ден използвайте друга връзка, но същата батерия. Същият анод — положителен, без лекарствено съдържание, трябва да бъде прикрепен в основата на мозъка, а другият, зареден с камфоров спирт, да бъде свързан с областта на четвъртия лумбален плексус. Това също трябва да продължи половин час.

Третия ден използвайте друг разтвор... първият анод да е прикрепен към центъра, който е в началото на стомаха, тоест кардиалния център на стомаха, а другият — при девети дорзален плексус, разпределителен център за цялата област на слънчевия сплит. Нека процедурата продължи трийсет минути. После започнете пак с първия разтвор.

Бихме препоръчали масаж през ден с комбинация от следните съставки — смесени в този ред:

към 2 унции какаово масло (в разтвор и докато е още топло) добавете:

руско бяло олио — 1 унция

лаврово масло — 1 унция

хамамелис — 1 унция.

Сместа е склонна леко да се втвърдява и трябва енергично да се бърка всеки път преди втриването ѝ в гръбнака. Масажирайте най-вече където се чувства умора и болка от лежането — тоест областите на лумбалния и слънчевия сплит, както и в раменната област — и особено от четвърти и пети шиен прешлен до основата на мозъка.

По отношение на диетата поддържайте вече дадените предписания. Когато е необходимо, продължете с лекарствата, които действат отпусकाщо, или нека тялото е неподвижно, за да си почива. Погрижете се отделянето да се нормализира възможно най-бързо. Трийсет дни след започването на тези терапии ще дадем по-нататъшни инструкции.

Въпрос: „Каква част от настоящото лечение трябва да бъде продължена или спряна?“

Отговор: „Както току-що казахме, в случай на нужда продължете прилагането на средствата, които пораждат спокойствие в тялото; като при наличието на подобрение, разбира се, намалите, доколкото е възможно, бромидите, които въздействат върху умствените функции.

Защото средствата, които предписахме, имат за цел да използват физическите съпротивителни сили, все още действащи в циркулацията, и да предизвикат отклик от всички функциониращи органи, усвояване и разпределяне на усвоеното за засилване възстановителните сили на тялото. Тези средства, подадени с ниски електрически честоти, ще помогнат.

Пепелта трябва да облекчи напрежението върху общата система и да възстанови кръвоснабдяването; а прилагането на виолетовия лъч в продължение на 15–20 минути върху посочените части — 30 минути след поемането на пепелта, има за цел просто да спомогне за ефективното ѝ действие в системата.

Веществата, подавани чрез батерията, действат възобновително на органите и техните жлези в съответните части на тялото, когато се прилагат посредством ниско електричество, за поддържане и укрепване на тялото.

Масажът, предписан за споменатите части на тялото, има за цел просто да го отпусне и да даде възможност за по-добра координация в гръбначномозъчната, симпатиковата и сетивната система. Умът ще е в много по-добро състояние.

Нека самото тяло познае източника, от който идват инструкциите за тези лечения, и целта на всяко от тях.“

Други тълкувания

Второ тълкуване — 15 септември 1933 година: да се продължат същите лечения.

Сведения от приятел на семейството от 12 октомври 1933 година:
„Тя беше доста зле... Но сега значително се е подобрила.

Утре може отново да е по-зле. Семейството иска ново тълкуване.“

Трето тълкуване — 26 ноември 1933 година: необходими са корекции в горната дорзална и шийна област. Препоръчва се намаляване на бромидите. Спиране на употребата на атомидин с апарата.

Четвърто тълкуване — 6 януари 1934 година: невропатични масажи, корекции в лумбалната, кръстната и опашната област. Подновяване на атомидиновия разтвор.

Пето тълкуване — 15 февруари 1934 година: поддържане на свободно отделяне — правене на клизми и приемане на елементи. Използване на гликотимолин във водата за клизмите. Специален ежедневен масаж в областта на лумбалния и сакралния сегмент, седалищния нерв и долните крайници; съставки: зехтин, тинктура от смирна, руско бяло олио, алкохол за разтриване, тинктура от бензое и лаврово масло. Алкална диета. Да се започнат опити за ходене.

Шесто тълкуване — 11 март 1934 година: (Спешно поръчано, след като пациентката е получила сърдечна недостатъчност) Влошаването се дължи на пренапрягане. Тялото да се поддържа в покой. Стимулиране на повърхностната циркулация и даване на малки дози дигиталис под лекарски контрол. Продължаване на другите лечения.

Седмо тълкуване — 17 юли 1934 година: по-специфични указания за корекции в лумбалната и сакралната област.

Сведения

Писмо от пациентката — 4 август 1934 година:

„В най-скоро време ще пиша на г-н Кейси и лично ще му изразя благодарността си. Ако не бяха неговите тълкувания, диагноза и съвети, сега щях да съм или в лудницата, или в гробището.

В момента съм хиляда (не сто) процента по-добре и очаквам с нетърпение и надежда след броени месеци вече да ходя. Както казах, подобрението е много голямо, въпреки че далеч не съм оздравяла. Изглежда, че веднъж на около пет седмици получавам пристъп... Минават седмици, преди последствията да отшумят. Последният, който започна на 10 юни, бе по-кратък и не толкова остър. Това поне е окуражаващо. Д-р... — казва, че докато в тялото ми има отрови, тези пристъпи ще продължат на интервали. Така ли е?

Може би ще е добре да обясня в какво се изразяват пристъпите. През гърдите ми сякаш преминават светкавици, които завършват с пробождаща болка в сърцето. Силна болка се появява и в лявото рамо, и в ръката. Като че ли нищо не може да ги облекчи, освен подкожна инжекция с морфин. Червата и вътрешностите ми са зле. Нервите или мускулите в областта на врата и в други части на тялото са толкова напрегнати, че не мога да се движа, а това, което най-много ме мъчи, са крайниците. Стават толкова сковани, че не мога да си вдигна стъпалото дори на сантиметър. Хълбоците стават раздразнени и възпалени.

След като прочетете всичко това, сигурно ще се зачудите къде тогава е подобрението? Слава богу, това състояние не продължава безкрайно. Повечето от проблемите постепенно затихват до следващия пристъп и въпреки че не съм напълно свободна от болката, се чувствам сравнително приятно. Напоследък прекарвам седнала час и половина всяка сутрин и отново в късния следобед. Движа крайниците бавно и мога донякъде да се надигна от стола, като се държа за страничните облегалки. Всеки ден правя по нещо ново.“

Писмо от пациентката — 3 април 1935 година:

„Силите бавно се връщат и правя по няколко крачки всеки ден, в който се чувствам достатъчно добре да го направя... също така седя по три часа на ден. Ще успея ли някога да прекарвам седнала часове

наред? Кръстът, хълбоците и седалището много ме мъчат. Понякога се чувствам комфортно, а после тези места отново се зачервяват и подуват, горят и пулсират като циреи. Пристъпите на ангина вече не са толкова остри и чести“.

Девето тълкуване — 10 април 1935 година:

„Както откриваме, състоянието продължава да се подобрява значително. Въпреки това, има още много какво да се желае в някои насоки, особено в тенденциите към периоди, в които реакциите, подадени към системата, предизвикват свръхактивност чрез циркулацията или палпитацията на сърцето и тенденциите към пристъпи на задушаване. Има още много да се желае в подобряването на циркулацията на долните крайници. Но както откриваме, имало е периоди, в които нервните окончания на най-малките разклонения в цереброспиналната система са били толкова обезчувствени от нещо студено, което е било приложено, или от температура, че циркулацията е била сериозно нарушена. Така в повърхностната циркулация понякога възникват — когато липсва правилно отделяне през храносмилателната система... или при настинка или конгестия, или при възбуждането на симпатиковите нервни сили, въпросните тенденции към натрупването и появата по хълбоците, слабините и части от долните крайници на възелчета, които мъчат тялото. Бихме препоръчали следната малка промяна в приложението на активните сили на батерията:

Сменете връзките на мократа клетка с различен тип. Медният анод, или пластина, трябва да бъде прикачен към центъра на третия дорзален плексус, а анодът от никел (със същата големина) — към левия глезен за един период и към десния за следващия... първо към левия, а после към десния глезен. По същия начин медната пластина трябва да се прикрепя и в дорзалната област, както бе посочено. На другия ден при тази процедура бихме прикрепили пластините към дясната китка и левия глезен; а на следващия ден — към лявата китка и десния глезен. На следващия — пак към вторичната кардиачна област, както бе посочено. Всяка процедура да бъде от половин до един час. Без да се използват медикаментите, а само като се променя начинът на прикачването им.

Бихме променили масажа, използван като стимулация, успоредно с промяната в циркулацията да работи в комбинация с повърхностното действие на някакъв вид противовъзпалително средство върху лумбалната и кръстната област, слабините и горните части на седалищните нервни окончания. Масажът обаче трябва да обхваща и долните крайници — чак до пръстите на краката; и веднъж — два пъти седмично... по цереброспиналната система... до раменния център и по долната страна на ръцете до върховете на пръстите. Сместа за този масаж да бъде приготвена по следния начин:

Към 4 унции чист зехтин като основа добавете... в споменатия по-долу ред и пропорции:

кедрово масло — 1 унция

масло от гаултерия (вечнозелено растение) — 1 унция

хамамелис — 1 1/2 унция

керосин — 1 унция

тинктура от бензое — 1/2 унция

лаврово масло — 1 течен драм.

Тези съставки, разбира се, трудно се смесват, затова преди масажа добре ги раздрусайте. Излейте малко количество в открит съд и втрийте по хода на гръбнака от долния дорзален дял до посочените области количеството, което тялото абсорбира; после и останалата част от тялото, която бе посочена. Това бихме правили всеки ден.

Бихме продължили с невропатичните корекции и невропатичния масаж, но по-скоро с масла, отколкото с пудри; това ще е от по-голяма хранителна стойност за респираторната система. Да не се допуска обаче запушването ѝ — цялостно изчистване е необходимо, като редовно се правят бани с хладка вода. Защото трябва да се извършва стимулация на повърхностната циркулация, както е била стимулирана и по-дълбоката, вътрешна циркулация.

По отношение на храненето се погрижете да продължи придържането към алкална диета. Като цяло не давайте на това тяло големи количества скорбяла. В случай че то приеме някакво количество, като например при спагетите, картофите или хляба, който я съдържа, нека не се приемат въглехидрати или захари едновременно с това. Ето защо дръжте настрана сладкишите и тортите, въпреки че понякога могат да се приемат в умерени количества. Нека по-голямата част от храната бъде некиселинна. Засилващи неща като сок от

говеждо, тоест екстракт от черен дроб, екстракт от казеините на вътрешните органи на говедо и други подобни. В умерени количества те са много полезни за засилването на тенденцията към разделяне в лимфната циркулация, предизвикана от това обезчувствяване на нервните окончания в посочените области. Но количествата трябва да са умерени. Никакво червено месо, нито говеждо, нито свинско. Никакъв бял хляб. Без сурови ябълки и сурови банани. Могат да бъдат приемани сготвени, стига да не се използва голямо количество захар. За подсладжане е препоръчително да се взема мед или захарин... това може да предизвика отклонение в реакцията при усвояването през хилусните проводни на системата, които са били подложени на такова изпитание... така да се каже... при изцеждането на жизнените сили от усвояването“.

Писмо от пациентката, 5 август 1935 година:

„Първо ще кажа, че все повече се подобрявам, трупам сили и килограми. Също така напредвам с ходенето. Ходя от леглото до предната или задната веранда или по коридора и седя по три — три и половина часа всеки ден. По няколко пъти седмично се наслаждавам на половинчасова разходка с кола. Имах два пристъпа на сърдечна недостатъчност от 15 юни насам. Но тъй като съм по-силна, се възстановявам по-бързо. Последният пристъп не бе силен като предишните“.

Доклад на доктора, 12 октомври 1935 година:

„Физическите тълкувания описваха състоянието на пациентката и предписанията бяха, по мое мнение, подходящи. Пациентката вече няма главоболие; апетитът ѝ се подобри. Забелязвам изчезването на възпаленията в ставите, натрупване на килограми, контрол на ангината. Тя отново ходи, силите ѝ укрепват и има по-добра нервна координация“.

Отчет на пациентката, 12 октомври 1935 година:

„Няма болки в главата. От три месеца не е имало пристъп на сърдечна недостатъчност, като последните бяха по-леки. Трупам сили и килограми. Апетитът и храносмилането са добри. Възлите по бедрата и седалището изчезнаха. Вече седя по четири часа на ден и ходя без помощ от едната в другата стая. Умственото състояние е нормално“.

След последните сведения Дж. Х. Т. живя още седем по-ползотворни години със семейството си.

6. ТРАВМА НА ОКОТО

В късния следобед на 25 октомври 1935 година 5-годишният Р. К. заби ножица в дясното си око. Майка му го намери да плаче на пода в спалнята на апартамента им в Ню Йорк.

Детето бе веднага заведено при лекар, който го прегледа и заяви, че е пробита роговицата. Направена му бе инжекция против тетанус и операция за зашиване на прободеното. Тя бе извършена в болницата за очи, уши и гърло от известен лекар.

Първо тълкуване

Тълкуването бе направено ден след инцидента.

„Откриваме, че в тялото са настъпили големи промени, откакто за последен път го имахме тук, но сериозните, специфични състояния в окото са били добре третирани.

Според настоящите индикации не би трябвало да има лоши последствия или резултати нито за зрението, нито за външния вид на окото.

Остава необходимостта от вземане на предпазни мерки срещу инфекция, възможна при естественото натрупване на тъкан... която може да се приеме като възстановителна тъкан в системата; и да не се допуска настинка или конгестия да предизвикат смущения в тялото.

Така след няколко седмици би трябвало да настъпи състояние, близко до нормалното в тези насоки.

В цялостните физически сили, както сме казвали, има тенденции към недостиг на червени кръвни клетки, или тенденция към анемия; но това състояние до голяма степен е преодоляно... благодарение на заниманията на тялото на открито.

Затова бихме продължили само нещата, препоръчани за поддържането на номинален баланс в настоящия момент; следването на диетите с оглед на укрепването на тялото и кръвта... както се

посочва и както вече е предписано. Така тялото би трябвало да расте и да се развива по нормален, номинален начин“.

Въпрос: „Каква е степента на нараняване на окото?“

Отговор: „Както посочихме, благодарение на начина, по който е било третирано, не би трябвало да се стигне до травма, която би била дори забележима... ако всичко върви нормално. Нараняването е засегнало ириса и са пробити само първият и вторият слой. Затова, ако не възникнат други състояния, освен тези, които имаме в момента, не би трябвало да остане никаква травма“.

По-нататъшно развитие

През седмиците непосредствено след операцията окото се покри с бяла тъкан. Докторът препоръча нова операция за отстраняването на въпросното новообразувание. На 18 ноември 1935 година бе проведено тълкуване, откъси от което следват:

„Както откриваме, все още са нужни само предпазни мерки, свързани с прилагането на почистващи разтвори за окото; така че с абсорбирането от цялостната циркулация да се отстранят тенденциите към трайно образуване на повърхностна тъкан по окото... или предизвикването върху ретината на циркулация, която би причинила по-големи отделяния.

Според нас това би могло да се постигне най-добре не само с измиването — и предпазните мерки на очилата (които се използват в момента и с много добър успех), но и с остеопатични процедури, които да се прилагат така, че да са в хармония с въздействията на самото тяло.

Бихме открили, че по този начин системата не само ще съдейства във възпроизвеждането на клетъчните сили, необходими за преодоляването на травмата, но и значително ще се помогне при други състояния... смущения в системата, настъпили в резултат от липсата на действие на клетъчните сили в циркулацията.

Прилагането на тези остеопатични манипулации веднъж седмично би било от *изключителна* полза.

Поддържайте вече посочените диети за тялото...“

Въпрос: „Вторият лекар твърди, че лещата на окото е пробита. Така ли е?“

Отговор: „Както казахме, откриваме, че тя не е пробита, а само засегната от ефекта на травмата върху другите части, които бяха посочени... ретината и роговицата“.

Въпрос: „Щом не е пробита, защо се оформя катаракта?“

Отговор: „Ако бъдат извършени посочените процедури, тези натрупвания постепенно ще се абсорбират и няма да образуват катаракта.“

Това все още не е истинска катаракта. Това са просто секретите, или опитите на системата да защити наранените части.

Необходимо е абсорбиране посредством дренажи... или стимулирана циркулация към центрите, от които очите, или оптичните сили, получават своите стимули; в горната дорзална и в шийната област... които ще премахнат тези състояния, ако се правят редовно и упорито, травмата напълно ще изчезне.“

Докторите казаха, че тези лечения са загуба на време, но няма да настъпят увреждания, ако се отложи операцията.

Детето бе водено редовно на остеопат, който внимателно следваше указанията. След няколко седмици тъканта върху окото започна да се разкъсва и малко по малко да се разтваря, докато окото се изчисти почти изцяло.

На 18 март 1936 година бе проведено следното тълкуване:

„Както откриваме, външно има още много да се желае, но цялостните физически реакции, които се извършват в момента, са много добри. Има подобрение в много насоки.“

Трябва да се вземат мерки за добавяне на ензими в тялото. Както откриваме, даването на «Вентрикулин» с желязо под лекарско ръководство ще помогне значително в катаболизма на храносмилателните и асимилиращите сили; това ще засили кръвоснабдяването за по-добър запас и реакция на физическите сили на тялото.

По отношение на локализираното нарушение в окото откриваме, че манипулациите са въздействали изключително благотворно. Бихме продължили с приложението им един-два пъти седмично, или веднъж първата седмица, два пъти — втората; така че да бъдат правени дренажите, тоест натрупванията да продължават да бъдат изхвърляни... и абсорбирани, ако се поддържа правилният начин на циркулация, като манипулационните сили ще помагат не само в дренирането, но и в стимулирането на циркулацията към засегнатите части.

На силна светлина трябва, разбира се, да се използват очила, които да затъмняват и защитават окото; или даже и двете очи. Опушеното или розовото стъкло е за предпочитане пред кафявите или други цветове...“

Направеното на 29 май 1936 година тълкуване препоръча третиране с електричество директно върху очната ябълка. Процедурите бяха направени.

Резултати

Майката на детето докладва за следните резултати: зеницата е възстановена до почти съвършена закръгленост; белегът е почти невидим; окото реагира на светлина; с подходящата леща окото може да бъде използвано за четене.

Издание:

Автор: Томас Съгрю

Заглавие: Животът на Едгар Кейси

Преводач: Снежана Милева

Година на превод: 2010

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Печатница „Полиграфюг“ АД — Хасково

Отговорен редактор: Вера Янчелова

Консултант: д-р Светла Балтова

Художник: Аглика Маринова Чонева-Стоилова

Коректор: Юлия Георгиева

ISBN: 978-954-26-0909-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9647>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.